

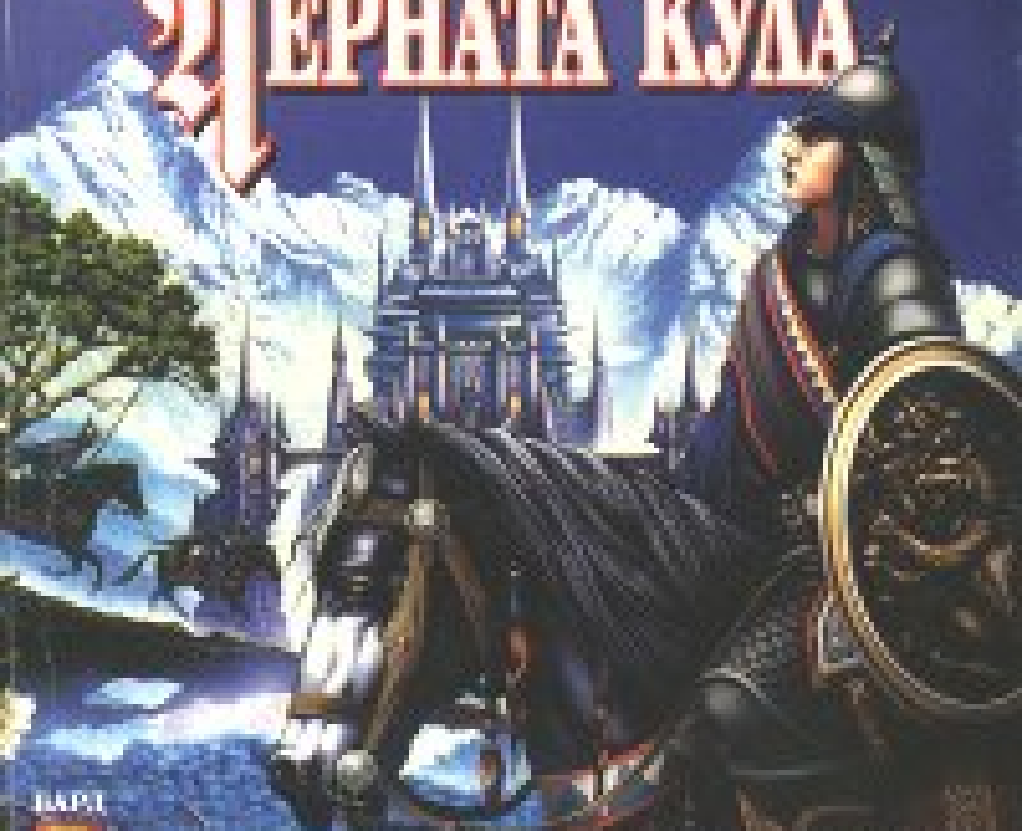
18

Оригинален текст

ДЕЙВИД ЕДИНГС

ЖЕРНАТА КУЛА

БАРТ

БАРТ
БЕЛГРАД
1999

Препознати на белградската општина или „Белград“, издана е „Пророштво“, „Кралската на мачете“ и „Патријархалниот камбан“ - едни фантазија, на хорр, крал и бајата, и да биде Пророштво, тоа треба да се каже!

Дейвид Едингс
Черната кула

На Вибиди
и Чопър Джак и Джими и Еди
близки и много скъпи приятели,
които ме подкрепят от самото начало.

ПРОЛОГ

Разказ за това как Рива Желязната хватка стана пазител на Кълбото на Алдур и за злините, сътворени от Нийса.

По Книгата на Алорн и други по-късни хроники

Най-последно дойде времето Черек и тримата му сина да отидат с Белгарат Магъосника в Малореа. Исакаха да си върнат златното кълбо на Алдур, откраднато от осакатения бог Торак. Когато пристигнаха в желязната кула на Торак, където беше скрито кълбото, само Рива Желязната хватка, най-младият от синовете, посмя да вземе скъпоценния камък – единствено неговата душа не таеше зли помисли.

Белгарат повери златното кълбо на Рива и наследниците му за вечни времена с думите: „Докато златното кълбо е при теб и твоя род, на Запад ще царя мир“.

Тогава Рива взе кълбото и отплува с хората си към Острова на ветровете. Там, на единственото място, където корабите можеха да акостират, Рива заповяда да построят цитадела и град, опасан от крепостни стени. Това място хората нарекоха на негово име – Рива.

В цитаделата построиха огромна зала с трон, издялан от черна скала и разположен с лице към стената. Хората я нарекоха Залата на краля на Рива.

Тогава дълбок сън налегна Рива. Белар, богът-мечка на Алорнския народ, се яви в съня му и каза: „Гледай, пазителю на златното кълбо! Ще направя така, че две звезди да паднат от небето. Ти трябва да ги вземеш, да ги разтопиш и да изковеш от едната острие, а от другата – дръжка. Двете заедно ще станат меч, който ще пази златното кълбо на моя брат Алдур“.

Когато се събуди, Рива видя две падащи звезди. Потърси ги и ги намери сред високите планини. Направи с тях това, което Белар му беше наредил. Оказа се обаче, че острието и дръжката не могат да се съединят. Тогава Рива извика: „Развалих всичко. Този меч не иска да стане едно цяло.“

Една лисица, която седеше наблизо и го гледаше какво прави, му каза: „Нищо не си развалил, Рива. Постави златното кълбо като украса на дръжката.“ Рива го направи и тогава дръжката и кълбото станаха едно цяло. Но острието все още беше отделно. Лисицата пак го посъветва:

„Хвани острието с лявата ръка, а дръжката с дясната и опитай отново.“
 „Не искат да се съединят. Невъзможно е!“, обяви Рива. „Голям мъдрец си, няма що“, рече лисицата, „щом знаеш, че едно нещо е невъзможно, преди още да си опитал да го направиш.“

Рива се засрами. Допря двете части една о друга и острието потъна в дръжката като клонче във вода. Мечът беше съединен завинаги.

Лисицата се засмя и каза: „Вземи меча и удари скалата пред теб.“

Рива се страхуваше да не би острието да се счупи от удара, но замахна. Скалата се разцепи на две и от нея бликна река, която потече надолу към града. А далече на изток, в тъмнината на Малореа, раненият Торак стана от леглото и остър хлад прониза сърцето му.

Лисицата отново се засмя. След това побягна, ала спря и се обърна. Тогава Рива видя, че тя вече не беше лисица, а огромен сребрист вълк. Така обикновено се явяваше Белгарат.

Рива заповяда да сложат меча на стената от черна скала, която се издигаше зад трона му. Острието на меча беше насочено надолу, така че златното кълбо да е най-високо. Мечът сам се заби в скалата и никой друг освен Рива не можеше да го вземе.

През годините, които последваха, мъжете забелязваха, че когато Рива седи на трона, златното кълбо гори със студен блясък. Когато обаче вземеше меча и го вдигнеше, кълбото се превръщаше в дълъг език от сини пламъци.

В ранната пролет, през която беше изкован мечът, една малка лодка се появи по черните води на Морето на ветровете. Тя се движеше без гребла и платна. Сама в лодката седеше най-красивата девойка на света. Казваше се Белдаран, любимата дъщеря на Белгарат, и беше дошла, за да стане жена на Рива. Сърцето на Рива се разтопи от любов по нея, както беше предопределено от съдбата.

Една година след сватбата на Белдаран и Рива се роди синът им. Върху дясната ръка на детето имаше белег – знакът на златното кълбо. Рива веднага отнесе малкото момче в Залата на Кралете на Рива и постави ръчичката му върху кълбото. То разпозна детето и заблестя от любов към него. И другите деца на Рива, които се родиха по-късно, носеха знака на камъка, за да може кълбото да ги разпознава и да не ги убива, когато посягат към него. Всеки допир засилваше връзката между наследниците на Рива и златното кълбо. И колкото повече ставаха децата, толкова по-ярко блестеше то.

Така беше в града на Рива в продължение на хиляда години.

Понякога непознати приближаваха града по Морето на ветровете с

намерение да търгуват, но корабите на Черек, които пазеха Острова на ветровете, ги нападаха и ги убиваха. Скоро съветът на Алорнските крале разбра, че непознатите не са слуги на Торак, а поклонници на бог Недра. Решиха да оставят корабите да преминават свободно през Морето на ветровете. „Защото – каза на останалите владетели кралят на Рива – може да дойде време, когато синовете на Недра да се присъединят към нас в борбата срещу Торак Едноокия. Нека не дразним Недра, като потапяме корабите на децата му“. Владетелят на Рива говореше мъдро и кралете на Алорн се съгласиха, защото знаеха, че светът се променя.

Сключиха договор и синовете на Недра съвсем по детски се забавляваха да се подписват върху парчета пергамент. След като влязоха в пристанището на Рива с кораби, препълнени с пъстри бижута, за които поискаха много високи цени, кралят на Рива се изсмя на глупостта им и затвори вратите на града за тях.

Синовете на Недра се помолиха на своя крал, когото наричаха император, да отвори със сила вратите на Рива, за да могат да разположат своите стоки по улиците на града. Тогава императорът изпрати армията си на острова. Да разрешат на тези странници от кралството, което те наричаха Толнедра, да преминават през морето е едно, но да им позволят да доведат войски пред вратите на Рива, без да са ги предизвикали, беше нещо съвсем друго. Кралят на Рива заповяда да се разчистят корабите на Толнедра от пристанището на Рива. И това беше направено.

Огромен беше гневът на императора на Толнедра. Той поведе своята армия с намерение да прекоси Морето на ветровете и да воюва. Мирнолюбивият алорнски народ събра своя съвет и се опита да вразуми императора. Изпратиха му послание, с което го предупредиха, че ако продължи нападението, ще унищожат него и кралството му, а останките ще пометат в морето. Владетелят на Толнедра се вслуша в този мирен протест и се отказа от отчаяното си и необмислено намерение.

След няколко години, когато разбра, че търговците от Толнедра са безопасни, кралят на Рива им позволи да си издигнат селище на брега пред града му. Там те можеха да излагат ненужните си стоки. Отчаяното им желание да продават и търгуват започна да го забавлява и той помолри риванците да си купят нещо от тях, въпреки че стоките бяха съвсем непотребни.

Четири хиляди и две години след деня, в който Прокълнният Торак открадна златното кълбо и разцепи света на две, друг непознат народ пристигна в селището на синовете на Недра, отвъд стените на Рива. Това бяха синовете на бог Иса. Наричаха себе си ниисани и твърдяха, че

техният владетел е жена, а това звучеше неестествено за всеки, който го чуеше. Кралицата на Иса се казвала Салмисра. Ниисаните дойдоха с маската на лицемерието. Казаха, че са донесли богати дарове от владетелката си за краля на Рива и семейството му. Като чу това Горек Мъдрецът, вече доста възрастен крал от рода Рива, изпита силно любопитство и желание да научи повече за чедата на Иса и кралицата им. Той напусна града с жена си, двамата сина и техните съпруги, с всички внуци с кралска кръв и премина крепостната стена, за да посети шатрата на ниисаните, да ги поздрави любезно и да получи от тях евтините дарове, изпратени от блудната им кралица. С мили усмивки и приветствия кралят на Рива и семейството му бяха поканени в шатрата.

Тогава измамните и прокълнати синове на Иса нападнаха и избиха цялото кралско семейство на Рива.

Щом разкри коварството, макар и на преклонна възраст, Горек се опита да се бори с нападателите – не за да спаси себе си, защото той усети смъртта във вените си още след първия удар, а да запази поне един от внуците си, който да продължи рода му. Уви, всички бяха прокълнати, освен едно дете, което избяга и се хвърли в морето. Като видя това, Горек покри глава с мантията си, изстена и падна под ножовете на измамниците.

Когато Бранд, пазителят на Цитаделата, разбра какво се е случило, гневът му нямаше граници. Предателите бяха заловени и разпитвани един по един по начин, който би накарал и най-смелите мъже да се разреперят. Накрая изкопчиха от тях истината. Оказа се, че Горек и семейството му са избити по заповед на Салмисра, кралицата-змия на ниисанския народ.

От детето, което беше скочило в морето, нямаше и следа. Един от убийците се кълнеше, че е видял как белоснежен бухал се спуснал и отнесъл детето надалече. Никой не му повярва, макар че и най-жестоките изтезания не го принудиха да се отрече от думите си.

Алория обяви жестока война на синовете на Иса. Опустошиха градовете им и избиха всичко живо. В последния си час Салмисра призна, че жестокото дело е извършено по заповед на Торак Едноокия и неговия слуга Зедар.

Вече нямаше крал на Рива и пазител на златното кълбо. Макар и с нежелание, Бранд и родът му поеха управлението на Рива. Понесе се слух, който обикаляше земите навред в продължение на много години, че наследникът на Рива се е спасил в далечен край. Никой не успя да го открие, въпреки че жителите на Рива, скрити под сивите си мантии,

обикаляха цялата земя да го търсят.

Мечът остана там, където Рива го беше забил. Златното кълбо все още стоеше на своето място, но камъкът изглеждаше унил и лишен от живот. У хората се засили чувството, че докато кълбото е на мястото си, Западът е защитен, дори когато Рива няма крал. Не се страхуваха, че някой може да открадне камъка, защото всеки, който го докоснеше, щеше да бъде моментално изпепелен, ако не принадлежеше към рода Рива.

Сега, когато наемниците му премахнаха краля на Рива и пазител на златното кълбо, Торак Едноокият започна да крои планове за завладяване на Запада. След толкова години той отново поведе армия от ангаращи, готови да унищожат всеки и всичко, което му се противопостави. Ордите му опустошиха Алгария, продължиха през Арендия и стигнаха до град Воу Мимбре.

Белгарат и дъщеря му Поулгара Магъосницата, се явиха на наследника на рода Бранд и пазител на Рива, за да поговорят с него и да му дадат съвет. Заедно с тях Бранд поведе армията си към Воу Мимбре. В кървавата битка под стените на града Бранд използва силата на златното кълбо, за да надделее над Торак. Зедар тайно отгъмкна тялото на господаря си и го скри. Въпреки уменията си обаче не успя да събуди бога. И отново мъжете на Запада се почувстваха сигурни и защитени от златно кълбо и Алдур.

Плъзнаха слухове за пророчество според което много скоро на престола в залата на кралете на Рива ще седне крал, който е истински потомък на Рива. После за всяка от дъщерите на императора на Толнедра твърдяха, че когато навърши шестнадесет години, кралят на Рива ще се появи и тя ще стане негова жена. Но малцина вярваха, че всичко това ще се сбъдне някога. Минаха години, векове и Западът все още беше защитен. Камъкът стоеше на своето място все така тих и мрачен върху дръжката на меча. А някъде там страшният Торак спеше и сънят му щеше да продължи, докато се завърне кралят на Рива, което сякаш никога нямаше да стане.

Тук повествованието трябва да спре. Но истинската хроника никога не свършва. Когато коварни мъже кроят планове да ограбват и да рушат, нищо не може да остане спокойно за дълго.

Отново минаха векове. Понесе се нов слух, който този път разтревожи онези, които бяха най-високо във властта. Шепнеше се, че златното кълбо е откраднато. Тогава Белгарат и Поулгара отново бяха видени да бродят из земите на Запада. Този път те взеха със себе си млад мъж на име Гарион, който наричаше Белгарат свой дядо, а Поулгара леля.

Докато пътуваха, към тях се присъединяваха странни хора.

На съвета, свикан от алорнските крале, Белгарат разкри, че Зедар е успял по някакъв начин да открадне златното кълбо от меча и може би вече пътува на изток, за да се опита да събуди с него спящия Торак. Там трябваше да отиде и Белгарат, придружен от хората си, за да спаси кълбото.

По-късно Белгарат откри, че Зедар е намерил едно младо непорочно момче, което можеше да докосва златното кълбо, без да бъде наранено. Следите водеха към мрачните и опасни покои на Гролим, където бяха свещениците на Торак. Там Ктучик беше затворил златното кълбо и момчето, за да ги скрие от Зедар.

След време това пътешествие на Белгарат за спасяването на златното кълбо щеше да стане известно като Белгариада. Завършекът на историята е забулен от Пророчеството. Но дори и за него последвалите събития са неизвестни.

ПЪРВА ЧАСТ АЛГАРИЯ

ГЛАВА 1

Ктучик беше мъртъв, дори повече от мъртъв. Цялата земя се тресе и стенеше в отговор на неговото унищожение. Гарион и останалите избягаха през димните галерии, които прорязваха люлеещите се базалтови скали. Около тях се рушаха и свличаха отломки, които се разбиваха и ги засипваха в мрака като дъжд. Докато Гарион бягаше, умът му също бясно препускаше. Мислите го връхлитаха една след друга хаотично, без всякаква последователност. Беше зашеметен от чудовищността на това, което току-що се бе случило. Бягството беше единственият изход и той тичаше, без дори да осъзнава, че го прави.

Ушите му бучаха от засилващата се песен на тържеството. Тя се извисяваше до сводовете на ума му, изтриваше всяка мисъл и го изпълваше с главозамайваща радост. Въпреки силното чувство на обърканост, той усещаше доверчивото докосване на детската ръка, която стискаше в своята. Малкото момче, което намериха в тъмната кула на Ктучик, тичаше до него, притиснало здраво до малките си гърди златното кълбо. Гарион знаеше, че точно то изпълваше душата му с песен. Златното кълбо му бе прошепнало нещо, докато се изкачваша по стълбите на кулата, а като влязоха в стаята, където то стоеше, песента му се извиси в простора. Това беше песента на златното кълбо, изличаваща всяка мисъл от главата му – нещо по-силно от шок или от взрива, който беше убил Ктучик и запратил Белгарат на земята като парцалена кукла, по-силно и от дълбокия мрачен тътен на земетресението, което последва.

Гарион се опитваше да се пребори с тази песен, докато бягаше и отчаяно искаше да подреди мислите си, но тя нахлуваше отново и проваляше всеки негов опит. Умът му се разпиляваше до такава степен, че случайните впечатления и внезапните спомени пърхаха и препускаха насам-натам и го оставяха без път и посока.

Влажната смрад от робските килии, които се намираха под рушачия се град Рак Ктхол, се просмукваше бързо през задимените галерии. Сякаш внезапно събуден, поток от спомени за други миризми нахлу в съзнанието на Гарион – топлата миризмата на прясно изпечен хляб в

кухнята на леля Поул във фермата Фалдор, соленият мирис на Сендария по време на първото им пътешествие в търсене на златното кълбо, вонята на тресавищата и джунглите на Нийса, отвратителната миризма на горящите тела на пренесените в жертва роби в храма на Торак, който също се срути. Странното беше, че най-силен бе споменът за слънчевия аромат, който излъчваха косите на принцеса Се'Недра.

– Гарион! – гласът на леля Поул го стресна в мрака, през който тичаха. – Внимавай къде стъпваш!

Той се опита да се съсредоточи, но умът му се рееше в спомените дори в момента, когато стъпи върху отломките от скала, паднала от тавана.

Ужасените писъци на робите, заключени във влажните килии, вече се чуваха навсякъде около тях. Те бяха в странна дисхармония с тътена и буботенето от земетресението. В мрака се чуваха и други шумове – объркани гласове с много силен акцент, който ги издаваше, че са на мурги, залитащи бягащи нозе, метален звън от незаклучена врата на килия, която се отваряше и затваряше бързо, докато огромната скална кула се люлееше и потръпваше. Прахът се стелеше на талази през мрачните пещери – плътен задушавач прах, от който очите им сълзяха; кашляха почти непрекъснато, докато се катереха нагоре по отломките.

Гарион внимателно повдигна доверчивото малко момче над една купчина отломъци. Детето го погледна спокойно и усмихнато, въпреки хаоса от шумове и неприятни миризми около тях в потискащия сумрак. Тъкмо се канеше да го пусне отново на земята, когато внезапно промени решението си. Много по-лесно и по-сигурно беше да го носи. Обърна се, за да продължи напред, но отскочи рязко, защото кракът му стъпи върху нещо меко. Погледна към земята и почувства, че му се повдига от отвращение. Беше стъпил върху безжизнена човешка ръка, която се подаваше изпод срутените скали.

Продължаваха да тичат през разпръсвания се мрак, облечени за прикритие в черни мургски роби. Те се омотаваха в босите им крака, а прахът във въздуха около тях беше все така гъст.

– Спрете!

Релг, ревностен привърженик на Улго, вдигна ръка, застана неподвижно и се заслуша внимателно, като изви глава.

– Не тук! – каза му Барак, който продължаваше да стъпва тежко, носейки на ръце все още зашеметения Белгарат. – Продължавай, Релг!

– Тихо! – изкомандва Релг. – Опитвам се да чуя нещо. – После поклати глава. – Връщайте се! – изкрещя той, като се обърна бързо и ги

забута назад. – Бягайте!

– Но там са мургите – възпротиви се Барак.

– Бягайте! – повтори Релг. – Тази част от планината се срутва!

Още докато се обръщаха, чуха нов ужасен звук от откъртващи се скали. Внезапно галерията, през която вървяха, се изпълни със светлина. От страната на базалтовия връх се беше отворил огромен процеп. Той се разширяваше бавно. Едно огромно парче скала политна, за да се приземи хиляди метри надолу. Червеният блясък на току-що изгрялото слънце едва се виждаше. Мрачната пещера зееше широко отворен, а огромната рана в скалата разкриваше още по-тъмни отвори отгоре и отдолу – там, където канарите внезапно бяха изчезнали в нищото.

– Ето там! – извика някой над тях.

Гарион вдигна глава. На около петдесет крачки нагоре стояха десетина мурги. Облечени в черни роби, с извадени мечове те стояха при отвора на пещерата. Иззад гърбовете им излизаха облаци прах. Един от тях сочеше припряно към бегълците. Тогава върхът забуча отново. Още едно парче от скалата се откъсна и полетя надолу в бездната, отнасяйки със себе си пищащите мурги.

– Бягайте! – извика Релг и всички се втурнаха след него обратно към тъмнината на ужасните пещери.

– Спрете за миг – каза Барак задъхано, след като бяха изменили обратно неколкостотин ярда. – Чакайте да си поема дъх.

Той остави тялото на Белгарат на земята, сърцето му беше ускорено.

– Да Ви помогна, милорд? – предложи Мандорален.

– Не – отвърна запъхтян Барак. – Мога да се справя сам.

Огромният мъж се огледа.

– Какво стана? Кой предизвика всичко това?

– Белгарат и Ктучик малко се поспречкаха – отговори му Силк язвително, като се опита да омаловажи случилото се. – Към края нещата излязоха извън контрол.

– Какво стана с Ктучик? – попита Барак, като се опитваше да си поеме дъх. – Не видях никой друг, когато с Мандорален нахлухме в стаята.

– Той се самоунищожи – отвърна Поулгара и коленичи да погледне лицето на Белгарат.

– Там не видяхме никого, милейди – отбеляза Мандорален, като се оглеждаше в тъмнината, стиснал здраво огромния си меч.

– Не беше останало много от него – каза Силк.

– На сигурно място ли сме тук? – Поулгара попита Релг.

Улгото допря ухо до стената на прохода и се заслуша. След това кимна с глава:

– Засега – отвърна той.

– Да спрем за малко тогава. Искам да видя как е баща ми. Дайте малко светлина насам.

Релг бръкна в торбичката, която висеше на колана му, и разбърка двете вещества, които даваха слабата светлина на улгосите.

Силк погледна към Поулгара с любопитство.

– Какво се случи всъщност? – попита я той. – Белгарат ли направи това с Ктучик?

Тя поклати глава, докато ръцете ѝ докосваха леко гърдите на баща ѝ.

– По някаква причина Ктучик се опита да разруши кълбото – рече Поулгара. – После се случи нещо, което го изплаши толкова много, че той забрави първото си правило.

Докато пускаше малкото момче да стъпи на земята, внезапно Гарион си спомни онова, което видя, когато набързо се опита да погледне в ума на Ктучик точно преди гролимът да произнесе фаталната фраза „Да не бъде“, която го изпрати в нищото. Още веднъж той си припомни онзи образ, който изникна в ума на висшия жрец – образа на самия Гарион, който държи кълбото в ръката си – и почувства сяпата, безразсъдна паника, която това видение предизвика у Ктучик. Защо? Защо се изплаши така безразсъдно гролимът?

– Какво му стана, лельо Поул? – попита той. Трябваше да знае отговора.

– Той вече не съществува – отвърна тя. – Дори веществото, от което беше направен, изчезна.

– Нямах това предвид – започна Гарион, но Барак го прекъсна.

– Унищожи ли кълбото? – попита огромният мъж с лека погнуса в гласа.

– Нищо не може да унищожи кълбото – рече Поулгара спокойно.

– Къде е тогава?

Малкото момче издърпа ръката си от тази на Гарион и се приближи смело до огромния черек.

– Задача? – попита момчето, като държеше облия сив камък в ръката си.

Барак се отдръпна. „Белар!“ прокле той и бързо скри длан зад гърба си.

– Накарай го да спре да размахва кълбото така, Поулгара. Не знае

ли колко е опасно?

– Съмнявам се.

– Как е Белгарат? – попита Силк.

– Сърцето му е все още здраво – отговори Поулгара. – Но е изморен. Тази битка едва не го уби.

С дълго заглъхващо потреперване земетресението отшумя и настъпи още по-потискаща тишина.

– Свърши ли всичко? – попита Дурник, като се оглеждаше нервно наоколо.

– Вероятно не – прошепна Релг сред внезапното затишие. – Едно земетресение обикновено продължава доста дълго.

Барак наблюдаваше с любопитство малкото момче:

– Откъде се появи той?

Боботещият му глас също звучеше приглушено.

– Беше в кулата с Ктучик – отговори му Поулгара. – Това е детето, отгледано от Зедар, за да открадне кълбото.

– То изобщо не прилича на крадец.

– Всъщност момчето не е истински крадец.

Поулгара погледна тъжно към самотното русо дете.

– Някой трябва да го наблюдава – отбеляза тя. – Има нещо странно в него. Ще го погледна, като слезем долу, сега мозъкът ми е претоварен с други неща.

– Възможно ли е да е от кълбото? – попита Силк с любопитство. – Чувал съм, че има странен ефект върху хората.

– Възможно е! – тя сякаш не беше съвсем убедена в това. – Гледай да е около теб, Гарион. Не му позволявай да изгуби кълбото!

– Защо аз? – попита той, без да се замисли.

Тя го погледна косо.

– Добре, лельо Поул. – Знаеше, че няма смисъл да спори с нея.

– Какво беше това? – попита Барак, като вдигна ръка, за да ги накара да запазят тишина.

Някъде далече в мрака се чуваше говор – мърморене на груби гърлени гласове.

– Мурги! – прошепна Силк, а ръката му се насочи към кинжала.

– Колко са? – въпросът на Барак беше към леля Поул.

– Петима – отвърна тя. – Не, шестима. Единият изостава.

– Има ли гролими между тях?

Тя поклати глава.

– Да вървим, Мандорален! – измърмори огромният черек мрачно и

измъкна меча си.

Рицарят кимна и премести собствения си меч от едната ръка в другата.

– Чакайте тук! – прошепна Барак на останалите. – Не би трябвало да се бавим дълго.

После двамата с Мандорален изчезнаха в мрака, а черните им дрехи се сливаха със сенките. Другите чакаха, напрягаха слух, за да доловят някакъв звук.

Странната песен започна отново да се натрапва в съзнанието на Гарион и караше мислите му да се реят безцелно. Някъде в далечината се чу дълъг съскащ звук от свличащи се надолу по склона камъчета. Това предизвика бъркотия от спомени в главата му. Струваше му се, че чува звъна на чука на Дурник при пристигането във фермата Фалдор, после бавните и тежки стъпки на конете и скрибуцането на вагоните, когато пренасяха раята на гърба на Дараин. Тогава започна всичко. Много ясно, сякаш беше там, той чу отново квиченето на прасето, което беше убил в покритите със сняг гори извън Вал Алорн, и след това тъжната песен от флейтата на арендското крепостно момче, която се извисяваше от осеяното с пънове поле към небето, а мургът Ашарак гледеше с омраза и страх белязаното му с множество рани лице.

Гарион отърси глава, като се опитваше да сложи ред в мислите си, но песента го теглеше обратно в онзи омаен спомен. Той чу отчетливо ужасното съскащо хрущене на тялото на Ашарак, който гореше под огромните древни дървета в гората на дриадите и отчаяната молба на гролима:

– Смили се, господарю!

Последваха писъците в двореца на Салмисра, когато Барак се превърна в ужасна мечка, която си проправяше път към тронната зала с лапи и нокти, а до него крачеше леля Поул, обзета от ледена ярост.

И тогава гласът, който винаги беше в ума му, се появи отново.

– Престани да се бориш с него!

– Какво е това? – попита настоятелно Гарион, като се опитваше да събере мислите си.

– Това е кълбото.

– Но какво прави?

– Иска да те опознае. Това е неговият начин да открива нещата.

– Не може ли да почака? Точно сега нямаме време за опознаване.

– Можеш да се опиташ да му обясниш това, ако искаш! – гласът сякаш се забавляваше. – Може и да те послуша, но се съмнявам. Толкова

дълго те е чакало да се появиш.

– Защо мен?

– Никога ли не се изморяваш да го повтаряш?

– Прави ли същото с останалите?

– В по-малка степен, да. Можеш да се отпуснеш. По един или друг начин то ще получи това, което иска...

В тъмната далечина се чу внезапен звън от сблъсък на стомана в стомана и писък на изплашен човек. После настъпи тишина.

След малко доловиха стъпки и Барак и Мандорален се върнаха.

– Не успяхме да открием онзи, който вървеше последен – докладва Барак. – Как е Белгарат? Идва ли вече в съзнание?

Поулгара поклати глава.

– Все още е съвсем замаян – отвърна тя.

– Аз ще го нося тогава. По-добре ще е да тръгваме. Чака ни дълъг път надолу, а пещерите скоро ще се напълнят с мурги.

– Един момент – рече тя. – Релг, знаеш ли къде се намираме?

– Горедолу.

– Заведи ни обратно до мястото, където оставихме робинята – нареди тя с тон, който не търпеше противоречие.

Лицето на Релг се стегна, но той не възрази.

Барак се наведе и вдигна безжизнения Белгарат. Гарион протегна ръце и момчето послушно дойде при него, като продължаваше да стиска камъка пред гърдите си като щит. Детето беше странно леко и Гарион го носеше почти без усилие. Релг вдигна слабо светещата дървена чаша, за да освети пътеката и поеха отново, като криволичеха, завиваха, следваха зигзагообразния маршрут, който ги водеше все по-навътре в мрачните пещери.

Тъмният връх зад тях сякаш потъваше зад раменете на Гарион и колкото повече се отдалечаваха, толкова повече той натежаваше и потъваше. Песента в главата му се появи отново и слабата светлина, която Релг носеше, също караше мислите му да блуждаят. Сега, когато знаеше какво става, нещата изглеждаха по-ясни. Песента отвори ума му и кълбото попиваше всяка мисъл и спомен, преминавайки през целия му живот. Камъкът проявяваше странно любопитство, задълбочаваше се върху неща, които Гарион никога не беше считал за важни и едва се докосваше до онези, които някога му се бяха сторили значими. Проследи в детайли всяка тяхна стъпка по време на дългото им пътешествие към Рак Ктхол. Премина отново през кристалната зала в планините над Маргор, където Гарион беше докоснал и съживил мъртвороденото

жребче, странен необходим акт на изкупление, който сякаш компенсираше изгарянето на Ашарак. Слезе в долината, където Гарион преобърна огромната бяла скала в първия си опит да използва Волята и Думата. Кълбото почти подмина ужасната битка с Грал и Елдрак и посещението в пещерата на Улго, но прояви огромен интерес към щита от представи, който Гарион и леля Поул издигнаха, за да прикрият своето движение от търсещите умове на гролимите, докато приближаваха Рак Ктхол. Пренебрегна смъртта на Брил и отвратителната церемония в храма на Торак, но за сметка на това отдели много време на разговора между Белгарат и Ктучик във висящата кула на върховния жрец на гролимите. След това, много странно, се върна и проучи внимателно всеки спомен на Гарион за принцеса Се'Недра – за начина, по който слънцето огряваше медната ѝ коса, за гъвкавата грациозност на движенията ѝ, за аромата ѝ, за всяко несъзнателно движение, за всеки трепет и игра на чувство по малкото ѝ деликатно лице. Разпиляваше се из спомените му за Се'Недра по начин, който започна да притеснява Гарион. В същото време той установи, че е изненадан от това колко много неща, които принцесата е направила или казала, се бяха запечатали трайно в паметта му.

– Гарион – попита леля Поул, – какво става с теб? Казах ти да се погрижиш за детето. Внимавай! Сега не е време за мечти.

– Аз не мечтая. Аз просто... – как можеше да ѝ обясни какво става с него?

– Ти какво?

– Нищо.

Продължиха да вървят напред, съпътствани от периодични трусове, докато земята се наместваше неспокойно. Базалтовата кула се люлееше и стенеше всеки път, когато земята потреперваше и се гърчеше под нея. При всяко ново разгърсване спираха и се страхуваха да дишат дори.

– Колко надолу сме слезли? – попита Силк, като се оглеждаше неспокойно.

– Хиляда стъпки може би – отвърна Релг.

– Само толкова? С тази скорост ще останем затворени тук цяла седмица.

– Ще останем тук, колкото е необходимо! – каза Релг с грубия си глас, докато се отдалечаваха.

В следващата галерия също имаше мурги и последва още една малка битка в мрака, Когато се върна, Мандорален куцаше.

– Защо не ме изчака? – попита Барак сърдито.

Мандорален сви рамене:

– Бяха само трима, милорд.

– Знаеш ли, няма никакъв смисъл човек да се опитва да говори с теб! – гласът на Барак звучеше възмутено.

– Добре ли си? – обърна се Поулгара към рицаря.

– Само една драскотина, милейди – отвърна Мандорален с безразличие. – Няма значение.

Скалестият под на галерията се раздвижи отново и гръмният звук отекна през пещерите. Всички застинаха, но само след няколко мига трусят свърши.

Продължиха уверено надолу през коридорите и пещерите. По едно време, може би часове по-късно, една група от стотина мурги премина през галерията, недалече от тях. Фенерите им хвърляха премигващи отсенки по стените, а грубите им гласове отекваха в пещерите. След кратко съвещание шепнешком Барак и Мандорален ги оставиха да отминат необезпокоявани. Когато се отдалечиха достатъчно, Релг запали отново своята светлина и избра следващия проход. Продължиха да се спускат към основата на кулата и към съмнителната сигурност на земята, която ги очакваше навън.

Макар че песента на кълбото не стихваше, понесъл малкото момче на ръце, Гарион можеше поне да мисли, докато вървеше след Силк по криволичещите проходи. Струваше му се, че това беше възможно заради гласа, с който беше израснал, или просто защото „съзнанието“ на кълбото беше насочено към някой друг в момента.

Успяха. Независимо от всички трудности, които бяха срещу тях, те си върнаха кълбото. Търсенето на камъка, което така внезапно прекъсна спокойния му живот във Фалдор, беше приключило, но промени самия него до такава степен, че момчето, изпъзляло под портата на фермата във ветровитата есенна нощ, вече не съществуваше. Дори в този момент Гарион усещаше силата, която бе открил в себе си и знаеше, че има причина тя да е в него. По време на пътуването имаше малки загатвания – мъгляви и недоизказани – че връщането на кълбото е само началото на нещо много по-голямо и по-сериозно. Гарион беше абсолютно убеден, че това не е краят...

– Време е – каза сухият глас в съзнанието му.

– Какво искаш да кажеш?

– Защо всеки път трябва да обяснявам?

– Какво да обяснявам?

– Че знам какво мислиш. Не е като да сме две отделни същества, знаеш, нали?

– Добре тогава. Къде отиваме сега?

– В Рива.

– А след това?

– Ще видим.

– Няма ли да кажеш?

– Не, засега не. Не си стигнал дори до там, до където си мислиш, че си стигнал. Дълъг е пътят, който трябва да се извърви.

– Като няма да ми кажеш нищо, защо просто не ме оставиш на мира?

– Исках просто да те посъветвам да не си правиш планове за далечното бъдеще. Връщането на кълбото е само стъпка, много важна, но само начална стъпка...

Тогава, сякаш самото му споменаване напомни на кълбото за присъствието на Гарион, песента му се възвърна с пълна сила, а съсредоточеността на младия мъж се изпари...

След малко Релг спря, като вдигна мъждукащата светлина нависоко.

– Какъв е проблемът? – попита настоятелно Барак, като отново остави на земята тялото на Белгарат.

– Таванът е паднал – отвърна Релг, сочейки свлечените камъни, които бяха запушили прохода. – Не можем да минем.

Той погледна към леля Поул.

– Съжалявам – рече Релг и Гарион почувства, че той казва истината. – Жената, която оставихме тук, е потънала надолу.

– Намери друг път – каза бързо Поул.

– Няма друг път. Това беше единственият проход към дупката, където я намерихме.

– Тогава ще трябва да го разчистим.

Релг поклати глава тъжно.

– Така само ще предизвикаме нови срутвания. Вероятно тя също е затрупана, поне можем да се надяваме да е така.

– Релг, не мислиш, че това е жестоко? – попита Силк остро.

Улгото се обърна към дребния мъж.

– Там долу тя ще има достатъчно вода и въздух. И ако не е загинала при срутването, ще минат седмици, преди да умре от глад.

В гласа на Релг се долавяше странно съжаление. Силк го изгледа продължително.

– Извинявай, Релг – каза той най-после. – Не те разбрах правилно.

– Хората, които живеят в пещери, не изпитват желание да виждат

как други хора са хванати в капан по същия начин.

Поулгара продължаваше да разглежда срутените скали по средата на прохода.

– Трябва да я измъкнем от там – заяви тя.

– Релг може да се окаже прав все пак – подхвърли Барак. – Всичко, което знаем, е че е погребана под планината.

Поул поклати глава.

– Не – не се съгласи тя. – Тайба е все още жива и не можем да тръгнем без нея. Нейното участие във всичко това е толкова важно, колкото участието на всеки един от нас. – Тя се обърна отново към Релг и заяви твърдо: – Ще трябва да слезеш и да я вземеш!

Огромните му тъмни очи се разшириха.

– Не можеш да искаш това от мен – запротестира Релг.

– Няма друг начин.

– Ти можеш да го направиш, Релг – Дурник насърчи фанатика. – Можеш да минеш през скалите и да я изнесеш по същия път, по който изнесе Силк от онази дупка, в която го беше затворил Таур Ургас.

Релг беше започнал да трепери силно.

– Не мога!

Той се задушаваше:

– Ще трябва да я докосна, да допра ръце до тялото ѝ. Това е грях.

– Никак не си състрадателен, Релг – каза му Мандорален. – Не е грешно да помагаш на слабите и безпомощните. Грижата за нещастните е отговорност на всеки благороден мъж и няма сила на този свят, която може да омърси това. Ако състраданието те направлява, би могъл да погледнеш на спасяването и като на проверка на душевната си чистота.

– Вие не разбирате – простена Релг със силна болка в гласа.

Обърна се отново към Поулгара:

– Не ме карай да правя това, умолявам те.

– Трябва да го направиш – отвърна тя тихо. – Съжалявам, Релг, но няма друг начин.

През лицето на фанатика преминаваха хиляди чувства, а той самият се смали под безмилостния поглед на леля Поул. Хлипайки, Релг се обърна и допря ръка до канарите. Съсредоточи се и пхна пръсти в скалата, като демонстрира още веднъж тайнствената си способност да преминава през привидно непробиваемия камък.

Силк бързо се обърна с гръб към него.

– Не мога да понеса тази гледка – каза дребният мъж задавено.

После Релг се изгуби, потъна в скалата.

– Защо вдига толкова шум около докосването на хора? – попита Барак.

Но Гарион знаеше много добре. Натрапената компания на бърбия фанатик по време на пътешествието им през Алгария му беше дала възможност да изучи начина, по който работеше мозъкът на Релг. Изобличаването на чуждите грехове на висок глас често служеше като прикритие на собствената му слабост. Гарион беше слушал понякога с часове истеричните и понякога несвързани признания за похотливите мисли, които бушуваха във фанатичното му съзнание почти постоянно. Тайба, робинята мараг, с пищното си тяло би представлявала върховно изкушение за Релг и той се плашеше от нея повече, отколкото би се страхувал от самата смърт.

Чакаха мълчаливо. Някъде в далечината бавно капеща вода отмерваше секундите. От време на време земята потръпваше под краката им. Времето течеше бавно в мрачната пещера.

И тогава въздухът леко се раздвижи и Релг излезе от каменната скала, като носеше полуголата Тайба. Ръцете ѝ бяха отчаяно сключени около врата, а лицето ѝ бе заровено в раменете му. Тя скимтеше от ужас и се тресеше неудържимо.

Лицето на Релг беше изкривено в агония. Сълзи на болка открито се стичаха от очите му, беше стиснал зъби здраво, сякаш изпитваше непоносима болка. Ръцете му обаче обгръщаха изплашената робиня покровителствено, почти нежно, и дори когато излязоха от скалата, той продължи да я притиска здраво към себе си, сякаш щеше да я държи така завинаги.

ГЛАВА 2

Когато стигнаха до основите на базалтовата кула и голямата пещера, където бяха оставили конете си, беше вече обяд. Силк влезе в устието на пещерата, за да застане на пост, а Барак положи на земята тялото на Белгарат.

– По-тежък е, отколкото изглежда – измърмори огромният мъж и изтри потта от челото си. – Не трябва ли да се свести вече?

– Може да минат дни, преди да дойде в съзнание – отвърна Поулгара. – Просто го покрий и го остави да спи.

– А как ще язди?

– Аз ще се погрижа за това.

– Никой няма да язди за известно време – обяви Силк от тесния вход на пещерата. – Мургите са плъзнали като стършели наоколо.

– Ще изчакаме, докато се стъмни – реши Поулгара. – И без друго всички се нуждаем от почивка. – Тя отметна качулката на наметалото си и се отправи към един от вързопите, които бяха струпали до стената предишната вечер. – Ще потърся нещо за ядене, след което ще е най-добре всички да поспите.

Робинята Тайба, завита в мантията на Гарион, следеше Релг почти непрекъснато. Големите ѝ виолетови очи блестяха от благодарност, примесена с изненада.

– Ти спаси живота ми – рече тя с плътния си гърлен глас.

Докато казваше това, леко се наведе към него. Гарион беше сигурен, че това е несъзнателен жест, който обаче беше ясен за останалите.

– Благодаря ти! – добави тя и протегна ръка към рамото на фанатика.

Релг се отдръпна:

– Не ме докосвай!

Тя го погледна изненадано, а ръката ѝ остана протегната напред.

– Никога не ме докосвай! – повтори той. – Никога.

Тайба погледна невярващо. Тя беше прекарала живота си почти изцяло в тъмнина и не беше се научила да прикрива емоциите си. Изненадата отстъпи на унижението, лицето ѝ застина в намръщено и нацупено изражение и тя извърна глава от мъжа, който така рязко я беше отблъснал. Докато се обръщаше, мантията се изхлузи от раменете ѝ и се видя, че оскъдните парцали, с които беше облечена, едва прикриваха голотата ѝ. Независимо от разрошената ѝ коса и мръсните петна по ръцете и краката, тялото ѝ излъчваше подканваща зрелост. Релг я изгледа продължително и се разтрепери. След това бързо се обърна, отиде колкото можа по-далече от нея, падна на колене и започна отчаяно да се моли и да притиска лице до скалистия под на пещерата.

– Той добре ли е? – попита Тайба.

– Има някакви проблеми – отвърна Барак. – Ще свикнеш.

– Тайба – извика я Поулгара. – Ела тук.

Погледна критично към оскъдното облекло на жената:

– Трябва да ти измислим някакви дрехи. Навън е много студено. А има и други причини за това, както се вижда.

– Ще видя какво мога да намеря във вързопите – предложи Дурник. – Мисля, че трябва да потърсим нещо и за момчето. Тази риза на гърба му не изглежда много дебела.

Погледна към момчето, което наблюдаваше конете с любопитство.

– Няма нужда да се безпокоите за мен – каза им Тайба. – Навън няма живот за мен. Веднага след като си тръгнете, аз се връщам в Рак Ктхол.

– Какво говориш? – попита остро Поулгара.

– Имам сметки за уреждане с Ктучик – отвърна Тайба и докосна с пръсти ръждясалия си нож.

Силк се изсмя от входа на пещерата.

– Ние се погрижихме за това вместо теб. Рак Ктхол се руши навън, а от Ктучик не остана почти нищо.

– Мъртъв ли е? – задъхано попита робинята. – Как?

– Няма да повярваш – отговори ѝ Силк.

– Страда ли много? – в гласа ѝ имаше ужасяващо нетърпение.

– Повече, отколкото можеш да си представиш – отвърна Поулгара.

Тайба си пое дълбоко дъх и заплака. Леля Поул разтвори ръце и прегърна хлипащата жена, за да я утеши така, както често беше успокоявала Гарион, когато беше малък.

Гарион се отпусна изтощен на земята и допря гръб до скалистата стена на пещерата. Талази от умора преминаваха през тялото му, а изтощението попиваше всяка разумна мисъл, която минаваше през ума му. Кълбото отново пееше своята песен, но този път тя беше бавна и приспивна. Очевидно любопитството му към Гарион беше задоволено и сега песента просто поддържаше връзката между тях. Младият мъж беше толкова изморен, че нямаше сили да мисли защо камъкът изпитваше толкова голямо удоволствие от компанията му.

Малкото момче задоволи любопитството си към конете и отиде при Тайба, която седеше сгушена до леля Поул. Детето изглеждаше учудено и протегна ръка, за да докосне с пръстите си набразденото от сълзи лице на жената.

– Какво иска той? – попита Тайба.

– Вероятно никога преди не е виждал сълзи – отвърна леля Поул.

Тайба се втренчи в сериозното малко личице. Изведнъж се засмя през сълзите, които се стичаха по лицето ѝ, и прегърна момчето.

Детето също се усмихна.

– Задача? – попита то и ѝ подаде кълбото.

– Не го вземай Тайба – каза Поулгара много тихо. – Не го докосвай.

Тайба погледна усмихнатото дете и поклати глава.

Малкото момче въздъхна, отиде в средата на пещерата, седна и се сгуши удобно до Гарион.

Барак се беше върнал в прохода, по който дойдоха, и след време се появи в пещерата с мрачно лице.

– Чувам мурги, които сноват насам-натам – докладва огромният мъж. – При ехото тук е трудно да се каже колко са далече, но като че ли проверяват всяка пещера и проход.

– Да намерим добре защитено място, господарю, и да ги накараме да мислят, че сме другаде – предложи бодро Мандорален.

– Интересна идея – отвърна Барак, – но се опасявам, че няма да стане. Рано или късно ще ни намерят.

– Аз ще се погрижа за това – каза Релг бързо, като прекъсна молитвите си и се изправи бързо на крака.

Ритуалите не бяха му помогнали и погледът му беше все още странен.

– Ще дойда с теб – предложи Барак.

Релг поклати глава:

– Само ще ми пречиш! – вече вървеше към прохода, който водеше обратно към планината.

– Какво му става? – попита Барак в недоумение.

– Мисля, че нашият приятел преживява религиозна криза – отвърна Силк, който ги наблюдаваше от входа на пещерата, където стоеше на пост.

– Пак ли?

– Така съзнанието му е ангажирано дори и в свободните моменти – отвърна Силк безгрижно.

– Елате да хапнете – каза им леля Поул, докато нареждаше резени хляб и сирене върху единия вързоп. – А после бих искала да погледна раната на крака ти, Мандорален.

След като се нахраниха и коляното на Мандорален бе превързано, Поулгара облече Тайба със странните дрехи, които Дурник беше извадил от вързопите. Тогава Поул насочи вниманието си към малкото момче. То отвърна на тъжния ѝ поглед със също толкова сериозно изражение в очите, после протегна ръка и докосна белия кичур в косата ѝ с любопитните си пръсти. Гарион се сепна от спомена за това, колко често той самият беше докосвал този кичур по съвсем същия начин и това предизвика у него пристъп на ревност, но бързо го потисна.

Малкото момче се усмихна с внезапно задоволство.

– Задача. – каза то твърдо, докато подаваше кълбото на леля Поул.

Тя поклати глава:

– Не, дете. Опасявам се, че не съм подходящият човек.

Тя го облече в дрехи, които трябваше да се подвият и привържат с канап на разни места, после седна с гръб до стената и протегна длани към него. Детето послушно седна в скута ѝ, обви ръка около врата ѝ и я целуна. След това притисна лице в нейното, въздъхна и веднага заспа. Поул сведе поглед към него, а лицето ѝ имаше странно изражение – смесица от удивление и нежност и Гарион трябваше да се пребори с още един пристъп на ревност.

От пещерите над тях се чу силен тътен.

– Какво е това? – попита Дурник и се огледа притеснено.

– Релг, предполагам – отговори му Силк. – Като че ли предприема мерки за обезглавяване на мургите.

– Надявам се да не се увлече – Дурник нервно вдигна поглед към тавана на пещерата.

– Колко време ще ни трябва да стигнем до Долината? – попита Барак.

– Няколко седмици, вероятно – отвърна Силк. – Много ще зависи от терена и от това колко бързо гролимите ще организират преследването ни. Ако успеем да вземем достатъчно преднина, за да ги подведем по лъжлива следа, можем да ги изпратим на запад към границата на Толнедра, а ние да продължим към Долината, без да е нужно да се крием – изхили се дребното човече. – Чувството, че заблуждавам цялата мургонация ми допада – добави той.

– Не е нужно да си толкова изобретателен – рече му Барак. – Хетар ще ни чака във Долината заедно с крал Чо-Хаг и половината алгарски родове. Ще бъдат доста разочаровани, ако не им заведем поне няколко мурги.

– Животът е пълен с разочарования – каза Силк язвително. – Доколкото си спомням, източният бряг на Долината е доста стръмен и неравен. Ще ни трябват поне няколко дни, за да се спуснем по него, и не мисля, че бихме искали да правим това с цялото мургско кралство по петите ни.

Беше ранен следобед, когато Релг се върна. Като че ли усилието беше притъпило една част от бурята в главата му, но той продължи да гледа странно и сякаш нарочно избягваше виолетовия поглед на Тайба.

– Срутих таваните на всички пещери, които водят към тази – уведоми ги Релг кратко. – Сега сме на сигурно място.

Поулгара, която изглеждаше заспала, отвори очи:

– Почини си малко!

Той кимна и веднага се отпави към завивките си.

През останалата част от деня си почиваха в пещерата, като се редуваха да пазят на тесния вход. Погубената земя от черен пясък и оголени от вятъра скали, която се простираше отвъд сипея в основата на кулата, беше оживена от мургски ездачи, лутащи се напред-назад в яростно и неорганизирано преследване.

– Изглеждат така, сякаш и те самите не знаят какво правят – каза Гарион шепнешком на Силк, докато пазеха двамата.

Слънцето тъкмо потъваше зад облаците в западната част на хоризонта, като оцветяваше небето в огненочервени петна; а силният вятър носеше със себе си студ и прах, които проникваха през входа на пещерата.

– Мога да си представя, че в момента цари известна бъркотия в Рак Ктхол – каза Силк. – Вече никой не командва и това обърква мургите. Разкъсват се на парчета, когато няма кой да издава заповеди.

– Това няма ли да затрудни излизането ни? – попита Гарион. – Имам предвид, че те никъде не отиват. Просто се мотаят наоколо. Как ще минем през тях?

Силк сви рамене.

– Просто ще си сложим качулките и ще се смесим с тях. – Той придрпа грубия плат на дрехата си по-плътно до тялото, за да го предпази от студа, обърна се и огледа хората в пещерата.

– Слънцето залязва – каза им той.

– Да изчакаме, докато се стъмни напълно – отвърна Поулгара. Тя беше завила внимателно малкото момче в една от старите туники на Гарион.

– Само да се поотдалечим малко, и ще им пусна лъжлива следа – каза Силк. – Мургите са доста глупави понякога, а ние не искаме те да пропуснат нашата следа. – Обърна се отново към залеза. – Ще бъде студена нощ. – отбеляза той, без да говори конкретно на някого.

– Гарион – каза леля Поул, докато се изправяше, – стойте с Дурник близо до Тайба. Тя не е яздила никога досега и може да има нужда от помощ в началото.

– А момченцето? – попита Дурник.

– То ще язди с мен.

– Ами Белгарат? – попита Мандорален, като погледна към все още спящия стар магьосник.

– Като дойде времето, просто ще го сложим на коня – каза Поулгара. – Мога да го държа на седлото, стига само да не правим резки промени в посоката. Стана ли по-тъмно?

– По-добре да изчакаме още малко – отвърна Силк. – Все още е светло.

Зачакаха. Вечерното небе започна да става виолетово, показаха се и първите звезди, които блестяха студено и много надалече. Търсещите мурги запалиха фенери.

– Да тръгваме, а – предложи Силк и се изправи.

Изведоха тихо конете от пещерата и се отправиха надолу по сипея към пясъка. Там спряха за известно време и изчакаха една група мурги с фенери в ръце да премине на няколко ярда от тях.

– Не се разделяйте. – каза им Силк, докато се качваха на конете.

– Колко има до края на погубената земя? – Барак попита дребния мъж, докато се качваше на коня си, мърморейки.

– Два дни бърза езда – отвърна Силк. – Или нощи в този случай. По всяка вероятност ще използваме прикритието на нощта. Изобщо не прилича на мурги.

– Да тръгваме – каза Поулгара.

Потеглиха отначало бавно, докато Тайба се почувства по-уверена в себе си и Белгарат показа, че може да се задържи на седлото, въпреки че още не можеше да комуникира с никого. След това препуснаха в лек галоп и продължиха по-бързо, но без да изморяват конете.

Като прекосиха първия мост, налетяха на една група мурги с фенери в ръце.

– Кой е там? – попита наистина Силк с характерния груб акцент на мургите. – Кои сте вие?

– От Рак Ктхол сме – отговори почитателно един от тях.

– Знам това, приятел – излая Силк. – Попитах кои сте.

– Трета фаланга – отвърна мургът сковано.

– Това е друго нещо. Загасете фенерите! Как си мислите, че можете да видите по-далеч от десет фута, като светят в очите ви?

Фенерите бяха загасени веднага.

– Започнете да търсите на север – нареди Силк. – Девета фаланга покрива този участък.

– Но...

– Ще ми противоречите ли?

– Не, но...

– Тръгвайте! Веднага!

Мургите обърнаха конете и изчезнаха в мрака в бърз галоп.

– Умно – каза Барак с възхищение.

Силк сви рамене.

– Доста елементарно – отвърна той. – Хората са благодарни на малко команди, когато са объркани. Да тръгваме, а?

Имаше и други сблъсъци през дългата студена безлунна нощ, докато язدهа на запад. Бяха неизбежни заради ордите мурги, които преобръщаха погубената земя, търсейки тях, но Силк се справяше добре при всяка среща и нощта премина без значими инциденти.

Призори дребният мъж започна умело да изпуска различни предмети, за да остави следи.

– Малко преигравам може би – каза той критично, като погледна старата обувка, която току-що беше захвърлил в смачкания от конските копита пясък зад тях.

– За какво говориш? – попита Барак.

– За следите – отвърна Силк. – Искаме да ни следват, помниш ли? Трябва да мислят, че сме се отправили към Толнедра.

– Е, и?

– Просто казах, че е малко недоизпипано.

– Ти винаги се тревожиш прекалено много за подобни неща.

– Това е въпрос на стил, скъпи ми Барак – отвърна Силк високомерно. – Немарливата работа обикновено формира навици.

Когато първите метално сиви отблясъци на зората изпълзяха по зимното небе, те се приютиха сред камънаците на един от хребетите, които обграждаха погубената земя. Дурник, Барак и Мандорален опънаха старателно палатките върху тясното дефиле по западния склон на хребета и ги посипаха отгоре с пясък, за да прикрият временното си убежище.

– Може би е по-добре да не палим огън – каза Дурник на Поулгара, докато водеха конете към прикритието – заради дима, пък и заради всичко останало.

Тя кимна в съгласие.

– Имаме нужда от топла храна – рече Поул, – но мисля, че ще трябва да изчакаме.

Закусиха с хляб и сирене и започнаха да се настаняват удобно, като се надяваха да проспят деня, за да могат да яздят отново през следващата нощ.

– Не бих отказал една баня – Силк изтърсваше пясъка от косата си.

Малкото момче го погледна леко намръщено. След това се приближи и му предложи кълбото.

– Задача? – попита то.

Силк внимателно скри ръце зад гърба си и поклати глава.

– Само тази дума ли знае? – Силк попита Поулгара.

– Така изглежда – отвърна му тя.

– Не виждам връзката – каза Силк. – Какво иска да каже?

– Вероятно са му повтаряли, че трябва да изпълни една задача – обясни тя, – да открадне кълбото. Предполагам, че Зедар му е повтарял това стотици пъти, още докато е бил бебе и думата се е запечатала в съзнанието му.

– Малко е обърквашо – Силк продължаваше да държи ръцете си зад гърба. – Изглежда много на място понякога.

– Той като че ли не мисли по начина, по който мислим ние – заключи Поул. – Единствената цел в живота му е да предаде кълбото на някого. На когото и да е всъщност. – Тя се намръщи замислено. – Дурник, защо не се опиташ да му направиш някаква торбичка, в която да го сложи, и ще я при вържем на кръста му. Може би ако не е в ръцете му през цялото време, ще престане да мисли за кълбото толкова много.

– Разбира се – съгласи се Дурник. – Трябваше сам да се сетя.

Той се отправи към вързопите, извади изгорена кожена престилка и направи торбичка от едно голямо парче, което отрязва от нея.

– Момче – каза той като свърши. – Ела тук.

Малкото момче изучаваше с любопитство един доста изсъхнал храст в горния край на хребета и не даваше вид да е чуло ковача.

– Ей, ти, Задача! – извика Дурник.

Момчето се огледа бързо, усмихна се и отиде при Дурник.

– Защо го нарече така? – попита любопитно Силк.

Дурник сви рамене.

– Той очевидно харесва тази дума и реагира, като я чуе. Мисля, че ще свърши работа, докато му измислим по-подходящо име.

– Задача? – попита детето и подаде кълбото на Дурник.

Дурник му се усмихна, наведе се и поднесе отворената торбичката към него.

– Пусни го тук, Задача – нареди той. – Ще го завържем здраво, за да не го загубиш.

Малкото момче със задоволство пусна кълбото в кожената торбичка.

– Задача – каза то сериозно.

– Предполагам – съгласи се Дурник. Той стегна здраво връзката на торбичката и я привърза към въжето, което момчето използваше за колан. – Ето това е, Задача. Сега всичко е сигурно и спокойно.

Задача огледа внимателно торбичката и я подръпна няколко пъти, като че ли да се увери, че е завързана здраво. После се засмя щастливо,

обгърна с ръце врата на Дурник и го целуна по бузата.

– Добро момче – каза Дурник, който изглеждаше леко притеснен.

– Той е съвсем невинен – обади се леля Поул от мястото, където наглеждаше спящия Белгарат. – Той няма представа за разликата между доброто и злото, така че всичко му изглежда добро.

– Чудя се какво ли е да гледаш на света по този начин – замисли се Тайба и погали усмихнатото лице на момчето. – Никаква мъка, никакъв страх, никаква болка – просто обичаш всичко, което виждаш, защото вярваш, че всичко е добро.

Най-после Релг вдигна поглед. Притесненото изражение, което беше изписано върху лицето му от мига, в който спаси затрупаната жена, отстъпи място на обичайния фанатичен поглед на улгоса.

– Чудовищно – ахна той.

Тайба се обърна към него и погледът ѝ стана по-суров.

– Какво чудовищно има в щастието? – попита тя настоятелно, като прегърна момчето.

– Ние не сме тук, за да бъдем щастливи – отвърна той, старателно избягвайки очите ѝ.

– А за какво сме тук тогава? – предизвика го тя.

– За да служим на нашия Бог и да се пазим от греха.

Той упорито отказваше да я погледне, а гласът му прозвуча малко колебливо.

– Е, аз нямам бог – отвърна Тайба дръзко. – Вероятно това дете също няма бог, така че ако не възразяваш, ние двамата просто ще се опитаме да бъдем щастливи, а ако грехът се окаже част от щастието, какво от това?

– Нямах ли срам? – попита задавено той.

– Аз съм това, което съм – отвърна тя – и няма да се извинявам, защото никой не ме е питал какво искам.

– Момче – Релг сграбчи детето, – махни се от нея веднага.

Тайба се изправи, лицето ѝ се стегна още повече и тя се обърна дръзко към него.

– Какво си мислиш, че ще направиш? – попита тя настоятелно.

– Ще се боря с греха винаги, когато се сблъскам с него – заяви той.

– Грях, грях, грях! – избухна тя. – За това ли мислиш постоянно?

– Това е постоянната ми грижа. Боря се с него всеки миг.

Тя се измя.

– Колко досадно. Не можеш ли да измислиш нещо друго? О, забравих – добави тя с насмешка. – И всичките тези молитви, нали? Цялото

бръщолевене за това колко си низък! Мисля, че отегчаваш този твой УЛ ужасно много понякога, знаеш ли?

Релг вдигна юмрук ядосано.

– Никога не споменавай името на УЛ отново!

– Ще ме удариш ли за това? Няма да има голямо значение. Хората са ме удряли през целия ми живот. Давай, Релг. Защо не ме удариш? – Тя вдигна към него мръсното си лице.

Ръката на Релг се отпусна.

Усещайки превъзходството си, Тайба постави ръце на деколтето на грубата сива рокля, която Поулгара ѝ беше дала.

– Мога да те спра, Релг! – започна да развързва роклята. – Погледни ме. И без друго постоянно ме гледаш, виждала съм как се впиват очите ти в мен. Можеш да ме наричаш, както искаш и да разправяш, че съм грешница, но въпреки това ме зяпаш. Погледни тогава. Не се крий. – Тя продължи да разхлабва роклята си – Ако си освободен от греха, не би трябвало изобщо да се притесняваш от тялото ми.

Очите на Релг щяха да изхвъркнат.

– Тялото ми не ме притеснява, но теб явно те травмира, не е ли така? Къде е прегрешението тогава – в моя или в твоя мозък? Мога да те удавя в грях, когато си поискам. Просто трябва да направя това. – И тя разтвори роклята си.

Релг се обърна, като издаваше странни звуци.

– Не искаш ли да гледаш, Релг? – присмя му се Тайба, докато той тичаше навън.

– Солидно оръжие имаш, Тайба – поздравя я Силк.

– Това е единственото оръжие, което имах в робските килии – отвърна му тя. – Научих се да го използвам, когато се наложи.

Закопча старателно роклята си и се обърна към Задача, сякаш нищо не се беше случило.

– Какъв е целият този шум? – измърмори Белгарат и се надигна леко. Всички се обърнаха бързо към него.

– Релг и Тайба проведеха една теологична дискусия – отговори весело Силк. – Крайните аргументи бяха много интересни. Ти как си?

Но старият човек беше потънал в сън отново.

– Поне започна да идва на себе си – отбеляза Дурник.

– След няколко дни ще се възстанови напълно – каза Поулгара и постави ръка на челото му. – Още е много слаб.

Гарион спа през по-голямата част от деня, завит с одеялото си върху каменната земя. Когато студът и най-вече неудобната скала под

бедрото му го събудиха, най-после беше късен следобед. Силк стоеше на пост при устието на дефилето и се взираше в черния пясък и сивкавата солена пръст, но всички останали спяха. Докато слизаше тихо към мястото, където седеше Силк, Гарион видя, че леля Поул спеше прегърнала Задача и прогони моментния пристъп на ревност. Тайба измърмори нещо, докато минаваше покрай нея, но с един бърз поглед разбра, че не е будна. Тя лежеше недалече от Релг и в съня си сякаш беше протегнала ръце към спящия улго.

Малкото остро лице на Силк изглеждаше бодро, без никакви признани на умора.

– Добро утро! – измърмори той. – Или каквото е там.

– Никога ли не се изморяваш? – попита тихо Гарион, за да не събуди останалите.

– Поспах малко – отвърна му Силк.

Дурник се измъкна от навеса и се присъедини към тях, като се прозаваше и търкаше очи.

– Ще те сменя – каза той на Силк. – Забеляза ли нещо?

Той присви очи срещу залязващото слънце.

Силк вдигна рамене.

– Няколко мурги. Бяха на юг от нас. Мисля, че никой не е открил следите ни все още. Май ще трябва да ги направим по-явни.

Гарион почувства странна потискаща тежест във врата. Огледа се притеснено наоколо. И тогава без никакво предупреждение го прорязва силна болка, която сякаш премина през мозъка му. Пое си дълбоко дъх и засили волята си, опитвайки се да отблъсне атаката.

– Какво става? – попита Силк.

– Гролим – изръмжа Гарион и събра цялата си воля, като че ли се подготвяше за битка.

– Гарион! – Това беше леля Поул и гласът и звучеше притеснено.

Той се обърна и се скри обратно под навеса, а Силк и Дурник го следваха по петите.

Беше се изправила и обгърнала Задача с ръце, сякаш да го защити от нещо.

– Гролим беше, нали? – попита настоятелно Гарион, а гласът му звучеше малко пискливо.

– Повече от един – отвърна тя напрегнато. – Сега, когато Ктучик е мъртъв, йерарсите контролират гролимите. Те обединиха своята воля и се опитаха да убият Задача.

Останалите, събудени от силния й вик, се запрепъваха към

оръжията си.

– Защо преследват момчето? – попита Силк.

– Знаят, че единствено той може да докосва кълбото. Мислят си, че ако момчето умре, няма да можем да го изнесем от Ктхол Мургос.

– Какво ще правим? – попита я Гарион и се огледа безпомощно.

– Аз ще се концентрирам върху защитата на детето – каза му тя. – Отдръпни се от мен, Гарион.

– Какво?

– Стой настрани от мен. – Тя се наведе и описа в пясъка кръг около себе си и момчето. – Чуйте ме всички! Докато не се справим с това, никой да не пристъпва в кръга. Не искам някой от вас да пострада.

Изправи се и белият кичур в косата ѝ сякаш проблесна.

– Почакай – извика Гарион.

– Не смея. Може да атакуват всеки момент. От теб зависи да защитиш дядо си и останалите.

– Аз?

– Ти си единственият, който може да го направи. Ти имаш силата за това. Използвай я! – Тя вдигна ръка.

– Колко трябва да отблъсна? – попита Гарион, но в същия миг почувства внезапния пристъп на болка и странното бучене в мозъка си, тъй като леля Поул вече беше отдръпнала своята воля.

Въздухът около нея засия и затрептя като топлинни вълни в летен следобед. Гарион можеше да почувства кръга, който се затваряше около дъщерята на магьосника.

– Лельо Поул? – обърна се той към нея. После повиши глас и извика: – Лельо Поул!

Тя поклати глава и посочи ушите си. Поулгара сякаш казваше нещо, но звукът не можеше да премине през блестящия щит, който беше издигнала около себе си.

– Колко са? – попита Гарион, като изговаряше думите бавно и изразително.

Тя вдигна двете си ръце, беше свила само единия си палец.

– Девет?

Тя кимна и загърна малкото момче с мантията си.

– Е, Гарион? – попита Силк с проникателен поглед. – Какво ще правим сега?

– Защо питаш мен?

– Чу какво каза тя. Белгарат е все още замаян, а Поул е заета. Ти командваш сега.

– Аз?

– Какво ще правим? – настоятелно попита Силк. – Трябва да се научиш да вземаш решения.

– Не знам – Гарион вдигна ръце безпомощно.

– Никога не признавай такова нещо – каза му Силк. – Действай така, сякаш знаеш какво правиш.

– Ами ще изчакаме да се стъмни, предполагам, и тогава ще продължим в същата посока.

– Ето, това е – усмихна се Силк. – Видяш ли колко е лесно?

ГЛАВА 3

Когато потеглиха през черния пясък на погубената земя и хапещия студ, ниско над хоризонта надничаше най-красивият лунен сърп. Гарион определено не се чувстваше много удобно в ролята, която Силк му беше отредил. Смяташе, че това не е нужно, тъй като всички знаеха къде отиват и какво трябва да направят. Ако се появише потребност от водач, беше съвсем логично Силк да поеме тази роля. Но вместо това дребното човече стовари цялото бреме съвсем недвусмислено върху плещите на Гарион и сега го наблюдаваше как се справя.

Малко след полунощ налетяха на отряд мурги. Бяха шестима, язדהа в галоп по ниския южен хребет и връхлетяха върху групата на Гарион. Барак и Мандорален им отвърнаха с откровената жестокост на тренирани войници, мечовете им изскочиха от ножниците със свистене, за да се сблъскат с метален звън в облечените в ризници тела на изненаданите мурги. Когато Гарион се опита да извади своя меч, видя как един от натрапниците се свлече от седлото, друг ревеше от болка и изненада и залитна бавно назад, като се държеше за гърдите. Докато мъжете се сражаваха в мрака, нощта се изпълни с викове, силни писъци и цвилене на изплашени коне. Един мург обърна коня си, готов за бягство, но Гарион, без да се замисли, спря жребеца и вдигна меча си. Отчаяният мург размаха своя меч като обезумял, но Гарион лесно парира зле насочения удар с острието на меча му перна рамото на противника като камшик. Чу се успокоителното скърцане от сблъсъка на острието и металната броня на мурга. Гарион умело парира още един непохватен удар и отвърна, като поряза лицето на нападателя. Всички наставления, които беше получил от приятелите си, се сляха в един усъвършенстван стил, който наподобяваше отчасти поведението на война черек, отчасти на

арендец и на алгар. Но безспорно това беше стилът на Гарион. Изплашеният мург започна да се бори още по-отчаяно. Гарион парираше с лекота всяка негова атака и светкавично му отвърщаше с онези бързи удари, които неизбежно предизвикваха кървене. Докато се сражаваше, Гарион усети как в гърдите му се надига диво тържество, което кипеше във вените му и предизвикваше огнен вкус в устата му.

Това Релг се втурна иззад сянката и при сблъсъка наруши равновесието на мурга, а после заби извития си като кука нож под ребрата на мъжа. Мургът се присви бързо, потрепери и се свлече мъртъв от седлото.

– Защо го направи? – попита Гарион, без да се замисли. – Това беше моят мург.

Барак, който наблюдаваше касапницата, се засмя и внезапният му изблик на веселие прозвуча изненадващо в мрака.

– Той започва да се държи жестоко с нас, не мислите ли?

– Все пак уменията му са забележителни – рече Мандорален одобрително.

Духът на Гарион се разпали. Огледа се нетърпеливо, търсейки още някой, с когото да се бие, но всички мурги бяха вече мъртви.

– Сами ли бяха? – попита той настоятелно и малко задъхано. – Искам да кажа, имаше ли други след тях? Може би трябва да отидем да проверим.

– Ние искаме да открият следите ни все пак – напомни му Силк. – Естествено, това зависи от теб, Гарион, но ако избием всички мурги в околността, няма да има кой да докладва в Рак Ктхол в каква посока сме поели, нали така?

– О! – Гарион се почувства малко глупаво – Забравих за това.

– Трябва да мислиш за големия план, Гарион, а не да се разпиляваш покрай тези дребни странични приключения.

– Може би малко се поувлякох.

– Добрият водач не може да си позволява такова нещо.

– Добре. – Гарион се почувства малко неловко.

– Искях да се уверя, че си ме разбрал, това е всичко.

Гарион не отговори, но започна да долавя какво беше онова нещо у Силк, което дразнеше Белгарат толкова много. Водачеството си беше достатъчна тежест и без постоянните иронични забележки на дребното човече с лице на невестулка, които още повече усложняваха нещата.

– Добре ли си? – Тайба попита Релг със странна нотка на загриженост в гласа.

Улгото продължаваше да стои на колене до трупа на мурга, когото беше убил.

– Остави ме на мира – Отвърна ѝ той рязко.

– Не бъди глупак. Ранен ли си? Дай да видя.

– Не ме докосвай! – той се отдръпна от протегнатата ѝ ръка. – Белгарион, накарай я да се махне от мен.

Гарион вътрешно изстена.

– Какво има сега? – попита той.

– Аз убих този човек – отвърна Релг. – Има някои неща, които трябва да направя, определени молитви, за да се пречистя. Тя ми пречи.

Гарион потисна желанието си да наругае някого.

– Моля те, Тайба – каза той възможно най-спокойно, – просто го остави на мира.

– Исках само да видя дали е добре – Отвърна тя малко сприваво. – Не съм го наранявала.

На лицето ѝ имаше странно изражение, което Гарион не би могъл да разбере.

Тайба се усмихна леко, гледайки към коленичилиия улго. Без предупреждение, тя отново протегна ръка към него.

Релг се отдръпна.

– Не! – извика той.

Тайба се засмя с кратък гърлен звук и отмина, като си тананикаше тихичко.

След като Релг изпълни ритуалите си за пречистване на мъртвото тяло на мурга, се качиха отново на конете и продължиха. Лунният рог беше високо в студеното небе и хвърляше бледа светлина върху черните пясъци, а Гарион непрестанно се оглеждаше и се опитваше да долови всяка опасност, която можеше да ги дебне наоколо. Поглеждала често към леля Поул, искаше му се да не е така напълно откъсната от него, но тя изглеждаше изцяло погълната от изграждането на щита на волята. Поул яздеше притиснала Задача плътно до себе си, а погледът ѝ беше далечен, неразгадаем. Гарион погледна с надежда към Белгарат, но старият човек нямаше и най-малка представа за заобикалящата го действителност, въпреки че идваше на себе си от време на време. Гарион въздъхна и погледът му стана отново напрегнат и съсредоточен. Яздеха в самия край на нощта, в хапещия студ, осветени от оскъдната лунна светлина, а звездите блещукаха като ледени точки в небето над тях.

Изведнъж Гарион усети бучене в главата си, един звук, който имаше странно ехо, а щитът на силата, който се издигаше около леля Поул,

затрептя с грозен оранжев пламък. Внезапно и рязко той събра цялата си воля и изрече една единствена дума. Нямаше никаква представа коя точно дума беше използвал, но изглежда тя свърши работа. Подобно на кон, който разгонва ято хранещи се птички, волята му разпръсна мощната мисловна атака срещу леля Поул и Задача. С тази атака беше ангажиран повече от един мозък, той го усети, но това като че ли не беше от значение. Гарион изпита моментно разочарование, дори страх, когато обединените сили на нападателите на леля Поул се разпаднаха и се отдръпнаха.

– Не беше зле – отбеляза гласът в ума му. – Малко тромаво може би, но никак не беше зле.

– Това е първият случай, в който го правя – отвърна му Гарион. – С повече практика ще стана по-добър.

– Не бъди прекалено самоуверен – посъветва го сухо гласът и изчезна.

Ставаше все по-силен и в това нямаше никакво съмнение. Лекотата, с която успя да разпръсне обединената воля на онази група от гролими или йерарси, както ги нарече леля Поул, го изуми. Едва-едва започваше да разбира какво имаха предвид леля Поул и Белгарат, като използваша думата „талант“. Изглежда съществуваше определен капацитет, граница, отвъд която повечето магьосници не можеха да преминат. С известна изненада Гарион осъзна, че е значително по-силен от мъжете, които бяха практикували това изкуство в продължение на векове, а той токущо беше започнал да се докосва до възможностите на таланта си. Само мисълта за това, какво би могъл да направи, предизвикваше нещо повече от страх.

Караше го да се чувства и по-сигурен. Изправи се на седлото и продължи да язди малко по-уверено. Може би не е чак толкова лошо да бъдеш водач все пак. Нужно е малко време, за да свикнеш, но веднъж като разбереш какво искаш, изобщо не изглежда толкова трудно.

Следващата мисловна атака започна, когато на изток хоризонтът започна да изсветлява. Леля Поул, конят и малкото момче бяха погълнати от непрогледния мрак. Гарион отвърна веднага, като този път прибави една презрителна закачка към обединените умове, които бяха предизвикали атаката. Той почувства прилив на самодоволство при изненадата и болката на техните мисли, които се отдръпнаха след бързия му ответен удар. Можа да ги види – само за миг – деветима много възрастни мъже в черни туники, насядали около маса в някаква стая. Една от стените на стаята имаше пукнатина, а част от тавана беше паднала по време на

земетресението, което беше разтърсило Рак Ктхол. Осем от деветимата зли мъже изглеждаха изненадани и изплашени, а деветият беше припаднал. Тъмнината, която обгръщаше лея Поул, се разпръсна.

– Какво правят? – попита го Силк.

– Опитват се да преминат през щита на лея Поул – отвърна му Гарион. – Но аз им дадох повод за размисъл.

Изпитваше известно задоволство от това, което беше направил.

Силк го погледна пронизително с присвити очи.

– Не прекалявай, Гарион – посъветва го той.

– Все някой трябва да направи нещо – запротестира Гарион.

– Така е. Само се опитвам да ти кажа, че не бива да губиш перспективата на нещата.

Назъбената стена на върховете, която оформяше западния край на погубената земя, се виждаше ясно, тъй като светлината се прокрадваше нагоре в източната половина на небето. Гарион попита Дурник:

– Колко е далече според теб?

Ковачът хвърли бегъл поглед към планините пред тях.

– Поне две или три левги – изчисли той. – На тази светлина разстоянията заблуждават.

– Е? – попита Барак. – Ще се крием ли през деня тук или ще продължаваме?

Гарион се замисли.

– Ще променим ли посоката, като стигнем до планините? – попита той Мандорален.

– Може би ще е по-добре да продължим досегашния си маршрут за известно време – отвърна рицарят замислено. – Естествена граница като тази, която лежи пред нас, може да привлече вниманието и да предизвика нещо повече от една безобидна проверка пътьом.

– Това е добър довод – съгласи се Силк.

Гарион се почеса по бузата и забеляза, че бакенбардите му са израснали отново.

– Може би трябва да спрем тук тогава – предложи той. – Щом залезе слънцето, можем да продължим, да се изкачим в планините и тогава да спрем за почивка. Утре сутринта, когато слънцето изгрее, можем да променим маршрута. Тогава ще има достатъчно светлина, за да виждаме какви следи оставяме и да можем да ги прикрием.

– Планът изглежда добър – подкрепи го Барак.

– Да го изпълним тогава – взе решението Гарион.

Потърсиха друг хребет и друга клисура и отново замаскираха

палатките си. Въпреки че беше изморен, Гарион не искаше да заспи. Притискаха го не само отговорностите на водач, а и усещането, че е възможна нова атака на йерарсите, докато спи. Другите разгъваха одеялата си, а той обикаляше напред-назад съвсем безцелно, като се спираше да погледне леля Поул, която седеше подпряна на една голяма скала, прегърнала спящия Задача и зад своя трептящ щит изглеждаше далечна като луната над нея. Гарион въздъхна и се отправи към входа на клисурата, където Дурник се грижеше за конете. Беше му хрумнало, че всички те зависят от доброто състояние на конете – така вече имаше нещо друго, за което да се притеснява.

– Как са те? – попита го Гарион, като се приближи.

– Понасят го много добре – отвърна Дурник. – Все пак изминали са дълъг път и на някои започва да им личи.

– Можем ли да направим нещо за тях?

– Една седмица почивка на хубава ливада може би – отговори Дурник, като се усмихна тъжно.

Гарион се засмя.

– Мисля, че на всички ще ни се отрази добре едноседмична почивка на хубава ливада.

– Ти наистина си пораснал, Гарион – отбеляза Дурник, като вдигаше передното копито, за да го прегледа за наранявания.

Гарион погледна ръката си и забеляза, че китката му стърчи един-два инча от ръкава.

– Повечето дрехи са ми съвсем добре – отвърна той.

– Нямах това предвид – поколеба се Дурник. – Какво е усещането, Гарион? Да можеш да караш другите да правят нещата по твоя начин.

– Това ме плаши, Дурник – призна Гарион тихо. – Аз наистина не съм искал всичко това, но никога не съм имал избор.

– Знаеш ли, не трябва да му позволяваш да те плаши – каза Дурник и постави внимателно на земята конското копито. – Ако това е част от теб, то просто е част от теб – също като да си висок или да имаш руса коса.

– Не е съвсем така, Дурник. Височината и русата коса не могат да наранят никого. Това може.

Дурник се загледа в дългите сенки на хребета, които се простираха срещу току-що изгрялото слънце.

– Трябва да се научиш да бъдеш внимателен, това е всичко. Когато бях на твоите години, установих, че съм доста по-силен от другите млади мъже в селото, вероятно защото работех в ковачницата. Не исках да

наранявам никого и затова никога не се борех с приятелите си. Един от тях мислеше, че съм страхливец и в продължение на около шест месеца ме предизвикваше, докато най-накрая избухнах.

– Пребори ли се с него?

Дурник кимна.

– Не може да се нарече точно състезание. Когато всичко свърши, той разбра в крайна сметка, че не съм страхливец. Дори отново станавме добри приятели, след като всичките му кости зараснаха и свикна с липсващите си зъби.

Гарион се изкиска, а Дурник се усмихна печално в отговор.

– Разбира се, след това се срамувах от себе.

Гарион почувства изключителна близост с този обикновен мъж. Дурник беше най-старият му приятел, човек, на когото можеше да разчита винаги.

– Това, което се опитвам да кажа, Гарион – продължи той сериозно, – е, че не можеш да изживееш живота си в страх от това, което си. В такъв случай рано или късно ще се появи някой, който няма да те разбере и ще трябва да му доказваш, че това, от което се страхуваш, не е той. А когато се стигне дотам, ще стане много по-лошо за теб, пък и за него също.

– Както стана с Ашарак?

Дурник кимна.

– Винаги е добре през живота си да бъдеш такъв, какъвто всъщност си. Не е редно да се държиш така, сякаш си нещо повече, но не бива и да се подценяваш. Разбираш ли сега какво се опитвам да ти кажа?

– Основният проблем, изглежда, е в това да откриеш какъв точно си – отбеляза Гарион.

Дурник се усмихна отново и се съгласи:

– Точно това води до много проблеми понякога.

Изведнъж усмивката изчезна от лицето му и той започна да диша тежко. После падна, гърчейки се на земята, притиснал ръце към стомаха си.

– Дурник! – изкрещя Гарион – Какво става?

Но Дурник не можеше да му отговори. Лицето му беше пепеляво и разкривено от агонията.

Гарион почувства странно, непознато напрежение и изведнъж разбра. Тъй като им пречеха да погубят Задача, йерарсите насочваха своята атака към останалите с надеждата, че леля Поул ще свали щита си. Стрaшен гняв забушува в гърдите му. Кръвта му сякаш гореше, а от

устните му излезе гневен вик.

– Спокойно! – Отново беше гласът вътре в мозъка му.

– Какво да правя?

– Излез на светло.

Гарион не разбра какво точно означава това, но изтича между конете и застава под бледата утринна светлина.

– Скрий се в сянката си!

Той погледна сянката, която падаше на земята пред него, и се подчини на гласа. Не знаеше как точно го беше направил, но беше прелял цялата си воля и съзнание в сянката.

– Сега проследи мисълта им по обратния път и им отвърни. Бързо!

Изведнъж Гарион почувства, че лети. Затворен в сянката си, той докосна все още гърчещия се Дурник и като куче, което души наоколо, улови посоката на обединената мисъл, повалила приятеля му, и профуча във въздуха обратно, хиляди километри назад в погубената земя, към развалините на Рак Ктхол. Сякаш нямаше тегло и всичко, което виждаше, имаше странен лилав оттенък.

Гарион усети своята безмерност, когато влезе в стаята с разрушени стени, където деветима мъже в черни роби седяха и се опитваха да концентрират силата на своите умове, за да убият Дурник. Очите на всички бяха втренчени в огромен рубин, голям почти колкото човешка глава, който блестеше в средата на масата, около която седяха мъжете. Полегатите лъчи на утринното слънце бяха изкривили и уголемили сянката на Гарион, така че той изпълваше единия ъгъл на стаята и дори се беше привел леко, за да се побере под тавана.

– Спрете! – извика Гарион на злите възрастни мъже. – Оставете Дурник на мира!

Стъписаха се от внезапната му поява и той усети как мисълта, която изпращаха към Дурник чрез камъка на масата, се разколеба и започна да се разпада. Гарион пристъпи заплашително към тях и видя, че се сви-ха в лилавата светлина на камъка, която забулваше всичко като облак.

Тогава един от възрастните мъже – много слаб, с дълга мръсна брада и съвсем голо теме – сякаш се съвзе от моментния уплах.

– Не се разсейвайте! – рече той троснато на другите. – Задръжете мисълта си върху сендара!

– Оставете го на мира! – извика Гарион.

– И кой го казва? – попита старецът със слабия си глас.

– Аз го казвам.

– И кой си ти?

– Аз съм Белгарион. Оставете приятелите ми на мира!

Старецът се изсмя и смехът му беше смразяващ като този на Ктучик.

– Всъщност, ти си просто сянката на Белгарион – поправи го той. – Известен ни е номерът на сянката. Можеш да си говориш и да заплашваш, колкото си искаш. Ти си просто безсилната сянка на Белгарион.

– Оставете ни на мира!

– И какво ще направиш, ако не те послушаме?

По лицето на стареца се изписа презрение и учудване.

– Прав ли е? – попита Гарион гласа в своя мозък.

– Може и да е прав, а може и да не е – отвърна му гласът. – Няколко души са успели да преминат отвъд границата. Няма да разбереш дали и ти можеш да го направиш, ако не опиташ.

Въпреки силния си гняв, Гарион не искаше да убива никого.

– Лед! – каза той, като се концентрира върху идеята за студ и насочи волята си срещу старците.

Усещането беше странно, едва доловимо, почти безплатно, а бученето беше глухо и слабо.

Плешивият старец поклати глава с насмешка. Гарион изскърца с нереалните си зъби и си пое дълбоко въздух с изключителна съсредоточеност.

– Гори! – каза той, като насочваше волята си.

Нещо проблесна и след това изведнъж лумна. Силата на Гарионова та воля избухна. Тя беше насочена не към самия старец, а по-скоро към бакенбардите му.

Йерархът скочи и отстъпи назад, залитайки и възкликна с дрезгавия си глас, като отчаяно се опитваше да се пребори с пламъците по брадата си.

Обединената мисъл на йерарсите се разпадна, тъй като останалите скочиха бързо изумени. Мрачен, Гарион събра нарастващата си воля и започна да нанася удари около себе си с изключително дългите си ръце. Запремената йерарсите по грубия каменен под, блъскаше ги в стените. Те пищяха от страх, тичаха насам-натам и се опитваха да избягат, но той се пресягаше, сграбчваше ги един по един и им налагаше своето наказание. Потънал в странно безпристрастие, Гарион дори натика един от тях в процепа на скарата с главата напред, като продължаваше да го бута навътре, докато останаха да стърчат само чифт ритаци крака.

Когато приключи, се обърна към плешивия йерарх, който най-последно беше успял да се справи с последните пламъци в брадата си.

– Това е невъзможно, невъзможно – запротестира йерархът слисано. – Как го направи?

– Казах ти, аз съм Белгарион. Мога да правя неща, които ти дори не можеш да си представиш.

– Скъпоценният камък – каза му гласът. – Те използват камъка, за да насочат атаката си. Унищожи го.

– Как?

– Той просто не може да издържи още дълго.

Гарион внезапно осъзна, че вижда вътрешността на все още проблясващия рубин на масата. Забеляза тънките линии, които се бяха появили от силата на напрежението, и разбра. Съсредоточи волята си и изля целия си гняв върху него. Камъкът лумна, облян в светлина, и започна да пулсира, тъй като силата в него нарастваше. После експлодира с мощен взрив и се разпадна на късчета.

– Не! – изстена гологлавият старец. – Идиот! Този камък е незаменим.

– Чуй ме, стари човече – каза Гарион с ужасен глас, – трябва да ни оставиш на мира. Ще престанеш да ни преследваш и да се опитваш да нараниш някой от нас. – Протегна ръката на сянката си и я промуши направо в гърдите на плешивия старец. Можеше да усети как сърцето му пърха като сърце на уплашена птичка, дишането му беше неравномерно, защото дъхът му спираше. Йерархът зяпна от ужас при вида на ръката, която стърчеше от гърдите му. Гарион разтвори длан и разпери широко пръстите си. – Разбираш ли ме?

Йерархът измърмори нещо и се опита да сграбчи ръката, но пръстите му не успяха да хванат нищо.

– Разбираш ли ме? – повтори Гарион и внезапно сви пръстите си в юмрук.

Йерархът изпищя.

– Ще ни оставиш ли на мира?

– Моля те, Белгарион! Не издържам повече! Умирам!

– Ще ни оставиш ли на мира? – отново попита Гарион настойчиво.

– Да, да, ще направя всичко, което пожелаеш, но моля те, спри! Умолявам те! Ще направя всичко. Моля те!

Гарион разтвори юмрук и извади ръката си от гърдите на йерарха, който дишаше учестено. Вдигна ръката си като лапа на хищен звяр точно пред лицето на стареца.

– Погледни тази ръка и я запомни – каза той със смразяващо тих глас. – Следващия път ще бръкна в гърдите ти и ще ти извадя сърцето.

Йерархът отстъпи назад, а очите му се изпълниха с ужас, докато гледаше втренчено ужасната ръка.

– Обещавам ти! – заекна той. – Обещавам.

– Животът ти зависи от това – каза му Гарион.

После се обърна и отлетя в свободното пространство обратно към приятелите си. Съвсем внезапно се озова при входа на дефилето, загледан в сянката си, която бавно са връщаше обратно на земята пред него. Лилавата мъгла се беше вдигнала. Странното беше, че дори не се чувстваше изморен.

Дурник си пое дъх накъсано и се опита да се изправи. Гарион се обърна бързо и изтича при приятеля си.

– Добре ли си? – попита той, като сложи ръка на рамото на ковача.

– Сякаш един нож ме режеше отвътре – отвърна Дурник с треперещ глас. – Какво беше това?

– Йерархите на гролима се опитваха да те убият.

Дурник се огледа наоколо с изплашен поглед.

– Не се притеснявай, Дурник. Няма да го направят втори път.

Гарион му помогна да се изправи и двамата тръгнаха към вътрешността на дефилето.

Леля Поул гледаше право в него, докато двамата се приближаваха. Погледът ѝ беше всепроникващ...

– Израстваш много бързо – каза му тя.

– Трябваше да направя нещо – отвърна той. – Какво стана с твоя щит?

– Изглежда, че вече не ми е нужен.

– Не беше зле – рече Белгарат.

Старецът седеше. Изглеждаше слаб и отнесен, но погледът му беше буден.

– Някои неща бяха малко екзотични, но като цяло изобщо не беше зле. Това с ръката беше малко прекалено все пак.

– Исках да съм сигурен, че е разбрал, че говоря сериозно. – Гарион почувства огромно облекчение от факта, че дядо му беше дошъл в съзнание.

– Мисля, че го убеди – каза сухо Белгарат. – Има ли нещо за ядене? – обърна се той към леля Поул.

– Добре ли си, дядо? – попита го Гарион.

– Като оставим настрана това, че се чувствам като току-що излюпено пиленце и гладен като вълчица, която кърми девет малки, се чувствам съвсем добре – отвърна Белгарат. – Наистина бих могъл да хапна

нещо, Поулгара.

– Ще видя какво мога да намеря, татко – каза му тя и се обърна към багажа.

– Не знам дали ще има нужда да готвиш – добави магьосникът.

Малкото момче се взираше в Гарион с любопитство, а сините му очи изглеждаха сериозни и леко озадачени. Изведнъж се засмя и се вгледа в лицето на Гарион с усмивка.

– Белгарион – изрече то.

ГЛАВА 4

– Не съжالياваш ли? – Силк заговори Гарион същата вечер, докато язدهа към високите върхове, които се очертаваха ясно на светлината на блещукащите звезди.

– Да съжالياвам за какво?

– За това, че беше водач за толкова кратко време?

Силк го наблюдаваше с любопитство, откакто залязващото слънце сигнализира, че е време да подновят пътуването си.

– Не – отвърна Гарион, без да е съвсем сигурен какво точно има предвид дребният мъж. – Защо трябва да съжالياвам?

– Много е важно човек да опознае себе си, Гарион – рече Силк. – Силата може да се окаже сладка за някой мъж, но ако не му дадеш възможност да опита, никога няма да можеш да разбереш как би се справил той с властта.

– Не разбирам защо си правиш този труд. Не мисля, че ще ми се налага често да поемам ролята на водач.

– Човек никога не знае, Гарион. Човек никога не знае.

Продължаваха да яздят през безплодните черни пясъци на погубената земя към планината, която се мержелееше в далечината. Луната се издигаше високо над главите им, а светлината ѝ беше студена и бяла. В близост до границите на мъртвата земя имаше няколко ниски трънливи храсти, който се бяха сгушили до пясъка, посребрени от скреж. Оставаше около час до полунощ, когато най-после стигнаха до скалите. Копитата на конете трополяха, докато се отдалечаваха нагоре от пясъчната пустош. Когато се изкачиха на първия хребет, спряха и погледнаха назад. Покритата с мрак пустош зад тях беше осеяна с огньовете на мургите и можеха да видят фенерите, които вървяха по следите си.

– Бях започнал да се притеснявам – каза Силк на Белгарат, – но

изглежда са открили следите ни все пак.

– Да се надяваме, че няма да ги изгубят отново – отвърна възрастният мъж.

– Всъщност няма голяма вероятност. Направих ги съвсем очевидни.

– Понякога мургите могат да бъдат независими.

Белгарат се беше възстановил почни напълно, но Гарион забеляза колко отпуснати бяха раменете му и се зарадва, че не смятаха да пътуват цялата нощ.

Планините, към които яздеха, бяха безплодни и каменисти като онези, които се простираха на север. По земята проблясваха парчета скали и късчета алкали, а студеният вятър сякаш виеше безспирно между скалите и развяваше грубия плат на мургските роби, които използваша за прикритие. Продължиха напред, докато не навлязоха във вътрешността на планината. Няколко часа преди да се разсъмне спряха да си починат и да изчакат изгрева на слънцето.

Когато на изток се появиха първите слаби слънчеви лъчи, Силк тръгна напред, яхнал своя кон, и между две жълтеникави скали откри процеп, който водеше на северозапад. Веднага щом той се върна, всички се качиха на конете отново.

– Мисля, че вече можем да съблечем това – каза Белгарат, като свали робата си.

– Дайте ми ги – предложи Силк, като хвана здраво юздите на коня си. – Процепът е напред по тази пътека – посочи той. – Ще ви настигна след няколко часа.

– Къде отиваш? – попита го Барак.

– Ще оставя още фалшиви следи – отвърна Силк. – А после ще ви последвам и тъкмо ще се уверя, че не сте оставили дири. Няма да се бавам дълго.

– Имаш ли нужда от компания? – предложи огромният мъж.

Силк поклати глава.

– Сам се движа по-бързо.

– Въди внимателен!

Силк се изхили:

– Аз винаги съм внимателен.

Събра мургските одежди от всички и изчезна на запад. Цепнатината, през която яздеха, се оказа корито на поток, изсъхнал преди хиляди години. Водата се беше врязала в скалата, разкривайки един след друг пластове червен, кафяв и жълт камък, които лежаха на ивици един върху друг. Тропотът от копитата на конете се чуваше силно, докато яздеха

между двете скали, а вятърът свиреше, преминавайки през процепа.

Тайба яздеше редом с Гарион. Трепереше цялата и беше придърпала наметалото, което той ѝ беше дал, плътно около раменете си.

– Винаги ли е толкова студено? – попита тя с широко отворени виолетови очи.

– През зимата да – отвърна ѝ той. – Предполагам, че през лятото е доста горещо по тия места.

– Температурата в килиите беше винаги една и съща. Никога не знаехме кой сезон е.

Криволичещото корито зави рязко надясно и групата се озова с лице срещу току-що изгрялото слънце. Тайба ахна.

– Какво има? – попита я Гарион.

– Светлината – изплака тя и покри с ръце лицето си. – Като огън в очите ми е.

Релг, който яздеше точно пред тях, също прикриваше очи от слънцето. Той погледна през рамо към жената и рече:

– Ето!

Извади една от лентите, които той самият връзваше обикновено през очите си, когато язدهа срещу слънцето, и ѝ я подаде.

– Покрий лицето си с това, докато се скрием отново под сянката.

Гласът му прозвуча неутрално.

– Благодаря ти! – Тайба завърза лентата на очите си. – Не знаех, че слънцето може да бъде толкова ярко.

– Ще свикнеш – каза ѝ Релг. – Просто трябва малко време. Опитай се да пазиш очите си през първите няколко дни.

Той се канеше да се обърне и да продължи напред, но изведнъж я погледна любопитно:

– Никога ли не си виждала слънцето?

– Не – отвърна тя. – Но другите роби са ми разправяли за него. Мургите не използват жени за работа, така че аз никога не съм напускала килията си. А там винаги беше тъмно.

– Трябва да е било ужасно – потръпна Гарион.

Тя сви рамене.

– Тъмнината не беше толкова лоша. Светлината беше това, от което се страхувахме. Светлината означаваше, че мургите идват с фенери, за да отведат някого в храма за жертвоприношение.

Пътеката, по която вървяха, зави отново и навлязоха в сенчест участък.

– Благодаря ти – каза Тайба на Релг, като махна лентата от очите си

и му я подаде.

– Задръж я. Вероятно скоро пак ще ти потрябва.

Гласът му звучеше странно приглушен, в очите му имаше необичайна нежност. Докато я гледаше, отнесенният израз се връщаше отново на лицето му.

Гарион тайно ги наблюдаваше, още откакто напуснаха Рак Ктхол. Знаеше, че независимо от усилията, които полага, Релг не можеше да откъсне поглед от жената мараг, която против волята си беше спасил от участта да бъде погребана жива в пещерите. Макар че продължаваше да говори с гръмки слова против греха, думите му вече не звучаха като пълно заклеимяване. Думите му вече бяха нещо повече от механично повторение на заучени фрази. Гарион беше забелязал, че от време на време дори тези фрази звучаха неубедително, когато дълбоките виолетови очи на Тайба се впираха в лицето на улгоса. От своя страна Тайба беше видимо озадачена. Начинът, по който Релг отхвърли простичката ѝ благодарност, я беше обидил, ядът ѝ беше силен и се прояви още в онзи момент. Внимателните му изучаващи погледи, от друга страна, ѝ казваха неща, различни от значението на думите, които устните му изговаряха. Очите му казваха едно, но устните му говореха съвсем друго. Той я объркваше, тя не знаеше на погледа му ли да отвърне или на думите му.

– Значи си прекарала целия си живот в тъмнина? – попита Релг с любопитство.

– По-голямата част – отвърна тя. – Видях лицето на майка си само веднъж, в деня, в който мургите дойдоха, за да я отведат в храма. След това бях сама. От всичко най-лошо е да си сам. Тъмнината е поносима, но само ако не си сам.

– На колко години беше, когато отведоха майка ти?

– Не съм сигурна. Трябва да съм била почти жена, защото много скоро след това мургите ме дадоха на един роб, от когото бяха доволни. В кошарите имаше много роби, които правеха онова, което мургите искаха от тях, и бяха награждавани с повече храна или с жени. В началото плачех, но с времето се научих да приемам и това. Поне не бях сама.

Лицето на Релг се стегна и Тайба видя отново познатото изражение.

– Какво можеш да направиш? – попита го тя. – Когато си роб, тялото ти не ти принадлежи. Могат да го продават или да го дават на когото си поискат и нищо не можеш да направиш.

– Не е възможно да не е имало нещо, което си могла да направиш.

– Какво например? Нямах никакво оръжие, с което да се защитавам или да се самоубия, а не можеш и да се обеса.

Тя погледна Гарион.

– Чувал ли си това? Няколко роби опитаха да се обесят, но просто изпаднаха в безсъзнание за малко и после отново започваха да дишат. Не е ли странно?

– Ти опита ли се да се бориш?

По някаква причина това беше изключително важно за Релг.

– Какъв щеше да е смисълът? Този роб, на когото ме дадоха, беше по-силен от мен. Просто щеше да ме бие, докато направя онова, което искаше.

– Трябвало е да се бориш – заяви разпалено Релг. – Болката е по-добра от греха, а да се предадеш по този начин е грях.

– Наистина ли? Ако някой те принуждава да направиш нещо няма начин да го избегнеш, грях ли е това наистина?

Релг понечи да отговори, но очите ѝ, които го гледаха право в лицето, сякаш спряха езика му. Той се запъна, неспособен да издържи на погледа ѝ. Внезапно обърна коня си и се отправи назад към товарните животни.

– Защо се бори така със себе си? – попита Тайба.

– Той е изцяло предан на своя бог. – обясни Гарион. – Страхува се от всичко, което може да му отнеме и частица от това, което смята, че дължи на УЛ.

– А този негов УЛ наистина ли е толкова ревнив?

– Не, не мисля, но Релг вярва, че е така.

Тайба нацупи чувствено устни и погледна през рамо след отдалечаващия се фанатик.

– Знаеш ли – каза тя, – мисля, че той всъщност се страхува от мен.

После се засмя със същия онзи приглушен и дяволит смях, вдигна ръце и прокара пръсти през лъскавата си черна като нощта коса.

– Никой не се е страхувал от мен досега. Никога. Мисля, че ми харесва. Ще ме извиниш ли? – тя обърна коня си и без да дочака отговор, хладнокръвно последва измъкващия се Релг.

Докато яздеше през тесния и криволичещ каньон, Гарион си мислеше за това, което се беше случило. Осъзнаваше, че Тайба притежава сила, за която никой от тях не подозираше, и заключи, че на Релг му предстоят много трудни моменти...

Подкара коня си в тръс към леля Поул, която яздеше напред, прегърнала Задача, за да сподели мислите си с нея.

– Това изобщо не е твоя работа, Гарион – каза му тя. – Релг и Тайба могат да се справят и без твоята помощ.

– Просто съм любопитен, това е всичко. Релг се разкъсва от противоречиви чувства, а Тайба е напълно объркана. Какво всъщност става между тях, лельо Поул?

– Нещо много необходимо – отвърна тя.

– Ти би могла да кажеш това почти за всичко, което се случва, лельо Поул.

Думите му прозвучаха като обвинение.

– Би могла да го кажеш и за начина, по който се караме със Се'Недра през цялото време, нали?

Леля Поул сякаш се забавляваше.

– Не е съвсем същото, Гарион – отговори тя. – Но и в това има известна необходимост.

– Това е абсурдно – каза той с насмешка.

– Така ли? Защо тогава вие двамата полагате толкова усилия, за да се вбесявате един друг?

Гарион не можа да ѝ отговори, но всичко това го притесняваше. В същото време самото споменаване на името на Се'Недра изведнъж изви-ка образа ѝ и той осъзна, че всъщност тя му липсваше. Продължи да язди мълчаливо до леля Поул още известно време, потънал в меланхолия. Накрая въздъхна.

– И каква е тази въздишка?

– Всичко свърши, нали?

– Какво имаш предвид?

– Цялата тази история. Искам да кажа, че си върнахме кълбото. За това беше всичко, нали?

– Много по-сложно е, Гарион, има още много неща, които трябва да свършим, пък и още не сме излезли от Ктхол Мургос, не е ли така?

– Не си истински притеснена от това, нали?

Но изведнъж думите ѝ като че ли отприщиха съмненията, които та-еше и той. Гарион я погледна с внезапно прозрение.

– А какво ще стане, ако не го направим? – измърмори той. – Ако не успеем, искам да кажа. Какво ще стане със Запада, ако не успеем да върнем кълбото обратно в Рива?

– Ще бъде много неприятно.

– Ще избухне война, нали. Ангараците ще победят и гролимите ще бъдат навсякъде със своите ножове и олтари. – Мисълта за гролимите, които нападат фермата на Фалдор, го разгневи.

– Не се ядосвай за неща, които не са се случили още, Гарион. Хайде да се притесняваме за нещата едно по едно, какво ще кажеш?

– Но какво ще стане, ако...

– Гарион – каза тя и го погледна обидено. – Не прекалявай с „но ако“-тата, защото ще притесниш всички до смърт.

– Ти повтаряш „каково ще стане, ако...“ непрекъснато, когато говориш с дядо – обвини я той.

– Това е различно – отвърна Поулгара.

През следващите няколко дни яздиха усилено през поредица от проходи, а сухият хаплив студ ги притискаше като огромна тежест. Силк често се връщаше назад, за да провери дали ги преследват, но изглежда лъжливите следи бяха заблудили мургите. Най-после по обяд в един студен и мрачен ден, когато вятърът подритваше облаци от прах по хоризонта, стигнаха до просторна пуста равнина, през която се виеше южният път. Скриха се зад един малък хълм, докато Силк огледа бързо пътя напред. Мандорален се обърна към Белгарат, който отново беше облякъл доспехите си:

– Мислиш ли, че Таур Ургас се е присъединил към преследвачите ни?

– Трудно е да се каже със сигурност – отвърна старият магьосник. – Той е изключително непредсказуем човек.

– Напред по източния път има патрул от мурги – докладва Силк, като се върна. – Ще мине още около половин час, докато се скрият от погледа ни.

Белгарат кимна.

– Мислиш ли, че ще сме в безопасност, след като навлезем в Мишрак ак Тул? – попита Дурник.

– Не можем да разчитаме на това – отвърна Белгарат. – Гетел, кралят на тулите, се страхува от Таур Ургас, така че той едва ли ще повдигне въпроса за нарушаването на границите на страната му, ако Таур Ургас реши да ни преследва.

Изчакаха, докато мургите прекосиха ниския хребет на изток, и продължиха пътя си.

През следващите два дни яздиха на северозапад. След като навлязоха в земята на тулите, теренът стана все по-малко скалист. Далече зад гърба си виждаха издайническите облаци прах, които подсказваха за мургски преследвачи. Късно следобед в един мрачен ден достигнаха до върха на стръмната източна стена на скалата.

Барак погледна през рамо към облаците прах зад тях и спря коня си до Белгарат и попита:

– Колко трудно е слизането надолу към долината?

– Не е най-лесният път на света.

– Мургите са на по-малко от един ден разстояние от нас, Белгарат. Ако поемем надолу, те ще стигнат до върха, преди да сме успели да слезем.

Белгарат сви устни и се загледа в облаците прах на южния хоризонт.

– Може би си прав – каза той. – Може би ще е по-добре да обмислим нещата.

Той вдигна ръка, за да покаже на другите, че трябва да спрат.

– Време е да вземем няколко решения – каза им той. – Мургите са малко по-близо до нас, отколкото би ни се искало. Необходими са два-три дни, за да слезем до долината, а има места, в които със сигурност на никого не би му се искало да бъде нападнат.

– Винаги можем да продължим по хребета, който следвахме, докато се изкачвахме нагоре – предложи Силк. – Ще ни трябва само половин ден, за да слезем оттам.

– Но лорд Хетар и алгарският клан на крал Чо-Хаг ни чака в долината – противопостави се Мандорален. – Ако продължим по хребета, няма ли да заведем мургите към земи, които не са защитени?

– Имаме ли избор? – попита го Силк.

– Можем да запалим огньовете по пътя – предложи Барак. – Хетар ще разбере какво означава това.

– А също и мургите – каза Силк. – Ще яздят цяла нощ и ще бъдат по стъпките ни през цялото време, докато слизаме надолу.

Белгарат се почеса мрачно по късата бяла брада.

– Мисля, че ще ни се наложи да изоставим първоначалния план – реши той. – Трябва да поемем по най-краткия път надолу и се опасявам, че това означава да продължим по хребета. Ще се озовем сами веднага след като стигнем там долу, но нищо друго не може да се направи.

– Със сигурност крал Чо-Хаг ще е поставил разузнавачи в подножието на скалата – каза Дурник със силно притеснение, изписано по откритото му лице.

– Можем само да се надяваме да е така – отвърна Барак.

– Добре – каза Белгарат твърдо, – ще използваме хребета. Въпреки всичко, тази идея не ми се нрави много, но като че ли възможностите ни се оказаха малко ограничени. Да тръгваме.

Беше късен следобед, когато стигнаха сенчестата клисура на върха на стръмното дефиле, която водеше надолу към равнината. Белгарат погледна отвесния проход и поклати глава:

– Не в тъмнината. Виждате ли някакви знаци, оставени от алгарите?
– попита той Барак, който се визираше надолу в равнината.

– Опасявам се, че не – отвърна червенобрадият мъж. – Искате ли да запалим огън, за да им дадем сигнал?

– Не – отвърна старецът. – Нека не издаваме намеренията си.

– Но въпреки това ще ни трябва малък огън – каза леля Поул. – Всички се нуждаем от топла храна.

– Не мисля, че това е разумно, Поулгара – противопостави се Белгарат.

– Утре ни чака труден ден, татко – рече тя твърдо. – Дурник знае как да запали малък огън, който не се вижда отдалече.

– Нека бъда както ти искаш, Поул! – примири се старецът.

– Естествено, татко.

Нощта беше студена и оставиха малкия огън да гори, като го прикриха добре. Когато първите лъчи на зората се появиха по облачното небе от изток, станаха и се приготвиха за спускане по скалистия проход към равнината.

– Ще изгоря палатките – заяви Дурник.

– Просто ги свали на земята – каза му Белгарат.

Обърна се и подритна замислено един от вързопите.

– Ще вземем само това, което ни е абсолютно необходимо – реши той. – Нямаме време за губене.

– Няма да оставим багажа, нали? – изненада се Дурник.

– Той просто ще ни пречи, пък и конете ще могат да се движат по-бързо без товар.

– Но това са всичките ни вещи – запротестира Дурник.

Силк също изглеждаше малко разочарован. Той разгъна набързо едно одеяло и започна да рови из вързопите. Пъргавите му ръце заизваждаха безброй дребни ценни неща, които трупаше на купчинка в средата на одеялото.

– Откъде взе всичко това? – попита го Барак.

– Оттук-оттам – отвърна Силк уклончиво.

– Откраднал си ги, нали?

– Някой от тях – призна си Силк. – От доста време сме на път, Барак.

– Наистина ли смяташ да носиш всичко това със себе си надолу по хребета? – попита Барак, като гледаше с любопитство скъпоценностите на Силк.

Силк вдигна поглед към купчинката и мислено измери теглото ѝ.

След това въздъхна с огромно съжаление.

– Не – каза той. – Предполагам, че не. – Изправи се и разпръсна купчинката с крак. – Много са красиви, нали? Предполагам, че ще трябва да започна всичко отначало.

Той се изхили.

– Това, което ме забавлява всъщност, е кражбата. Да слизаме.

Отправиха се към върха на пътеката, която беше пресъхнало корито на поточе, криволичещо под остър ъгъл надолу към подножието на стръмната скала.

Облекчени от товара, конете се движеха доста по-бързо и с лекота преминаваха препятствия, които Гарион си спомняше с ужас от изкачването преди няколко седмици. По обяд бяха стигнали почти до средата на пътя.

Тогава Поулгара спря и вдигна лице.

– Татко – каза тя спокойно, – откриха върха на хребета.

– Колко са?

– Това е разузнавателен патрул, не повече от двадесет.

Високо над главите си чуха силен трясък от сблъсък на камък с камък и не след дълго още един.

– От това се опасявах – каза Белгарат кисело.

– От кое? – попита Гарион.

– Срутват скали по нас – старецът изтегли мрачно колана си. – Добре, вие продължавайте напред. Слизайте колкото може по-бързо надолу.

– Имаш ли достатъчно сили, татко? – попита леля Поул загрижено.
– Знаеш, че все още не си се възстановил напълно.

– Скоро ще разберем дали е така – отвърна възрастният мъж и лицето му доби твърдо изражение. – Тръгвайте всички – каза той с тон, който не търпеше никакво възражение.

Докато другите се спускаха надолу по стръмната скалиста пътека, Гарион изоставаше от групата. Най-после, когато Дурник преведе и последния кон през купчината срутени камъни и се скри зад завоя, Гарион спря и се ослуша. Долавяше потропването и подхлъзването на конските копита по камъните отдолу, а отгоре – грохота и подскачането на огромен камък, който се търкаляше по хребета и се приближаваше все повече и повече. Изведнъж чу познатото бучене. Парче скала, по-голямо от човешка глава, профуча покрай него и зави остро встрани от пътеката, за да се разбие на парчета на безопасно разстояние в подножието на канарата. Гарион внимателно се заизкачва по хребета, като спираше често, за да се ослуша.

Белгарат тъкмо се потеше от усилие, когато Гарион стигна до един завой доста нагоре по хребета и се скри от погледа на стареца. Още една скала, по-голяма от предишната, се показа, като отскачаше и се блъскаше в тесния проход. На около двайсет ярда по-нагоре от Белгарат скалата се удари силно и се завъртя във въздуха. Старецът размаха ръце с раздразнение, измърмори нещо и скалата отскочи дъгообразно и се разби. Гарион прекоси бързо тясната пътека и слезе няколко ярда по-надолу, като се придържаше близо до скалистата стена и се оглеждаше предпазливо, за да е сигурен, че е добре скрит от погледа на дядо си.

Когато следващата скала заподскача надолу, Гарион напрегна волята си. Знаеше, че трябва да прецени внимателно момента, в който да се намеси. Надникна зад ъгъла, като наблюдаваше внимателно стария човек. Когато Белгарат вдигна ръка, Гарион събра волята си, за да я присъедини към тази на дядо си, като се надяваше да му помогне незабелязано.

Белгарат наблюдаваше как скалата отскача и пада далече отвъд долината, после се обърна и погледна строго надолу.

– Добре, Гарион – каза той твърдо, – покажи се.

Гарион излезе притеснено и погледна дядо си.

– Защо никога не правиш това, което ти се казва? – попита настоятелно старецът.

– Просто си мислех, че мога да ти помогна, това е всичко.

– Аз молил ли съм те за помощ? Приличам ли ти на инвалид?

– Идва още една скала.

– Не сменяй темата. Мисля, че прекаляваш, млади човече.

– Дядо! – Гарион притеснено се втренчи в огромната скала, която се търкаляше надолу и летеше право към гърба на стария магьосник. Той насочи волята си под скалата и я запрати отвъд хребета.

Белгарат вдигна поглед към камъка, който прелетя над главата му.

– Рисковано, Гарион – каза с неодобрителен тон старецът. – Много рисковано. Знаеш ли, не е нужно да ги захвърляш чак в Пролгу. Престани да демонстрират силата си.

– Увлякох се – извини се Гарион. – Бутнах малко по-силно.

Старецът изсумтя:

– Добре, щом така и така си тук, но придържай се само към твоите скали. Аз мога да се справя с моите. Направо ме разтърсваш, като се намесваш така грубо.

– Имам нужда от малко практика, това е всичко.

– Имаш нужда и от малко възпитание също – Белгарат заслиза

надолу към мястото, където стоеше Гарион. – Не се натрапвай с помощта си, докато някой не ти я поиска. Това е много невъзпитано, Гарион.

– Още една скала идва – учтиво го информира Гарион. – Искаш ли да я поемеш или аз да се заема с нея?

– Не се подигравай, младежо! – Белгарат се обърна и запрати скалата в празното пространство.

Двамата заслизаха, като се редуваха в изхвърлянето на запокитени от мургите скали отвъд хребета. Гарион установи, че с всеки следващ опит му ставаше все по-лесно и по-лесно, но Белгарат беше потънал в пот, когато стигнаха до низината. Гарион отново реши да помогне на дядо си, но магьосникът му хвърли такъв смразяващ поглед, щом започна да насочва волята си, че той веднага се отказа от идеята.

– Чудех се къде си отишъл – каза леля Пол на Гарион, когато двамата се показаха иззад скалите, за да се присъединят към останалите. Тя се вгледа внимателно в Белгарат: – Добре ли си?

– Да, добре съм – отвърна той грубо. – Получих пълна подкрепа, съвсем доброволно, разбира се.

Той погледна отново Гарион.

– Като ни остане малко време, ще трябва да му дадем няколко урока за контролиране на шума – отбеляза тя. – Като гръмотевица е.

– Това не е единственото нещо, което трябва да се научи да контролира.

По някаква причина старецът се държеше така, сякаш току-що му бяха нанесли смъртна обида.

– Какво ще правим сега? – попита Барак. – Искате ли да запалим сигнални огънове и да изчакаме тук Хетар и Чо-Хаг?

– Мястото не е много подходящо, Барак – изтъкна Силк. – Много скоро половината мурги ще се изсипят надолу по хребета.

– Проходът не е широк, принц Келдар – отбеляза Мандорален. – Господарят ми Барак и аз можем да го удържим една седмица и повече, ако възникне такава необходимост.

– Отново грешиш, Мандорален – каза му Барак.

– Освен това те просто ще ви затрупат със скали – вметна Силк. – Не след дълго ще започнат да хвърлят цели каменни блокове от върха. Може да се наложи да се изтеглим в равнината, за да избегнем скалиста-та лавина.

Дурник гледаше входа на прохода и размишляваше:

– Трябва да ги забавим. Мисля, че не искаме да ни следват по петите.

– Малко е трудно да накараш скалите да се търкалят нагоре – каза Барак.

– Нямах предвид скали – отвърна Дурник. – Нуждаем се от нещо значително по-леко.

– Какво например? – попита Силк.

– Димът би свършил работа – отвърна Дурник. – Ще използваме хребета като комин. Ако запалим огън и запълним прохода с дим, никой няма да слезе долу, преди огънят да е загаснал.

Силк се усмихна широко.

– Дурник, ти си цяло съкровище.

ГЛАВА 5

В основата на скалите растяха предимно храсти, шубраци и къпини. Разпръснаха се бързо, за да насекат с мечовете си достатъчно количество за един голям и димен огън.

– По-добре побързайте – извика им Белгарат, докато работеха. – Десетина мурги вече слязоха почти до средата на хребета.

Дурник, който събираше сухи пръчки и парчета от нацепени дънери, изтича към устието на прохода, коленичи, извади кремък и прахан, които винаги носеше със себе си. След няколко минути вече гореше малък огън и жълтите пламъци пълзяха по събраните на купчина сиви съчки. Дурник внимателно добавяше по-дебели дървета, докато огънят лумна с внушителен блясък. Тогава започна да трупа трънливи храсти и къпини отгоре, като наблюдаваше критично посоката на дима. Отначало храстите съскаха и тлееха колебливо и огромния облак дим се носеше ту в една, ту в друга посока, после изведнъж димът се насочи право нагоре в клисурата. Дурник поклати глава със задоволство.

– Точно като комин – отбеляза той.

Далече отгоре до тях достигаха тревожни викове и кашлица.

– Колко време човек трябва да диша пушек, докато умре от задушаване? – попита Силк.

– Не много дълго – отвърна му Дурник. – Не ми беше минавало през ума.

Дребничкият мъж гледаше щастливо димящите пламъци.

– Хубав огън – каза той, докато грееше протегнатите си напред ръце.

– Димът ще ги забави, но мисля, че е време да продължим пътя си –

каза Белгарат, като присви очи срещу забуленото в облаци слънчево кълбо ниско на хоризонта на запад. – Ще продължим, следвайки лицева-та част на скалата, и после ще сменим посоката. По-добре ще е да ги изненадаме малко, за да имаме време да се измъкнем от обсега им, преди да са започнали пак да търкалят по нас скали.

– Има ли някакъв знак от Хетар в далечината? – попита Барак, вирайки се в зелената шир.

– Не сме забелязали нищо все още – отвърна Дурник.

– Предполагам разбирате, че ще заведем половината Ктхол Мургос в равнината – изтъкна Барак.

Белгарат не възрази:

– Нищо не може да се направи. Точно в този момент трябва да мислим как да се измъкнем от тук. Ако Таур Ургас е там горе, той ще изпрати хора след нас, дори ако трябва собственооръчно да ги изхвърли от скалата. Да вървим!

Продължиха по хребета и изминаха повече от една миля до място, където склонът не навлизаше много навътре в равнината.

– Това ще свърши работа – реши Белгарат. – Като стигнем до ниво-то на земята, ще яздим бързо право напред. Една стрела, изстреляна от-горе, ще трябва да измине дълъг път, докато ни настигне. Готови ли сте? – Той огледа всички. – Да вървим тогава.

Поведоха конете по късия стръмен скалист скат надолу към обрас-лата с трева равнина, яхнаха ги и подкараха в бърз ход.

– Стрела! – извика силно Силк, като се оглеждаше нагоре и назад през рамото си.

Без да се замисли, Гарион тласна с волята си малката пръчица, която летеше към тях. В същия момент почувства странно двойно вълне-ние, което идваше от двете му страни. Стрелата се разпадна на парчета във въздуха.

– Вие двамата, извинявайте – обърна се Белгарат с раздражение към Гарион и леля Поул, като едва държеше юздите на коня си.

– Просто не искам да се изморяваш, татко – отвърна му хладнок-ръвно леля Поул. – Сигурна съм, че Гарион мисли същото.

– Дали не бихме могли да го обсъдим по-късно? – предложи Силк и погледна загрижено към издигащата се зад тях скала.

Продължиха напред, а високата кафява трева шибаше краката на конете. Последваха други стрели, които падаха все по-далеч и по-далеч зад тях. Докато се отдалечиха на половин миля от билото на хребета, стрелите се изсипваха от върха на скалата като свистящ черен дъжд.

– Упорити са, нали? – отбеляза Силк.

– Това е типична черта за расата им – отвърна Барак. – Мургите са упорити до идиотизъм.

– Продължавайте – каза им Белгарат. – Просто е въпрос на време да докарат катапулта.

– Пускат въжета по лицевата страна на скалата – уведоми ги Дурник, след като погледна какво става горе на хребета. – В момента, в който някой от тях се добере до долу, ще разчистят огъня от основата на прохода и ще започнат да спуснат конете.

– Поне ги забави за малко – рече Белгарат.

Здрач, който не се различаваше много от причиненото от облаците затъмнение, което се стелеше над земята през последните няколко дни, започна да се спуска над алгарската равнина. Продължиха да яздят напред. Гарион се обърна няколко пъти и забеляза движещи се точки светлина в основата на стръмната скала.

– Някои от тях вече са слезли, дядо – извика той на възвратния мъж, който яздеше най-отпред. – Виждам фенерите им.

– Това все някога щеше да стане – отвърна магьосникът.

Беше почти полунощ, когато стигнаха до река Алдур, която лежеше черна и лъскава между двата замръзнали бряга.

– Някой има ли идея как да намерим брод в тъмнината? – попита Дурник.

– Аз ще го намеря – каза му Релг. – За мен не е толкова тъмно. Чакайте тук.

– Това може да ни даде известно предимство – отбеляза Силк.

– Ние ще успеем да преминем, а мургите ще киснат от тази страна поне през половината нощ. Ще имаме сериозна преднина, преди още да са успели да прекосят реката.

– Това беше едно от нещата, на които разчитах – отвърна Белгарат самодоволно.

Измина половин час, докато Релг се върне.

– Не е далече – каза им той.

Качиха се отново на конете и потеглиха в студения мрак, следвайки извивките на речния бряг, докато най-после чуха познатото бълбукане и пляска на вълните в камъните, които не можеха да се сбъркат с нищо друго.

– Това е точно отпред – каза Релг.

– И все пак ще бъде опасно да преминем реката в тази тъмница – изтъкна Барак.

Релг възрази:

– Не е толкова тъмно. Просто ме следвайте. – Той измина уверено стотина ярда нагоре по реката, после се обърна и побутна коня да нагази в плитката леко развълнувана вода.

Гарион почувства как конят му потрепери от ледения студ, когато влезе в реката, следвайки Белгарат. Чу зад гърба си Дурник, който подмамваше освободените от товара животни във водата.

Реката не беше дълбока, но беше много широка, почти половин миля, и докато преминаваха, прогизнаха до коленете.

– Останалата част от нощта обещава да бъде относително неприятна – отбеляза Силк, като изтръскваше мокрите си крака.

– Поне реката те разделя от Таур Ургас – припомни му Барак.

– Това прави нещата малко по-весели – призна Силк.

Не бяха изминали и половин миля, когато конят на Мандорален изстена и се сгромоляса в агония. Рицарят се изтърколи доста шумно в зелената трева, тъй като изхвъркна от седлото. Великанският му кон започна да рие, като преплиташе крака и безуспешно се опитваше да се изправи.

– Какво му става? – попита Барак стреснато.

Зад тях, отново със стон, рухна един от товарните коне.

– Какво е това? – Гарион погледна Дурник и гласът му прозвуча почти пискливо.

– От студа е – отговори Дурник, като се смъкна от седлото си. – Първо яздохме до изтощение, а след това ги накарахме да преминат през реката. От студа са се схванали мускулите им.

– Какво ще правим?

– Трябва да ги разтрием, всичките, с вълна.

– Нямаме време за това – запротестира Силк.

– Ако не го направим, ще трябва да вървим пеша – заяви Дурник, докато сваляше вълненото си наметало. Започна да търка енергично с него краката на коня си.

– Може би трябва да запалим огън – предложи Гарион, който също слезе от коня си и започна да разтрива треперещите му крака.

– Наоколо няма нищо, което може да гори – отвърна Дурник. – Това е открита равнина.

– Пък и огънят ще даде сигнал на всеки мург на десет мили от нас – добави Барак, който масажираше краката на сивия си кон.

Всички работеха възможно най-бързо, но на изток небето беше започнало да избледнява, първите белези на зората се появиха, преди

конят на Мандорален да се изправи на крака и преди останалите коне да се раздвижат.

– Няма да могат да препускат – заяви Дурник мрачно. – Дори не трябва да ги яздим.

– Дурник – запротестира Силк, – Таур Ургас е по петите ни.

– Няма да издържат и една левга, ако ги накараме да тичат – упорстваше ковачът. – Не са им останали сили.

Отдалечиха се от реката с бавен ход. Дори и при това темпо Гарюн усещаше треперенето на коня си. Всички се обръщаха често назад, взирайки се в забулената в мрак равнина отвъд реката, а междуременно небето постепенно ставаше все по-светло. Когато стигнаха до върха на първия невисок хълм, тъмната сянка, която покриваше равнината зад тях, се стопи и можаха да забележат, че там имаше някакво раздвижане. По-късно, когато светлината стана по-силна, видяха цяла армия мурги, които се тълпяха на брега на реката. В средата се вееха черните знамена на самия Таур Ургас.

Мургите прииждаха на тълпи, докато стигнаха до далечния бряг на реката. След това техните водачи, яхнали конете си, се шураха напред-назад, докато намериха брод. Болшинството от армията, която Таур Ургас предвождаше, беше без коне, но цели стада коне бяха доведени от тила по най-бързия начин, по който можеха да слязат през тесния проход в стръмната скала.

Когато първите отряди нагазиха в реката, Силк се обърна към Белгарат притеснено:

– Какво ще правим сега?

– Най-добре ще е да слезем от този хълм – отвърна старецът. – Мисля, че не са ни видели още, но се опасявам, че всичко е въпрос на време.

Продължиха да яздат надолу през една блатиста низина отвъд хълма. Сянката, която покриваше небето през последната седмица, беше започнала да се разпръсва, и въпреки че слънцето не беше изгряло още, можеха да се видят огромни парчета бледо ледено синьо небе.

– Предполагам, че той ще задържи основната част от армията си на отвъдния бряг – обясни Белгарат, след като всички бяха слезли от конете. – Ще прекара през реката първо хората, след това конете. Когато стигнат до този бряг, ще се разпръснат, за да ни търсят.

– Аз бих направил точно така – съгласи се Барак.

– Някой трябва да ги наблюдава – предложи Дурник. Той пое нагоре по хълма без коня си. – Ако започнат да правят нещо необичайно, ще

ви уведомя.

Белгарат изглеждаше потънал в мисли. Крачеше напред-назад, ръцете му бяха скръстени зад гърба, а лицето му изразяваше гняв.

– Нещата не вървят така, както очаквах – каза той най-после. – Не бях взел под внимание факта, че конете ще ни изоставят по този начин.

– Има ли къде да се скрием? – попита Барак.

Белгарат поклати глава:

– Навсякъде е равнина. Няма никакви скали, пещери или дървета и ще бъде невъзможно да прикрием следите си.

Той подритна високата трева.

– Нещата не се развиха много добре – призна си навъсено. – Озовахме се тук съвсем сами, с изтощени коне.

Замислено хапеше долната си устна.

– Най-близката помощ е в долината. Мисля, че ще е най-добре да тръгнем за юг и да се опитаме да стигнем до там. Близко сме.

– Колко близо? – попита Силк.

– Около десет левги.

– Ще ни трябва цял ден, Белгарат. Не мисля, че разполагаме с толкова време.

– Може да се наложи да променим малко времето – допусна Белгарат. – Не обичам да го правя, но може да се окаже, че нямам друг избор.

Някъде на север се разнесе далечен тътен. Малкото момче погледна леля Поул и ѝ се усмихна.

– Задача? – попита то.

– Да, скъпи – отговори тя разсеяно.

– Долавяш ли следи от алгари в околността, Поул? – попита я Белгарат.

Тя поклати глава.

– Мисля, че съм много близо до кълбото, татко. Чувам непрекъснато ехо, което замъглява всичко на разстояние повече от една миля.

– Винаги е било така шумно – измърмори той навъсено.

– Поговори с него, татко – предложи му тя. – Може би теб ще те послуша.

Той ѝ хвърли дълъг строг поглед, на който тя отвърна съвсем спокойно.

– Мога да мина и без това, госпожице – рече хладно Белгарат.

Чу се още един приглушен тътен, този път от юг.

– Гръмотевица? – каза Силк, леко озадачен. – Не е ли малко странно за това време на годината?

– Времето в тази равнина е доста странно – рече Белгарат. – От тук до Драсния няма нищо друго освен осемстотин левги зелена трева.

– Ще се опитаме ли да стигнем до долината в такъв случай? – попита Барак.

– Изглежда ще трябва да опитаме – отвърна старецът.

Дурник слезе от хълма.

– Преминават реката – уведоми ги той, – но не се разпръсват все още. Като че ли искат да прехвърлят още хора от тази страна на реката, преди да започнат да ни търсят.

– Колко можем да пришпорваме конете, без да ги нараним? – попита го Силк.

– Не много – отвърна Дурник. – По-добре ще е да не ги насилваме, докато не ни се наложи наистина да използваме силите, които са им останали. Ако ги водим, без да ги яздим около един час, след това ще можем да ги пришпорваме в галоп за кратко време.

– Да продължим по вътрешната част на билото – каза Белгарат и хвана юздите на коня си. – Така ще сме извън тяхната видимост, а аз ще мога да държа под око Таур Ургас. – Той поведе хората си обратно, изведвайки ги от блаватистата местност.

Облаците се разкъсаха още повече и непрестанните ветрове, които се гонеха в просторната тревиста земя, ги отвяха в различни посоки. На изток небето започна да става бледорозово. Въпреки че в алгарската равнина студът не беше хаплив и сух като онзи, който ги пронизваше във високите земи на Ктхол Мургос и Мишрак ак Тул, беше доста студено. Гарион потрепери, загърна се плътно с наметалото си и продължи да върви, като водеше след себе си изтощения си кон.

Последва още един кратък тътен и малкото момче, което седеше на седлото на коня на леля Поул, се засмя.

– Задача – съобщи то.

– Искане ми се да престане с това – каза Силк с раздразнение.

От време на време поглеждаха отвъд билото на дългия хълм, по който се движеха. Долу, в обширната равнина, мургите на Таур Ургас преминаваха реката на все по-големи и по-големи групи. Като че ли половината от армията му вече беше достигнала западния бряг на реката и червено-черното знаме на краля на мургите се вееше предизвикателно забито на алгарска земя.

– Ако продължава да прехвърля армията си през хребета долу в равнината, ще стане доста трудно да го прогоним от тази земя – измърмори Барак, който гледеше навъсено към мургите.

– Знам – отвърна Белгарат. – И точно това исках да избегна. В момента не сме готови за война.

Слънцето – огромно и червено – продължаваше бавно да се издига иззад източните възвишения, като оцветяваше небето около себе си в розово. Долу в низината, която все още оставаше в сянка, мургите продължаваха да газят през водата в стоманената утринна светлина.

– Мисля, че ще изчака изгрева и тогава ще тръгне да ни търси – предположи Мандорален.

– Няма да му се наложи да чака дълго – съгласи се с него Барак, поглеждайки бавно издигашата се слънчева лента, която едва се докосваше до хълма, по който се движеха. – Разполагаме най-много с половин час. Време е да рискуваме с конете. Може би ако ги сменяме на половин миля, ще успеем да се отдалечим на известно разстояние от тях.

Тътенът, който последва, не приличаше на гръмотевица. Той разтърси земята и отекна в безкрая – на север и на юг.

Изведнъж иззад билото на хълма, който обграждаше равнината на Алдур, отрядите на алгарите се изсипаха като огромен поток, отприщен от мощен бент. Те се нахвърлиха върху изненаданите мурги, скупчени нагъсто по бреговете на реката, а бойният им вик разтърси висините, когато нападнаха като вълци, пръснатата армия на Таур Ургас.

Един самотен ездач се отдели от многобройната войска на алгарите и пое нагоре по хълма към Гарион и неговите приятели. Когато войнът се приближи, Гарион можеше да види косите му, които се вееха назад, и извадения меч, който отразяваше първите лъчи на утринното слънце. Това беше Хетар. Гарион почувства облекчение. Бяха спасени.

– Къде бяхте? – провикна се Барак, докато алгарът с ястребово лице приближаваше към тях.

– Наблюдавахме – отвърна Хетар спокойно и дръпна юздите на коня си. – Искахме мургите да слязат от хребета, за да можем да ги обградим. Баща ми ме изпрати да проверя как сте всички.

– Колко разумно – рече Силк язвително. – А мина ли ви през ума да ни уведомите, че сте там?

Хетар сви рамене.

– Виждахме, че се справяте. – Погледна критично изтощените им коне. – Не сте се грижили добре за тях – каза той обвинително.

– Бяхме малко притиснати от обстоятелствата – оправда се Дурник.

– Успяхте ли да вземете кълбото? – обърна се високият мъж към Белгарат, като наблюдаваше с жаден поглед реката, където се водеше жестока битка.

– Отне ни време, но го взехме – отвърна възрастният магьосник.

– Добре.

Хетар обърна коня си, а по слабото му лице се изписа жестокост.

– Ще кажа на Чо-Хаг. Ще ме извините ли?

После изведнъж спря, сякаш си спомни нещо.

– О – каза той на Барак, – между другото, моите поздравления.

– За какво? – попита огромният мъж озадачено.

– По случай раждането на сина ти.

– Какво? – Барак беше слисан. – Как?

– По нормалния начин, предполагам – отвърна Хетар.

– Искам да кажа, как разбра?

– Анхег ни изпрати съобщение.

– Кога се е родил?

– Преди няколко месеца.

Хетар погледна нервно надолу към битката, която се кипеше от двете страни на реката и в средата на речния брод.

– Наистина трябва да тръгвам – каза той. – Ако не побързам, няма да остане нито един мург за мен.

Пришпори коня си и се спусна надолу по хълма.

– Изобщо не се е променил – отбеляза Силк.

На огромното червенобрадо лице на Барак беше изписана глупава усмивка.

– Моите поздравления, милорд! – Мандорален му стисна ръката.

Усмивката на Барак стана още по-широка...

Скоро стана ясно, че положението на обградените мурги е безнадежно. С разделена на две армия Таур Ургас не можеше дори да се оттегли. Силите, които беше превел през реката, бяха бързо обкръжени от по-многобройната армия на крал Чо-Хаг и малцината, оцелели от това кратко жестоко меле, се втурнаха обратно в реката, обградили червено-черното знаме на мургския крал. Алгарските войни ги притискаха дори при речния брод. Малко по-нагоре по реката Гарион видя ездаци, които в стремежа си да предотвратят възможното бягство на неприятеля, навлизаха в ледената вода, за да бъдат отнесени към плитчините. По-голямата част от битката в реката беше скрита от водата, която конете разплискваха в усилията си да се изправят, но телата, плувачи надолу по течението, бяха доказателство за жестокостта на сблъсъка.

За един кратък момент, за секунда само, червено-черното знаме на Таур Ургас се развя до червено-белия флаг на крал Чо-Хаг.

– Това трябва да е била интересна среща – отбеляза Силк. – Чо-Хаг

и Таур Ургас се мразят от години.

След като се добра до източния бряг на реката, кралят на мургите събра войните, които бяха останали, и се устреми през откритата равнина към хребета, а алгарската армия го преследваше по петите. За по-голямата част от войската му бягството беше невъзможно. Тъй като конете им още не бяха се спуснали по прохода на хребета, трябваше да се бият без тях. Алгарите ги нападнаха, като прииждаха на вълни с извадени мечове, които проблясваха на утринното слънце. Гарион долавяше виковете. Потресен, той се обърна настрани, защото му прилоша от гледката на касапницата.

Малкото момче седеше точно зад леля Поул, която стискаше ръката му в своята. То погледна Гарион и каза обвиняващо:

– Задача!

В разгара на утрото битката беше свършила. Последните мурги на отвъдния бряг бяха избити, а Таур Ургас се беше измъкнал с жалките остатъци от армията си през хребета.

– Добра битка стана – изказа Барак професионалното си мнение, като гледаше пръснатите по двата бряга на реката тела, както и тези, които се поклащаха безжизнено в плитчините.

– Тактиката на твоя братовчед беше свършена – съгласи се Мандорален. – На Таур Ургас ще му трябва доста време, за да се възстанови след тазсутрешното поражение.

– Бих дал всичко, за да видя изражението му в момента – изсмя се Силк. – Вероятно от устата му излиза пяна.

Крал Чо-Хаг, облечен в покрита със стомана черна кожа, развял победоносно бойното знаме под ярките слънчеви лъчи, галопираше по хълма към тях, обграден плътно от личната си охрана.

– Интересна сутрин – каза той с типичното алгарско разбиране за нещата, като дръпна юздите на коня си. – Благодаря ви, че ни доведохте толкова много мурги.

– Същият е като Хетар – каза Силк на Барак.

Кралят на алгарите се усмихна широко и бавно слезе от коня си. Тънките му крака сякаш се огънаха под тежестта на тялото и той се протегна към седлото за опора.

– Как беше в Рак Ктхол? – попита кралят.

– Оказа се доста шумно – отвърна Белгарат.

– В добро здраве ли завари Ктучик?

– Относително. Поправихме нещата в крайна сметка. Това предизвика земетресение. Опасявам се, че по-голямата част от Рак Ктхол се

срина.

Чо-Хаг се изхили отново.

– Какъв срам.

– Къде е Хетар? – попита Барак.

– Преследва мургите, предполагам – отговори Чо-Хаг. – Защитата им беше сломена и сега се опитват да си намерят скривалище.

– Няма много скривалища в тази равнина, нали?

– Почти никакви – съгласи се доволно алгарският крал.

Десетина алгарски фургона се изкачваха по близкия хълм и приближаваха към тях през високата кафява трева. Представляваха квадратни превозни средства, подобни на кутии. Приличаха на къщи на колела. Имаха покриви и тесни прозорци, а стъпала в задната част водеха до вратата на фургона. Докато ги гледаше да се приближават, Гарион си помисли, че са като подвижен град.

– Предполагам, че Хетар ще се позабави малко – рече Чо-Хаг. – Какво ще кажете да хапнем за обяд? Вих искал да известя Анхег и Родар какво се случи тук, колкото е възможно по-бързо, но съм сигурен, че вие също искате да им съобщите разни неща. Можем да поговорим, докато се храним.

Няколко вагона бяха съединени един с друг, свалиха стените им и се образува просторна столова с нисък таван. Мангалите излъчваха топлина, а свещите осветяваха набързо сглобената зала и допълваха светлината на зимното слънце, която струеше през прозорците.

Обядваха печено месо и пенлива бира. Гарион скоро установи, че има твърде много дрехи по себе си. Имаше чувство, че не му е било топло в продължение на месеци, а нажежените мангали излъчваха приветлива топлина. Макар че беше изморен и много мръсен, той изпита чувство на уют и сигурност и много скоро усети, че клюма над чинията си и почти задряма, докато Белгарат разказваше на алгарския крал историята на тяхното бягство.

Въпреки умората обаче, нещо в говора на стареца привлече вниманието на Гарион. В гласа на дядо му се появи силно оживление, думите на Белгарат заваляха бързо една след друга и като че ли се застъпваха. Сините му очи заблестяха, но от време на време изглеждаха малко разфокусирани.

– Значи Зедар се измъкна! – казваше Чо-Хаг. – Единствено това помрачава успеха.

– Зедар не е проблем – отвърна Белгарат, като се усмихваше някак отнесено.

Гласът му звучеше странно и неуверено. Крал Чо-Хаг погледна възрастния човек с любопитство:

– Имал си напрегната година, Белгарат.

– Но добра.

Магьосникът се усмихна и надигна чашата с бира. Ръката му трепереше силно и той се втрени в нея с изненада.

– Лельо Поул – извика Гарион напрегнато.

– Добре ли си, татко?

– Добре съм, Поул, съвсем добре.

Той и се усмихна отнесено и запримигва с късогледите си разфокусирани очи. Изведнъж се изправи на крака и започна да се приближава към нея, като залиташе и се препъваше. Очите му се обърнаха и той падна на земята като отсечено с брадва дърво.

– Татко! – възкликна леля Поул и се хвърли към него.

Гарион също скочи и коленичи от другата страна на изпадналия в безсъзнание възрастен човек.

– Какво му е? – попита той настоятелно.

Но леля Поул не отговори. Ръцете ѝ бяха на челото на Белгарат и търсеха пулса му. Повдигна единия му клепах и се взря в празното невидящо око.

– Дурник! – извика тя бързо. – Донеси ми чантата с билките. Бързо!

Ковачът се втурна към вратата.

Крал Чо-Хаг също се надигна, а лицето му беше смъртно бледо.

– Той не е...

– Не – отвърна тя напрегнато. – Жив е, но едва диша.

– Атакува ли го нещо? – Силк беше на крака, оглеждаше се диво наоколо и несъзнателно държеше ръка върху ножа си.

– Не. Няма такова нещо.

Леля Поул беше преместила ръцете си върху гърдите на стареца.

– Трябваше да се досетя – обвини се тя. – Упорит, горд, стар глупак. Трябваше да го наблюдавам.

– Моля те, лельо Поул – попита я Гарион отчаяно, – какво му е?

– Той така и не се възстанови напълно от битката с Ктучик – отвърна тя. – Напрягаше се, насилваше волята си. После и тези скали на хребета, но той не престана. Изразходил е цялата си жизнена енергия и воля. Едва са му останали сили да диша.

Гарион повдигна главата на дядо си и я положи в скута си.

– Помогни ми, Гарион!

Инстинктивно знаеше какво иска тя от него. Събра волята си и

протегна ръка към Поулгара. Тя я сграбчи бързо и той почувства как силата изтича от тялото му. Очите ѝ бяха широко отворени и тя съсредоточено гледаше в лицето на възрастния човек.

– Отново!

И още веднъж изтегли събраната в него воля.

– Какво правим? – гласът на Гарион прозвуча объркано.

– Опитваме се да възстановим малка част от онова, което е загубил.

Може би... – Поул погледна към вратата. – Побързай, Дурник – извика тя.

Дурник се втурна във фургона.

– Отвори чантата – нареди дъщерята на магьосника – и ми подай онзи черен буркан, онзи, който е запечатан със стомана, и железни щипци.

– Да отворя ли буркана, лейди Поул? – попита ковачът.

– Не, просто счупи капачката, внимателно, и ми подай чифт кожени ръкавици, ако намериш.

Без да каже нито дума, Силк измъкна кожени рицарски ръкавици от колана си и ги подаде. Тя ги сложи, отвори черния буркан и бръкна вътре с щипците. Много съсредоточено Поулгара отмести един мазен на вид зелен лист. Държеше го внимателно с щипците.

– Отвори му устата, Гарион – нареди тя.

Гарион вмъкна пръсти между стиснатите зъби на Белгарат и внимателно разтвори челюстта на стария човек. Леля Поул издърпа долната устна на баща си и пхна листа в устата му и леко докосна езика му с него веднъж, само веднъж.

Белгарат подскочи рязко и изведнъж започна да ритя с крака по пода. Мускулите му се напрегнаха и той започна да размахва ръце.

– Дръжте го! – разпореди се жената.

Дръпна се рязко и извади листа от устата му, а Мандорален и Барак скочиха, за да държат гърчещото се тяло на Белгарат.

– Дайте ми една купа – нареди тя. – Дървена купа.

Дурник ѝ поднесе една и тя постави листа и щипците в нея. После много внимателно свали ръкавицата и я сложи върху листа.

– Вземи купата – каза тя на ковача. – Не се докосвай до ръкавицата!

– Какво да направя с това, лейди Поул?

– Изнеси го навън и го изгори, купата и всичко останало, и не позволявай на никого да се приближава дори до дима от него.

– Опасно ли е? – попита Силк.

– Прекалено опасно, но това са единствените предпазни мерки,

които можем да предприемем тук.

Дурник преглътна с усилие и напусна фургона, като носеше купата така, сякаш беше жива змия.

Поулгара взе един малък хаван и чукало и започна да стрива някакви билки от чантата си на ситен прах, като наблюдаваше напрегнато Белгарат.

– Колко е пътят до Стронгхолд, Чо-Хаг? – попита тя алгарския крал.

– С добър кон може да се стигне за половин ден – отвърна той.

– А с фургон, фургон, който се движи бавно, за да не друса?

– Два дни.

Тя се смръщи и продължи да бърка билките в хаванчето.

– Добре, предполагам, че нищо друго не може да се направи. Моля те, изпрати Хетар при кралица Силар. Нека ѝ каже, че ще имам нужда от топла, добре осветена стан, с хубаво легло и никакво течение. Дурник, искам ти да караш фургона. Не минавай през неравности дори ако това ще ни забави.

Ковачът кимна.

– Ще се справи, нали? – попита Барак. Гласът му беше напрегнат, а той самият изглеждаше стреснат от внезапния припадък на Белгарат.

– Много е рано да се каже със сигурност – отвърна тя. – Бил е в това състояние в продължение на дни може би. Но той не би си признал. Мисля, че преодоля тази криза, но може да последват други.

Постави ръка върху гърдите на баща си.

– Сложете го в леглото внимателно. Трябва да поставим някакъв параван около леглото. Няколко одеяла ще свършат работа. Трябва да е на тихо и да няма течение. Никакви силни шумове.

Всички се втренчиха в нея, сякаш значимостта на изключителните предпазни мерки, които тя спомена, ги шокира.

– Побързайте, господа – каза Поулгара твърдо. – Животът му може да зависи от това.

ГЛАВА 6

Фургонът сякаш плъзеше. Високият перест облак се беше появил отново, за да закрие слънцето и студ плъзна над еднообразната равнина на южна Алгария. Гарион пътуваше във фургона – с натежала глава, скован от изтощение – и наблюдаваше загрижено как леля Поул се

суети около изпадналия в безсъзнание Белгарат. За сън и дума не можеше да става. Следваща криза можеше да настъпи всеки момент и той трябваше да готов да се притече на помощ на леля Поул, като присъедини волята и силата на своя амулет към нейните. Задача, чието малко лице беше потънало в скръб, седеше тихо на стола в далечната част на фургона, а ръцете му стискаха здраво торбичката, която Дурник му беше направил. Гласът на кълбото още звучеше в ушите на Гарион, приглушен, но без да спре нито за миг. Почти беше свикнал с песента му през изминалите седмици, откакто напуснаха Рак Ктхол, но в моменти на затишие или умора му се струваше, че тя се появява с обновена сила. Сега песента звучеше някак успокоително.

Леля Поул се наведе и докосна гърдите на Белгарат.

– Какво става? – попита Гарион с остър шепот.

– Нищо не става, Гарион – отвърна му тя спокойно. – Моля те, престани да повтаряш това всеки път, когато направя и най-малкото движение. Ако нещо не е наред, ще ти кажа.

– Извинявай, притеснен съм, това е всичко.

Тя се обърна и го изгледа продължително.

– Защо не вземеш Задача и да се качите на фургона при Силк и Дурник?

– Ами ако ти потрябвам?

– Ще те повикам, скъпи.

– По-добре да остана, лельо Поул.

– Предпочитам да не стоиш тук. Ако имам нужда от теб, те повикам.

– Но...

– Веднага, Гарион.

Гарион знаеше, че е по-добре да не спори. Изведе Задача през задната врата на фургона и се качиха по стълбите към покрива.

– Как е той? – попита Силк.

– Откъде да знам? Всичко, което знам, е че тя ме изгони – отговорът на Гарион прозвуча малко грубо.

– Това може да е добър знак.

– Може би.

Гарион се огледа наоколо. На запад, в далечината, се простираше цяла верига ниски хълмове, а зад тях се издигаха огромни скали.

– Алгарската крепост – каза Дурник на Гарион и посочи натам.

– Толкова ли сме близо?

– Има един ден път.

– Колко е висока? – попита Гарион.

– Най-малко 120–150 метра – отговори му Силк. – Алгарите я строят от няколко хиляди години. Така имат какво да правят, след като отmine сезонът за размножаване на конете.

Барак се качи при тях.

– Как е Белгарат? – попита той, докато приближаваше.

– Мисля, че има малко подобрение – отговори му Гарион. – Но не съм сигурен.

– Все е нещо.

Огромният мъж посочи една клисура точно пред тях.

– По-добре да заобиколим – рече той на Дурник. – Крал Чо-Хаг казва, че там земята става неравна.

Дурник кимна и смени посоката.

През целия ден крепостта на алгарите се издигаше пред очите им все по-високо на западния хоризонт. Беше огромна крепост с много кули.

– Това е монумент на една идея, която се е оказала ненужна – отбеляза Силк, смеейки се от покрива на фургона.

– Това не го разбрах – каза Дурник.

– Алгарите са номади – обясни дребният мъж. – Те живеят във фургони като този и следват стадата си. Скалата е нещо, което мургите могат да атакуват. Това е единственото й предназначение. Доста практично наистина. Много по-лесно е, отколкото да ги търсят из полетата. Мургите винаги идват тук, а това е удобно място за засада.

– Мургите не разбират ли това? – попита Дурник с известно съмнение в гласа.

– Вероятно, но все пак те идват тук, защото не могат да устоят на мястото. Просто не могат да приемат, че тук никой не живее. – Силк се усмихна с характерната си усмивка. – Знаете колко упорити са мургите. Както и да е... Алгарските кланове са измислили нещо като състезание. Всяка година те се надпреварват кой клан ще домъкне повече камъни, а така крепостта става все по-висока и по-висока.

– Вярно ли е, че Кал Торак е обсаждал крепостта в продължение на осем години? – попита Гарион.

Силк кимна.

– Казват, че армията му била море от ангараки, които се разливали като вълни в стените на крепостта. Може би щяха още са тук, ако имаха достатъчно храна. Това винаги е било проблем за големите армии. Всеки глупак може да събере войска, но когато дойде време за ядене, тогава

започват истинските проблеми.

Докато се приближаваха към планината, направена от човешка ръка, портите се отвориха и една група се появи, за да ги посрещне. Начело вървеше кралица Силар, следвана от Хетар. Посрещачите спряха и седнаха да ги изчакат.

Гарион повдигна един капак на покрива на фургона.

– Пристигнахме, лельо Поул – прошепна той.

– Добре – отвърна тя.

– Как е дядо?

– Спи. Дишането му изглежда малко по-стабилно. Иди и помоли Чо-Хаг да ни въведе вътре веднага. Трябва да сложа татко да легне в топло легло по най-бързия възможен начин.

– Да, лельо Поул.

Гарион пусна капака и се отправи към задната част на бавно движещия се фургон. Развърза коня си, яхна го и се отправи към предната колона, където кралицата на Алгария поздравяваше тихо своя съпруг.

– Извинявайте – каза той почтително, слизайки от коня си, – но леля Поул би искала да въведе Белгарат вътре веднага.

– Как е той? – попита Хетар.

– Леля Поул казва, че дишането му се е стабилизирало, но тя все още е много притеснена.

Изад групата, която излезе от крепостта, се чу тропот от копита на малко конче. Жребчето, родено в планините над Марагор, изскочи и се засили стремглаво към тях. Гарион беше обсипан с буйните му ласки. Малкото конче завираше муцуната си в него и се гушеше, после се отдалечаваше само за да се върне галопирайки отново към него. Когато Гарион постави ръка на шията му да го укроти, жребчето потрепери от радост от докосването му.

– Той те чакаше – каза Хетар на Гарион. – Сякаш знаеше, че идваш.

Фургонът се изкачи и спря. Вратата се отвори и леля Поул погледна навън.

– Всичко е готово, Поулгара – посрещна я кралица Силар.

– Благодаря ти, Силар!

– Той възстановявали се?

– Изглежда по-добре, но на този етап е много трудно да каже със сигурност.

Задача, който наблюдаваше какво става от покрива на фургона, изведнъж слезе по задните стъпала, скочи на земята, промуши се между краката на конете и избяга.

– Хвани го, Гарион – рече леля Поул. – Мисля, че ще е по-добре да остане с мен във фургона, докато влезем в крепостта.

Когато Гарион се отправи след момчето, жребчето също хукна, а Задача се втурна след него, като се смееше доволно.

– Задача! – извика Гарион строго.

Кончето вече тичаше в галоп и внезапно се втурна срещу момчето, разравяйки земята с копита. Задача стоеше на пътя му се усмихваше, без да дава никакви признаци на уплаха. Малкото конче се стресна, изпъна крака и спря. Задача се засмя и протегна ръка. Кончето ококори очи, подуши с любопитство ръката на детето и тогава момчето докосна муцуната на животното.

С дълбините на мозъка си, Гарион сякаш отново чу онзи подобен на звънче шум и сухият глас измърмори „Готово!“ със странно задоволство.

– Какво трябва да означава това? – попита тихо Гарион, но отговор не последва.

Мъжът сви рамене и взе Задача, за да избегне други случайни сблъсъци между кончето и детето. Жребчето стоеше и гледаше втренчено с широко отворени очи и двамата, все едно беше изненадано. Когато Гарион се обърна, за да отнесе Задача обратно във фургона, кончето го последва, като потропваше до него, душеше и дори завираше глава в момчето. Без да каже нито дума, Гарион подаде хлапака на леля Поул и я погледна право в лицето. Тя не каза нищо докато вземаше детето, но изражението ѝ подсказваше ясно на Гарион, че нещо много важно се беше случило току-що.

Щом понечи да се качи отново на коня си, той почувства, че някой го гледа и се обърна бързо към групата ездачи, която беше придружила кралица Силар отвъд крепостта. Точно зад кралицата, яхнала един пъстър кон, беше застанала висока девойка. Имаше дълга тъмнокафява коса, а очите, които беше впила в Гарион, бяха сиви, спокойни и сериозни. Конят ѝ нервно се изправи на задните си крака и тя го успокои, като му прошепна нещо и го погали нежно, а след това отново се обърна и се загледа открито в Гарион. Той имаше странното чувство, че би трябвало да я познава.

Фургонът изскърца, когато Дурник дръпна юздите и потегли. Всички последваха крал Чо-Хаг и кралица Силар през тесните врати на крепостта. Гарион веднага забеляза, че зад крепостния зид няма никакви сгради. Имаше обаче високи каменни стени, високи около шест метра, които криволичеха безразборно в различни посоки.

– Но, къде е градът, Ваше Величество? – попита Мандорален в недоумение.

– Вътре в самите стени – отвърна крал Чо-Хаг. – Те са достатъчно дебели и достатъчно високи, за да ни осигурят толкова място, колкото ни трябва.

– Какъв е смисълът от всичко това тогава?

– Това е просто капан – сви рамене кралят. – Позволяваме на нападателите да влязат през вратите, после се справяме с тях тук вътре... Заповядайте натам!

Поведе ги по една тясна алея. Зад огромната стена се озоваха в малък двор и слязоха от конете. Барак и Хетар откачиха куките и спуснаха надолу стената на фургона. Барак замислено подръпваше брада и гледаше спящия Белгарат.

– Вероятно ще е по-добре просто да го внесем вътре с леглото и всичко останало – предложи той.

– Добре – съгласи се Хетар и двамата се качиха във фургона, за да вдигнат леглото на магьосника.

– Само не го клатете – предупреди ги Поулгара. – И не го изпускайте на земята.

– Държим го, Поулгара – увери я Барак. – Знаем, че може и да не ми повярваш, но ние също като теб сме загрижени за него.

С двамата мъже, понесли леглото, влязоха през една сводеста вратата в широк, осветен от фенери коридор, изкачиха се по стълбите, после преминаха през друг коридор и други стълби.

– Далече ли е още? – попита Барак.

По лицето и брадата му се стичаше пот:

– Това легло не става по-леко, знаете ли?

– Ето тук горе – каза му алгарската кралица.

– Надявам се да оцени това, когато се събуди – измърмори Барак.

Стаята, в която сложиха Белгарат, беше просторна и проветрива. Във всеки ъгъл грееха мангали, а огромният прозорец гледаше към лабиринта във вътрешността на крепостта. До едната стена имаше покрито с балдахин легло, а до другата – дървена вана.

– Това е съвсем подходящо място – каза Поулгара одобрително. – Благодаря ти, Силар!

– Ние също го обичаме, Поулгара – отвърна тихо кралицата.

Поулгара дръпна пердетата и затъмни стаята. После отгърна завивките и Белгарат беше прехвърлен в леглото с балдахин толкова внимателно, че той дори не помръдна.

– Изглежда малко по-добре – каза Силк.

– Сега повече от всичко друго има нужда от сън, почивка и тишина.
– каза Поулгара, гледайки загрижено в лицето на спящия възрастен човек.

– Ще те оставим с него, Поулгара – каза кралица Силар. После се обърна към останалите: – Защо не отидем в главната зала? Вечерята е почти готова, но междувременно ще наредя да донесат бира.

Очите на Барак видимо светнаха и той се отправи към вратата.

– Барак – извика му Поулгара, – не забравяте ли нещо двамата с Хетар? – Тя погледна към леглото, което бяха използвали като носилка.

Барак въздъхна и двамата отново понесоха леглото.

– Ще изпратя твоята вечеря тук, Поулгара – рече кралицата.

– Благодаря ти, Силар.

Лея Поул се обърна към Гарион с тъжни очи.

– Остани за малко, скъпи – помоли го тя и той остана, докато другите тихо напуснаха стаята.

– Затвори вратата, Гарион! – Поулгара придърпа един стол до леглото на спящия старец.

Той затвори вратата, прекоси стаята и отиде при нея.

– Наистина ли се подобрява, лельо Поул?

Тя кимна.

– Мисля, че непосредствената опасност премина. Той изглежда по-здрав физически. Но не физическото му състояние ме притеснява, а умът му. Затова исках да поговоря с теб насаме.

Гарион почувства внезапен пристъп на страх.

– Умът му?

– Говори по-тихо, скъпи – каза му тя шепнешком. – Всичко трябва да си остане само между нас.

Очите ѝ бяха все още вперени в лицето на Белгарат.

– Това, което се случи, може да има много сериозни последствия и няма никакъв начин да разберем как ще се чувства той след като се възстанови. Може да се окаже много слаб, когато се събуди.

– Много слаб? Какво искаш да кажеш?

– Волята му може да отслабне много и да стане като волята на всеки друг възрастен мъж. Той я е използвал до последно, стигнал е до такава изтощение, че може да не е в състояние да възстанови силите си.

– Искаш да кажеш, че няма да бъде вече магьосник?

– Не повтаряй очевидното, Гарион – рече тя изморено. – Ако това стане, само от нас двамата ще зависи дали ще успеем да прикрием

истината. Силата на дядо ти беше нещото, което държеше ангараките на разстояние през всичките тези години. Ако се случи най-лошото с неговата сила, ти и аз ще трябва да направим нещата да изглеждат така, както са били завинаги. Ще трябва да скрием истината дори от него, ако това е възможно...

– Какво можем да направим без него?

– Ще продължим напред, Гарион – отвърна му тя тихо, като го гледаше право в очите. – Задачата ни е прекалено важна, за да спираме само защото някой е грохнал по пътя, дори ако този някой се окаже собственият ти дядо. Ние се надпреварваме с времето. При всички положения трябва да изпълним предсказанието и да отнесем кълбото обратно в Рива до края на тази ера и има хора, които трябва да вземем, за да дойдат с нас.

– Какви хора?

– Принцеса Се'Недра например.

– Се'Недра?

Гарион никога не беше забравял истински малката принцеса, но не можеше да разбере защо леля Поул толкова много настоява тя да се присъедини към тях в пътуването до Рива.

– С времето ще разбереш, скъпи. Всичко това е само част от поредица събития, които трябва да се случат в определена последователност и в подходящо време. Обикновено настоящето е предопределено от миналото. Тази поредица от събития, за която ти говоря, е по-различна. Всичко, което се случва в настоящето е определено от бъдещето. Ако не изпълним нашата задача както трябва, краят ще бъде различен и мисля, че това няма да се хареса на никого от нас.

– Какво искаш да направя? – попита Гарион, доверявайки й се безусловно.

Тя му се усмихна с благодарност:

– Благодаря ти, Гарион. Когато се върнеш при другите, те ще те питат как е баща ми. Искам от теб да си придадеш най-безгрижното изражение и да им кажеш, че той се оправя.

– Искаш от мен да ги излъжа.

Това не беше дори въпрос.

– Няма място на този свят, където да няма шпиони, Гарион. Знаеш го толкова добре, колкото и аз. Независимо какво ще се случи, не можем да позволим и най-малкото съмнение, че баща ми може да не се възстанови напълно, да стигне до ангараките. Ако се наложи, ще лъжеш, докато ти почернее езика. Може да се окаже, че цялата съдба на

Запада зависи от това, колко добре ще го направиш.

Той се втренчи в нея.

– Има възможност изобщо да не ни се налага да лъжем – опита се да го убеди за втори път Поулгара. – Може той да си е съвсем същият, след като си почине една-две седмици, но ние трябва да сме готови. Просто в случай, че това не стане.

– Не можем ли да направим нещо?

– Правим всичко, което е по силите ни. Отивай сега при другите, Гарион, и се усмихвай. Ако трябва, усмихвай се, докато челюстта те заболи.

Тих шум се чу от ъгъла на стаята и двамата се обърнаха рязко на-там. Задача седеше и ги гледаше със сериозните си сини очи.

– Вземи го със себе си – каза леля Поул. – Погрижи се да хапне нещо и не го изпускай от очи.

Гарион кимна и извика детето с ръка. Задача се усмихна доверчиво и прекоси стаята. Протегна се и докосна безжизнената ръка на Белгарат, после се обърна и последва Гарион.

Високото момиче с кафявата коса, което придружаваше кралица Силар отвъд вратите на крепостта, чакаше Гарион в коридора. Той забеляза, че кожата ѝ е много бледа, почти прозрачна, а сивите ѝ очи са прями.

– Наистина ли вечният човек е по-добре? – попита тя.

– Много по-добре – отвърна Гарион с цялата самоувереност, която успя да събере. – Много скоро ще стане от леглото.

– Той изглежда толкова слаб – рече девойката. – Толкова стар и крехък.

– Крехък? Белгарат? – Гарион се изсмя насила. – Тялото му е направено от старо желязо и гвоздеи за подкови.

– Той е на седем хиляди години все пак.

– Това няма никакво значение за него. Той спря да обръща внимание на годините много отдавна.

– Ти си Гарион, нали? – попита тя. – Кралица Силар ми разказа за теб, когато се върна от Вал Алорн миналата година. Не знам защо си мислех, че си по-млад.

– Тогава бях – отвърна Гарион. – Пораснах малко през последната година.

– Казвам се Адара – представи се високото момиче. – Кралица Силар ме помоли да ти покажа пътя към главната зала. Вечерята ще бъде готова скоро.

Гарион наведе учтиво глава. Независимо от притеснението, което го гризеше, не можеше да се отърси от странното чувство, че би трябвало да познава това красиво момиче. Задача се протегна, хвана ръката на девойката и тримата се отправиха ръка за ръка надолу по осветения от фенери коридор.

Главната зала на крал Чо-Хаг беше на по-нисък етаж. Представляваше дълга тясна стая, в която столовете и обшитите с възглавнички пейки бяха струпани на няколко места около мангалите, пълни с горящи въглища. Барак държеше в огромната си ръка голяма халба бира и описваше с доста преувеличения слизането им от хребета.

– Виждате ли, всъщност няхаме никакъв избор – казваше огромният мъж. – Таур Ургас ни следваше по петите в продължение на няколко дни и трябваше да поемем по най-краткия път надолу.

Хетар кимна.

– Понякога плановете се променят, когато изникне нещо неочаквано – съгласи се той. – Ето защо поставихме постове на всеки проход от върха на хребета, който знаем.

– Можете да ни сигнализирате, че сте там – в гласа на Барак прозвуча лека обида.

Хетар се усмихна хищно.

– Не искахме да рискуваме, Барак – обясни той. – Мургите можеха да ни видят, а ние не трябваше да ги плашим предварително. Истински срам щеше да е, ако се бяха измъкнали, не е ли така?

– Само за това ли мислиш винаги.

Хетар се замисли за момент над въпроса.

– Доста често, да – призна той.

Съобщиха, че вечерята е готова и всички се преместиха на дългата маса в далечния край на стаята. Поради общия разговор, на Гарион не му се наложи да лъже директно никого за страшната възможност, която леля Поул беше споменала, а след вечеря седна до Адара и потъна в лека дрямка, като почти не слушаше разговора.

Около вратата настъпи оживление и един от пазачите влезе вътре.

– Свещеникът на Белар – обяви той на висок глас и един едър мъж в бяла тога влезе в стаята, следван от четирима мъже, облечени в рунтави кожи. И четиримата вървяха със странна походка, като си тътреха краката. Гарион веднага се досети, че са от култа на мечката. Те не се различаваха по нищо от череците, членове на същата група, които видя във Вал Алорн.

– Ваше Величество – прогърмя гласът на мъжа в бялата тога.

– Привет, Чо-Хаг – пригласяха му четиримата, – предводителю на предводителите на алгарските кланове и пазител на южните предели на Алория.

Чо-Хаг приведе глава:

– Какво има, Елвар?

– Дойдохме да Ви поздравим, Ваше Величество, по случай великата победа над силите на Тъмния бог – отвърна свещеникът.

– Много си любезен, Елвар – отвърна учтиво Чо-Хаг.

– Освен това – продължи Елвар – до мен стигна новината, че един свят предмет се намира в крепостта на алгарите. Предполагам, че Ваше Величество би искал да го предаде в ръцете на братството на съхранение.

Гарион, притеснен от предложението на свещеника, почти се изправи на стола си, но после спря, защото не знаеше как да изрази несъгласието си. Междувременно Задача вече се беше отправил към Елвар с уверена усмивка. Възлите, които Дурник беше вързал толкова внимателно, бяха отвързани, детето извади кълбото от торбичката, която висеше на кръста му, и го подаде на слисания свещеник.

– Задача? – каза детето.

Очите на свещеника щяха да изскочат от орбитите си. Той отскочи назад от кълбото, като вдигна ръце над главата си, за да не го докосне.

– Продължавай, Елвар – прозвуча насмешливо гласът на Поулгара откъм вратата. – Нека онзи, който не таи лоши намерения в тишината на душата си, протегне напред ръка и вземе кълбото.

– Лейди Поулгара – започна да заеква свещеникът. – Ние мислехме... Това е... Аз...

– Той сякаш има известни резерви – предположи Силк сухо. – Може би има отдавнашни и дълбоки съмнения относно чистотата на собствената си душа. Това е сериозна слабост за един свещеник, бих казал аз.

Елвар погледна безпомощно към дребния мъж, а ръцете му все още бяха високо във въздуха.

– Никога не трябва да искаш нещо, което не си готов да приемеш, Елвар – каза Поулгара.

– Лейди Поулгара – измънка Елвар, – мислехме, че ще сте толкова заета с грижите около баща си, че... – заекна той отново.

– ...че вие ще можете да си присвоите кълбото, преди да съм разбрала? Помисли отново, Елвар. Няма да позволя кълбото да попадне в ръцете на хора, които издигат в култ мечката.

Тя му се усмихна – по-скоро приветливо.

– Освен ако не си предопределен да го притежаваш, разбира се. Ние с баща ми ще бъдем много щастливи да прехвърлим тежестта на някой друг. Защо не проверим? Всичко, което трябва да направиш, е да протегнеш ръка и да вземеш кълбото.

Лицето на Елвар преbledня и той отстъпи страхливо назад, по-далече от Задача.

– Надявам се, че това е всичко, Елвар – каза крал Чо-Хаг твърдо.

Свещеникът се огледа безпомощно, после се обърна и напусна залата, следван от четиримата последователи на култа на мечката.

– Накарай го да прибере кълбото, Дурник – разпреди Поулгара на ковача. – И виж дали можеш да направиш нещо за възлите.

– Вих могъл да ги запечатам с олово – каза замислено Дурник. – Може би това ще му попречи да отваря торбичката.

– Може би си струва да опиташ.

Тя се огледа наоколо.

– Помислих си, че всички ще искате да научите, че баща ми буден – каза им тя. – Изглежда старият глупак е по-силен, колкото си мислехме.

Гарион, който веднага застана нащрек, я погледна остро, като опитваше да открие някакъв знак, че не им казва всичко, но спокойното ѝ лице беше непроницаемо.

Барак, който се засмя гръмко от облекчение, удари Хетар по гърба.

– Казах ти, че ще се оправи – възкликна той радостно.

Всички в стаята се скупчиха около Поулгара и я разпитваха за подробностите.

– Той е буден – каза им тя. – Това е почти всичко, което мога да кажа за момента, освен че е все така очарователен, какъвто винаги е бил. Вече се оплаква от буци във възглавницата и настоява да получи силна бира.

– Ще му изпратя веднага – каза кралица Силар.

– Не, Силар – отвърна Поулгара строго. – Той ще получи супа, не бира.

– Това няма да му хареса – предложи Силк.

– Не е ли срамота?

Тя се усмихна. Обърна се, сякаш имаше намерение да се върне в стаята на болния Белгарат, после спря и погледна лукаво към Гарион, който седеше до Адара, успокоен, но все още загрижен за истинското състояние на Белгарат.

– Виждам, че вече си се запознал с братовчедка си – отбеляза тя.

– С кого?

– Не стой така с отворена уста, Гарион. – посъветва го Поулгара. – Изглеждаш като идиот. Адара е най-малката дъщеря на сестрата на майка ти. Не съм ли ти казвала за нея?

Всичко рухна върху него с пълна сила.

– Лельо Поул! – запротестира той. – Как можа да забравиш нещо толкова важно?

Но Адара, очевидно изненадана от съобщението също колкото него, извика тихо, обви ръце около шията му и го целуна топло.

– Скъпи братовчедо! – възкликна тя.

Гарион се изчерви, после пребледня, после пак се изчерви.

Погледна първо към леля Поул, след това към братовчедка си, без да може да говори или да мисли дори.

ГЛАВА 7

През следващите дни, докато останалите си почиваха, а леля Поул възвръщаше здравето на Белгарат, Гарион и братовчедка му използваша всяка минута, за да бъдат заедно. Още от времето, когато беше малко дете, Гарион знаеше, че леля Поул е единствената му роднина. По-късно откри, че господин Улф – Белгарат също му е роднина, макар и доста далечен. Но Адара беше по-различна. Тя беше почти на неговата възраст и веднага запълни празнината, която Гарион винаги беше усещал. Изведнъж тя се превърна във всички сестри и братовчеди, и по-млади лели, които другите имаха, а той не.

Адара го разведе из алгарската крепост. Докато скитаха заедно по широките празни коридори, често се хващаха за ръце. Но през повечето време си говореха. Сядаха на места, далече от пътеките, приближаваха главите си една до друга, говореха си смееха се, споделяха си тайни и откриваха сърцата си един през друг. Гарион откри у себе си неподозиран глад да говори. обстоятелствата през последната година го бяха направили мълчалив и сега целият поток от думи се отприщи. Тъй като обичаше тази своя висока красива братовчедка, Гарион ѝ казваше неща, които не би казал на никой друг.

Адара отвръщаше на чувствата му със своята любов, която изглеждаше също толкова дълбока, и слушаше излиянията му с внимание, което го караше още повече да се разкрива.

– Наистина ли можеш да правиш това? – попита тя, когато през

един светъл зимен следобед седяха прегърнати високо в крепостта. От прозореца зад тях се откриваше гледка към просторното море от кафява трева, простираща се до хоризонта. – Наистина ли си магьосник?

– Страхувам се, че да – отвърна той.

– Страхуваш се?

– Има някои доста гадни работи, които също влизат в магьосничеството, Адара. Отначало не исках да повярвам, но продължаваха да се случват неща, които аз исках да се сбъдват. Най-накрая се стигна до един момент, след който не можех да се съмнявам повече.

– Покажи ми – настоя тя.

Той се огледа наоколо малко нервно.

– Не съм сигурен, че трябва. Вдига се известен шум, разбираш ли, и леля Поул може да го чуе. Тя няма да одобри това, че го правя просто за да ти покажа.

– Не се страхуваш от нея, нали?

– Не е точно това. Просто не искам да я разочаровам. – Той се замисли. – Не знам дали ще мога да ти обясня... Веднъж се скарахме жестоко в Нийса. Аз изрекох някои неща, които всъщност не мислех наистина, а тя ми разказа какво е преживяла, за да ме отгледа. – Гарион погледна мрачно през прозорците. Спомни си думите на леля Поул на обвитата в пара палуба на кораба на Грелдик и продължи: – Тя е посветила хиляди години на мен, Адара, на моето семейство всъщност, но в крайна сметка всичко е било заради мен. Можеш ли да си представиш колко ме задължава това? Ще направя всичко, за което тя ме помоли, и по-скоро бих си отрязал ръката, вместо да я нараня отново.

– Много я обичаш, нали, Гарион?

– То е нещо отвъд обичта. Мисля, че няма измислена дума, която може да опише онова, което съществува между нас.

Без да каже нищо, Адара взе ръката му, а очите ѝ грееха от прекрасното чувство, което изпитваше.

По-късно същия следобед Гарион отиде сам в стаята, където леля Поул са грижеше за здравето на непокорния си пациент. След първите няколко дни почивка в леглото Белгарат стана много по-сприхав – не понасяше наложения му затвор. Признаците на тази раздразнителност се виждаха по лицето му дори когато спеше подпрян от много възглавници в леглото с балдахин. Леля Поул, облечена в обичайната си сива рокля, седеше до него и преправяше за Задача една от старите туники на Гарион. Малкото момче, което седеше наблизо, се вираше в нея с онзи сериозен поглед, който го правеше да изглежда по-възрастно, отколкото

всъщност беше.

– Как е той? – попита кротко Гарион, като гледаше спящия си дядо.

– Подобрява се – отвърна леля Поул и остави настрана туниката. – Нравът му става все по-сприхав, а това винаги е добър знак.

– Някакви признаци, че би могъл да си възвърне...? Е, знаеш какво... – Гарион направи един неясен жест.

– Не – отвърна тя. – Никакви засега. Вероятно е твърде рано.

– Ще престанете ли да шепнете вие двамата? – попита настоятелно Белгарат, без да отваря очи. – Как бих могъл да спя при този шум?

– Ти сам каза, че не ти се спи – припомни му Поулгара.

– Това беше преди – каза той бързо и отвори очи. Белгарат погледна Гарион. – Ти къде беше?

– Гарион опознава братовчедка си Адара – обясни леля Поул.

– Би могъл да се отбива да ме види за малко – оплака се старецът.

– Няма нищо забавно в това да слуша хъркането ти, татко.

– Аз не хъркам, Поулгара.

– Както кажеш, татко – съгласи се кротко тя.

– Не се отнасяй снизходително към мен, Поул!

– Разбира се, татко... Би ли хапнал една хубава топла супа?

– Не искам супа, а месо – прекрасно червено месо и чаша силна бира.

– Няма да получиш месо и бира, татко. Ще получиш това, което аз преценя да ти дам, и точно сега мисля, че трябва да хапнеш супа и мляко.

– Мляко?

– Може и овесена каша, ако предпочиташ.

Възрастният човек я погледна обидено, а Гарион напусна стаята тихо...

Белгарат се възстанови бързо. Няколко дни по-късно той вече беше на крака, макар че Поулгара постави трудни за изпълнение условия. Гарион познаваше достатъчно добре и двамата, за да прозре мотивите за поведението на леля Поул. Дългата почивка в леглото не беше любимата ѝ форма на терапия. Предпочиташе пациентите ѝ да започват да ходят колкото може по-бързо. Като се правеше, че иска да разглези раздрънителния си баща, тя буквално го принуди да напусне леглото. Нещо повече – умишлено наложи ограничения на движенията му, които целяха да го ядосат, да насочат ума му към действеност, с която той би могъл да се справи по всяко време. Така тя се надяваше, че като го предизвика, умственото му възстановяване ще става успоредно с физическото

оздравяване. Внимателното манипулиране на стария човек минаваше отвъд границите на чистата медицина, в сферата на изкуството.

Когато се появи за първи път в залата на крал Чо-Хаг, Белгарат изглеждаше отчайващо слаб. Залиташе, облегат тежко на ръката на леля Поул, но малко по-късно, когато разговорът го заинтересува, се появиха признаци, които подсказваха, че видимата му слабост не е съвсем истинска. Старият мъж сам драматизираше състоянието си и Гарион разбра, че магьосникът е приел да се включи в играта на Поулгара. Беше истинско удоволствие да ги наблюдава как деликатно се движат в своята сложна малка игра.

Големият въпрос обаче си оставаше без отговор. Физическото и умствено възстановяване на Белгарат беше сигурно, но способността му да концентрира волята си и да я насочва все още не беше изпитана. Гарион знаеше, че за това трябва да се изчака...

Доста рано една сутрин, може би седмица след като бяха пристигнали в крепостта, Адара почука на вратата на Гарион. Още преди да се събуди, той знаеше, че е тя.

– Да? – каза той през вратата, като бързо навличаше ризата и панталона си.

– Искаш ли да поюздим, Гарион? Слънцето вече изгря и е малко по-топло.

– Разбира се – съгласи се той незабавно и се наведе да обуе алгарските ботуши, които Хетар му беше дал. – Само да се облека. Ще бъда готов след минута.

– Няма нужда да бързаш – каза Адара. – Ще наредя да оседлят кон за теб и ще взема храна от кухнята. Вероятно трябва да кажеш на лейди Поулгара къде отиваш все пак. Ще се видим при западните конюшни.

– Няма да се бавя много.

Леля Поул беше в голямата зала с Белгарат и крал Чо-Хаг. Кралица Силар седеше недалеч от тях, а пръстите ѝ пробягваха по огромния стан, на който тъчеше. Шумът от совалката беше странно приспивен.

– Пътуването ще бъде трудно в средата на зимата – казваше крал Чо-Хаг. – В планините на Улго ще бъде ужасно.

– Мисля, че има начин да избегнем всичко това – отвърна Белгарат лениво. Той се беше излегнал удобно в един голям стол. – Ще се върнем в Пролгу по пътя, по който дойдохме, но трябва да поговоря с Релг. Можеш ли да изпратиш да го повикам?

Чо-Хаг кимна и махна на прислужника. Каза му нещо бързо, докато Белгарат небрежно прехвърли крак през облегалката на стола и се

излегна още повече. Възрастният мъж беше облечен в мека вълнена туника и въпреки че беше рано сутринта, държеше в ръка халба бира.

– Не мислиш ли, че малко прекаляваш с това? – попита го леля Поул, като погледна към халбата.

– Трябва да възвърна силите си, Поул – обясни той невинно, – а силната бира възстановява кръвта. Ти сякаш забравяш, че аз практически съм инвалид.

– Чудя се в каква ли степен твоята инвалидност идва от буретата с бира на Чо-Хаг – изкоментира тя. – Изглеждаше ужасно, когато слезе тази сутрин.

– Да, но сега се чувствам много по-добре.

Магьосникът се усмихна и си взе още едно питие.

– Сигурна съм. Да, Гарион?

– Адара иска да отида да поядя с нея – рече Гарион. – Аз... всъщност, тя мислеше, че трябва да ти кажа къде отивам.

Кралица Силар му се усмихна нежно:

– Откраднал си любимата ми придворна дама, Гарион.

– Съжалявам – отвърна бързо той. – Ако имате нужда от нея, няма да излизаме.

– Просто исках да те подразня. – Кралицата се засмя. – Отивайте и се наслаждавайте на ездата.

Точно в този момент в залата влезе Релг, а зад него вървеше Тайба. Марагската жена изненада всички – беше се изкъпала и носеше прилични дрехи. Вече не беше безпомощната мръсна робиня, която намериха в пещерите под Рак Ктхол. Имаше пищна фигура и много бледа кожа. Движеше се с неосъзната грациозност и мъжете на крал Чо-Хаг се загледаха след нея, като присвиваха устни несигурно. Тя знаеше, че я гледат и не беше обидена от този факт, по-скоро това ѝ доставяше удоволствие, даваше ѝ по-голяма самоувереност. Виолетовите ѝ очи блестяха и сега тя се усмихваше често. Но никога не се отдалечаваше много от Релг. В началото Гарион вярваше, че тя нарочно застава пред погледа на улгото, за да се наслаждава на неудобството, което предизвиква у него, но сега не беше толкова сигурен в това. Вероятно Тайба вече не го правеше умишлено, но следваше Релг, където и да отиде. Рядко говореше, но винаги беше до него.

– Викал си ме, Белгарат? – попита Релг.

Част от студенината и грубостта бяха изчезнали от гласа му, но погледът му все още изглеждаше странно отнесен.

– А, Релг – каза Белгарат сърдечно. – Ето един добър приятел. Ела,

седни. Вземи си чаша бира.

– Вода, благодаря – отвърна Релг твърдо.

– Както искаш. – Белгарат сви рамене. – Чудех се дали случайно знаеш пътя през пещерите на Улго, който стига от Пролгу до южния край на сендарските земи?

– Това е много дълъг път – поясни Релг.

– Не чак толкова дълъг, колкото ако яздим през планините – отбеляза Белгарат. – В пещерите няма сняг и зверове. Има ли такъв път?

– Има такъв път – призна Релг.

– А ти би ли ни превел през него? – настоя възрастният мъж.

– Ако трябва – Релг се съгласи с известно нежелание.

– Мисля, че трябва, Релг – каза му Белгарат.

Релг въздъхна.

– Надявах се, че ще мога да се прибера вкъщи сега, когато пътешествието ни почти свърши – каза той със съжаление.

Белгарат се засмя.

– Всъщност нашето пътешествие току-що започва, Релг. Чака ни още дълъг път.

Тайба се усмихна на това с бавна доволна усмивка.

Гарион усети една малка ръчичка, която се промуши в неговата и се усмихна на Задача, който тъкмо беше влязъл в залата.

– Имаш ли нещо против, лельо Поул? – попита той. – Да отида да яздя, искам да кажа?

– Разбира се, че не, скъпи – отвърна тя. – Само бъди внимателен. Не се прави на интересен пред Адара. Не искам да паднеш от коня и да си ступиш нещо.

Задача пусна ръката на Гарион и се отправи към Релг. Възлите на торбичката, които Дурник беше запечатал с олово, бяха отвързани отново, малкото момче извади кълбото и го предложи на Релг.

– Задача? – каза то.

– Защо не го вземеш, Релг? – попита Тайба стъписания мъж. – Никой на този свят не се съмнява в твоята чистота.

Релг отстъпи и поклати глава.

– Кълбото е свят предмет на друга религия – заяви той. – То е от Алдур, а не от УЛ, така, че не е редно да го докосвам.

Тайба се усмихна разбиращо, а виолетовите ѝ очи бяха вперени в лицето на фанатика.

– Задача – каза леля Поул, – ела тук.

Детето послушно отиде при нея. Тя хвана торбичката, която висеше

на колана му и я разтвори:

– Прибери го!

Задача въздъхна и пусна кълбото в торбичката.

Гарион и Адара излязоха извън крепостта и поеха към извисяващите се хълмове на запад. Небето беше тъмносино, а слънцето светеше ярко. Въпреки че утрото беше хладно, не беше толкова студено, колкото беше през последната седмица. Тревата беше кафява и безжизнена и легеше сънливо под зимното небе. Язدهа заедно, без да говорят, в продължение на около един час, накрая спряха и слязоха от конете на слънчевата южна страна на хълма, където имаше заслон от сковаващия бриз. Седнаха и се загледаха в еднообразния пейзаж на алгарската равнина.

– Какво може всъщност да се направи с вълшебство, Гарион? – пита тя след дълго мълчание.

Гарион сви рамене.

– Зависи кой го прави. Някои хора са много силни, други едва могат да направят нещо...

– Можеш ли...? – Адара се поколеба. – Можеш ли да накараш този храст да разцъфне? – Тя продължи бързо и той разбра, че това не беше въпросът, който всъщност искаше да му зададе. – Точно сега, искам да кажа, в средата на зимата – добави Адара.

Гарион погледна изсъхналия нисък храст и се опита да си представи последователността на това, което трябваше да направи с него.

– Предполагам, че мога – отвърна той. – Но ако го направя в неподходящия сезон, храстът няма да може да се защити от студа и ще умре.

– Това е просто храст, Гарион.

– Защо да го убивам?

Тя избегна погледа му.

– Можеш ли да направиш нещо заради мен, Гарион? – помоли тя. – Нещо малко. Имам голяма нужда да вярвам в нещо точно сега.

– Предполагам, че мога да опитам.

Разбра защо изведнъж тя изпадна в тъжно настроение.

– Какво ще кажеш за нещо такова?

Той откъсна едно клонче и го прехвърли в ръцете си, като го гледаше внимателно. После го обви с няколко стръкчета суха трева и започна да го гледа отново, докато в ума му се оформи това, което искаше да стане. Когато насочи волята си върху него, той не го направи изведнъж, така че промяната беше постепенна. Адара ококори очи, когато жалкото съчетание от клонче и суха трева разцъфна.

Не приличаше много на цвете наистина. Наподобяваше лавандула и

видимо беше криво. Цветът беше малък и венчелистчетата му не бяха добре прикрепени. Ароматът му обаче беше силен и изпълнен с обещания за лятото. Гарион се почувства много странно, когато безмълвно подаде цветето на братовчедка си. Звукът от това, което направи, не беше онзи силен шум, който той обикновено свързваше с вълшебството, по-скоро приличаше на звънчето, който чу в светещата пещера, когато съживи жребчето. Като започна да насочва волята си, той не изтегли нищо от това, което го заобикаляше. Всичко дойде от самия него и той изпита дълбока и странна радост.

– Прекрасно е! – каза Адара, като държеше нежно малкото цвете в свитите си ръце и вдишваше аромата му.

Тъмната коса се спусна върху бузата ѝ и закри лицето ѝ от него. После тя вдигна лицето си и Гарион видя, че в очите ѝ има сълзи.

– Изглежда, че помага – каза тя. – За малко поне.

– Какво има, Адара?

Тя не отговори, но се загледа в сиво кафявата равнина.

– Коя е Се'Недра? – попита го внезапно. – Чух другите да я споменават.

– Се'Недра? Тя е принцеса – дъщеря на Ран Боруни от Толнедра.

– Как изглежда?

– Много малка. Тя е наполовина дриада, има червена коса, зелени очи и лош нрав. Тя е разглежено малко зверче и не ме харесва много.

– Но ти можеш да промениш това, нали? – Засмя се Адара и избърса сълзите си.

– Мисля, че не те разбрах.

– Всичко, което трябва да сториш, е... – Тя направи неясен жест с ръка.

– О! – Той проследи мисълта ѝ. – Не, не можем да направим много с мислите и чувствата на другите хора. Това, което искам да кажа, е че... ами, няма нещо, с което да се захванеш. Аз дори няма да знам откъде да започна.

Адара го погледна, после скри лице в ръцете си и заплака.

– Какво има? – попита Гарион притеснено.

– Нищо – каза тя. – Не е важно.

– Важно е. Защо плачеш?

– Надявах се, когато за първи път чух, че си магьосник, а после направи и това цвете, мислех си, че можеш да направиш нещо. Помислих си, че може би можеш да направиш нещо за мен.

– Ще направя всичко, което поискаш, Адара. Знаеш това.

– Но ти не можеш да го направиш, Гарион. Току-що сам го каза.

– Какво е това, което искаш да направя?

– Помислих си, че вероятно можеш да накараш някого да се влюби в мен. Не е ли глупава идея?

– Кого?

Тя го погледна с тихо достойнство, а очите ѝ още бяха пълни със сълзи.

– Всъщност няма значение, нали? Ти не можеш да направиш нищо, аз също не мога. Беше просто една глупава идея, сега го разбирам. Защо не го забравим? – Тя се изправи. – Да се връщаме. Денят не е толкова приятен, колкото си мислех, пък и започва да ми става студено.

Качиха се отново на конете и яздиха в мълчание до внушителните стени на крепостта. Не проговориха повече. Адара не искаше да говори, а Гарион не знаеше какво да каже.

Зад тях забравено остана цветето, което той сътвори. Защитено от склона и леко затоплено от зимното слънце, цветето, което никога преди не беше съществувало, разцъфна с тих растителен екстаз и роди своите плодове. Една малка шушулка със семенца се разтвори в сърцевината му и разпиля безкрайно малки семенца, които попаднаха в замръзналата земя сред стъблата на зимната трева и останаха там в очакване на пролетта.

ГЛАВА 8

Девоjkите улго имаха бледа кожа, светлоруса коса и огромни тъмни очи. Сред тях принцеса Се'Недра беше като единствена роза в градина, пълна с лилии. Следяха всяко нейно движение, завладени от тази жизнена малка чужденка, която доста изненадващо се превърна в център на живота им. Не беше цветът на кожата това, което ги изненадваше, въпреки че той също беше впечатляващ. По природа улгосите бяха сериозни, резервирани хора, които рядко се смееха или показваха чувствата си. Се'Недра обаче живееше с най-външния слой на кожата си. Те наблюдаваха очаровани потрепването и играта на настроения и чувства по деликатното ѝ малко личице. Те се изчервяваха и се кискаха нервно на възмутителните и понякога дяволити шеги. Тя ги предразполагаше към откровения и доверие и всяка една от десетината девоjки, които бяха се превърнали в нейни постоянни компаньонки, рано или късно откриваха сърцето си пред малката принцеса.

Имаше и лоши дни, разбира се, дни, в които Се'Недра беше кисела, нетърпелива, своенравна, когато пропъждаше девойките улго с жестоки ругатни, караше ги да избягат, облени в сълзи от неочакваното й избухване. По-късно, въпреки че след подобни буреносни изблици момичетата решаваха никога повече да не приближават до нея, те се връщаха колебливо, за да я намерят засмяна, сякаш нищо не се беше случило.

Беше трудно време за принцесата. Все още не беше осъзнала напълно последствията от мълчаливото си съгласие със заповедта на УЛ. Той ѝ бе казал да остане в пещерите, докато другите отида до Рак Ктхол. През целия си живот Се'Недра винаги беше в центъра на събитията, а сега беше изтласкана на заден план, принудена да понася еднообразните дни, без да прави нищо друго, освен да чака. Избухванията, които разпръсваха приятелките ѝ като изплашени гълъбци, бяха в известна степен предизвикани от наложеното ѝ бездействие.

Внезапните промени в настроението ѝ определено бяха мъчителни за горима. Крехкият древен свят човек беше преживял векове в тих размисъл, а Се'Недра експлодира по средата на това спокойствие като комета. Макар и понякога измъчен до предела на своето търпение, той понасяше изблиците на лошия ѝ нрав, бурите от хлипания, необяснимите избухвания; със същото спокойствие приемаше и внезапните буйни прояви на привързаност, когато обвиеше ръце около врата му и покриваше изуменото му лице с целувки.

В онези дни, когато настроението ѝ беше благоприятно, принцесата събираше приятелките си на брега на острова на горима да си поговорят, да се посмеят и да поиграят на игрите, които тя беше измислила – задимената тиха пещера се изпълваше с бърборене и смях на девойки. Когато ѝ беше тъжно, двамата с горима предприемаха понякога кратки разходки, за да разгледат странната красота на подземния свят в галерията и пещерата под изоставения град Пролгу. На този, който не я познава, би се сторило, че принцесата е ангажирана постоянно със собственото си емоционално състояние и изобщо не забелязва нещата около себе си, но не беше така. Тя умееше да наблюдава, да анализира и да пита дори и по време на поредния изблик. За своя изненада горимът откри, че дриадата има бърз ум и силна памет. Когато ѝ разказваше приказки за своя народ, Се'Недра му задаваше въпроси, като винаги откриваше смисъла, който се криеше зад различните истории.

Принцесата научи много по време на тези разговори. Разбра, че основата на живота на улгосите е религията и че поуката и темата на всяка

една от техните истории проповядваха пълно подчинение на волята на УЛ. Един толнедранец може да се опита да изопачи думите или дори да сключи сделка със своя бог. Се'Недра харесваше играта на предложения и отговори. Но умът на улгосите не беше способен на подобна фамилиарност.

– Ние сме били едно нищо – обясни горимът. – По-малко от нищото. Нямали сме свое място и свой бог и сме скитали отритнати по света, докато УЛ се съгласи да стане наш бог. Някои от фанатиците дори стигнали до там, че предложили, ако един единствен улго разгневи нашия Бог, той да се отдръпне от нас. Не претендирам да познавам напълно ума на УЛ, но не мисля, че той е толкова неразумен. И все пак в началото УЛ не е искал да стане наш Бог, така че вероятно е по-добре да не го обиждаме.

– Той ви обича – отбеляза Се'Недра бързо. – Всеки би могъл да го види по лицето му – онзи път, когато беше тук.

Горимът сякаш се съмняваше.

– Надявам се, че не съм го разочаровал прекалено много.

– Не бъди глупав – каза принцесата безгрижно. – Разбира се, че ви обича. Всички на този свят ви обичат.

Спонтанно, сякаш да потвърди това, тя го целуна нежно по бледата буза.

Горимът ѝ се усмихна.

– Мило дете – отбеляза той, – твоето собствено сърце е толкова открито. Ти съвсем наивно приемаш, че всички обичат онези, които ти обичаш. Страхувам се, че не винаги е така. Има доста хора в тази пещера, които изобщо не ме обичат толкова.

– Глупости – каза тя. – Това, че се караш с някого, не означава, че не го обичаш. Аз обичам баща си много, но непрекъснато се караме. Харесва ни да си противоречим.

Се'Недра знаеше, че може спокойно да използва думи като „глупав“ и „глупости“ пред горима. Тя беше успяла да го очарова напълно и знаеше, че може да си позволява почти всичко.

Въпреки че не всички го забелязваха, в поведението на Се'Недра бяха настъпили някои малки, но ясно изразени промени. Макар че в очите на сериозните хора изглеждаше импулсивна, тя вече се замисляше, преди да направи или да каже нещо. Няваше случай, в които да изпадне в неудобно положение – тук в пещерата, а това беше единственото нещо, което Се'Недра не можеше да понесе. Постепенно и неусетно тя се научи да цени самоконтрола и понякога се държеше почти като

млада дама.

Имаше време да обмисли проблема с Гарион. Отсъствието му през дългите седмици беше необяснимо болезнено за нея. Сякаш беше отхвърлила нещо много ценно и загубата му беше оставила болезнена празнота. Чувствата ѝ бяха толкова объркани и се сменяха така бързо, че никога не ѝ оставаше време да премисли едно настроение, преди следващото да я завладее. Копнежът по нещо, което ѝ липсваше, продължи толкова дълго, че накрая сериозно се замисли върху това неясно чувство.

Не можеше да е любов. Това беше невъзможно. Любов към един селянин, без значение колко е приятен, беше просто изключена. В крайна сметка тя беше принцеса и задълженията ѝ бяха пределно ясни. Ако имаше и най-малко съмнение, че чувствата ѝ бяха прераснали в нещо повече от обикновено приятелство, трябваше незабавно да прекрати всякакви по-нататъшни контакти. Се'Недра не искаше да отпрати Гарион и никога повече да не го види. Самата мисъл за това караше устните ѝ да треперят. Така че очевидно това, което изпитваше, не беше, не би могло да бъде любов. Почувства истинско облекчение, когато успя да подреди мислите си. Вероятността, че може да изпитва любов към него я тревожеше. Но сега, когато логиката доказва без всякакво съмнение, че не е застрашена от подобно преживяване, тя се отпусна. Беше много успокояващо логиката да е на нейна страна.

Остана само очакването – безкрайното непоносимо очакване на приятелите ѝ. Къде бяха те? Кога щяха да се върнат? Какво правеха там, че се бавеха толкова? Колкото по-дълго чакаше, толкова по-често наскоро усвоеният самоконтрол я напускате. Бледите ѝ приятелки се научиха да разпознават моментните признаци, които предвещаваха поредното избухване.

Най-после горимът ѝ съобщи, че приятелите ѝ се завръщат и малката принцеса направо полудя от нетърпение. Подготовката ѝ беше дълга и сложна. Щеше да ги поздрави по подобаващия начин, разбира се. Този път без ентузиазма на малко момиченце. Щеше да бъде сериозна, резервирана, величествена и напълно пораснала. Естествено, трябваше да изглежда по същия начин.

Измъчваше се в продължение на часове, преди да избере подходящите дрехи – дълга до земята ослепително бяла улгоска рокля. Тя определено беше малко скромна за нейния вкус. Когато искаше да изглежда резервирана, Се'Недра прекаляваше. След като помисли, махна ръкавите на роклята и направи малки промени в деколтето. Няколко пристягания

на корсажа и талията с тънка златна лента подчертаха онова, което искаше. Критично огледа резултата от усилията си и установи, че ѝ харесва.

Следващият проблем беше косата ѝ. Изобщо не беше подходящо да я остави разпусната и разрошена, както обикновено я носеше. Трябваше да бъде вдигната, събрана във водопад от къдрици, който да се спуска елегантно по рамото ѝ, като допълва със своя цвят семплата белота на корсажа и придава завършеност на вида ѝ. Тя се зае с фризура и продължи, докато ръцете я заболяха да стоят вдигнати над главата ѝ толкова дълго време.

Когато свърши, проучи внимателно цялостния ефект от роклята, прическата и скромното кралско изражение. Не беше зле, поздрави се тя. Очите на Гарион ще изхвъркнат, като я види. Малката принцеса ликуваше.

Най-после дойде денят. Се'Недра, която почти не беше спала, седеше нервно до горима в познатия ѝ вече кабинет. Горимът четеше някакъв свитък, като навиваше с едната ръка горния край, а с другата развиваше долния. Докато той четеше, принцесата си играеше, като дъвчеше разсеяно една къдрица.

– Днес изглеждаш неспокойна, дете мое – забеляза той.

– Това е, защото не съм го... ги виждала от толкова дълго време – обясни тя бързо. – Сигурен ли си, че изглеждам добре? – Задаваше този въпрос поне за шести или осми път тази сутрин.

– Прекрасна си – увери я той още веднъж.

Усмихна му се. Един прислужник влезе в кабинета на горима и се поклони почитателно:

– Гостите Ви пристигат, Ваше Светейшество!

Сърцето на Се'Недра се разтуптя.

– Да отидем да ги приветстваме, дете мое – предложи горимът, като остави настрана свитъка и се изправи на крака.

Се'Недра потисна желанието си да скочи от стола и да се втурне навън. Вместо да изтича, тръгна до горима, като си повтаряше тихичко: „Достойнство. Сериозност. Царственост.“

Приятелите ѝ бяха прашни и изморени, когато влязоха в пещерата на горима. С тях имаше непознати, които Се'Недра не можа да разпознае. Очите ѝ обаче търсеха едно-единствено лице.

Той изглеждаше по-възрастен, отколкото си го спомняше. Лицето, което винаги беше сериозно, сега притежаваше улегналост. Тя липсваше преди. Очевидно му се бяха случили разни неща, докато го нямаше, важни неща. Принцесата почувства силна болка от това, че не беше

присъствала на тези случки от живота му.

Изведнъж сърцето ѝ се смрази. Кое беше това високо тромаво момиче до него? И защо той се отнасяше с такава почит към тази крава? Се'Недра стисна зъби и се загледа през езерото в неверния млад мъж. Знаеше, че ще стане така. В момента, в който го изпусна от погледа си, той се беше втурнал през глава в обятията на първото срещнато момиче. Как смееше той? Как смееше!

Щом групата хора в далечната страна на езерото започна да приближава прохода, сърцето на Се'Недра спря. Високото момиче беше прекрасно. Тъмната ѝ коса беше лъскава, а чертите ѝ бяха съвършени. Отчаяно Се'Недра търсеше някакъв недостатък, някакъв дефект. А начинът, по който се движеше момичето! Беше толкова грациозно. В очите на Се'Недра се появиха сълзи на отчаяние.

За страдащата принцеса поздравите и представянията не бяха нищо повече от несвързано бърборене. Се'Недра разсеяно се поклони пред краля на алгарите и прекрасната кралица. Учтиво поздрави пищната красива жена. Леля Поулгара я представи и спомена, че името ѝ е Тайба. Моментът, от който се страхуваше, приближаваше и нямаше начин да го предотврати.

– А това е Адара – каза леля Поул и посочи божественото създание до Гарион.

Се'Недра искаше да се разплаче. Не беше честно! Дори името на момичето беше красиво. Защо то поне не беше грозно!

– Адара – продължи леля Поул, като не отместваше очи от лицето на Се'Недра, – това е Нейно кралско Височество принцеса Се'Недра.

Адара се поклони с грация, която се заби като нож в сърцето на Се'Недра.

– Толкова много исках да се запозная с Вас, Ваше Височество – рече високото момиче.

Гласът му потрепваше напевно.

– Предполагам, че си очарована – отвърна Се'Недра с чувство на превъзходство.

Въпреки че в действителност ѝ се искаше да се нахвърли върху омразната съперница, тя се държеше хладно и кротко. Най-малкото избухване, дори най-малката следа от смут, изписан по лицето или в гласа ѝ, щеше да направи победата на тази Адара завършена. Се'Недра беше твърде много принцеса, твърде много жена, за да допусне пълно поражение. Въпреки че болката, която изпитваше, беше толкова реална, сякаш беше в ръцете на палач, тя стоеше изправена, с цялото кралско

величие, на което беше способна. Започна да си повтаря наум всички свои титли отново и отново, за да си даде кураж с тях, като си припомняше коя всъщност беше тя. Принцесите не плачат! Дъщерята на Ран Боруни не хленчи. Цветето на Толнедра никога няма да скърби заради това, че някакъв тромав селянин е решил да се влюби в друга.

– Извинете ме, лейди Поулгара – каза тя, като притисна трепереща ръка към челото си, – но изведнъж ме сполетя ужасно главоболие. Ще ме извините ли, моля?

Без да дочака отговор, тя се обърна и се отправи бавно към дома на горима. Спря се само веднъж точно когато минаваше покрай Гарион.

– Надявам се, че ще бъдеш много щастлив! – Това беше лъжа.

Той я погледна объркан.

Се'Недра не се съдържаше вече. Беше абсолютно необходимо да прикрие чувствата си от Адара, но на Гарион можеше да му каже истината в очите.

– Презирам те, Гарион – прошепна му тя гневно, – и не искам никога повече да те виждам!

Той премигна.

– Мисля, че дори не можеш да си представиш колко ми е противна физиономията ти – добави тя.

С тези думи принцесата продължи пътя си към дома на горима с изправен гръб и гордо вдигната глава.

Като влезе в къщата, тя изтича в стаята си, хвърли се на леглото и заплака с отчаянието на разбитото си сърце.

Чу тихи стъпки до вратата и лейди Поулгара се появи.

– Добре, Се'Недра – каза тя, – за какво е всичко това?

Седна на ръба на леглото и сложи ръка на рамото на подсмърчащата малка принцеса.

– О, лейди Поулгара – изплака Се'Недра, като се хвърли внезапно в обятията ѝ. – Аз, аз го загубих. Той, т-той е влюбен в н-нея.

– За кого говориш, скъпа? – попита Поулгара спокойно.

– За Гарион. Той е влюбен в тази Адара ѝ изобщо не иска да знае за мен пов-вече.

– Глупава малка гъска! – нахока я Поулгара нежно.

– Той я обича, нали? – попита настоятелно Се'Недра.

– Разбира се, че я обича, скъпа.

– Знаех си! – изплака Се'Недра и се разтърси от нов пристъп на съзли.

– Съвсем нормално е да я обича – продължи Поулгара. – Тя му е

братовчедка все пак.

– Братовчедка? – Внезапно Се'Недра вдигна набразденото си от сълзи лице.

– Дъщеря на сестрата на майка му – обясни Поулгара. – Ти знаеше, че майката на Гарион е алгарка, нали?

Се'Недра поклати мълчаливо глава.

– Заради Гарион ли е всичко това?

Се'Недра кимна. Хлипането беше спряло изведнъж.

Лейди Поулгара извади носна кърпичка от ръкава си и я подаде на девойката.

– Издухай си носа, скъпа – нареди ѝ тя. – Не подсмърчай така. Много е неприлично.

Се'Недра я послуша.

– И така, най-после го призна пред себе си – отбеляза Поулгара. – Чудех се колко време ще ти е необходимо.

– Какво съм признала?

Поулгара ѝ отпрати продължителен сериозен поглед, Се'Недра се изчерви и бавно сведе поглед.

– Така е по-добре – каза Поулгара. – Не трябва да се опитваш да криеш нищо от мен, Се'Недра. Тази потайност няма да ти донесе нищо добро, пък и прави нещата по-трудни за теб.

Очите на Се'Недра се разшириха, когато осъзна пълния смисъл на онова, което кротко си беше признала.

– Това е невъзможно! – изхълца тя от ужас. – Това не може да стане.

– Както обича да казва баща ми, всичко е възможно – увери я Поулгара.

– Какво ще правя?

– Първо трябва да си измиеш лицето – каза ѝ дъщерята на магьосника. – Някои момичета могат да плачат, без да погрозняват, но не и ти. Направо си ужасна. Съветвам те да не плачеш пред хората, ако можеш.

– Нямах това предвид – поясни Се'Недра. – Какво ще правя с Гарион?

– Не мисля, че трябва да правиш каквото и да било, скъпа. В крайна сметка нещата сами ще си дойдат на мястото.

– Но аз съм принцеса, а той е... той е просто Гарион. Такова нещо не е позволено.

– Всичко ще се оправи – отсече лейди Поулгара. – Довери ми се, Се'Недра. От дълго време се занимавам с такива неща. Сега иди да си

измиеш лицето.

– Държах се като глупачка, нали? – попита Се'Недра.

– Не е нещо непоправимо. Можем да го отдадем на възбудата от това, че виждаш приятелите си отново след толкова дълго време. Ти се радваш, че ни виждаш, нали?

– О, лейди Поулгара! – възкликна Се'Недра и я прегърна, като се смееше и плачеше едновременно.

Когато отстраниха последиците от сълзите на Се'Недра, двете се присъединиха към останалите в познатия кабинет на горима.

– Оправи ли се, дете мое? – попита я горимът нежно, а по милото му старческо лице се четеше загриженост.

– Просто нерви, Ваше Светейшество – увери го Поулгара. – Нашата принцеса, както сигурно сте забелязали, е малко чувствителна.

– Съжалявам, че избягах така – извини се Се'Недра на Адара. – Беше глупаво от моя страна.

– Ваше Височество не би могла да направи нещо глупаво – вметна дипломатично Адара.

Се'Недра вдигна брадичка.

– О, разбира се, че мога – заяви тя. – И аз мога да се държа като глупачка.

Адара се засмя и напрежението между тях изчезна.

Но имаше още един проблем. Се'Недра осъзна, че беше отишла твърде далече с импулсивната си неоправдана омраза, която демонстрира пред Гарион. Той изглеждаше объркан, дори наранен. Се'Недра реши – малко високомерно – да пренебрегне обидата, която му нанесе. Тя беше страдала при онази сцена на брега на острова на горима и ѝ се струваше съвсем честно той също да страда малко, не прекалено много, разбира се, но поне малко. И това наистина стана. Остави го за известно време да се терзае. Тя поне се надяваше, че се терзае, после му заговори топло, дори приятелски, сякаш онези зловни думи никога не бяха излизали от нейната уста. Той се обърка още повече, а тя насочи цялата мощ на най-очарователната си усмивка към него, като отбеляза с огромно задоволство поразяващия ѝ ефект. След това принцесата престана да забелязва Гарион.

Докато Белгарат и лейди Поулгара разказваха за пътешествието до Рак Ктхол, Се'Недра седна смирено на пейката до Адара, като уж слушаше разказа, но през повечето време прехвърляше в ума си смайващото откритие от последните няколко часа. Изведнъж почувства нечий поглед върху себе си и бързо вдигна очи. Малкото русо момче, което

леля Поул наричаше Задача, я гледаше втрещено. Лицето му беше сериозно. Имаше нещо странно в очите му. С внезапна и абсолютна увереност тя разбра, че детето гледа вътре в сърцето ѝ. То ѝ се усмихна, и без да знае защо, принцесата почувства, че се изпълва със завладяваща радост. Детето отиде при нея, като продължаваше да се усмихва, а малката му ръчичка бръкна в торбичката, която висеше на кръста му. То извади един объл сив камък и ѝ го подаде:

– Задача?

За секунда Се'Недра сякаш видя блед синкав блясък дълбоко вътре в камъка.

– Не го докосвай, Се'Недра – намеси се лейди Поулгара с тон, който накара Нейно Височество да замръзне с ръка протегнатата към камъка.

– Дурник! – Поулгара погледна към ковача, в гласа ѝ имаше странна нотка на разочарование.

– Лейди Поул – каза той безпомощно, – не знам какво друго да направя. С каквото и да я запечатам, той винаги успява да отвори торбичката.

– Накарай го да прибере камъка!

Дурник отиде при малкото момче, коленичи и хвана торбичката. Без да каже нито дума, я разтвори и детето пусна кълбото вътре. Дурник завърза торбичката колкото може по-здраво. Когато свърши, момчето обви нежно ръце около врата на ковача. Дурник изглеждаше малко объркан и се канеше да изведе детето, но Задача пусна едната си ръка и се качи в скута на Се'Недра. Напълно сериозно, то я целуна, после се намести удобно в ръцете ѝ и бързо заспа.

Се'Недра беше обхваната от усещания, които не беше изпитвала никога досега. Без да знае защо, тя се чувства по-щастлива от когато и да било. Прегръщаше детето, като ръцете ѝ бяха сключени покровителствено около него, а бузата ѝ беше притисната в бледите му руси къдрици. Импулсивно ѝ се прииска да го залюлее и може би да му изпее тиха приспивна песен.

– Ще трябва да побързаме! – казваше Белгарат на горима. – Дори с помощта на Релг ще са ни необходими седмици, докато стигнем границата на Сендария. След това ще трябва да пресечем цялата страна, а по това време на годината снегът в Сендария може да натрупа много бързо. А това, което още повече усложнява нещата, е сезонът на бурите в Морето на ветровете. Пътят от Сендар до Рива е доста дълъг.

Думата „Рива“ извади Се'Недра от унеса. От мига, в който изпълзяха с Джийбърс от замъка на Тол Хонет, една-единствена мисъл

доминираше в мисленето ѝ. Тя нямаше да отиде в Рива, въпреки че имаше моменти, в които сякаш се предаваше, мълчаливото ѝ съгласие беше просто хитрост. Сега обаче трябваше а отстоява позицията си. Вече не можеше да си спомни ясно причините за яростното си нежелание да се подчини на заповедта на Воу Мимбре. Бяха ѝ се случили толкова много неща и тя не беше вече същия човек, но едно беше абсолютно сигурно. Нямаше да отиде в Рива. Беше въпрос на принципи.

– Сигурна съм, че щом стигнем Сендария, ще мога да се отправя към кралския гарнизон – каза тя небрежно, сякаш вече го бяха решили.

– И защо искаш да направиш това, скъпа? – попита я лейди Поулгара.

– Както казах по-рано, няма да отида в Рива – повтори Се'Недра. – Легионерите ще уредят връщането ми в Тол Хонет.

– Може би трябва да посетиш баща си – рече Поулгара спокойно.

– Искаш да кажеш, че просто ще ме пуснете да отида там?

– Не съм казала подобно нещо. Сигурна съм, че ще намерим кораб, който отива в Тол Хонет някъде през късната пролет или ранното лято. Търговията на Рива с империята е доста оживена.

– Мисля, че не ме разбра добре, лейди Поулгара. Казах, че няма да отида в Рива при никакви обстоятелства.

– Чух те, Се'Недра. Все пак грешиш. Ще отидеш в Рива. Имаш среща там, забрави ли?

– Няма да отида! – Се'Недра леко повиши тон.

– Да, ще отидеш.

Гласът на Поулгара беше измамно спокоен, но прозвуча безкомпромисно.

– Категорично отказвам! – заяви принцесата.

Канеше се да каже още нещо, но едно малко пръстче докосна устните ѝ. Съненото дете в ръцете ѝ вдигна ръка. Принцесата раздвижи главата си с раздражение.

– Казах и преди, че няма да се подложа на...

Детето докосна устните ѝ отново. Очите му бяха премрежени, когато я погледна, но взорът му беше спокоен и убедителен. Се'Недра забрави за какво говореше.

– Няма да отида на Острова на ветровете – заключи тя доста неубедително – И това е окончателното ми решение.

Проблемът беше в това, че тонът ѝ въобще не прозвуча окончателно.

– Струва ми се, че сме го обсъждали няколко пъти вече – отбеляза

Поулгара.

– Нямах право да... – думите на Се'Недра пак заглъхнаха, тъй като мисълта ѝ се отклони отново.

Очите на детето бяха сини, толкова сини. Тя усети, че не може да отклони погледа си от тях и сякаш потъна в невероятни цвят. Поклати глава. Беше необичайно за нея да изпуска нишката на спора по този начин. Опита се да се концентрира.

– Отказвам да бъда унижавана публично! – заяви тя. – Няма да стоя в залата на кралете на Рива като просякиня, докато всички алорнци ми се надсмяват.

Така беше по-добре. Моментната разсеяност изчезваше. Неволно погледна към детето и всичко изчезна отново.

– Дори нямам подходяща рокля – добави тя печално. Какво я беше накарало да каже това?

Поулгара замълча, но погледът ѝ беше мъдър, докато наблюдаваше объркването на принцесата. Се'Недра заекна отново, а доводите ѝ ставаха все по-отнесени. Дори докато спореше, тя осъзна, че няма разумна причина, поради която да не отиде в Рива. Отказът ѝ изглеждаше фриволен, дори детински. Защо, за Бога, вдигаше толкова шум за това? Малкото момче в ръцете ѝ се усмихна окуражаващо и без да може да се въздържи, тя му отвърна с усмивка, а защитата ѝ беше сломена. Направи един последен опит:

– Все пак това е само една стара глупава традиция, лейди Поулгара. Никой няма да ме чака в залата на кралете, никога не е имало кой да ме чака. Родословието на кралете на Рива е прекъснато.

После откъсна поглед от детското лице.

– Наистина ли трябва да отида?

Лейди Поулгара кимна убедено.

Се'Недра въздъхна тежко. Цялата тази препирня ѝ се стори безсмислена. Защо трябваше да спори за едно обикновено пътуване? Освен това никаква опасност не я застрашаваше. Ако това щеше да ощастливи хората, защо да се инати?

– Е, добре – предаде се тя. – Щом като е толкова важно за всички, мисля, че бих могла да отида в Рива.

Поради някаква причина се почувства по-добре, след като го каза. Детето се усмихна отново в ръцете ѝ, потупа я нежно и пак потъна в сън. Обзета от внезапна необяснима радост, принцесата намести отново бузата си до къдриците му и започна да го люлее нежно, като припяваше тихо.

ВТОРА ЧАСТ РИВА

ГЛАВА 9

Още веднъж Релг ги преведе през тъмния безшумен свят на пещерите и още веднъж Гарион намрази всеки един момент от това пътуване. Струваше им се, че е изминала цяла вечност, откакто бяха напуснали Проглу, където прощаването на Се'Недра със стария горим беше дълго и съзливо. Принцесата направо обърка Гарион и той се отдаде на размишления за нея, докато вървяха и се препъваха във вмирисаната на мухъл тъмнина. Нещо се беше случило в Пролгу. Се'Недра се беше променила и това изнервяше Гарион.

След безкрайно лутане в тъмнината излязоха отново навън в света на светлината и въздуха. Озоваха се сред назъбените стени на стръмен хребет. Валеше обилен сняг. Огромни снежинки падаха меко на земята в тихия ден.

– Сигурен ли си, че това е Сендария? – Барак попита Релг, докато се промушваше през назъбения отвор на пещерата.

Релг сви рамене, като завързваше лентата на очите си, за да ги предпази от силната светлина.

– Вече не сме в Улго.

– Има много места, които не са Улго, Релг – напомни му Барак кисело.

– Прилича на Сендария – отбеляза крал Чо-Хаг и се облегна на седлото, за да погледа кротко падащия сняг. – Може ли някой да предположи колко е часът?

– Наистина е трудно да се каже при този силен снеговалеж, татко – каза Хетар. – Конете се държат така, сякаш че е около обяд, но тяхната представа за времето е малко неточна.

– Прекрасно – вметна Силк язвително. – Не знаем къде сме, не знаем колко е часът. Това е едно чудесно начало.

– Всъщност не е толкова важно, Силк – каза Белгарат уморено. – Това, което трябва да направим, е да вървим на север. Все трябва да стигнем до Големия северен път.

– Чудесно – отвърна Силк. – Но накъде е север?

Гарион погледна съсредоточено стария човек, който се измъкна от заснежения хребет. Лицето на стареца беше набраздено от умора, под очите му имаше сенки. Независимо от двуседмичната почивка в крепостта и мнението на леля Поул, че може да пътува, Белгарат очевидно не се беше възстановил напълно.

Когато излязоха от пещерата, придърпаха тежките си наметала и затегнаха седлата, готови да потеглят.

– Негостоприемно място, а? – рече Се'Недра на Адара, като се огледа критично.

– Това е планинска страна – отвърна ѝ Гарион, защитавайки своята родна земя. – Тук не е по-лошо от планините на източна Толнедра.

– Не съм казала, че е, Гарион – отвърна тя раздражено.

Яздиха няколко часа, преди да чуят шума от брадви някъде далече в гората.

– Дървари – предположи Дурник. – Ще отида да поговоря с тях и ще разбера накъде да вървим.

Той се отдалечи по посока на шума. Когато се върна, по лицето му се четеше леко раздражение:

– Движили сме се на юг.

– Естествено – извително рече Силк. – Разбра ли колко е часът?

– Късен следобед – каза му Дурник. – Секачите казаха, че ако тръгнем на запад, ще стигнем до един друм, който ще ни отведе до Големия северен път – на около двайсет левги от тази страна на Мурос.

– Тогава да видим дали ще го открием, преди да се стъмни – намеси се Белгарат.

Яздиха няколко дни надолу по планината, докато се придвижат от почти безлюдните покрайнини на източна Сендария до по-гъсто населените равнини около езерото Салтън. Валеше почти през цялото време и оживените пътища на южна централна Сендария бяха кишави – простираха се като грозни кафяви белези по снежните хълмове. Тъй като групата беше голяма, налагаше им се да отседат в няколко странноприемници в чистите, покрити със сняг села, в които спираха. Принцеса Се'Недра доста често използваше думата „странен“, за да опише както селата, така и условията в ханчетата – Гарион намираше склонността ѝ към тази дума за малко обидна.

Кралството, през което пътуваха, не беше онази Сендария, която той остави преди много години. Гарион видя доказателства за военновременната мобилизация почти във всяко село, през което минаваха. Местната полиция тренираше на групи в кафявата киша на селските

площади. Старите мечове и извитите копия, отдавна забравени по пращите тавани или влажните килери, бяха извадени и почистени от ръждата в подготовката за войната, която всички смятаха, че приближава. Усилията на тези миролюбиви фермери и селяни да изглеждат воинствени често бяха абсурдни. Домашно ушитите им униформи бяха във всички възможни нюанси на червеното, синьото или зеленото, а ярките цветове на знамената им показваха, че скъпоценни женски фусти бяха пожертвани за каузата. Лицата на тези обикновени хора обаче бяха сериозни. Въпреки че младежите се кипреха в униформите си заради местните девойки, а възрастните мъже се опитваха да изглеждат като ветерани, атмосферата във всяко село беше мрачна. Сендария беше на ръба на войната.

В Салтън лея Поул, която наблюдаваше внимателно обстановката в селищата, най-после стигна до някакво решение.

– Татко – каза тя на Белгарат, докато язدهа към града, – ти, Чо-Хаг и останалите продължете направо към Сендар, а Дурник, Гарион и аз трябва да направим едно малко пътешествие.

– Къде ще ходите?

– До фермата на Фалдор.

– До фермата? За какво?

– Всички изоставихме разни неща там, татко. Ти ни накара да тръгнем толкова бързо, че почти нямахме време да си съберем багажа. – Гласът и изражението ѝ бяха толкова прозаични, че Гарион заподозря някаква хитрина, а Белгарат повдигна бързо вежди, което показваше, че той също беше съвсем сигурен – Поулгара не му казваше всичко.

– Вече сме съвсем близко, Поул – изтъкна възрастният човек.

– Все още имаме достатъчно време, татко – отвърна тя. – Всъщност не е толкова встрани от пътя ни. Просто ще изостанем с няколко дни.

– Наистина ли е толкова важно, Поул?

– Да, татко. Мисля, че е важно. Грижи се за Задача вместо мен. Няма нужда и той да идва с нас.

– Добре, Поул.

Поток от звънлив смях се изля от устните на принцеса Се'Недра, която наблюдаваше отчаяните усилия на група войни, опитващи се да завият надясно, без да се наранят със собствените си оръжия. Изражението на лея Поул не се промени, когато отмести поглед върху заливащото се от смях съкровище на империята.

– Мисля обаче, че нея трябва да я вземем – добави тя.

Се'Недра запротестира остро, когато ѝ съобщиха, че няма да пътува

направо към удобствата на замъка на крал Фулрах в Сендар, но възраженията ѝ нямаха никакъв ефект върху леля Поул.

– Тя никога ли не слуша какво ѝ казват? – мърмореше малката принцеса на Гарион, докато язدهа един до друг зад Поулгара и Дурник по пътя за Медалия.

– Тя винаги слуша – отвърна Гарион.

– Но никога не променя решението си, нали?

– Не много често, но тя наистина слуша.

Леля Поул се обърна към тях през рамо.

– Вдигни си качулката, Се'Недра – нареди тя. – Пак започва да вали и не искам да яздиш с мокра глава.

Принцесата си пое бързо въздух, като че ли се готвеше да отвърне нещо.

– Аз не бих го направил – посъветва я Гарион меко.

– Но...

– Не е в настроение да обсъжда такива неща точно сега.

Се'Недра го изгледа, но си вдигна качулката мълчаливо. Продължаваше да вали леко, когато същата вечер стигнаха до Медалия. Реакцията на Се'Недра за условията в странноприемницата беше предвидима. Гарион забеляза, че има някакъв естествен ритъм в избухванията на принцесата. Тя тъкмо се канеше да отпусне целия си глас, когато изведнъж я прекъснаха.

– Каква изключително очарователна демонстрация на добро възпитание – подхвърли спокойно леля Поул на Дурник. – Всички приятели на Гарион ще бъдат ужасно впечатлени, не мислиш ли?

Дурник погледна настрани, прикривайки усмивката си.

– Убеден съм, лейди Поул.

Се'Недра все още стоеше с отворена уста, но тирадата ѝ секна моментално. Гарион беше шокиран от внезапното ѝ мълчание.

– Държа се малко глупаво, нали? – каза принцесата след известно време. Гласът ѝ звучеше разумно, почти добронамерено.

– Да, скъпа, само малко – съгласи се леля Поул.

По обед на следващия ден се отклониха от главния път, който водеше към Ерат и тръгнаха по един селски друм към фермата на Фалдор. Още от сутринта Гарион беше радостно възбуден. Всеки стълб, всеки храст и всяко дърво му бяха познати. А ето там – не беше ли това старият Кралто, който яздеше без седло и бързаше да изпълни някаква поръчка на Фалдор? Най-после при вида на високата позната фигура, която разчистваше шубраците и веjkите от дренажната яма, той не можа да се

сдържи. Заби пети в хълбоците на коня си, прескочи с лекота плета и препусна в галоп през снежното поле към самотния работник.

– Рандориг! – извика той, спирайки коня, и скочи от седлото.

– Ваша чест? – Отвърна Рандориг и премигна от изненада.

– Рандориг, това съм аз, Гарион. Не ме ли позна?

– Гарион? – Рандориг премигна още няколко пъти, като се взираше напрегнато в лицето на Гарион.

Светлината изгря в очите му бавно, като слънце, което изпълзва иззад облаците в мрачен ден.

– Предполагам, че си прав – възхищаваше се той. – Ти си Гарион, нали?

– Разбира се, че съм аз, Рандориг – възкликна Гарион и се пресегна да поеме ръката на приятеля си. Но Рандориг скри и двете ръце зад гърба си и отстъпи назад.

– Дрехите ти, Гарион. Пази се! Целият съм в кал.

– Не ме е грижа за дрехите, Рандориг, ти си мой приятел.

Високият момък поклати глава:

– Не трябва да ги каляш. Твърде са хубави. Има достатъчно време да си стиснем ръцете, след като се измия.

Той погледна Гарион с любопитство.

– Откъде взе тази прекрасни неща? И меч? По-добре Фалдор да не вижда, че носиш меч. Знаеш, че той не одобрява тези работи.

Нещата някак не вървяха както трябва.

– Как е Дорун? – попита Гарион. – Зюбрет?

– Дорун напусна миналото лято – отвърна Рандориг, като напрегна паметта си. – Мисля, че майка му се ожени повторно. Както и да е, сега са в една ферма от другата страна на Уинолд. А Зюбрет, е, Зюбрет и аз започнахме да излизаме заедно скоро след като ти замина.

Високият млад мъж се изчерви и сведе поглед притеснено.

– Има нещо като уговорка между нас, Гарион – измърмори той.

– Това е прекрасно, Рандориг – възкликна Гарион бързо, за да прикрие острата болка на разочарование.

Рандориг обаче вече беше предприел следващата стъпка.

– Знам, че вие двамата винаги сте се харесвали – каза той, а продълговатото му лице беше много нещастно. – Ще поговоря с нея.

Вдигна поглед, а сълзите се бяха събрали в очите му.

– Нямахте да се стигне дотам, Гарион, но никой от нас не вярваше, че ще се върнеш някога.

– Аз всъщност не съм се върнал, Рандориг – увери той бързо своя

приятел. – Просто минахме да ви видим и да си вземем някои неща, които оставихме тук. После пак заминаваме.

– Не си дошъл за Зюбрет? – попита Рандориг с глух, някак притеснен глас, който късаше сърцето на Гарион.

– Рандориг – каза той спокойно, – аз дори нямам дом вече. Една нощ спя в дворец, следващата – в калта край пътя. Нима някой от нас двамата би искал този начин на живот за Зюбрет?

– Въпреки това мисля, че тя би дошла с теб, ако я повикаш – рече Рандориг – Мисля, че би понесла всичко, за да бъде с теб.

– Но ние няма да ѝ позволим. Уговорката между вас двамата е официална, нали?

– Никога не бих си позволил да я излъжа, Гарион! – възрази високото момче.

– Аз мога – каза Гарион направо. – Особено ако това ще я предпази да не изживее живота си като бездомна скитница. Това, което трябва да направиш, е просто да си държиш устата затворена и да оставиш говоренето на мен. – Той се изхили внезапно: – Също като в онези дни.

Усмивка се прокрадна срамежливо и по лицето на Рандориг.

Вратите на фермата бяха отворени и добрият честен Фалдор, сияещ, потриваше доволно ръце и се суетеше около леля Поул, Дурник и Се'Недра. Високият слаб фермер изглеждаше все така мършав, а дългата му челюст сякаш се беше издължила още през времето, през което не се бяха виждали. Сега Фалдор имаше малко повече сиви коси по слепоочието. Но сърцето му не беше се променило.

Принцеса Се'Недра седеше съдържано настрани и Гарион внимателно огледа лицето ѝ, търсейки признаци на опасност. Ако някой можеше да провали плана, който беше замислил, това по всяка вероятност беше Се'Недра. Но колкото и да се напрягаше, не можа да разгадае мислите ѝ по изражението на лицето.

Точно тогава Зюбрет слезе по стълбите от галерията, която обграждаше вътрешната страна на двора. Носеше селска рокля, но косата ѝ беше все така златиста – беше станала още по-красива. Хиляди спомени нахлуха в главата на Гарион. За миг забрави за плана... Бяха израснали заедно и връзката между тях беше токова дълбока, че никой друг не можеше да разбере напълно какво преминаваше между тях с един обикновен поглед. И сега пак с поглед Гарион я излъга. Очите на Зюбрет бяха изпълнени с любов и нежните ѝ устни бяха леко разтворени, сякаш готови да отговорят на въпроса, който тя беше сигурна, че той ще зададе, дори преди да го е изрекъл. В престорения поглед на Гарион имаше

приятелство, дори обич, но не и любов. През лицето ѝ премина първо сянка на недоверие. После Зюбрет разбра всичко... Болката, която Гарион изпита, докато гледаше как надеждата умира в сините ѝ очи, беше остра като нож. По-лошото беше, че трябваше да запази израза на безразличие, докато тя поглъщаше с копнеж всяка черта на лицето му, сякаш за да запази спомена за него, който щеше да носи в себе си през целия си живот. После тя се обърна, даде някакво нареждане на прислугата и си отиде. Гарион знаеше, че занапред ще го избягва. Знаеше, че я вижда за последен път в живота си...

Това беше правилното решение, но то едва не разби сърцето му. Размени един бърз поглед с Рандориг, който казваше всичко и тъжно проследи оттеглянето на момичето, за което винаги си беше мислил, че може да се ожени един ден. Когато Зюбрет зави зад ъгъла и се скри, той въздъхна горчиво, обърна се и срещна погледа на Се'Недра. Погледът ѝ му каза простичко, че тя е разбрала какво беше направил току-що и колко висока цена беше платил. В този поглед имаше съчувствие и странен интерес.

Поулгара отказа да бъде почетен гост, въпреки че Фалдор настояваше. Пръстите ѝ сърбяха да докосне отново всички познати вещи в кухнята. Наметалото ѝ беше сложено на закачалката, на кръста ѝ се появи престилка и ръцете ѝ се захванаха за работа. Първоначално даваше само учтиви съвети как да се сготви. После взе нещата в свои ръце и отново се превърна в господарката на кухнята – сякаш нищо не се беше променяло. Фалдор и Дурник, с ръце, скръстени на гърба, обикаляха двора, надничаха в бараките, говореха си за времето и други работи, а Гарион стоеше на вратата на кухнята заедно с принцеса Се'Недра.

– Ще ми покажеш ли фермата, Гарион? – попита тя почти шепнешком.

– Ако искаш.

– Лейди Поулгара наистина ли толкова много обича да готви? – Тя погледна вътре в топлатата кухня, където леля Поул си тананикаше щастливо и точеше кори за пай.

– Мисля, че да – отговори Гарион. – Нейната кухня е най-подреденото място. Тя обича реда. От едната страна на помещението влизат продуктите, а от другата излиза готовата вечеря.

Той се загледа в добре излъсканите чайници и тигани, които висяха по стените. Сякаш цикълът на живота му се беше затворил.

– Израснах в тази стая – каза той тихо. – Има и по-лоши места, където можеш да пораснеш, предполагам.

Малката ръка на Се'Недра се плъзна в неговата. Имаше известно колебание в докосването ѝ – сякаш не беше съвсем сигурна как ще приеме жеста ѝ. Беше странно и много успокояващо да държи ръката ѝ. Се'Недра имаше много малка ръка. Понякога Гарион забравяше колко миниатюрна беше принцесата всъщност. В момента изглеждаше много мъничка и много уязвима. Гарион почувства желание да я защити. Чудеше се дали ще е подходящо да прехвърли ръка през рамото ѝ.

Заедно се разходиха из фермата, погледнаха хамбарите, конюшните и кокошарниците. Най-после стигнаха до плевника, който беше любимото скривалище на Гарион.

– Обикновено се криех тук, когато знаех, че леля Поул ще ме накара да свърша нещо – призна си той и се усмихна тъжно.

– Не искаше ли да работиш? – попита го Се'Недра. – Тук всеки изглежда зает.

– Нямах нищо против да работя – поясни Гарион. – Просто някои от нещата, които тя ме караше да правя, бяха доста неприятни.

– Да търкаш чайниците ли? – попита тя с блеснали очи.

– Това наистина не е любимото ми занимание.

Седнаха на сухата ароматна слама. Пръстите на Се'Недра бяха здраво вплетени в пръстите на Гарион и тя несъзнателно потърси очертаванията на външната страна на дланта му с показалеца си.

– Беше много смел днес следобед, Гарион.

– Смел?

– Отказа се от нещо, което винаги е било много специално и много важно за теб.

– О! – въздъхна той. – Имаш предвид Зюбрет. Мисля, че така е най-добре наистина. Рандориг я обича и може да се грижи за нея по начин, по който аз вероятно не бих могъл.

– Мисля, че не те разбирам.

– Зюбрет се нуждае от особено внимание. Тя е умна и красива, но не е никак смела. В много случаи просто бягаше от неприятностите. Тя се нуждае от някой, който да се грижи за нея и да я кара да се чувства уютно и сигурно, някой, който може да ѝ посвети целия си живот. Не мисля, че съм способен на това.

– Ако беше останал тук, във фермата, все пак щеше да се ожениш за нея, нали?

– Може би – призна той. – Но не останах.

– Не те ли боли да се откажеш от нея по този начин?

Гарион въздъхна:

– Да, малко. Но мисля, че това беше най-доброто решение за всички. Имам чувството, че ще прекарам голяма част от живота си в пътуване, а Зюбрет наистина не е човек, когото можеш да накараш да спи на земята...

– А не се поколебахте да накарате мен да спя на земята – прекъсна го Се'Недра малко обидено.

Гарион я погледна.

– Така е, нали? Мисля, че никога не съм се замислял за това преди. Може би защото ти си по-смела...

На следващата сутрин, след дълги сбогувания, потеглиха към Сендар.

– Е, Гарион? – рече леля Поул, докато язدهа през хълма, който скриваше фермата на Фалдор.

– Какво „е“?

Тя го погледна с дълъг мълчалив поглед.

Той въздъхна. Нямаше никакъв смисъл да се опитва да крие нея.

– Няма да мога да се върна, нали?

– Не, скъпи.

– Винаги съм си мислил, че когато всичко това свърши, ще можем да се върнем във фермата. Но няма да го направим, нали?

– Не, Гарион, няма. Все пак трябваше да я видиш още веднъж, за да го осъзнаеш. Това беше единственият начин да се освободиш от онова, което носеше във себе си през всичките тези месеци. Не искам да кажа, че фермата е лошо място. Просто не е подходящо за определени хора.

– И изминахме целия този път само за да осъзная това?

– Това е много е важно, Гарион. Разбира се, аз също се забавлявах. Освен това имаше няколко специални вещи, които бях забравила в кухнята, вещи, които имам от много години и не бих искала да загубя.

Внезапно хрумване стресна Гарион:

– Ами Се'Недра? Защо настоя и тя да дойде?

Леля Поул погледна назад към малката принцеса, която яздеше след тях, потънала в мисли.

– Не ѝ навреди, пък и видя някои неща, които са важни за нея.

– Сигурен съм, че никога няма да го разбере...

– Така е, скъпи – съгласи се Поулгара, – вероятно няма да го разбере.

През следващия ден валеше с прекъсвания. Яздеха по пътя, който пресичаше бялата централна равнина и водеше към столицата Сендар. Въпреки че не беше съвсем студено, небето остана облачно. Брулеше ги

силен вятър, докато се движеха на запад. Близко до бреговата линия вятърът видимо се усили. Морето бушуваше – огромни вълни се разбиваха в сушата и се превръщаха в пяна.

В двореца на крал Фулрах откриха Белгарат в отвратително настроение. Малко повече от седмица оставаше до редовния прилив и старецът стоеше, загледан през прозореца в бурното море. Приемаше всичко като огромна лична обида.

– Колко се радвам, че все пак успяхте да се присъедините към нас – рече той саркастично на леля Поул, когато с Гарион влязоха в стаята, където магьосникът се беше отдал на размисъл.

– Дръж се любезно, татко – отвърна тя спокойно, като свали синьото си наметало и го преметна през стола.

– Виждаш ли какво става там, Поул?

Той посочи гневно с пръст прозореца.

– Да, татко – каза тя, без дори да погледне.

Вместо това се вгледа сериозно в лицето му.

– Не си почиваш достатъчно! – обвини го тя.

– Как мога да почивам, когато се случва всичко това? – той отново махна с ръка по посока на прозореца.

– Само ще се развълнуваш, татко, а това не е добре за теб. Опитай се да запазиш спокойствие.

– Трябва да бъдем в Рива преди прилива, Поул.

– Да, татко, знам. Взимаше ли си редовно лекарствата?

– С нея просто не може да се говори... – Старецът се обърна към Гарион: – Виждаш го, нали?

– Не очакваш да ти отговоря на такъв въпрос, нали, дядо? Не и тук – пред нея?

Белгарат го погледна навъсено.

– Изменник! – измърмори той гневно.

Притесненията на стария човек бяха неоснователни. Четири дни преди прилива познатият кораб на капитан Грелдик влезе в пристанището сред бушувашата ледена буря. Мачтите и фалшбордът бяха покрити с лед, а гротът беше разцепен по средата.

Когато брадатият моряк пристигна в двореца, той беше отведен в стаята, където Белгарат чакаше заедно с полковник Брендиг, който ги беше арестувал в Камаар преди много месеци. Брендиг се издигаше много бързо и сега, заедно с графа на Селин, беше сред най-доверените съветници на крал Фулрах.

– Анхег ме изпрати – съобщи Грелдик лаконично. – Той в чака в

Рива с Родар и Бранд. Чудеха се какво ви задържа.

– Не мога да намеря капитан, готов да рискува да излезе от пристанището в тази буря – отвърна гневно Белгарат.

– Е, аз съм тук – каза му Грелдик. – Трябва да поправа платното, но това няма да отнеме много време. Можем да тръгне сутринта. Има ли нещо за пиене?

– Как е времето там? – попита Белгарат.

– Малко ветровито – призна Грелдик и сви рамене с безразличие. После погледна през прозореца дванадесетфутовите вълни, които зелени и пенливи се разбиваха в покрития с лед каменен кей на пристанището. – Като излезем веднъж от вълнолома, не е толкова страшно.

– Тогава ще тръгнем сутринта – реши Белгарат. – Ще има двайсети-на пътници. Има ли достатъчно място?

– Ще направим място – рече Грелдик. – Надявам се, че този път не смятате да вземате коне. Трябваше ми една седмица, за да изчистя трюма след последното ви пътуване.

– Само един – отвърна Белгарат. – Едно жребче, което изглежда се привързва към Гарион. То няма да направи чак толкова бели... Имаш ли нужда от нещо?

– Бих изпил нещо – отвърна Грелдик с надежда в гласа.

На следващата сутрин кралицата на Сендария изпадна в истерия. Когато разбра, че ще придружава групата до Рива, кралица Лайла обезумя. Закръглената дребна съпруга на крал Фулрах изпитваше истински ужас от пътуването по море дори в най-спокойното време. Тя не можеше да погледне кораб, без да се разтрепери. Когато Поулгара ѝ каза, че трябва да отиде с тях в Рива, кралица Лайла припадна.

– Всичко ще бъде наред, Лайла – повтаряше Поулгара непрекъснато и се опитваше да успокои притеснената кралица. – Няма да позволя да ти се случи нищо лошо.

– Всички ще се издавим като плъхове – проплака кралицата. – Като плъхове! О, бедните ми осиротели дечица!

– Престани веднага! – скара ѝ се Поулгара.

– Морските чудовища ще ни изядат – добави ужасено кралицата. – И ще схрускат костите ни с огромните си зъби.

– Няма никакви чудовища в Морето на ветровете, Лайла – каза Поулгара търпеливо. – Трябва да тръгваме. Трябва да бъдем в Рива, преди да започне приливът.

– По-добре да умра още тук! – проплака кралица Лайла. – Честна дума, Поулгара, ще умра тук на това място. Само, моля те, не ме карай

да се качвам на този ужасен кораб, моля те!

– Държиш се глупаво, Лайла! – сгълча я строго Поулгара. – Нямах избор в тази ситуация, никой от нас няма. Ти и Фулрах, Селин и Брендиг, всички трябва да дойдете в Рива с нас. Това е решено много преди някой от вас да е бил роден. Сега престани тези глупости и си събери багажа.

– Не мога! – изхлипа кралицата и се хвърли на един стол.

Поулгара погледна обзетата от паника кралица със съчувствие, но когато заговори, гласът ѝ звучеше решително:

– Стани, Лайла – нареди тя строго. – Изправи се на крака и си събери багажа. Ти идваш в Рива. Ще дойдеш, дори ако трябва да те влача до кораба и да те завържа за мачтата, докато стигнем.

– Няма да го направиш!

Кралица се вцепени. Отърси се от истерията, сякаш някой я беше полял с ведро студена вода.

– Няма да постъпиш така с мен, Поулгара.

– Няма ли? – отвърна ѝ Поулгара. – Мисля, че е по-добре да започнеш да си събираш багажа, Лайла.

Кралицата се изправи с усилие.

– Ще страдам от морска болест всеки сантиметър от пътя – обеща тя.

– Може, ако това те прави щастлива, скъпа – каза Поулгара мило и потупа нежно пълничката кралица по бузата.

ГЛАВА 10

Прекараха два дни в морето на път от Сендар за Рива, гонени от силния вятър, който развяваше закърпеното им платно. Ситният сняг се залепваше по всичко, до което се докоснеше. Палубата под кабините беше претъпкана и Гарион прекарваше повечето време в горната част на кораба, като се опитваше да се предпази от вятъра и едновременно с това – да не попадне под краката на моряците. После се премести в закритата част на носа, седна и облегна гръб във фалшборда, загърна се плътно със синьото си наметало и се отдаде на размисъл. Корабът се люшкаше по огромните черни вълни и от сблъсъка с тях се разпръскваха капчици вода във всички посоки. Морето наоколо беше изпъстрено с бяла пяна, а небето имаше застрашителен тъмно сив цвят.

Мислите на Гарион бяха почти толкова мрачни, колкото и времето.

Животът му през последните петнайсет месеца беше посветен изцяло на спасението на кълбото и не му беше останало време да надникне в бъдещето. Сега това приключение приближаваше своя край и той започна да се пита какво ще стане, след като кълбото се върне в залата на риванския крал. Тогава нямаше да има причина приятелите му да останат заедно. Барак щеше да се върне във Вал Алорн, Силк вероятно щеше да потърси друга, по-интересна част на света, Хетар, Мандорален и Релг щяха да се върнат у дома. Дори Се'Недра, след като изпълни церемонията за представянето в тронната зала, щеше да бъде повикана обратно в Тол Хонет. Приключението беше почти свършило и всеки щеше да се върне към предишния си начин на живот. Може би щяха да си обещаят да се срещнат някой ден и щяха да бъдат съвсем искрени, но Гарион знаеше, че разделят ли се веднъж, нямаше да ги види заедно никога повече.

Той размишляваше и за своя собствен живот. Посещението във фермата на Фалдор затвори завинаги една врата за него – въпреки че привидно оставаше отворена. Малкото информация, която успя да събере през изтеклата година, му подсказваше съвсем ясно, че занапред нямаше да бъде в позиция, в която сам да взема решения...

– Предполагам, че нямаш намерение да ми разкажеш какво ще правя отгук нататък?

Всъщност той не очакваше задоволителен отговор.

– Малко е детинско – отвърна безпристрастният глас в ума му.

– Утре ще бъдем в Рива – изтъкна Гарион. – Когато поставим кълбото на мястото му, цялото това приключение ще свърши. Не мислиш ли, че един намек за това, което предстои, ще ми бъде от полза?

– Не бих искал да развалям изненадата.

– Понякога си мисля, че пазиш разни тайни само защото знаеш, че това дразни хората.

– Колко интересна идея.

Разговорът не стигна до никъде.

По обед, един ден преди големия прилив, покритият с лед кораб на Грелдик влезе тежко в закътаното пристанище на град Рива – на източния бряг на Острова на ветровете. Една издадена напред скала, брулена от вятъра, предпазваше пристанището и самия град. Гарион забеляза веднага, че Рива е крепост. Пред пристанищните кейове се издигаше висока дебела градска стена. Тесният, засипан от снега пясъчлив бряг, който се простираше от двете страни на кея, също нямаше излаз до града. На брега се издигаха подвижни постройки и ниски разноцветни палатки, сгъсени под стените на крепостта и почти затрупани от снега. На

Гарион му се стори, че разпозна толнедрански и няколко драсниански търговци, които се движеха бързо в малкото пространство, гонени от силния суров вятър.

Самият град беше построен на стръмен склон. Всеки следващ ред къщи от сиви камъни се издигаше над предишния. Всички прозорци, които гледаха към пристанището, бяха тесни и много на високо и Гарион видя тактическото преимущество на тази конструкция. Терасовидният град беше една поредица от последователни бариери. Разбиването на вратите всъщност не водеше до нищо. Всяка тераса беше непреодолима като основната стена.

Опасвайки целия град, надвиснала над него, се издигаше най-вътрешната крепост, а кулите и бойниците ѝ бяха сиви като всичко останало в мрачната риванска столица. Синьо-белите бойни знамена на Рива се вееха на вятъра над крепостта, като се открояваха ярко на фона на сивите облаци, които пълзяха по зимното небе.

Крал Анхег от Черек, облечени в кожи, и Бранд – пазителят на Рива, облечен в своята сива мантия, стояха пред вратите на града и ги очакваха, докато моряците на Грелдик гребяха право към кея. Зад тях стоеше Лелдорин Уилдантор. Червено-златистата му коса се спускаше до покритите му със зелена мантия рамене. Младият астурианец се усмихваше. Гарион отправи към приятеля си невярващ поглед, с радостен вик скочи на перилото и се хвърли към каменния кей. Двамата с Лелдорин се сграбчиха в мечешка прегръдка, като се смееха и се потупваха с юмуци по раменете.

– Добре ли си? – попита Гарион. – Искам да кажа, възстанови ли се напълно?

– Здрав съм, както винаги – увери го Лелдорин през смях.

Гарион се вгледа в лицето на приятеля си със съмнение.

– Ти би казал това дори когато кръвта ти изтича, Лелдорин.

– Не, наистина съм добре – запротестира астурианецът. – Малката сестра на барон Олторейн изтегли алгротската отрова от вените ми с компреси и отвратителни лекарства и възвърна здравето ми със своето изкуство. Тя е прекрасно момиче.

Очите му блестяха, докато говореше за нея.

– Какво правиш тук в Рива? – попита Гарион.

– Съобщението на лейди Поулгара стигна до мен миналата седмица – обясни Лелдорин. – Тогава бях все още в двореца и барон Олторейн.

Изкашля се с неудобство.

– По една или друга причина отлагах непрекъснато заминаването

си. Както и да е, когато пристигна съобщението ѝ да с отправя към Рива по най-бързия начин, потеглих веднага. Предполагам, че знаеш за съобщението.

– За първи път чувам за него – отвърна Гарион и погледна към лейди Поулгара, която, следвана от кралица Силар и кралица Лайла, слизаше от кораба.

– Къде е Родар? – обърна се Чо-Хаг към крал Анхег.

– Той е горе на цитаделата – поясни Анхег. – Не вижда никакъв смисъл да влачи търбуха си нагоре-надолу по стълби на пристанището, освен когато наистина се налага.

– Как е той? – попита крал Фулрах.

– Мисля, че е поотслабнал малко – отвърна Анхег. – Приближаването на бащинството сякаш се отразява на апетита му.

– Кога трябва да се роди детето? – попита любопитно крали Лайла.

– Не мога да ти кажа, Лайла – каза кралят на Черек. – Трудно ми е да помня такива неща. Все пак Порен трябваше да остане в Боктор. Предполагам, че бременността ѝ е доста напреднала за да може да пътува, но Ислена е тук.

– Трябва да си поговорим, Гарион! – Лелдорин беше нервен.

– Разбира се.

Гарион отведе приятеля си надолу по заснежения пристан, далече от шума на разтоварващия се кораб.

– Страхувам се, че лейди Поулгара ще ми се сърди, Гарион – каза тихо Лелдорин.

– Защо ще ти се сърди? – попита подозрително Гарион.

– Ами – поколеба се Лелдорин, – някои неща се пообъркаха малко по пътя, така да се каже.

– Какво точно имаш предвид, когато казваш „пообъркаха малко“?

– Бях в замъка на барон Олторейн – започна Лелдорин.

– Това ми е ясно.

– Ариана, онази лейди Ариана, е сестрата на барон Олторейн.

– Русото момиче, което те изправи на крака?

– Спомняш ли си я? – Лелдорин звучеше ентузиасирано. – Спомняш ли си колко е прекрасна? Как...

– Мисля, че се отдалечаваме от темата, Лелдорин – прекъсна го Гарион. – Говорехме за това, че леля Поул ще ти се сърди...

– Стигам до това, Гарион. Ами... накратко... Ариана и аз станахме... ъ-ъ-ъ... приятели.

– Разбирам.

– Нищо нередно, нали разбираш – вметна Лелдорин бързо – но приятелството ни беше такова, че... ъ-ъ-ъ... не искахме да се разделим...

Младият астурианец отчаяно търсеше разбиране у своя приятел.

– Всъщност – продължи той – беше малко повече от „не искахме“.

Ариана ми каза, че ще умре, ако я изоставя.

– Може би е преувеличавала – предположи Гарион.

– Въпреки това, как бих могъл да рискувам? – запротестира Лелдорин. – Жените са много по-деликатни от нас, а и освен това Ариана е лекар. Тя знае дали би умряла, нали така?

– Сигурен съм в това – въздъхна Гарион. – Защо просто не изплюеш камъчето, Лелдорин? Мисля, че сега съм готов и за най-лошото.

– Не съм искал да причиня зло никому – каза Лелдорин печално.

– Разбира се, че не си го искал.

– Както и да е, Ариана и аз напуснахме замъка късно една вечер. Познавах пазача на подвижния мост, така че го ударих леко по главата, защото не исках да го наранявам.

Гарион премигна.

– Знаех, че честта му повелява да се опита да ни спре – обясни Лелдорин. – Не исках да ми се налага да го убивам, затова просто го ударих по главата.

– В това като че ли има смисъл – колебливо подхвърли Гарион.

– Ариана беше почти сигурна, че той няма да умре.

– Да умре?

– Ударил съм го малко по-силно, предполагам.

Останалите бяха слезли от кораба и се готвеха да последват Бранд и крал Анхег по стръмните, покрити със сняг стълби към горните нива на града.

– Но защо смяташ, че леля Поул може да ти се разсърди? – продължи да разпитва Гарион и двамата изостанаха от групата.

– Ами, това не е съвсем всичко, Гарион – призна Лелдорин. – Случиха се и някои други неща...

– Какво например?

– Ами... преследваха ни... малко... и трябваше да убия няколко техни коня.

– Разбирам.

– Нарочно насочвах стрелите към конете, а не към хората. Не беше моя вината, че барон Олторейн не можа да се измъкне невредим от суматохата.

– Колко тежко е ранен? – попита Гарион безнадеждно.

– Нищо сериозно в крайна сметка, поне аз така смятам. Може би счупен крак, същия който счупи, когато сър Мандорален го свали от коня.

– Продължавай! – подкани го Гарион.

– Свещеникът обаче наистина ме предизвика – заяви Лелдорин разгорещено.

– Какъв свещеник?

– Свещеникът на Чалдан, в малкия параклис. Той не искаше да ни ожени, докато Ариана не му покаже документ, че семейството ѝ е съгласно тя да се омъжи за мен. Държеше се непочтително.

– Счупи ли му нещо?

– Няколко зъба, това беше всичко. Престанах да го удрям веднага след като се съгласи да изпълни церемонията.

– И така, ти си женен? Поздравления. Сигурен съм, че двамата ще сте много щастливи, след като те пуснат от затвора.

Лелдорин се отдръпна.

– Това е брак само според традицията, Гарион. Никога бих си позволил да се възползвам... Ти ме познаваш добре. Решихме, че репутацията на Ариана може да пострада, ако пътуваме заедно, просто ей така. Бракът беше само за пред хората.

Докато Лелдорин описваше зловещото си пътешествие през Арендия, Гарион разглеждаше Рива с любопитство. По покритите със сняг улици имаше някаква монотонна сивота. Сградите бяха високи и в обичайния сив цвят. Няколкото вечно зелени клонки, венците и ярките знамена сякаш приветстваха сезона на прилива и подчертаваха скованата неприветливост на града. Някакви странни, но приятни миризми се носеха от кухните, където празничните ястия къкреха и се печеха под зорките погледи на риванските жени.

– Това е краят значи? – попита Гарион приятеля си. – Открадна сестрата на барон Олторейн, ожени се за нея без съгласието му, счупи му крака, обиди няколко от хората му и един свещеник. Това ли е всичко, което се случи?

– Ами, не съвсем – лицето на Лелдорин беше леко пребледняло.

– Има още?

– Не съм искал да нараня Торазин.

– Твоя братовчед?

Лелдорин кимна тъжно.

– Ариана и аз се скрихме в дома на чичо Релдегин и Торазин подхвърли нещо за Ариана, тя е мимбрата все пак, а Торазин страда от много

предразсъдъци. Струваше ми се, че възраженията ми бяха съвсем кратки, всичко беше премислено, но след като го съборих надолу по стълбите, нищо освен дуел не можеше да го удовлетвори.

– Уби ли го? – попита Гарион шокиран.

– Разбира се, че не го убих. Просто го промуших в крака, само малко.

– Как можеш да промушиш някого само малко, Лелдорин? – попита Гарион гневно.

– Разочарован си от мен, нали, Гарион? – Младият астурианец щеше да се разплаче.

Гарион обърна очи към небето и се предаде.

– Не, Лелдорин, не съм разочарован. Малко съм изненадан, може би, но не истински разочарован. Има ли още нещо, което си спомняш, нещо което си пропуснал?

– Ами, чух, че съм обявен извън закона в Арендия.

– Какво означава това?

– Дворецът е обявил награда за главата ми – призна Лелдорин. – Или поне така чух.

Гарион избухна в смях.

– Един истински приятел не би се смял на нещастията ми! – оплака се младият човек и изглеждаше наистина наранен.

– И ти успя да се забъркаш във всичко това само за една седмица?

– Нищо не стана по моя вина, Гарион. Нещата просто се изплъзнаха от контрол, това е всичко. Мислиш ли, че лейди Поулгара ще се ядоса?

– Ще поговоря с нея – увери Гарион импулсивния си млад приятел.

– Ако тя и Мандорален се застъпят пред Кородулин, може би ще успеят да го убедят да отмени наградата за главата ти.

– Вярно ли е, че ти и сър Мандорален сте разбили Начак и хората му в тронната зала на Воу Мимбре? – попита внезапно Лелдорин.

– Предполагам, че историята е малко преувеличена – отвърна Гарион. – Аз разобличих Начак и Мандорален му предложи да се бие с него, за да му докаже, че съм прав. Тогава хората на Начак нападناха Мандорален. Барак и Хетар се присъединиха към боя. Всъщност Хетар е този, който уби Начак. Успяхме да защитим името ти и това на Торазин.

– Ти си истински приятел, Гарион...

– Тук? – тъкмо казваше Барак. – Какво прави тя тук?

– Дойде с Ислена и мен – отвърна крал Анхег.

– А тя дали...

Анхег кимна.

– Синът ти е с нея. И дъщерите ти също. Като че ли раждането я размекна малко.

– Как изглежда той? – попита Барак нетърпеливо.

– Той е едно огромно червенокосо момче – засмя се Анхег. – А когато е гладен, можеш да чуеш писъците му от една миля.

Барак се ухили глупаво.

Когато стигнаха до върха на стъпалата и излязоха на малката площадка пред голямата зала, там вече нетърпеливо ги чакаха две червенобузи момиченца в зелени туники. И двете имаха дълги руси плитки. Изглеждаха малко по-големи от Задача.

– Тате! – изписка по-малкото момиченце и се спусна към Барак.

Огромният мъж го вдигна и го целуна звучно. Второто момиченце, около година по-голямо от сестра си, си присъедини към тях с достойнство, но също беше сграбчено в прегръдката на баща си.

– Моите дъщери – представи ги Барак на останалата част от групата. – Това е Гундред.

Той зарови огромната си червена брада в лицето на по-голямата и момичето се разхили от гъдела.

– А това е Терзи – каза той и се усмихна с обич на по-малкото момиче.

– Имаме си братче, татко – информира го сериозно по-голямото дете.

– Колко впечатляващо! – отвърна Барак и се опита да прозвучи изненадано.

– Ти вече знаеш, нали! – обвини го Гундред. – Искахме ние първи да ти кажем – нацупи се тя.

– Казва се Унрак и има червена коса – също като твоята – съобщи Терзи. – Но все още няма брада.

– Предполагам, че ще се да се появи след време – увери я Барак.

– Той пици много – докладва Гундред – и няма никакви зъби.

После огромната врата на риванската цитадела се отвори и оттам излезе кралица Ислена, облечена в тъмочервена мантия. Придружаваха я едно прекрасно русо арендско момиче и Мерел, съпругата на Барак. Мерел беше облечена в зелено и носеше в ръцете си повитото пеленаче. На лицето ѝ беше изписана гордост.

– Привет Барак, граф на Трелхайм и мой съпруге – каза тя много официално. – Ето как изпълних най-важното си задължение. – Подаде му бебето. – Подръж своя син Унрак, наследника на Трелхайм.

Със странно изражение на лицето Барак нежно отмести дъщерите

си, приближи се до жена си и взе новороденото от ръцете и. Много внимателно, с разтреперани пръсти, той повдигна одеялото, за да погледне за първи път лицето на сина си. Гарион успя да види само, че бебето имаше яркочервена коса – същата като на Барак.

– Привет Унрак, наследнико на Трелхайм! – Барак поздрави невръстното дете с пресипнал глас.

После го целуна. Момченцето се засмя и се сгуши в него, когато огромната брада погъделичка лицето му. Детето протегна двете си малки ръчички и сграбчи брадата на Барак, после зарови личице в нея като малко кученце.

– Здравно стиска – каза Барак на жена си, като потръпваше от болка, докато пеленачето се забавляваше.

Погледът на Мерел беше слисан, а изражението ѝ – почти неразгадаемо.

– Това е моят син Унрак! – обяви Барак, като вдигна бебето високо, за да могат да го видят всички. – Може би е още рано да се каже, но изглежда обещаващо.

Жената на Барак вдигна глава гордо:

– Значи съм се справила добре, милорд?

– Надминала си всичките ми очаквания, Мерел – отвърна ѝ той.

След това, държейки бебето в едната ръка, я прегърна с другата и я целуна буйно, а тя изглеждаше още по-слисана.

– Нека да влезем вътре – предложи крал Анхег. – Много е студено навън, а аз съм сантиментален човек. Предпочитам сълзите да не ми замръзват по брадата.

Когато влязоха в крепостта, арендското момиче се присъедини към Лелдорин и Гарион.

– А това е моята Ариана – представи я Лелдорин на Гарион. По лицето му беше изписано обожание.

За един момент, само за един кратък момент, Гарион изпита някаква надежда за своя приятел. Лейди Ариана беше слабо, практически изглеждащо момиче. Мимбрата, чиито медицински занимания ѝ бяха придали известна сериозност. Но погледът, който тя отправи към Лелдорин, разби моментално всяка надежда. Гарион потрепери вътрешно от липсата на каквото и да било разум в погледа, който девойката и приятелят му си размениха. Ариана не би възпряла Лелдорин, когато се втурне с главата напред от една каша в друга. Би го насърчила, би му дала кураж.

– Господарят ми Ви очакваше с огромно нетърпение – каза тя на Гарион, докато вървяха след останалите по широкия каменен коридор.

Незабележимото ударение, което постави на „господарят ми“ показваше, че Лелдорин може и да смята бракът им за формален, но не и тя.

– Ние сме много добри приятели – вметна Гарион.

Огледа се наоколо, малко объркан от начина, по който двамата млади се гледаха в очите.

– А това ли е залата на риванските крале? – попита той.

– Обикновено така я наричат – отвърна Ариана. – Но самите риванци са по-прецизни. Лорд Олбан, най-младият син на пазителя на Рива, беше така добър да ни разведе из крепостта. Той нарича целия градеж Цитаделата. Залата на риванските крале е всъщност Тронната зала в нея.

– Аха – каза Гарион, – разбирам.

Побърза да се отдалечи от девойката, защото не искаше да гледа как всякаква мисъл се изпарява от очите ѝ в момента, в който погледът ѝ търсеше отново лицето на Лелдорин.

Крал Родар от Драсния, облечен в типична червена дреха, седеше в огромната ниска трапезария, където огънят гореше в огнището. Огромен брой свещи излъчваха топла златиста светлина. Родар седеше доволно на челното място на дългата масата, а пред него се виждаха остатъците от обяда му. Короната му беше небрежно окачена на облегалката на стола, кръглото му червендалесто лице блестеше от пот.

– Най-последно! – измърмори той.

Закрачи тронаво към тях, за да ги поздрави. Прегърна нежно лейди Поулгара, целуна кралица Силар и кралица Лайла и стисна ръцете на крал Чо-Хаг и крал Фулрах.

– Отдавна ви чакаме – каза им той.

После се обърна към Белгарат:

– Какво ви забави толкова?

– Трябваше да извървим дълъг път, Родар – отвърна му възрастният магьосник, свали си наметалото и се облегна с гръб на широката камина. – Не можеш да стигнеш от Рак Ктхол до тук за една седмица.

– Чух, че двамата с Ктучик най-последно сте си уредили сметките.

Силк се изсмя язвително.

– Беше една приятна малка среща, чичо.

– Съжалявам, че я пропуснах.

Крал Родар погледна любопитно към Се'Недра и Адара. Погледът му изразяваше открито възхищение.

– Дами – каза той и се поклонил любезно, – ако някой ни запознае, ще бъда повече от щастлив да ви даря няколко кралски целувки.

– Ако Порен те хване да целуваш млади момичета, ще те изкорми, Родар – засмя се звънко крал Анхег.

Докато леля Поул представяше гостенките, Гарион се оттегли встрани, за да премисли поразитите, които Лелдорин беше забъркал само за една седмица. Щяха да са необходими месеци, за да се заличи стореното. Освен това нямаше никакви гаранции, че същото няма да се случи всеки път, когато младият човек остане сам.

– Какво става с приятеля ти?

Беше принцеса Се'Недра, която дърпаше Гарион за ръкава.

– Какво искаш да кажеш с това?

– Искаш да кажеш, че винаги е такъв?

– Лелдорин... – Гарион се поколеба. – Лелдорин много се пали и понякога говори и действа, без да мисли.

Лоялността го караше да представи нещата по най-добрия начин.

– Гарион! – Се'Недра го погледна директно в очите. – Познавам арендците, а той е най-типичният арендец, когото съм срещала. Толкова е типичен, че е почти невъзможно да бъде описан.

Гарион веднага защити приятеля си:

– Не е чак толкова зле.

– Наистина ли? А лейди Ариана? Тя е прекрасно момиче – опитна лекарка и в същото време почти напълно лишена и от най-елементарната мисъл.

– Те са влюбени – каза Гарион, сякаш това обясняваше всичко.

– Това пък какво общо има?

– Любовта прави странни неща с хората – продължи Гарион. – Сякаш пробива дупка в разума им или нещо такова.

– Колко интересно наблюдение! – отвърна Се'Недра. – Продължи, моля те.

Гарион беше твърде зает с проблема, за да долови ироничната нотка в гласа ѝ.

– Когато някой се влюби, целият му разум излита от главата му – поясни той разпалено.

– Какво колоритно описание – вметна Се'Недра.

Гарион пропусна и това предупреждение.

– То е като някаква болест – добави той.

– Знаеш ли какво, Гарион? – каза принцесата с нормален, почти обичаен тон. – Понякога наистина ми се гади от теб.

После се обърна и се отдалечи, оставяйки го загледан в нея с отворена от изненада уста.

– Какво толкова казах? – извика Гарион след принцесата, но тя се направи, че не го чува.

След като всички се нахраниха, крал Родар се обърна към Белгарат.

– Мислиш ли, че можем да видим кълбото? – попита той.

– Утре – отговори старецът – Ще го покажем, когато го върнем на мястото му в Залата на риванските крале утре по обяд.

– Всички сме го виждали вече, Белгарат – настоя крал Анхег. – Какво лошо има да го погледнем сега?

Белгарат поклати упорито глава.

– Има причини, Анхег – каза той. – Мисля, че утре кълбото може да ви изненада. Не искам да ви лиша от това удоволствие.

– Спри го, Дурник – извика Поулгара, когато Задача се свлече от стола си и се отправи към крал Родар с ръка в торбичката, която висеше на кръста му.

– О, не, приятелче – рече Дурник, като хвана момчето откъм гърба и го вдигна на ръце.

– Какво красиво дете! – отбеляза кралица Ислена. – Кой е той?

– Това е нашият крадец – отвърна Белгарат. – Зедар го намерил някъде и го отгледал така, че да е съвсем невинен. В този момент той се оказа единственият човек, който може да докосва кълбото.

– Него ли крие в торбичката? – попита Анхег.

Белгарат кимна.

– Създаде ни доста проблеми по пътя. Непрекъснато се опитва да го даде на разни хора. Ако ти подаде нещо, не те съветвам да го взимаш.

– Не бих си го помислил дори – съгласи се Анхег.

Както ставаше обикновено, щом вниманието на Задача беше отклонено от кълбото, той сякаш забравяше за него. Погледът му се насочи към детето, което Барак държеше. Щом Дурник го пусна, Задача веднага се отправи да види бебето. Унрак отвърна на погледа му и някакво странно усещане за разпознаване премина през двамата. После Задача нежно целуна детето в ръце на Барак, а Унрак с усмивка хвана пръста на момчето. Гундред и Терзи се приближиха и огромното лице на Барак разцъфна сред градината от деца, които го бяха заобиколили. Гарион можеше ясно да види сълзите, които блестяха в очите на приятеля му, когато погледна жена си Мерел. Погледът, с който тя му отвърна, също беше нежен. За пръв път Гарион я виждаше да се усмихва на мъжа си.

ГЛАВА 11

В онази нощ внезапна и силна буря се изви от северозапад и обхваща незащитените скали на Острова на ветровете. Огромни вълни се разбиваха и плискаха в скалите, а между древните бойници на цитаделата свистяха вихри и ветрове. Крепостта сякаш се тресеше от кипящата буря, която се блъскаше в стените отново и отново.

Гарион спеше неспокойно. Не го смущаваше нито свистенето на вятъра и потропването на суграшицата по плътно затворените прозорци, нито теченията, които внезапно преминаваха през коридорите и затръшваха незаклучените врати. Плашеха го моментите на потискаща тишина, която беше по-зловеща и от шума. Странни сънища го спохождаха тази нощ. Някакво велико, значимо и необяснимо събитие щеше да се случи. Предстояха му безброй необичайни неща, за които трябваше да се подготви предварително. Не знаеше защо трябва да ги направи и никой нямаше да му каже дали ги прави правилно или не. Трябваше да бърза, без дори да има време да се увери, че е довършил започнатото.

Сякаш бурята също се намесваше – като свистящ враг, който се опитва с шума, вятъра и разбиващите се вълни да наруши абсолютната концентрация, която му беше необходима, за да изпълни всяка една задача.

– Готов ли си?

Беше леля Поул. Сложи му едно котле с голяма дръжка като шлем – и му подаде капака за щит заедно с един дървен меч.

– Какво трябва да правя? – попита Гарион смутен.

– Ти знаеш – отвърна му тя. – Побързай! Става късно.

– Не, лельо Поул. Наистина не знам.

– Разбира се, че знаеш. А сега престани да губиш време.

Той се огледа. Чувстваше се много объркан. Изпитваше неясни предчувствия. Недалече от него стоеше Рандориг с онова глупаво изражение, което обикновено беше изписано на лицето му. Той също имаше на главата си котле, капак за щит и дървен меч. Очевидно двамата с Рандориг трябваше да свършат заедно някакъв неясен ритуал. Гарион се усмихна на приятеля си и той му се ухили в отговор.

– Така е добре – добави леля Поул окуражаващо. – Сега го убий, Гарион! Побързай. Трябва да свършиш преди обяд.

Той се завъртя, за да я погледне. Да убие Рандориг? Но когато се обърна, там вече не стоеше Рандориг. Вместо него, лицето което го

погледна изпод шлема беше обезобразено и грозно.

– Не, не – намеси се и Барак. Той пък откъде се взе? – Не го дръж така. Хвани здраво с двете ръце и го насочи към гърдите му. Дръж го ниско, за да не може да го отблъсне с бивните си. Пробвай отново. Опитай се да го уцелиш този път! Побързай, Гарион. Нямаме цял ден на разположение. – Огромният мъж побутна мъртвия шопар с крака си, той се изправи и започна да рие снега. Барак хвърли на Гарион бърз поглед.

– Готов ли си? – попита той настоятелно.

В следващия момент Гарион стоеше сред огромна безцветна равнина и навсякъде около него имаше статуи. Не. Не бяха статуи, а фигури. Крал Анхег беше там, и кралица Ислена, графът на Ярвик. Начак, мургският посланик във Воу Мимбре също стоеше там.

– Коя фигура искаш да преместиш?

Беше сухият глас на ума му.

– Не знам правилата – възрази Гарион.

– Няма значение. Трябва да местиш. Твой ред е.

Когато Гарион се обърна, една от фигурите тичаше към него. Носеше тога с качулка, очите ѝ бяха изпъкнали от гняв. Без да мисли, Гарион вдигна ръце, за да се предпази от атаката.

– Това ли беше ходът, който искаше да направиш? – попита го гласът.

– Не знам.

– Вече е късно да променяш нещо. Вече го докосна. Отсега нататък трябва сам да правиш своите ходове.

– Това едно от правилата ли е?

– Да. Готов ли си?

Наоколо миришеше на пръст и стари дъбови дървета.

– Трябва да се научиш да контролираш езика си, Поулгара – каза Ашарак, мургът с мила усмивка, и удари силно леля Поул през лицето.

– Твой ред е пак – рече сухият глас. – Можеш да направиш само един ход.

– Трябва ли да го направя? Няма ли друг начин?

– Няма. По-добре ще е да побързаш.

С дълбока въздишка на съжаление Гарион се протегна и подпали Ашарак с дланите на ръцете си.

Внезапно силно течение блъсна и отвори вратата на стаята, която делеяха Гарион и Лелдорин. И двамата седнаха в леглата си.

– Ще я заключа отново – Лелдорин отхвърли завивките и тръгна сънено по студения каменен под.

– Докога ще вее така? – попита Гарион с раздразнение. – Как може да спи човек при целия този шум?

Лелдорин затвори вратата и Гарион го чу как притичва в тъмнината. Чу се щракване и проблясна искра. Пламъкът изгасна и Лелдорин опита отново. Този път успя да стигне до праханта. Младият астурианец раздуха пламъка и той се засили.

– Имаш ли представа колко е часът? – попита Гарион, след като приятелят му запали свещта.

– Предполагам, че има още няколко часа до зазоряване – отвърна Лелдорин.

Гарион изстена.

– Имам чувството, че тази нощ продължава цяла вечност.

– Можем да побъбрим малко – предложи Лелдорин. – Надявам се бурята да утихне до сутринта.

– По-добре да си говорим, отколкото да лежим в тъмното и да се стряскаме при всеки шум – съгласи се Гарион и седна в леглото, като наметна одеялото на раменете си.

– Доста неща са ти се случили, откакто се видяхме за последен път, нали, Гарион? – попита Лелдорин, като се качи отново в леглото си.

– Много неща – каза му Гарион. – И не всичките бяха хубави.

– Променил си се доста – отбеляза Лелдорин.

– Бях променен. Има разлика. Това не беше моя идея. Ти също си променил, знаеш ли?

– Аз? – Лелдорин се засмя. – Опасявам се, че не съм, приятелю. Кашата, която забърках през изминалите няколко седмици, показва, че не съм се променил изобщо.

– Ще трябва малко време, докато се оправят нещата – съгласи се Гарион. – Най-смешното е, че във всичко случило се има своеобразна логика. Всички твои действия не са безумни сами по себе си. Просто събрани заедно, започват да изглеждат като катастрофа.

Лелдорин въздъхна.

– Аз и бедната ми Ариана сме обречени на постоянно заточение.

– Надявам се, че можем да поправим това – увери го Гарион. – Чичо ти ще ти прости, Торазин също. Той те харесва твърде много, за да може да ти се сърди дълго. Барон Олторейн сигурно е много ядосан, но той е арендец – мимбрат. Той ще прости всичко, което е извършено от любов. Но все пак може да се наложи да изчакаме, докато оздравее кракът му. Това е наистина глупаво, Лелдорин. Не е трябвало да му чупиш крака.

– Следващия път ще се опитам да го избегна – обеща Лелдорин.

– Следващия път?

Двамата се засмяха и продължиха да си говорят, докато свещта премигваше от силните въздушни течения, предизвикани от бушуващата буря. След около час вихърът сякаш утихна и двамата усетиха как очите им натежават отново.

– Да се опитаме да поспим още – предложи Гарион.

– Ще духна свещта – съгласи се Лелдорин.

Стана от леглото и се отправи към масата.

– Готов ли си? – попита той Гарион.

Гарион заспа отново. Почти мигновено чу съскащ шепот в ухото си и почувства сухо и студено докосване.

– Готов ли си? – изсъска гласът и той се обърна с неразбиращи очи към кралица Салмисра, чието лице се превръщаше ту в змия, ту в нещо средно между човешко лице и змия.

После се изправи в сумрачния свод на пещерата на боговете, без дори да си помисли да докосва чистите кестеняви гърди на мъртвороденото жребче, и протегна ръка в абсолютната тишина на самата смърт.

– Готов ли си? – попита Белгарат съвсем спокойно.

– Да, струва ми се.

– Добре. Концентрирай волята си и бутай!

– Ужасно е тежко, дядо.

– Не трябва да го вдигаш, Гарион. Просто бутай. Ще се преобърне, ако го направиш както трябва. Побързай! Трябва да свършим още много неща.

Гарион започна да събира волята си.

После той седеше на един хълм с братовчедка си Адара, в ръката си държеше едно мъртво клонче и няколко стръка изсъхнала трева.

– Готов ли си? – попита го гласът в ума му.

– Има ли значение? – отвърна Гарион също с въпрос. – Искам да кажа, това променя ли нещо?

– Зависи колко добре ще се справиш.

– Това не е добър отговор.

– И въпросът не беше добър. Ако си готов, превърни клончето в цвете!

Гарион го направи и се вгледа критично в резултата.

– Не е много красиво цвете, нали? – извини се той.

– Трябва да стане – каза му гласът.

– Нека да опитам отново.

– Какво ще правиш с това?

– Просто ще... – Гарион вдигна ръка, за да изличи несъвършения цвят, който беше сътворил.

– Знаеш, че е забранено – припомни му гласът.

– Аз го направих, нали?

– Това няма нищо общо. Не можеш да го развалиш. Всичко ще бъде наред. Ела сега! Трябва да бързаме.

– Не съм готов още.

– Това е много лошо. Не можем да чакаме повече...

Гарион се събуди. Почувства странна празнота в главата си, сякаш сънят по-скоро му беше навредил, отколкото помогнал. Лелдорин все още спеше. Гарион потърси дрехите си в тъмното, облече се и тихо напусна стаята. Странният сън тревожеше ума му, докато бродеше из сумрачните коридори на цитаделата. Все още усещаше някакво напрежение. Имаше странното чувство, че всички чакаха с нетърпение да направи нещо.

Откри един двор, който вятърът беше измел. Снегът се беше натрупал по ъглите, а камъните бяха почернели и лъщяха от леда. Зората тъкмо се пропукваше и бойниците, които обграждаха двора, се открояваха ясно на фона на небето, покрито с облаци.

Под двора се намираще конюшната – топла и ухаеща на ароматно сено и на коне. Дурник вече беше там. Както често се случваше, ковачът се беше почувствал неудобно в присъствието на благородници и бе потърсил компанията на животните.

– И ти ли не можа да спиш? – попита той, когато Гарион влезе в конюшната.

Гарион сви рамене:

– По някакъв начин сънят само направи нещата по-лоши. Чувствам се така, сякаш цялата ми глава е пълна със слама.

– Честит празник, Гарион! – каза Дурник.

– Съвсем забравих! – Въпреки суматохата, празникът сякаш се промъкваше в него и го завладяваше. – Честит празник, Дурник!

Жребчето, което спеше в задния обор, изцвили тихо, когато усети миризмата на Гарион и двамата с Дурник отидоха при него.

– Честит празник, конче! – поздрави го Гарион.

Кончето завря муцунка в него.

– Мислиш ли, че бурята премина? – Гарион се обърна към Дурник, докато галеше ушите на животното. – Или ни чакат още ветрове?

– Миризмата на въздуха подсказва, че вече е свършила – отговори

Дурник. – Макар че на този остров времето може да има различна миризма.

Гарион кимна в съгласие, потупа кончето по врата и се отправи към вратата:

– Може би е най-добре да потърся леля Поул. Снощи спомена, че иска да провери дрехите ми. Ако ѝ се наложи да ме търси, ще ме накара да съжалявам след това.

– Възрастта те прави мъдър, Гарион – ухили му се Дурник. – Ако някой има нужда от мен, аз ще съм тук.

Гарион докосна Дурник бързо по рамото и излезе от конюшните да търси леля Поул.

Откри я в женска компания в една стая, която сякаш бе приготвена лично за нея още преди векове. Адара беше там, а също и Тайба, кралица Лайла и Ариана, момичето мимбрат, а в центъра на стаята беше засанала Се'Недра.

– Рано си станал – отбеляза леля Поул, докато иглата ѝ нанасяше малки корекции по кремавата рокля на Се'Недра.

– Не можах да спя добре – каза и той, загледан озадачено принцесата. Тя изглеждаше някак различна.

– Какво си направила с косата си? – попита я той.

Огнената коса на Се'Недра беше внимателно подредена и прихваната на челото и слепоочията със златна диадема в формата на венец от дъбови листа. Отзад косата ѝ беше сплетена по странен начин и падаше свободно върху едното ѝ крехко рамо.

– Харесва ли ти? – попита го тя.

– Това не е обичайният начин, по който носиш косата си – отбеляза той.

– Това всички го забелязваме, Гарион – отвърна му тя надменно.

После се обърна към огледалото и се загледа критично в отражението си.

– Все още не съм сигурна за заплитането, лейди Поулгара – суетеше се тя. – Жените на Толнедра не сплитат косите си. Така приличам на алорнка.

– Не съвсем, Се'Недра – измърмори Адара.

– Знаеш какво имам предвид, Адара. Всички тези миловидни блондинки с плитките и млечнобелия им тен.

– Не е ли малко рано да се приготвяме? – попита Гарион. – Дядо спомена, че няма да оставяме кълбото в тронната зала преди обяд.

– Няма чак толкова много време, Гарион. – Леля Поул откъсна

конеца със зъби, отдръпна се назад и погледна критично роклята на Се'Недра. – Какво мислиш, Лайла?

– Изглежда точно като принцеса, Поул – превъзнесе се кралица Лайла.

– Тя е принцеса, Лайла – припомни леля Поул на пълничката малка кралица.

После се обърна към Гарион.

– Иди да закусиш и помоли някой да ти покаже къде са баните – нареди му тя. – Намират се в подземията на западното крило. След банята имаш нужда от бърснене. Постарай се да не се порязваш. Не искам да изцапаш с кръв хубавите си дрехи.

– Трябва ли да облека всичко това?

Тя му хвърли поглед, който веднага отговори на този въпрос, както и на някои други, които можеше да зададе.

– Ще потърся Силк – съгласи се той бързо. – Той ще знае къде са баните.

– Направи го – гласът на Поулгара също прозвуча безкомпромисно. – И не се губи. Искам да бъдеш готов, когато настъпи моментът.

Гарион кимна и излезе. Думите й прозвучаха като странно ехо на словото, които беше чул в съня си и той се замисли над това, като търсеше Силк.

Дребният мъж се излежаваше в компанията на останалите в една осветена от фенери стая в западното крило. Кралете бяха там заедно с Бранд, Белгарат и другите приятели на Гарион. Закусаха торта и топло подлютено вино.

– Къде изчезна тази сутрин? – попита го Лелдорин. – Когато станал, те нямаше в стаята.

– Не можех да спя повече – отвърна Гарион.

– Защо не ме събуди?

– Защо трябва да губиш от съня си, само защото аз съм имал неспокойна нощ? – Гарион усети, че обсъждат нещо задълбочено и седна, за да изчака удобен момент да поговори със Силк.

– Мисля, че успяхме доста да разгневим Таур Ургас през последните няколко месеца – казваше Барак.

Огромният мъж се беше изтегнал удобно в един стол с висока облегалка, а лицето му беше потънало в сянката на фенера, който светеше зад него.

– Първо Релг измъкна Силк буквално под носа му, после Белгарат унищожи Ктучик и срина до основи Рак Ктхол, докато си връщаше

кълбото. Накрая Чо-Хаг и Хетар избиха значителна част от армията му, когато се опитваше да ни преследва. Кралят на мургите имаше лоша година.

Огромният мъж се засмя и излезе от сянката. За един момент, само за секунда, Гарион видя друг образ там. Играта на блещукащата светлина и танцуващите сенки направи така, че за момент на мястото на Барак се появи огромна рунтава мечка... после изчезна. Гарион разтърка очи и се опита да изгони спомена за съня, който го преследваше цяла сутрин.

– Все пак не мога да разбера какво имате предвид, когато казвате, че Релг е влязъл в скалата, за да спаси принц Келдар – намръщи се крал Фулрах. – Да не искате да кажете, че се промушва през скалите?

– Мисля, че няма да можеш да разбереш, ако не го видиш, Фулрах – поясни Белгарат. – Покажи му, Релг!

Фанатикът погледна стареца, после отиде до каменната стена на големия прозорец. Силк веднага се извърна, потръпвайки.

– Все още не мога да гледам как го прави – заяви той на Гарион.

– Леля Поул каза, че трябва да те попитам за баните – заговори го Гарион тихо. – Иска да се изкъпя, да се обръсна и после предполагам, трябва да си облека най-хубавите дрехи.

– Ще дойда с теб – предложи Силк. – Мисля, че всички тези господа ще бъдат заплениени от демонстрацията на Релг ще искат да я видят отново и отново. Какво прави той?

– Пъхна ръката си през стената и им помахаше с пръсти от външната страна на прозореца – съобщи Гарион.

Силк погледна през рамо, после потръпна отново и бързо и върна очи.

– Това ме кара да настръхвам – каза той с отвращение. – Да отидем да се изкъпем.

– И аз ще дойда с вас – присъедини се Лелдорин. Трима тихо излязоха от стаята.

Баните се намираха в едно подобно на пещера подземие по западното крило на цитаделата. Дълбоко в скалата имаше топли извори – те бълбукаха и изпълваха облицованото в плочки помещение с пара и лека миризма на сярата. Имаше само няколко фенера и един прислужник, който мълчаливо им подаде кърпите и изчезна в парата, за да нагласи клапите, които регулираха температурата на водата.

– Големият басейн става по-горещ, колкото повече се приближаваш към далечния край – съобщи Силк на Гарион и Лелдорин, когато те се съблякоха. – Някои казват, че трябва да влезеш навътре, докато стигнеш

до най-горещото, което тялото може да издържи, но аз предпочитам да спра в приятно топлата вода и да покисна.

Той се хвърли във водата.

– Сигурен ли си, че ще сме сами тук? – попита Гарион нервно. – Не искам, докато се къпя, да се появи ято млади дами.

– Дамските бани са на друго място – увери го Силк. – Хората на Рива са доста консервативни в това отношение. Не са чак толкова напредничави като толнедраниците например.

– Сигурни ли сте, че къпането през зимата е здравословно? – попита Лелдорин, като гледаше димящата вода подозрително.

Гарион се потопи в басейна и бързо се придвижи от хладката към горещата вода. Парата се съгъстяваше, колкото по-навътре влизаше в басейна и светлината от двата фенера, закачени на отсрещната стена, придоби червеникав блясък. Облепените с плочки стени връщаха обратно ехото от гласовете им и плясък на водата със странна пещерна безплътност. Парата се издигаше на кълбета над водата и Гарион изведнъж се почувства откъснат от приятелите си в тази мъгла. Топлата вода го успокояваше и сякаш го отнасяше несъзнателно, изсмукваше всичките му спомени – цялото му минало и бъдеще. Замечтано той се отпусна по гръб и без да знае защо, се остави да потъне под тъмната димяща вода. Не знаеше колко време прекара така – със затворени очи. После лицето му се показва на повърхността и той се изправи. Водата се стичаше от косата му по раменете. Почувства се странно пречистен от това гмуркане. Изведнъж слънцето проби скупчените облаци, един лъч се промуши през прозореца и обля със светлина Гарион. Внезапната светлина беше погълната от парата, която сякаш гореше с млечен пламък.

„Поздравявам те, Белгарион!“ – каза гласът в ума му. – „Поздравявам те с празника.“

В гласа липсваше обичайният весел тон и звучеше странно официално.

„Благодаря ти!“ – отвърна Гарион сериозно. Повече не си поговориха.

Парата се издигаше и разпръсваше около него, докато вървеше към по-студената част на басейна, където Силк и Лелдорин се бяха потопили във водата до шия и си говореха тихо.

Около половин час преди обяд Гарион, извикан от леля Поул, премина по дългия каменен коридор и се отправи към стаята, която се намираше близо до огромната гравирани врата на Залата на риванските крале. Беше облечен в най-хубавия си костюм – жакет и панталон, а

кожените му полуботуши бяха излъскани до блясък. Леля Поул носеше тъмносиня туника, пристегната с колан на талията. За пръв път Белгарат, облечен също в синя дреха, не изглеждаше размъкнат и мръсен. Лицето на възрастния човек беше много сериозно. Когато разговаряха с леля Поул, нямаше и следа от закачките, които обикновено присъстваха в разговорите им. Седнал мълчаливо в ъгъла на малката стая, облечен целият в бели ленени дрехи, Задача наблюдаваше съсредоточено какво става наоколо.

– Изглеждаш много добре, Гарион – леля Поул протегна ръка, за да приглади пясъчната му коса назад.

– Не трябва ли да влезем вътре? – попита Гарион.

Беше виждал как други – с много по-скромни и много по-пищни одежди – бяха влизали в залата.

– Ще влезем, Гарион – отвърна му тя. – Всичко с времето си.

Обърна се към Белгарат.

– Колко още? – попита тя.

– Още малко повече от половин час – отвърна той.

– Готово ли е всичко?

– Попитай Гарион – каза ѝ старецът. – Аз съм се погрижил за това, което е по силите ми. Останалото зависи от него.

Тогава леля Поул се обърна към Гарион. Очите ѝ бяха сериозни, челото ѝ блестеше със сребърен отблясък под тъмнината на косата ѝ.

– Е, Гарион – попита тя, – готов ли си?

Той я погледна озадачен:

– Тази нощ сънувах най-странния сън в живота си. Всички ми задаваха същия въпрос. Какво означава това, лельо Поул? За какво да съм готов?

– Това ще се изясни след малко – успокои го Белгарат. – Извади си амулета! Днес ще го носиш върху дрехите си.

– Мислех, че не трябва да го виждат други хора.

– Днес е по-различно – отвърна възрастният мъж. – Всъщност днешният ден е различен от всички останали дни, които съм видял, а аз съм видял много.

– Защото е празник ли?

– Това е само едната страна на нещата... – Белгарат бръкна под дрехата си, за да извади своя сребърен медальон. Погледна го бързо. – Малко се е изтъркал – отбеляза той. После се усмихна: – Но същото се отнася и за мен, предполагам.

Леля Поул извади своя амулет. Двамата с Белгарат протегнаха ръце

и хванаха дланите на Гарион. После затвориха кръга.

– Доста време чакахме, Поулгара – каза Белгарат.

– Така е, татко.

– Съжаляваш ли за нещо?

– Мога да го преживея, стари вълко.

– Да влизаме тогава.

Гарион се отправи към вратата.

– Ти не, Гарион – спря го леля Поул. – Ти ще изчакаш тук със Задача. Дватама ще влезете по-късно.

– Ще изпратите някой да ни извика? – попита той. – Искам да кажа, как ще разберем, че трябва да влезем?

– Ще разбереш – успокои го Белгарат. – После се обърнаха и го оставиха със Задача.

– Не ни дадох кой знае колко подробни указания, нали? – рече Гарион на детето. – Надявам се, че няма да направим грешка.

Задача се усмихна доверчиво, протегна се и малката му длан хвана ръката на Гарион. При допира песента на кълбото изпълни отново мозъка на Гарион, прогонвайки притесненията му и съмненията му. Той не би могъл да каже колко дълго стоя така, хванал ръката на детето, потънал в забравата на песента.

– Най-после, Белгарион.

Гласът сякаш идваше отвън, вече не беше вътре в ума на Гарион и от изражението на Задача беше ясно, че той също чува думите.

– Това ли трябва да направя? – попита Гарион.

– Това е част от него.

– Какво правят те там? – Гарион погледна с огромно любопитство към вратата.

– Подготвят хората в залата, за това което ще се случи.

– Те ще бъдат ли готови?

– А ти? – настъпи пауза. – Готов ли си, Гарион?

– Да – отвърна Гарион. – Каквото и да е, мисля, че съм готов за него.

– Да влизаме тогава.

– Ще ми казваш ли какво да правя?

– Ако е необходимо.

Все още стискайки ръката на Задача, Гарион се отправи към залата. Посегна към вратата, но тя сама се разтвори.

До огромната гравирана врата стояха двама стражи, но не помръднаха, сякаш бяха застинали неподвижно, когато Гарион и Задача се

приближиха.

Залата на риванските крале беше огромна и сводеста, с масивни и украсени с дърворезба дървени колони, които поддържаха гредите на тавана. Стените бяха украсени със знамена и зелени клонки, а в железните свещници горяха стотици свещи. Три огромни мангала отопляваха залата. Вместо дърва, в тях горяха парчета торф, които излъчваха постоянна и ароматна топлина. Залата беше препълнена, но от вратата до трона имаше широка пътека, застлана със син килим. Гарион едва забеляза тълпите от хора. Мислите му бяха завладени от песента на кълбото, която изпълваше цялото му съзнание. Замаян, освободен от всякакви страхове и от собствените си мисли, Гарион вървеше със Задача направо към центъра на залата, където Белгарат и лейди Поулгара бяха застанали от двете страни на престола.

Тронът на краля на Рива, издялан от обикновен базалтов блок излъчваше усещане за масивност, което го правеше да изглежда по-вечен и от самите планини. Стоеше здраво до стената. Точно над него висеше огромен меч.

Някъде в цитаделата започнаха да бият камбани и звукът се смеси с песента на кълбото, докато Гарион и Задача вървяха по дългата, застлана с килим пътека. Когато минаваха покрай свещниците, по необясними причини пламъкът на свещите намаляваше. Нямаше никакво течение – просто една по една свещите намаляваха своя пламък и постепенно настана сумрак.

Когато стигнаха до средата на залата, Белгарат ги погледна съсредоточено, с мистериозен израз на лицето. После вдигна поглед към тълпата, която се беше събрала в Залата на риванските крале.

– Приемете кълбото на Алдур! – обяви той с тържествен глас.

Задача пусна ръката на Гарион, разтвори торбичката и бръкна в нея. Когато се обърна с лице към тъмната зала, Задача извади облия сив камък и го вдигна високо с двете си ръце, за да могат всички да го видят.

Песента на кълбото беше всепоглъщаща. Едновременно с нея се чуваше и далечен звук, който ту се засилваше, ту затихваше. Той сякаш се извисяваше и ставаше все по-силен и по-силен, докато Гарион стоеше изправен до детето, загледан в лицата на хората. Около камъка, който Задача беше вдигнал високо, сякаш имаше слаба наситена синя светлина. Тя ставаше все по-ярка със засилването на звука. Лицата, които виждаше пред себе си, му бяха познати. Барак беше там. И Лелдорин, Хетар, Дурник, Силк и Мандорален. В кралската ложа, зад посланика на

Толнедра, заедно с Адара и Ариана, точно пред него седеше Се'Недра, която изглеждаше като истинска принцеса. Но зад познатите лица имаше и други, непознати, сурови образи. Всяко от тях беше специфично и това ги правеше да приличат на маски. Образът на Барак се сливаше с лика на страшната мечка, Хетар носеше със себе си усещането за десетки хиляди коне. Зад Силк седеше образът на водача, а зад Релг – на слепаца. Лелдорин беше стрелецът, а Мандорален – рицарят защитник. Във въздуха около Тайба витаеше мъката на майката на изчезналата раса; нейната тъга беше подобна на тъгата на Мара. А Се'Недра вече не беше принцеса, а кралица – онази, която Ктучик беше нарекъл Кралицата на света. Най-странният от всички – Дурник, добрият стабилен Дурник също стоеше там, а по лицето му ясно бяха изписани двата му живота. В меката синя светлина на кълбото и сред звука, който кънтеше в ушите му, Гарион гледаше учудено приятелите си и с изненада осъзна, че за пръв път вижда онова, което Белгарат и лея Поул винаги са виждали.

Някъде зад себе си той чу гласа на Поулгара. Тя говореше със спокоен и нежен глас.

– Твоята задача е изпълнена, Задача. Сега вече можеш да оставиш кълбото.

Малкото момче изгука радостно, обърна се и подаде блестящото кълбо на Гарион. Без да разбира какво става, Гарион гледаше огнения камък. Не можеше да го вземе. Кълбото беше смъртоносно.

– Протегни ръка, Белгарион, и вземи онова, което ти се полага по рождение, от детето, което ти го дава...

Това беше познатият глас и в същото време не беше той. Когато този глас заговореше, беше невъзможно да му откажеш. Ръката на Гарион се протегна, без той да осъзнава това.

– Задача! – заяви детето и уверено постави кълбото в протегнатия длан на Гарион. Той усети странния пулсиращ допир на кълбото до рождения знак на дланта си. То беше живо! Гарион можеше да усети живота в него дори когато гледаше в живия огън, който държеше в голите си ръце.

– Върни кълбото върху мечата на краля на Рива! – нареди му гласът и Гарион моментално се подчини, без дори да се замисли.

Стъпи на седалката на базалтовия трон, после на широкия ръб, който се образуваше от облегалката и поставките за ръцете. Протегна се, хвана се за дръжката на огромния меч и сложи кълбото на мястото му. Чу се тихо, но много ясно шракване, когато кълбото и мечът станаха едно цяло. Гарион можеше да усети живителната сила, която премина от

кълбото в дръжката на меча, защото я държеше с едната си ръка. Огромното острие заблестя и звукът се засили още повече. Тогава, съвсем внезапно, огромното оръжие се освободи от стената, в която беше закрепено от много векове. Тълпата ахна. Когато мечът започна да се освобождава, Гарион хвана здраво с две ръце дръжката, като се обърна настрана и се опита да задържи огромното острие над земята.

Това, което го смущаваше, беше фактът че мечът нямаше осезаемо тегло. Беше толкова огромен, че не би трябвало Гарион да може да го задържи, още по-малко да го вдигне. Но успя – острието на меча започна лесно да се изправя, докато върха му се изправи право нагоре. Гарион гледаше с изненада, чувствайки пулсирането между двете ръце, с които беше сграбчил дръжката. Кълбото лумна и трептенето се усили. Когато звукът достигна в радостно ехтене, мечът на риванските крале избухна в мек син пламък. Без да разбира защо, Гарион вдигна с двете си ръце пламналия меч над главата си, вперил учуден поглед в него.

– Нека Алория ликува! – извика Белгарат с глас като гръмотевица. – Защото кралят на Рива се върна! Всички да приветстват Белгарион, краля на Рива и господар на Запада!

И все пак сред вълнението, което последва, и сред шума, който обединяваше милиони ликуващи гласове от единия до другия край на вселената, се чу едно потискащо щракване на метал, сякаш покритата с ръжда врата на някакъв тъмен гроб внезапно се беше отворила. Това щракване накара сърцето на Гарион да застине. От гроба се понесе глух глас, на той не се присъедини към всеобщото ликуване. Откъснат от вековния си сън, гласът от гроба се събуди гневен и жаден за кръв.

Шокиран от мисълта, която премина през съзнанието му, Гарион стоеше с огнения меч в ръка. Множеството алорнци извадиха своите мечове от ножниците, за да ги вдигнат за поздрав на краля.

– Привет, Белгарион, кралю – поклони се Бранд, пазителят на Рива, като падна на едно коляно и вдигна меча си.

Зад него коленичиха четиримата му синове и също вдигнаха мечовете си.

– Привет, Белгарион, кралю на Рива! – викаха те.

– Привет, Белгарион!

Силният вик разтърси залата на риванските крале и гора от вдигнати мечове блесна в синята светлина на пламтящото острие в ръцете на Гарион. Някъде в цитаделата се разнесе камбанен звън. Докато новината се носеше из задъхания град, към него се присъединиха и други камбани и металното им приветствие отекна в скалистите чукари, за да уведоми

ледените води на морето за завръщането на краля на Рива.

В залата обаче имаше един човек, който не ликуваше. В момента, в който мечът лумна и без никакво съмнение разкри самоличността на Гарион, принцеса Се'Недра скочи на крака и лицето ѝ пребледня, а очите ѝ се разшириха от усилие да се овладее. Тя веднага беше доловила нещо, което на него му се изплъзваше, нещо толкова страшно, че лиши лицето ѝ от цвят и я накара да се изправи на крака и да се втрени в него с пълно недоумение. После от устните на принцеса Се'Недра се изтръгна вик на гневен протест.

С глас, който разтърси гредите на залата, тя извика:

– О, НЕ!

ГЛАВА 12

Най-ужасното беше, че хората продължаваха да му се покланят. Гарион нямаше и най-малка представа как да им отвърне. Трябваше ли да се поклони и той? Или просто трябваше да кимне леко? Нямаше ли да бъде най-добре да се престори, че не забелязва всичко това? Какво трябваше да стори, когато някой се обърне към него с „Ваше Величество“?

Събитията от предишния ден все още бяха объркани в главата му. Спомняше си, че го бяха представили на хората от града, докато той стоеше изправен на бойниците на цитаделата. Долу имаше огромна приветстваща го тълпа, а огромният меч, сякаш без каквото и да е тегло, все още пламтеше в ръцете му. Събитията от предишния ден не бяха важни, съпоставени с онова, което се случваше на различните нива от реалността. Огромни сили бяха концентрирани върху разбулването на тайната на риванския крал и Гарион беше все още слисан от това, което бе видял и почувствал в момента, в който най-после разбра кой всъщност беше той.

Имаше безкрайни поздравления и тържествени приготовления за коронашването му, но всичко се беше объркало в главата му. Дори ако живота му зависеше от това, Гарион не беше състояние да даде разумно и последователно обяснение за събитията, случили се вчера...

Днешния ден обещавахе да бъде още по-неприятен, ако това изобщо беше възможно. Не можа да спи добре. Огромното легло в кралския апартамент, до което го ескортираха предишната вечер, определено беше неудобно. От всеки ъгъл се издигаше една подпора, обвита в балдахин и лилави кадифени завеси. Леглото изглеждаше твърде широко и беше прекалено меко. През изминалата година му се налагаше да спи

предимно на земята и пухеният дюшек на кралското легло се стори неудобен на Гарион. Освен това го плашеше мисълта, че в момента в който се събуди, пак ще се превърне в център на всеобщото внимание.

Затова реши, че може би ще бъде по-просто, ако си остане в леглото. Колкото повече го обмисляше, толкова повече му харесваше тази идея. Вратата на кралската спалня обаче не беше заключена. Скоро след изгрев слънце тя се разтвори и Гарион усети, че някой се движи наоколо. Любопитно надникна иззад лилавата драперия на леглото си. Един съвсем сериозен слуга вдигна сенниците на прозорците и запали огъня. Вниманието на Гарион веднага се насочи към огромния, покрит сребърен поднос, който стоеше на масата до камината. Носът му разпозна миризмата на наденички, топъл пресен хляб и масло. Определено имаше масло на този поднос. Стомахът му поиска своето.

Прислужникът се огледа, за да се увери, че всичко в стаята е на мястото си, после си приближи към леглото със съвсем каменно изражение. Гарион се сви бързо под завивките.

– Закуската Ви, Ваше Величество – обяви прислужникът твърдо, като дръпна завесите.

Гарион въздъхна. Очевидно решението да остане в леглото беше пред провал.

– Благодаря! – отвърна той.

– Ваше Величество има ли нужда от нещо друго? – попита прислужникът грижливо, докато държеше мантията на Гарион.

– Ами, не, не точно сега, благодаря – отвърна Гарион, като слезе от кралското легло по трите покрити с килим стъпала.

Прислужникът му помогна да се облече, после се поклони и напусна стаята. Гарион отиде до масата, седна, повдигна капака на подноса и се нахвърли върху закуската.

Когато приключи с яденето, се настани в тапицираното в синьо кресло и се загледа навън в снежните скали, които се издигаха зад града. Бурята, която вилнееше по брега от няколко дни, най-после беше утихнала, поне за момента. Зимното слънце беше ярко, а утринното небе – много синьо. Младият крал на Рива се загледа през прозореца, потънал в мисли.

Нещо го безпокоеше в спомените му, нещо, което беше чул преди време, но беше забравил. Трябваше да си го спомни. То беше свързано със Се'Недра. Дребничкото момиче беше изхвърчало от тронната зала почти веднага, след като мечът лумна и разкри неговата самоличност предишния ден. Беше убеден, че тези две неща са свързани. Каквото и

да беше това, което не можеше да си спомни, то беше пряко свързано с нейното бягство. Трябваше да говори със Се'Недра. Гарион въздъхна и се приготви да напусне покоите си.

Докато вървеше целеустремено по коридорите, той се сблъска с изненадани погледи и бързи поклони. Много скоро осъзна, че събитията от предишния ден завинаги го бяха лишили от анонимност. Един човек, Гарион дори не успя да види лицето му, стигна дотам, че тръгна след него, вероятно с надеждата да му бъде полезен по някакъв начин. Който и да беше, той се движеше на разстояние, но Гарион го мяркаше от време на време зад себе си по коридорите – облечен в сива мантия, мъжът се движеше по странно безшумен начин. Гарион мразеше да го следят, без значение по каква причина, но се въздържа да се обърне и да каже на мъжа да го остави на мира.

На принцеса Се'Недра бяха дали няколко стаи точно под апартамента на леля Поул. Гарион се спря, преди да почука на вратата.

– Ваше Величество! – поздрави го прислужницата на Се'Недра сковано.

– Би ли попитала Нейно Височество дали може да поговорим? – помоли Гарион.

– Разбира се, Ваше Величество – отвърна момичето и потъна в съседното помещение.

Чу се кратко бърборене и след това Се'Недра се появи в стаята. Беше облечена в обикновена рокля, а лицето ѝ беше преbledняло също като предишния ден.

– Ваше Величество! – поздрави го тя с леден глас и след това се поклони – малък скован поклон, който говореше много.

– Нещо те притеснява – каза Гарион направо. – Искаш ли да го споделиш с мен?

– Както желаете, Ваше Величество – отвърна тя.

– Трябва ли да правим това?

– Нямам представа за какво говори Ваше Величество.

– Не мислиш ли, че се познаваме достатъчно добре, за да бъдем откровени един пред друг?

– Разбира се. Предполагам, че ще е по-добре да свикна да се подчинявам на Ваше Величество веднага.

– Това пък какво означава?

– Не се прави, че не знаеш! – избухна тя.

– Се'Недра, нямам и най-малката представа за какво говориш.

Тя го погледна с подозрение, после погледът ѝ омекна, само малко.

– Може би е така – измърмори тя. – Чел ли си някога хрониките на Воу Мимбре?

– Самата ти ме научи да чета едва преди шест или осем месеца. Знаеш всяка книга, която съм прочел. Ти ми даде повечето.

– Така е, нали? – каза тя. – Изчакай за секунда. Сега се връщам.

Влезе бързо в съседната стая и се върна с навити пергаменти.

– Ще ти го прочета. Някои думи са малко трудни.

– Не съм чак толкова глупав – запротестира той.

Но тя беше започнала вече да чете.

– „И когато дойде времето да се завърне кралят на Рива, ще имаме господар и повелител и се заклеваме всички да се обръщаме към него като към Повелител на кралствата на Запада. Той ще се ожени за принцесата на Толнедра и...“

– Чакай малко – прекъсна я Гарион със свито гърло.

– Има ли нещо, което не разбираш? На мен всичко ми изглежда съвсем ясно.

– Какво пишеше там, в последната част?

– „...той ще се ожени за принцесата на Толнедра и...“

– Има ли други принцеси на Толнедра?

– Няма такива, за които да знам.

– Тогава това означава...

Той я погледна втренчено.

– Точно така.

Тя го каза така, сякаш някакъв капан току-що се беше затворил.

– Затова ли избяга вчера от залата?

– Не съм избягала.

– Ти не искаш да се омъжиш за мен.

Думите му прозвучаха почти обвинително.

– Не съм казала такова нещо.

– Тогава искаш да се омъжиш за мен!

– И това не съм казала, но всъщност няма никакво значение, не е ли така? Нямаме никакъв избор. И двамата.

– Това ли те притеснява?

Тя го погледна надменно.

– Разбира се, че не. Винаги съм знаела, че ще ми изберат съпруг.

– Тогава какъв е проблемът?

– Аз съм принцеса, Гарион.

– Знам.

– Не съм свикнала да се подчинявам на никого.

- Да се подчиняваш? На кого?
- Хрониката казва, че ти си владетел на Запада.
- Какво означава това?
- Това означава, Ваше Величество, че имате по-висок ранг от мен.
- Това ли е всичко, което те притеснява?

Погледът ѝ беше като извадена кама.

- С разрешението на Ваше Величество, бих искала да се оттегля.

И без да дочака отговор, тя напусна стаята.

Гарион остана загледан след нея. Това вече беше прекалено.

Смяташе веднага да отиде и да се оплаче на леля Поул, но колкото повече мислеше, толкова повече се убеждаваше, че тя няма да прояви никакво разбиране. Трябваше да си поговори с някой, който беше достатъчно безпристрастен, за да може да мисли по друг начин. Гарион излезе от всекидневната на Се'Недра и тръгна да търси Силк.

Дребният мъж не беше в стаята си и прислужникът, който оправяше леглото, не спираше с поклоните, докато обясняваше, че няма никаква представа къде може да е Силк. Гарион побърза да се махне.

Понеже апартаментът на Барак, който той делеше със съпругата и децата си, беше само на няколко крачки надолу по коридора, Гарион се отправи натам, като опитваше да не се обръща назад, защото беше сигурен, че облеченият в сиво наметало прислужник все още го следваше.

– Барак! – извика той, докато чукаше по вратата на черека. – Аз съм, Гарион. Може ли да вляза?

Лейди Мерел отвори вратата веднага и се поклони почтително, но той я спря:

- Моля те, не прави това.

– Какво става, Гарион? – попита Барак от зеления стол, в който беше седнал и люлееше малкия си син.

– Търся Силк – отвърна Гарион и влезе в голямата удобна стая, в която бяха пръснати дрешките и играчките на децата.

– Погледът ти е странен – забеляза огромният мъж. – Случило ли се е нещо?

– Току-що научих една неприятна новина – каза му Гарион и сви рамене. – Трябва да поговоря със Силк. Може би той ще ми предложи изход.

- Искаш ли да закусиш? – предложи лейди Мерел.

- Вече ядох – отвърна Гарион.

Този път Гарион видя Мерел по-отблизо. Беше разпуснала стегнатите плитки, които обикновено носеше, и русата ѝ коса нежно

очертаваше лицето ѝ. Беше облечена в обичайната зелена рокля, но в поведението ѝ липсваше онази скованост, която винаги личеше. Барак, както Гарион забеляза, също беше загубил част от отбранителните си маниери, които присъстваха в поведението му, когато беше с жена си.

В стаята влязоха дъщерите на Барак, които вървяха от двете страни на Задача. Седнаха в ъгъла и подхванаха една сложна детска игра, която разпали смеха им.

– Мисля, че дъщерите ми са решили да го отмъкнат – усмихна се Барак. – Изведнъж се озовах затънал до шия в семейните ангажименти и странното е, че изобщо нямам нищо против.

Мерел му изпрати една бърза, почти срамежлива усмивка. После погледна към кикотещите се деца.

– Момичетата направо го обожават – каза тя и се обърна към Гарион. – Забелязал ли си, че не можеш да го гледаш дълго в очите? Той сякаш наднича право в сърцето ти.

Гарион кимна.

– Може би е свързано с това, че той се доверява на всички – предположи кралят. После попита Барак:

– Имаш ли представа къде мога да намеря Силк?

Барак се засмя:

– Разходи се нагоре-надолу по хълма и се послушай за шум от търкалящи се зарове. Малкият крадец играе комар, откакто сме пристигнали. Дурник може да знае нещо. Той се крие в конюшните. Кралските особи го изнервят.

– И с мен е така – рече Гарион.

– Но ти си кралска особа, Гарион! – припомни му Мерел.

– Това ме изнервя още повече.

Имаше една задна пътека, която водеше към конюшните и Гарион реши да използва нея, вместо да минава през коридорите, където можеше да се натъкне на благородници. Този път се използваше предимно от слугите, които отиваха и се връщаха от кухнята и Гарион допусна, че по-голямата част от прислугата не го е виждала. Докато вървеше с наведена глава, за да не го познае някой, отново мерна зад гърба си мъжа, който го следваше по петите, откакто беше напуснал кралския апартамент. Ядосан до такава степен, че вече не се интересуваше дали всички ще го разпознаят, Гарион се обърна с лице към преследвача си.

– Знам, че си там – заяви той. – Излез, така че да мога да те видя!

Зачака, като потропваше нервно с крак. Коридорът зад него остана тих и празен.

– Излизай веднага! – повтори Гарион с непривичен за него заповеднически тон.

Но никой не се показва. За секунда Гарион си помисли да се върне обратно и да хване преследвача си, докато се промъква, но точно в този момент от посоката, от която дойде Гарион, се появи един слуга с един поднос мръсни чинии.

– Видя ли някого там отзад? – попита го Гарион.

– Там отзад? – каза слугата, който очевидно не беше разпознал своя крал.

– По коридора.

Прислужникът поклати глава.

– Не съм виждал никого, откакто напуснах покоите на краля на Драсния – отвърна той. – Ще повярваш ли, че това е третата му закуска? Никога не съм виждал друг човек да яде толкова много.

Слугата погледна любопитно Гарион.

– Не трябва да се мотаеш тук – предупреди го той. – Ако главният готвач те хване, ще те пребие. Не обича в този коридор да се размотават хора, които нямат работа тук.

– Просто отивам в конюшните – оправда се Гарион.

– Аз бих продължил направо в такъв случай. Главният готвач има отвратителен характер.

– Ще го имам предвид.

Лелдорин тъкмо излизаше от конюшните. Загледа се в Гарион стреснато, докато приближаваха един към друг в заснежения двор.

– Как успя да се измъкнеш от всички? – попита той. После изведнъж си спомни кой стои пред него и се поклони.

– Моля те, не прави това Лелдорин – каза му Гарион.

– Ситуацията е малко особена, нали? – съгласи се Лелдорин.

– Ще се държим помежду си както винаги – настоя Гарион. – Поне докато ни кажат, че не можем да го правим. Имаш ли представа къде е Силк?

– Видях го тази сутрин – отвърна Лелдорин. – Каза, че отива в баните. Не изглеждаше много добре. Мисля, че е празнувал миналата нощ.

– Хайде да го намерим – предложи Гарион. – Трябва да поговоря с него.

Откриха Силк, седнал в един покритата с плочки каменна стая, забулена в пара. Беше завързал една кърпа около кръста си и се потеше обилно.

– Сигурен ли си, че това ти се отразява добре? – попита го Гарион,

като размахна ръка пред лицето му, за да разчисти скупчените кълба пара.

– Нищо не може да ми се отрази добре тази сутрин, Гарион – отвърна Силк тъжно. Подпря лакти на коленете и зарови глава в ръцете си.

– Лошо ли ти е?

– Ужасно.

– Ако си знаел, че ще се чувстваш така днес, защо пи толкова много миналата нощ?

– Тогава ми се струваше добра идея, поне така си мисля. Губят ми се няколко часа.

Един прислужник донесе чаша пенлива бира и Силк отпи голяма глътка.

– Мислиш ли, че е разумно?

– Сигурно не е – призна Силк и потръпна, – но това е единственото, което мога да направя в момента. – Потръпна отново. – Чувствам се ужасно – заяви той. – За нещо конкретно ли ме търсехте?

– Имам проблем – изтърси Гарион. Той погледна бързо Лелдорин. – Предпочитам да си остане между нас тримата – каза той.

– Имаш думата ми – реагира моментално Лелдорин.

– Благодаря ти, Лелдорин!

Беше много по-лесно да приеме клетвата, отколкото да обяснява, че всъщност не е необходима.

– Току-що прочетох хрониките на Воу Мимбре – съобщи им той. – Всъщност прочетоха ми ги. Знаехте ли, че трябва да се женя за Се'Недра?

– Не съм се замислял за това всъщност – призна Силк, – но хрониките споменават нещо подобно, нали?

– Поздравления, Гарион! – възкликна Лелдорин и внезапно сграбчи приятеля си за рамото. – Тя е красиво момиче.

Гарион не обърна внимание на думите му.

– Можеш ли да измислиш някакъв начин да се измъкна от това? – попита той Силк.

– Гарион, сега не мога да мисля за нищо друго, освен за това колко ужасно се чувствам. Но все пак първото, което ми идва на ум, е че няма изход. Всяко кралство в Запада признава официално хрониките, а смятам, че Пророчеството също е замесено...

– Бях забравил за това – призна мрачно Гарион.

– Сигурен съм, че ще ти дадат време, за да свикнеш с тази мисъл – намеси се Лелдорин.

– Но колко време ще дадат на Се'Недра? Говорих с нея тази сутрин и тя изобщо не е очарована от брачната перспектива.

– Не може да се каже, че тя не те харесва – намекна Силк.

– Проблемът не е в това. Тя изглежда смята, че аз я превъзхождам по ранг и това я разстройва.

Силк се засмя тихо.

– Един истински приятел не би се смял – обвини го Гарион.

– Толкова ли е важно това за твоята принцеса? – попита Лелдорин.

– По всяка вероятност е много по-важно от дясната й ръка – отвърна Гарион тъжно. – Според мен тя си повтаря, че е принцеса поне осем пъти на час. А аз се появявам от нищото и изведнъж се оказва, че я превъзхождам. Това е нещо, което ще я вбесява постоянно, предполагам.

Погледна към Силк:

– Мислиш ли, че има някакъв шанс да се почувстваш по-добре днес?

– Какво имаш предвид?

– Ти познаваш ли Рива?

– Естествено.

– Мислех си, че трябва да се поразходя из града без тръби и свита, просто така, облечен като обикновен човек. Не знам почти нищо за този народ, а ето, че сега... – той спря за момент.

– А сега стана негов крал – довърши вместо него Лелдорин.

– Може би това не е лоша идея – съгласи се Силк. – Макар че не мога да обещаая със сигурност. Мозъкът ми не работи нормално точно сега. Трябва да стане днес, разбира се. Утре ще те коронясват и движението ти ще бъде ограничено, след като ти поставят короната.

Гарион не искаше да мисли за това.

– Надявам се, че нямате нищо против да се посъвзема малко обаче – добави Силк, докато отпиваше отново от халбата. – Всъщност няма значение какво мислите. Това е въпрос на необходимост.

Възстановяването на дребничкия мъж с лице на плъх му отне около един час. Лековете, които използваше, бяха съвсем директни. Поглъщаше топлата пара и студената бира в приблизително равни количества, после се измъкна от стаята и се хвърли направо в басейна с ледена вода. Когато излезе, беше посинял и трепереше целият, но най-лошата част от неразположението му беше изчезнала. Внимателно подбра по чифт безлични дрехи за тримата и след това ги изведе от цитаделата през страничната врата. Когато тръгнаха, Гарион се обърна няколко пъти назад, но сякаш се беше отървал от упорития преследвач, който вървеше след

него цяла сутрин.

Докато слизаха надолу към града, Гарион беше поразен отново от мрачната суровост на това място. Отвън къщите бяха сиви и лишени от всякаква декорация. Бяха масивни, квадратни и напълно лишени от цвят. Сивите наметала, които бяха отличителната черта на хората по улиците, също им придаваха мрачност. Гарион съжали за миг, че ще трябва да прекара остатъка от живота си в това толкова неприветливо място.

Вървяха по една дълга улица под бледото зимно слънце. Усещаха в ноздрите си солената миризмата на пристанището, а когато минаваха покрай къщите, до ушите им достигаха детски песни. Гласовете бяха чисти и се съчетаваха в нежни мелодии. Гарион беше впечатлен от сложността на детските песни.

– Това е типичен начин за забавление – обясни Силк. – Риванците много обичат музиката. Предполагам, че им помага да преодоляват скуката. Не бих искал да Ви обиждам, Ваше Величество, но кралството Ви е едно потискащо място. – Той се огледа наоколо. – Имам един стар приятел, който живее наблизко. Хайде да го навестим.

Поведе ги по едни дълги стъпала към долната улица. Недалече от там се издигаше масивна къща. Силк отиде до вратата и почука. След малко на вратата се показа един мъж в изгорена кожена риза.

– Радек, стари приятелю – каза той с неподправена изненада. – Не съм те виждал от години.

– Торган! – усмихна му се Силк. – Помислих си, че мога, да се отбия да видя как си.

– Влизайте, влизайте! – Торган отвори по-широко вратата.

– Замогнал си се, виждам – отбеляза Силк, като се оглеждаше наоколо.

– Пазарът беше добър за мен – отвърна скромно Торган. – Производителите на парфюм в Тол Борун купуват каквито намерят шишета.

Риванецът изглеждаше стабилен мъж с оловносива коса и странно закръглени червени бузи. Той погледна Гарион и се намръщи, сякаш се опитваше да си спомни нещо. Гарион се обърна настрани и се загледа в цялата редица малки стъклени шишенца, които бяха прилежно подредени на близката маса, за да скрие лицето си.

– Значи си се съсредоточил върху изработката на шишета, така ли? – попита Силк.

– Е, опитваме се да правим и други, по-сериозни неща – отвърна малко свенливо мъжът. – Имам един чирак, който е абсолютен гений.

Трябва да го оставям да се занимава и с неговите неща. Страхувам се, че ако го карам да духа шишета цял ден, ще напусне.

Стъкларят отвори един шкаф и извади от там малко вързопче, завито в кадифе.

– Това е негова работа – каза той, докато развиваше плата.

Беше кристална птичка – орехче, с леко разперени крила, кацнала на разлистено клонче с няколко цвята на върха. Всичко беше изпипано до детайлите, дори отделните пера се виждаха ясно.

– Впечатляващо – възхищаваше се Силк, като разглеждаше стъклената птичка. – Това е изключително, Торган. Как е направил цветовете толкова съвършени?

– Нямам представа – призна Торган. – Той дори не мери, когато ги забърква, а цветовете винаги стават точно такива каквито трябва да бъдат. Както казах, той е гений.

Зави отново стъклената птичка внимателно в плата и я прибра обратно в шкафа.

Жилището беше зад работилницата – стаите бяха изпълнен с топлина, чувство и живи цветове. Навсякъде бяха пръснат цветни възглавнички, във всяка стая по стените висяха картини. Чираците на Торган бяха не толкова работници, колко членове на семейството му. Най-голямата му дъщеря им свиреше, докато те обработваха разтопеното стъкло. Водопади от музика излизаха изпод пръстите ѝ, с които докосваше струните на, арфата си.

– Толкова е различно в сравнение с външната гледка – отбеляза Лелдорин озадачено.

– За какво говориш? – попита го Силк.

– Отвън всичко е толкова тъжно, толкова застинало и сиво, но отвътре къщите са топли и цветни.

Торган се засмя.

– Това е нещо, което чужденците не очакват – съгласи се той. – Къщите ни много приличат на нас самите. По необходимост външността е мрачна. Градът е построен, за да пази кълбото и всяка къща е част от крепостта. Не можем да променим външното, но отвътре има изкуство, поезия и музика. Ние също носим сиви наметала. Много удобна дреха – тъкана от вълната на козите, топла, почти непромокаема, но не може да задържи цвят, така че винаги е сива. Въпреки че външността ни е сива, любовта и красотата не са ни чужди.

Колкото повече мислеше върху това Гарион, толкова по-добре разбираше тези мрачни на вид островитяни. Суровите, резервирани,

облечени в сиви наметала риванци бяха само лицето, което показваха на света. Но зад това лице имаше едни други хора.

През повечето време чираците издухваха стъклени бутилки, които бяха в основата на търговията с производителите на парфюми от Тол Борун. Един от тях, обаче, работеше сам. Той оформяше стъклен кораб, който се издигаше на една кристална вълна. Беше млад мъж с пясъчно-руса коса и много будно изражение. Когато вдигна очи и видя Гарион, очите му се разшириха, но той наведе бързо глава към работата си.

Щом се върнаха отново в магазина, Гарион помоли да погледне още веднъж стъклената птичка, кацнала на разцъфналата клонка. Беше толкова красива, че спираше дъха му.

– Харесва ли Ви, Ваше Величество?

Беше младият чирак, който беше влязъл тихо в стаята. Говореше меко.

– Бях на площада вчера, когато Бранд ви представи на хората – обясни той. – Познах Ви веднага, щом Ви видях.

– Как се казваш? – попита Гарион с любопитство.

– Йоран, Ваше Величество – отвърна чиракът.

– Мислиш ли, че можем да пропуснем „величествата“ – каза Гарион простиичко. – Не се чувствам много комфортно с тези титли все още. Всичко беше пълна изненада за мен.

Йоран му се усмихна.

– В града се носят разни слухове. Казват, че сте отгледан от Белгарат магьосника в неговата кула в долината на Алдур.

– Всъщност израснах в Сендария под грижите на леля Поул, дъщерята на Белгарат.

– Поулгара магьосницата? – Йоран изглеждаше впечатлен. – Толкова ли е красива, както разправят мъжете?

– Винаги съм смятал така.

– Може ли наистина да се превръща в дракон?

– Предполагам, че може, ако иска – призна Гарион, – но тя предпочита да се въплъщава в бухал. По някаква неизвестна причина Поулгара обича птиците, пък и те подивяват, щом я видят. Говорят й през цялото време.

– Колко странно – възхити се Йоран. – Бих дал всичко, за да я видя.

Той сви устни замислено и се поколеба за момент:

– Мислите ли, че ще й хареса тази малка птичка? – каза най-после той, като докосна кристалното орехче.

– Дали ще я хареса? – каза Гарион. – Ще се влюби в нея.

– Може ли да Ви помоля да и я подарите от мое име?

– Йоран! – Гарион се втрещи от идеята. – Не мога да я взема. Тя е много ценна, а аз нямам пари да ти платя.

Йоран се усмихна срамежливо.

– Това е само стъкло – изтъкна той, – стъклото е просто разтопен пясък, а пясъкът е най-евтиното нещо на света. Ако мислите, че ще я хареса, наистина бих искал да я има. Ще ѝ я занесете ли вместо мен, моля Ви? Кажете ѝ, че е подарък от Йоран стъкларя.

– Ще го направя, Йоран – обеща Гарион и импулсивно сграбчи ръката на младия човек. – За мен ще бъде чест да ѝ я подаря от твое име.

– Ще я увия – каза тогава Йоран. – Не е хубаво за стъклото да се изнася навън от топлата стая.

Той се протегна, за да вземе плата и изведнъж спря.

– Не съм напълно искрен с Вас... – призна той и наистина изглеждаше виновен. – Птичката е направена много добре и ако благородниците в цитаделата я видят, може да ме помолят да направя и други неща за тях. Имам нужда от малко пари. Искам да отворя някога свой магазин и...

Той вдигна поглед към дъщерята на Торган – любовта се четеше в очите му.

– И не можеш да се ожениш, докато не започнеш своя собствена търговия? – предположи Гарион.

– Ваше Величество ще бъде един много мъдър крал – заяви Йоран убедено.

– Ако успее да поправя всички глупости, които ще сътвори през първите няколко седмици – добави Гарион скромно.

По-късно същия следобед той подари кристалната птичка на леля Поул в личния ѝ апартамент.

– Какво е това? – попита тя, вземайки увития в плат предмет.

– Това е подарък за теб от един млад стъклар, когото срещнах в града – отвърна Гарион. – Той настоя да ти го дам. Името му е Йоран. Внимавай. Мисля, че е нещо чупливо.

Леля Поул разви внимателно кристалния предмет. Очите бавно се разшириха и се втренчиха в изключителната изработка на птичката.

– О, Гарион – измърмори тя, – това е най-красивото нещо, което съм виждала някога.

– Много е добър – каза ѝ Гарион. – Той работи за един стъклар на име Торган и Торган казва, че е гений. Йоран иска да се срещне с теб.

– Аз също искам да се срещна с него.

Тя си пое дълбоко дъх и очите ѝ потънаха в бляскавите детайли на стъклената фигурка. После постави внимателно кристалната птичка на масата. Ръцете ѝ трепереха, а прекрасните ѝ очи плуваха в сълзи.

– Какво има, лельо Поул? – попита я Гарион леко притеснен.

– Нищо, Гарион – отвърна тя. – Няма нищо.

– Защо плачеш тогава?

– Никога няма да можеш да разбереш, скъпи!

После обви ръце около него, притегли го към себе си и го притисна в почти жестока прегръдка.

Коронацията се състоя в двореца на следващия ден по обяд.

Залата на краля на Рива беше препълнена с благородни и кралски особи, а градът беше оживял от камбанния звън.

Церемонията остави траен спомен в неговото съзнание. Помнеше, че умираше от жегата под поръбеното с хермелинова кожа наметало, а направената от злато корона тежеше на главата му. Това, което го впечатли най-много, беше начинът, по който кълбото на Алдур изпълваше Тронната зала с ослепителна ярка светлина. Тя ставаше все по-ярка, колкото повече Гарион се приближаваше към престола и завладяваше слуха му с омазни странна тържествуваща песен, която той чуваше всеки път, щом се приближеше до кълбото. Песента беше толкова силна, че кралят едва успя да чуе възгласите, които го посрещнаха, щом се обърна – с наметката и короната, за да поздрави хората, които се бяха събрали в Тронната зала на краля на Рива.

Все пак успя да чуе ясно един глас.

– Привет, Белгарион! – каза му тихо гласът в ума му.

ГЛАВА 13

Крал Белгарион седеше някак тъжно на трона и слушаше безкрайното монотонно дърдорене на Валгон, посланика на Толнедра. Не бяха лесни времена за Гарион. Имаше толкова много неща, които не знаеше как да прави. От една страна, не можеше да издава заповеди. От друга, установи, че няма никакво време за себе си, а освен това, изобщо нямаше представа как да освободи слугите, които непрекъснато се мотаеха около него. Следваха го, където и да отидеше, и той дори се беше отказал от опитите си да залови фанатичния си бодигард, слуга или куриер, който непрекъснато го следваше по коридорите.

Приятелите му сякаш се чувстваха неудобно в негово присъствие и

настоятелно го наричаха „Ваше Величество“, без значение колко пъти ги беше помолил да не го правят. Не се чувстваше различен и огледалото също доказваше, че не изглежда по друг начин, но всички се държаха така, сякаш се беше променил. Облекчението, което се изписваше по лицата им всеки път, когато си тръгваше, го нараняваше и той се затвори в себе си и се наслаждаваше на самотата.

Само леля Поул винаги беше до него, но и в това имаше нещо различно. Преди той беше неин помощник, а сега беше обратното и това му струваше абсолютно ненормално.

– Предложението, Ваше Величество, ако ми позволите да се изразя така, е доста щедро – отбеляза Валгон, когато приключи с четенето на последния договор, предложен от Ран Боруни.

Посланикът на Толнедра беше язвителен човек – с орлов нос и аристократично поведение. Беше хонетинец, член на семейството, което беше създадо империята и от което произлизаха три императорски династии. Едва прикриваше презрението си към всички алорнци. Валгон беше постоянен трън в очите на Гарион. Не минаваше ден, без да се появи нов договор или търговско споразумение от императора. Гарион бързо схвана, че толнедранците са неспокойни от факта, че нямат нито един подписан от него документ и залагаха на теоретичното правило, че ако непрекъснато показваш на един човек разни свитъци, накрая той ще подпише поне един, за да го оставят на мира.

Ответната стратегия на Гарион беше проста – той отказваше подписе каквото и да било.

– Абсолютно същият е като онзи, които предложи миналата седмица – отбеляза гласът на леля Поул в тишината на ума му. – Единственото, което са направили, е да разместят малко клаузите и да променят няколко думи. Кажете ми го!

Гарион вдигна към самодоволния посланик поглед, в който се четеше неодобрение.

– Напълно невъзможно! – отвърна той кратко.

Валгон започна да протестира, но Гарион го сръза:

– Идентично е с предложението от миналата седмица, Валгон. И двамата знаем това. Тогава отговорът беше не и все още е не. Няма да дам на Толнедра преференциален статут за търговия с Рива. Няма да приема да искам разрешение от Ран Боруни преди да подпиша каквото и да било споразумение с друга нация и в никакъв случай няма да се съгласяя дори на минимални промени в хрониките на Воу Мимбре. Моля те, предай на Ран Боруни да престане да ми досажда, преди да е готов да

проведе смислен разговор с мен.

– Ваше Величество! – Валгон изглеждаше шокиран. – Никой не говори така на императора на Толнедра.

– Ще говоря, както си искам – каза му Гарион. – Имаш моето... нашето разрешение да се оттеглиш.

– Ваше Величество...

– Свободен си, Валгон – прекъсна го Гарион.

Посланикът се изправи, поклони се студено и се отправи гордо към вратата.

– Не беше зле – каза крал Анхег от частично закритата амбразура, където с останалите крале се събираха обикновено.

Присъствието на тези кралски наблюдатели караше Гарион да се чувства неспокоен. Знаеше, че следят всеки негов ход, оценяваха решенията му, маниерите му, думите му. Знаеше, че ще прави грешки през първите няколко месеца и предпочиташе да ги прави без публика, но как можеше да каже на група суверени, че предпочита да не бъде абсолютен център на тяхното внимание.

– Малко рязко все пак, не мислите ли така – добави крал Фулрах.

– С времето ще се научи да бъде по-дипломатичен – предказа крал Родар. – Очаквам тази прямота да освежи малко Ран Боруни веднага след като се съвземе от апоплектичния удар, който ще му причини отговорът на нашия Белгарион.

Кралете и благородниците, които се бяха събрали, се засмяха на духовитата забележка на крал Родар, а Гарион се опита безуспешно да не се изчервява.

– Трябва ли да правят това? – прошепна той гневно на леля Поул. – Всеки път дори когато хлъцна, получавам коментар.

– Не се сърди, скъпи – отвърна му тя спокойно, – Беше мъничко неучтиво все пак. Сигурен ли си, че искаш да установиш подобен тон на разговор с бъдещия си тъст?

Това беше нещо, което Гарион съвсем определено не искаше да му припомнят. Принцеса Се'Недра все още не беше му простила внезапно издигане и Гарион сериозно се съмняваше, че съществува възможност тя да се омъжи за него. Колкото и да я харесваше, а той я харесваше, кралят тъжно заключи, че тя няма да бъде добра съпруга за него. Беше умна и разглежена, имаше волски инат. Гарион беше абсолютно убеден, че тя ще си направи удоволствието да вгорчи живота му, колкото може повече. Докато седеше на трона си и слушаше шеговитите забележки на алорнските крале, изведнъж му си прииска никога да не беше

чувал за кълбото.

Както винаги, мисълта за камъка го накара да вдигне поглед към огромния меч, който висеше над трона. Имаше нещо дразнещо в начина, по който кълбото започваше да блести всеки път, когато Гарион седнеше на трона. Сякаш се поздравяваше, като че ли той, Белгарион – кралят на Рива, беше негово лично творение. Гарион не разбираше кълбото. То имаше някакво свое съзнание, знаеше това. Умът му внимателно се беше докосвал до него и после се беше отдръпвал бавно. Понякога Гарион беше контактувал с умовете на богове, но съзнанието на кълбото беше различно. В него имаше сила, която не можеше дори да се опита да разбере. Нещо повече, привързаността на кълбото към него беше досадна. Гарион се познаваше добре и знаеше, че не беше толкова естествено някой да го обича. Но всеки път, когато се приближаваше, кълбото започваше да блести нетърпимо и умът му се изпълваше с онази странна извисяваща се песен, която чу за пръв път в кулата на Ктучик. Песента на кълбото беше примамлива покана. Гарион знаеше, че ако я приеме, волята на кълбото ще се съедини с неговата и няма да има нещо, което заедно да не могат да направят. Торак беше вдигнал кълбото и беше разцепил света, Гарион знаеше, че ако реши, би могъл да вдигне кълбото и да поправи това. По-смушаващото беше, че всеки път, когато тази мисъл минаваше през ума му, кълбото започваше да му дава точни инструкции как да го направи.

– Внимавай, Гарион – каза му гласът на леля Поул. Сутрешните ангажименти съвсем не бяха приключили. Имаше да изслуша още няколко молби и едно поздравление, което пристигна призори от Нийса. В него имаше опит за примирие и беше подписано от Сади, евнуха. Гарион прецени, че трябва добре да обмисли нещата, преди да отговори. Споменът за онова, което се беше случило в тронната зала на Салмисра, все още го притесняваше и той не беше съвсем сигурен, че иска да нормализира отношенията си с народа на хората-змии точно сега.

След това, когато нямаше повече ангажименти за деня, той се извини и напусна тронната зала. Беше му много горещо с този хермелин, а короната предизвикваше главоболие. Определено му се искаше да се върне в своя апартамент и да се преоблече.

Когато мина покрай стражите, които стояха отвън до вратите на залата, те се поклониха почитателно и се приготвиха да го придружат.

– Всъщност никъде няма да ходя – каза Гарион на сержанта. – Връщам се в покоите си и знам пътя. Защо не отидете да обядвате с хората си?

– Ваше Величество е много любезен – отвърна сержантът. – Ще имате ли нужда от нас по-късно?

– Не съм сигурен. Ще изпратя да ви повикат.

Сержантът се поклони отново и Гарион продължи по слабо осветения коридор. Беше го открил около два дни след коронацията. Използваше се относително малко и беше най-прекият път от тронната зала към кралския апартамент. Гарион го харесваше, защото можеше да се придвижва без много шум и кралски почести. Имаше само няколко врати и свещите бяха на доста голямо разстояние, което го правеше достатъчно тъмен. Мракът го караше да се чувства по-удобно, сякаш му връщаше част от анонимността.

Вървеше потънал в размисъл. Имаше толкова много неща, за които да мисли. Надвисналата война между Запада и кралството на Ангарак изпълваше съзнанието му. Предполагаше се, че владетелят на Запада лично трябваше да предвожда едната армия, а Кал Торак, който беше възкръснал от своя сън, щеше да се изправи срещу него с множество ангаракски войни. Как да се бие с толкова много врагове? Самото име на Торак го смразяваше, пък и какво знаеше за армии и битки? Поражението беше неизбежно и Торак щеше да смаже всички сили на Запада с железен юмрук.

Дори вълшебството нямаше да му помогне. Собствените му сили бяха все още неизпитани и не можеше да рискува да се изправи срещу Торак. Леля Поул щеше да направи всичко възможно да му помогне, разбира се, но без Белгарат надеждите за успех бяха минимални. А той все още не даваше признаци, че ще се възстанови след болестта.

Гарион не искаше да мисли повече за това, но останалите му проблеми бяха също толкова сериозни. Съвсем скоро щеше да се сблъска с яростния отказ на Се'Недра да се помирят. Само ако проявеше малко разум, Гарион беше убеден, че разликата в положението им няма да има толкова голямо значение. Той харесваше Се'Недра. Дори беше готов да признае пред себе си, че чувствата му бяха по-дълбоки. Тя можеше – само когато искаше, разбира се – да бъде очарователна. Ако преодолееха този малък проблем, всичко щеше да бъде прекрасно. Подобна възможност го зарадва. Размишлявайки върху нея, той продължи по коридора.

Беше изминал няколко ярда, когато отново чу тихи стъпки зад себе си. Въздъхна и му се прииска вечният му преследвач да си намери друго занимание. После сви рамене и потънал в мисли за нийсанския проблем, продължи пътя си.

Предупреждението беше остро и дойде в последния момент.

– Пази се! – извика рязко гласът в ума му.

Без да разбира защо, без дори да се замисли, Гарион реагира инстинктивно и се хвърли на пода. Короната му се търкулна, когато с огнени искри покрай него прелетя хвърлената кама, която се блъсна в каменната стена, отскочи и се плъзна по плочите. Гарион измърмори едно проклятие, претърколи се бързо и скочи на крака със собствената си кама в ръка. Ядосан и бесен от внезапната атака, той се втурна надолу по коридора, а наметалото му се развяваше, омотавайки се в краката му.

Успя да мерне само няколко пъти своя нападател, докато тичаше след него. Той се шмугна в един страничен изход няколко ярда по-надолу по коридора и Гарион чу хлопването на вратата след беглеца. Когато стигна до нея и я отвори, все още стиснал в ръка камата си, откри друг дълъг и тъмен коридор. Не се виждаше никой.

Ръцете му трепереха, по-скоро от гняв отколкото от страх.

Помисли да повика стражите, но почти веднага се отказа от тази идея. Колкото повече размишляваше върху възможността да продължи да преследва нападателя си, толкова по-неразумно му се струваше. Нямаше никакво друго оръжие освен камата и внезапно осъзна, че има опасност да се изправи срещу някой, който е въоръжен с меч. Възможно беше да са замесени и повече хора, пък и тези тъмни коридори не бяха най-подходящото място за сблъсъци.

Когато затваряше вратата, нещо привлече погледа му. Беше малко парче сив вълнен плат, което висеше на рамката. Гарион се наведе, взе го и го поднесе под светлината на една от свещите, които висяха на стената. Парчето беше широко не повече от два пръста и като че ли беше от края на риванско наметало. В бързината нападателят беше затръшнал вратата след себе си, предположи Гарион, и беше защипал края на дрехата си, после я беше дръпнал и откъснал парчето. Гарион присви очи и се отправи забързано обратно по коридора, като спря веднъж, за да вдигне короната си и още веднъж, за да вземе камата на нападателя. Огледа се. Коридорът беше празен и някак страшен. Ако нападателят решише да се върне с още двама-трима съучастници, положението щеше да стане съвсем напечено. След като премисли всичко, Гарион реши, че най-доброто решение беше да се прибере в апартаментата си по най-бързия начин и да заключи вратата. Тъй като наоколо нямаше никой, който да стане свидетел на липсата на достойнство у краля, Гарион вдигна полите на мантията си и хукна като подплашен заек.

Стигна до вратата на стаята си, блъсна я и се вмъкна вътре, като я затвори и заключи след себе си. Остана плътно до вратата и се послуша

за шум от евентуални преследвачи.

– Случило ли се е нещо, Ваше Величество?

Гарион почти подскочи. Обърна си и се изправи срещу слугата, който отвори широко очи при вида на камата в ръцете на краля.

– О, нищо – отвърна той бързо, като се опита да прикрие смущението си. – Помогни ми да съблека това.

Започна да се бори с връзките на дрехата си. Ръцете му бяха заети с камите и короната. Небрежно захвърли короната на близкия стол, прибра камата си и внимателно сложи другата кама и парчето плат на полираната маса.

Слугата му помогна да свали мантията си.

– Иска ли Ваше Величество да го освободя от тези неща? – попита той и погледна с отвращение към камата и парчето плат върху масата.

– Не! – каза твърдо Гарион. Изведнъж му хрумна нещо. – Знаеш ли къде е мечът ми? – попита той.

– Мечът на Ваше Величество виси в тронната зала – отвърна слугата.

– Не този – рече Гарион. – Другият. Онзи, който носех, когато дойдох тук за първи път.

– Предполагам, че мога да го намеря – отвърна слугата малко несигурно.

– Направи го – разпореди Гарион. – Предпочитам да ми е под ръка. – И опитай се да намериш Лелдорин Уилдантор. Трябва да поговоря с него.

– Веднага, Ваше Величество.

Слугата се поклонил и тихо напусна стаята.

Гарион се загледа в камата и плата и започна да ги изучава внимателно. Камата всъщност беше обикновен нож – тежък, здрав, с наточено острие. По него нямаше никакви орнаменти и отличителни знаци. Върхът беше леко притъпен, вероятно от сблъсък с каменната стена. Който и да го беше хвърлил, беше го направил с всичка сила. Гарион потръпна. Камата не му вършеше работа. Вероятно имаше стотици като нея в цитаделата. От друга страна обаче парчето плат можеше да се окаже безценно. Някъде в крепостта имаше мъж, който се разхождаше с наметало, от което лисваше едно ъгълче. Скъсаното наметало и това парче плат биха съвпаднали почти идеално.

Половин час по-късно дойде Лелдорин:

– Викал си ме, Гарион?

– Седни, Лелдорин – Гарион покани приятеля си и изчака слугата

да излезе от стаята. – Мисля, че имам малък проблем – каза той и се настани удобно в стола до масата. – Чудех се дали мога да помоля за твоята помощ.

– Знаеш, че няма нужда да питаш – усмихна се младият астурианец.

– Това трябва да си остане само между нас двамата! – предупреди го Гарион. – Не искам никой друг да знае.

– Имаш честната ми дума – отвърна мигновено Лелдорин.

Гарион плъзна по масата камата към приятеля си.

– Преди малко, когато се прибирах насам, някой хвърли това по мен.

Лелдорин възкликна и очите му се изцъклиха.

– Предателство? – извика той.

– Или това, или нещо лично – отвърна Гарион. – Не знам за какво точно става въпрос.

– Трябва да предупредиш охраната си – заяви Лелдорин и скочи бързо.

– Не – отвърна Гарион твърдо. – Ако го направя, ще ме изолират напълно. Не ми е останала много свобода и не бих искал да я загубя.

– Успя ли да го видиш изобщо? – попита Лелдорин и седна обратно, разглеждайки камата.

– Само в гръб. Носеше едно от онези сиви наметала.

– Всички риванци носят такива сиви наметала, Гарион.

– Въпреки това има нещо, което трябва да направим. – каза Гарион. Измъкна изпод туниката си парченцето сив вълнен плат. – След като хвърли камата, той избяга през една странична врата, която тръшна след себе си. Защипа наметалото си и това се откъсна.

Лелдорин разгледа внимателно парчето плат.

– Ако си държим очите добре отворени, може да открием някой със скъсано наметало. Ако успеем да се докопаме до наметалото, ще можем да проверим дали това е липсващото парче, което пасва там – поясни кралят.

Лелдорин кимна разбиращо и лицето му доби сурово изражение:

– Когато го хванем, бих искал самият аз да се разправа с него. Един крал не бива да се замесва лично в подобни истории.

– Бих могъл да наруша това правило – съгласи се Гарион. – Не искам да хвърлят ножове по мен. Но нека първо да открием кой го е направил.

– Започвам веднага – Лелдорин скочи на крака. – Ако трябва, ще проверя ъглите на всяко наметало в Рива. Ще открием изменника,

Гарион. Обещавам ти.

Гарион се почувства малко по-добре. Но същия следобед към апартамента на Пазителя на Рива вървеше един бдителен млад крал, следван от цял взвод пазачи. Той се оглеждаше постоянно, а ръката му беше на дръжката на меч, който висеше на кръста му.

Откри Бранд седнал удобно с арфата си. Огромните ръце на Пазителя сякаш галеха струните на инструмента и от него излизаше тъжна мелодия. Лицето на огромния сериозен мъж беше меко и замислено, докато свиреше, и Гарион осъзна, че музиката беше още по-хубава, защото беше съвсем неочаквана.

– Много хубаво свирите, милорд – каза кралят почтително, когато последният акорд на песента отзвуча.

– Свирия често, Ваше Величество – отвърна Бранд. – Понякога, когато свиря, забравям, че жена ми не е вече до мен.

Стана от стола пред арфата, раздвижи рамене и цялата мекота изчезна от лицето му:

– С какво мога да ви услужа, крал Белгарион?

Гарион прочисти гърлото си малко нервно.

– Вероятно няма да се изразя много добре – призна си той, – но моля те, приеми това, което искам да кажа, а не това, което ще прозвучи.

– Разбира се, Ваше Величество.

– Знаеш ли, не съм искал всичко това – каза Гарион и посочи с ръка към цитаделата. – Короната, искам да кажа, и това да бъде крал, всичко. Бях достатъчно щастлив и преди.

– Да, Ваше Величество?

– Това, което се опитвам да кажа е... ами... ти си бил владетел на Рива, преди да се появя аз.

Бранд кимна сериозно.

– Не съм искал да бъда крал! – продължи бързо Гарион. – И наистина не искам да те измествам от мястото ти.

Бранд го погледна и бавно си усмихна.

– А аз се чудех защо изглеждате толкова притеснен, когато влязохте, Ваше Величество. Това ли ви кара да се чувствате неудобно?

Гарион кимна мълчаливо.

– Вие не ни познавате добре все още, Белгарион – каза му Бранд. – Тук сте само малко повече от един месец. Ние сме странни хора. В продължение на повече от три хиляди години ние пазим кълбото, откакто Рива Желязната хватка дойде по тези земи. Ние съществуваме, за да го пазим. И онова, което мисля, че сме загубили през всичките тези

години, е чувството за идентичност, което другите хора смятат за много важно. Знаете ли защо се казвам Бранд?

– Никога не съм се замислял за това – призна Гарион.

– Имам си друго име, разбира се – продължи Бранд, – но не трябва никога да го споменавам. Всеки пазител се е казвал Бранд, така че никога да не се появи чувството за лична слава. Ние служим на кълбото, това е смисълът на нашето съществуване. За да бъде откровен, ще си призна, че се зарадвах, когато се появихте. Приближава се времето, когато трябваше да избира свой наследник, с помощта на кълбото естествено. Но няхах и най-малката представа на кого да се спра. Вашето пристигане ме избави от тази задача.

– Значи тогава можем да бъдем приятели?

– Мисля, че вече сме приятели, Белгарион – отвърна сериозно Бранд. – И двамата служим на един и същи господар, а това винаги сближава мъжете.

Гарион се поколеба и попита:

– Добре ли се справям?

Бранд се замисли.

– Някои от нещата, които направихте, не бих сторил точно по същия начин, но това е нормално. Родар и Анхег също не винаги вършат всичко по един и същ начин. Всеки от нас си има свои особености.

– Те ми се подиграват, нали? Анхег, Родар и останалите. Чувам остроумните им забележки всеки път, когато взема някакво решение.

– Не бих се притеснявал за това, Белгарион. Те са алорнци, а алорниците не приемат насериозно кралете. Те се подиграват и със себе си, знаеш ли. Можеш да приемеш, че докато се шегуват, всичко е наред. Ако изведнъж станат сериозни и официални, тогава знай, че си в беда.

– Мисля, че никога не съм разсъждавал така – призна си Гарион.

– Ще свикнеш с времето – увери го Бранд.

Гарион се почувства много по-добре след разговора с Бранд.

Придружаван от охраната си, той се отправи обратно към кралските покои. По средата на пътя обаче промени решението си и тръгна да търси леля Поул. Когато влезе в стаята ѝ, видя братовчедка си Адара, която седеше кротко до нея и наблюдаваше как Поулгара внимателно закърпваше една от старите туники на Гарион. Девојката стана и се поклони почтително.

– Моля те, Адара – каза той с болка в гласа, – не го прави, когато сме сами. Навън получавам достатъчно поклони.

Посочи с ръка онази част от крепостта, в която имаше най-много

хора.

– Както предпочитате, Ваше Величество – отвърна тя.

– И не ме наричай така. Все още съм си просто Гарион.

Адара го погледна сериозно със спокойните си красиви очи.

– Не, братовчедо – не се съгласи тя с него, – ти никога вече няма да бъдеш „просто Гарион“.

Той въздъхна, защото истината в това, което тя казваше, достигна до сърцето му.

– Моля да ме извините – добави девойката. – Трябва да отида при кралица Силар. Тя не се чувства много добре и казва, че е по-спокойна, когато съм с нея.

– Всички сме по-спокойни, когато си около нас – вметна Гарион, без дори да се замисли.

Тя му се усмихна с обич.

– Като че ли има надежда за него все пак – намеси се и леля Поул, докато работеше с иглата.

Адара погледна към Гарион.

– Никога не е бил чак толкова отчайващ, лейди Поулгара! – усмихна се тя.

После кимна с глава и на двамата и напусна стаята.

Гарион се помота наоколо и после се отпусна на един стол. Много неща му се бяха случили през този ден и изведнъж почувства, че е сърдит на целия свят.

Леля Поул продължаваше да шие.

– Защо правиш това? – попита Гарион най-после. – Никога няма да облека тази стара дреха отново.

– Тя се нуждае от поправка, скъпи.

– Има стотици хора наоколо, които могат да го направят вместо теб.

– Предпочитам да го направя сама.

– Остави дрехата, за да поговорим!

Тя остави туниката настрана и го погледна въпросително:

– И какво би искал да обсъди Ваше Величество с мен?

– Лельо Поул! – гласът на Гарион звучеше отчаяно. – Не и ти...

– Тогава не издавай заповеди, скъпи – посъветва го тя и пак взе туниката.

Гарион я наблюдава известно време, без да знае какво да каже. После странна мисъл се появи в съзнанието му.

– Защо правиш това, лельо Поул? – попита той, този път с истинско

любопитство. – Вероятно никой няма да я облече повече. Така че просто си губиш времето с нея.

– Това е моето време, скъпи – припомни му тя.

Поулгара вдигна очи, погледът ѝ беше неразгадаем. После без никакво обяснение, тя вдигна туниката с едната си ръка и прекара пръстите на другата по скъсаното място. Гарион почувства леко напрежение, а звукът, който последва, беше като шепот. Скъсаното изчезна пред очите му, сякаш никога не го е имало.

– Виждаш ли сега колко е безсмислено да я поправам – усмихна се Поулгара.

– Защо го правиш тогава?

– Защото обичам да шия, скъпи!

С леко движение тя скъса туниката отново. После взе иглата търпеливо се захвана да шие скъсаното.

– Шиенето ангажира ръцете и очите, но оставя ума свободен за други неща. Много е успокояващо.

– Понякога е трудно да те разбере, лельо Поул.

– Да, скъпи. Знам.

Гарион направи няколко крачки, после изведнъж коленичи до стола ѝ, отмести туниката настрана, сложи глава в скута ѝ и заплака:

– О, лельо Поул!

– Какво има, скъпи? – тя внимателно погали косата му.

– Толкова съм самотен.

– Това ли е всичко?

Гарион вдигна глава и я погледна с невярващ поглед. Не беше очаквал това.

– Всеки е самотен, драги мой – обясни тя, като го придърпа към себе си. – Докосваме се леко до другите хора, после пак оставаме сами. Ще свикнеш с това.

– Сега никой не си говори с мен, поне не така, както правеха преди. Все се покланят и ми казват „Ваше Величество“.

– Ти си кралят в крайна сметка! – отвърна тя.

– Но не искам да бъда.

– Такава е съдбата на семейството ти и не можеш да я промениш... Разказвал ли ти е някой за принц Гарид?

– Не, не мисля. Кой е той?

– Той бил единственият оцелял след атаката на нийсаните и убийството на крал Горек и семейството му. Избягал, като скочил в морето.

– На колко години е бил?

– На шест. Бил много смело дете. Всички мислели, че се е удавил и че морето е отнесло тялото му. Дядо ти и аз подхранвахме тази заблуда. В продължение на триста години ние криехме наследниците на принц Гарид. В продължение на векове те живееха в прикритие с една единствена цел – да те издигнат на трона. А сега ти казваш, че не искаш да бъдеш крал?

– Не познавам никой от тези хора – каза той сърдито. Знаеше, че постъпва лошо, но не можа да сдържи негодуванието си.

– Ще ти помогне ли, ако ги видиш някои от тях?

Въпросът го изненада.

– Може би – реши той.

Дъщерята на магьосника остави туниката настрана и се изправи.

– Ела с мен! – поведе го към високия прозорец, който гледаше надолу към града.

Имаше малко балконче отвън. В ъгъла, където улукът с беше спускал, се беше образувал тънък черен лед, който криволичеше надолу и стигаше до пода на балкона. Леля Поул откачи резето на прозореца и той се отвори. Нахлу леден въздух, който накара свещите да затанцуват.

– Погледни в леда, Гарион! – посочи му лъскавото черно петно. – Вгледай се дълбоко в него.

Имаше нещо в леда – отначало беше безформено, но постепенно ставаше все по-ясно. Беше фигура на бледа руса жена, доста красива, с топла усмивка на устните. Изглеждаше млада, а очите ѝ бяха вперени в лицето на Гарион.

– Детето ми! – прошепна някакъв глас. – Моят малък Гарион...

Гарион потръпна.

– Мамо?

– Толкова си висок – продължи шепотът. – Почти мъж.

– И вече крал, Илдера – леля Поул също заговори с фантома.

– Значи той е бил избраника! – ликуваше духът на майка му. – Знаеш си. Усещах го, още докато го носех под сърцето си.

Втора фигура започна да се очертава до първата. Беше висок слаб мъж с тъмна коса и странно познато лице. Гарион ясно видя приликата със собствените си черти.

– Привет, Белгарион, сине мой! – промълви и втората фигура.

– Татко – отвърна Гарион без да знае какво друго да каже.

– Приеми благословията ни, Гарион! – рече баща му, когато двете фигури започнаха да се размиват.

– Отмъстих за теб, татко – извика Гарион след тях. Струваше му се

важно да го знаят. Така и не можа да се увери дали те го чува.

Леља Поул се беше облегла на рамката на прозореца, а лицето ѝ беше уморено.

– Добре ли си? – попита я Гарион загрижено.

– Беше трудно да го направя, скъпи – каза му тя и прекара ръка през измореното си лице.

Последва още един проблясък и дълбините на леда се появи и познатата фигура на синия вълк – онзи, който се присъедини към Белгарат в битката с Грул елдарака в планината на Улго.

Вълкът седна и се загледа в тях за момент, после бързо се превърна в снежен бухал и накрая в жена със светлокафява коса и златисти очи. В лицето приличаше на леља Поул и Гарион не можеше да спре да мести поглед от едната към другата, за да ги сравни.

– Остави отворено, Поулгара! – проговори нежно жената със златистите очи. Гласът и беше топъл и нежен като лятна вечер.

– Да, мамо – отвърна леља Поул. – Ще затворя след малко.

– Всичко е наред, Поулгара – каза жената-вълк на дъщеря си. – Даде ми възможност да го видя.

Тя погледна Гарион право в лицето.

– Запазил е някои черти – отбеляза тя. – Малко около очите и формата на челюстта. Той знае ли?

– Не всичко, мамо – отвърна леља Поул.

– Може би така е по-добре – рече Поледра.

После от тъмните дълбини на леда се появи нова фигура. Още една жена. Тя имаше коса като слънчева светлина, а лицето ѝ приличаше повече на леља Поул, отколкото на Поледра.

– Поулгара, скъпа сестричке.

– Белдаран – гласът на леља Поул беше натезал от любов.

– И Белгарион – каза далечната баба на Гарион, – последното цвете на любовта ми с Рива.

– Приеми и нашата благословия, Белгарион – заяви Поледра. – Сбогом засега и помнете, че ви обичаме.

После и двете изчезнаха.

– Помогна ли ти това? – попита леља Поул.

Гласът ѝ беше разстроен, а очите ѝ пълни със сълзи.

Гарион беше прекалено изненадан от това, което видя и чу, за да отговори. Мълчаливо кимна с глава.

– Радвам се тогава, че усилията ми не отидоха напразно – заключи тя. – Моля те, затвори прозореца, скъпи. Зимата влиза в стаята през

него.

ГЛАВА 14

Беше първият пролетен ден и крал Белгарион беше ужасно нервен. Очакваше шестнадесетия рожден ден на принцеса Се'Недра с нарастващо нетърпение и сега, когато този ден най-после дойде, беше на ръба на паниката. Тъмносинята риза, над която дузина шивачи работиха седмици наред, не му стоеше както трябва. Беше малко тясна в раменете, а твърдата яка драскаше врата му. Освен това короната му се струваше необичайно тежка в този ден. Тронът също сякаш беше по-неудобен от обикновено.

Залата на краля на Рива беше украсена, но дори знамената и гирляндите от бледи пролетни цветя не можеха да прикрийт истинската мрачна безжизненост на огромното помещение. Събралите се благородници си бърбеха и се смееха помежду си, сякаш нищо важно не се случваше – Гарион се почувства обиден от безсърдечната липса на интерес към това, което предстоеше.

Леля Поул беше застанала вляво от трона, пременена в нова сребриста рокля и със сребърен венец в косите. Белгарат седеше отпуснат безгрижно от другата страна на краля. Облечен беше в нова риза, която кой знае защо висеше по него като дрипа.

– Не се върти толкова, скъпи – каза спокойно леля Поул.

– Много ти е лесно да го кажеш – отвърна рязко Гарион.

– Опитай се да не мислиш за това – посъветва го Белгарат. – След малко всичко ще свърши.

Тогава Бранд, чието лице изглеждаше още по-мрачно от обикновено, влезе в залата от страничната врата и се приближи към трона.

– На вратите на цитаделата стои един нийсанец, Ваше Величество – прошепна той. – Казава, че е пратеник на кралица Салмисра и е дошъл да присъства на церемонията.

– Възможно ли е това? – Гарион се обърна към леля Поул изненадан от новината.

– Не съмсем – отвърна тя. – По-вероятно е това да е дипломатическа измислица. Предполагам, че нийсаните биха предпочели да запазят в тайна състоянието на Салмисра.

– Какво да правя? – попита Гарион.

– Пусни го да влезе – сви рамене Белгарат.

– Тук вътре? – Бранд беше шокиран. – Нийсанец в тронната зала? Не говориш сериозно, Белгарат.

– Гарион е владетел на Запада, Бранд – отвърна старецът – включително и на Нийса. Не мисля, че хората-змии ще ни бъдат полезни някога, но нека бъдем учтиви с тях.

Лицето на Бранд застина в несъгласие.

– Какво е решението на Ваше Величество? – попита той направо Гарион.

– Ами... – Гарион се поколеба. – Да влезе, нали?

– Не се колебай, Гарион! – намеси се твърдо леля Поул.

– Съжалявам! – подхвърли Гарион.

– И не се извинявай! – добави Поулгара. – Кралете не извиняват.

Той я погледна безпомощно. После се обърна към Бранд:

– Кажете на посланика на Нийса да се присъедини към нас – тонът му прозвуча миролюбиво.

– Между другото, Бранд – каза Белгарат, – не бих искал да вдига много шум. Нийсанецът има статут на посланик и ще бъде грубо нарушение на протокола, ако почине внезапно.

Бранд се поклони сковано, обърна се и напусна залата.

– Наистина ли беше необходимо това, татко? – попита леля Поул.

– Старите вражди умират трудно – отвърна Белгарат. – Понякога е по-добре да кажеш всичко открито, за да няма недоразумения по-късно.

Когато посланикът на кралицата-змия влезе в залата, Гарион ахна от изненада. Беше Сади, главният евнух в двореца на Салмисра. Слабият мъж с мъртъв поглед и обръсната глава беше облечен в обичайната пъстра синьо-зелена роба и се кланяше, докато се приближаваше към трона.

– Привет на Ваше Величество от вечната Салмисра, кралицата на хората змии – каза той с характерния си алтов глас.

– Заповядай, Сади! – отвърна официално Гарион.

– Моята кралица Ви изпраща най-добри пожелания в този прекрасен ден – продължи Сади.

– Наистина ли? – попита директно Гарион.

– Не съм съмнителен, Ваше Величество – призна Сади, без да се смути ни най-малко. – Но съм убеден, че щеше да го направи, ако можеше да разбере какво става.

– Как е тя? – попита Гарион и си припомни ужасната трансформация, която беше преживяла Салмисра.

– Положението е тежко – отвърна Сади. – Това, разбира се, не е

нещо ново. За щастие спи една-две седмици, след като я нахраним. Смени си кожата миналия месец и това я направи невъзможна.

Вдигна очи към тавана.

– Беше отвратително – измърмори той. – Ухапа трима слуги. Те умряха, разбира се.

– Отровна ли е? – попита Гарион, потресен от разказа му.

– Винаги е била отровна, Ваше Величество.

– Нямах това предвид.

– Извинете ме за малката шега! Ако се съди по реакцията на хората, които ухапа, предполагам, че е поне десет пъти по-смъртоносна от обикновена кобра.

– Много ли е нещастна?

Гарион изпита странно съжаление към отвратително променената кралица.

– Трудно е да се каже, Ваше Величество – отвърна Сади замислено.

– Трудно е да се каже какво чувства една змия, нали разбирате. Докато не се научи да ни съобщава по някакъв начин заповедите си, на нас тя ни изглежда примирена с новото си тяло. Храним я, чистим ѝ. Щом има на разположение огледало и някого, когото да хапе, когато е нервна, изглежда доволна.

– Все още се оглежда в огледалото? Не предполагам, че продължава да го прави.

– Ние имаме малко по-различни възгледи за влечугите, Ваше Величество – обясни Сади. – Намираме ги за доста привлекателни същества и нашата кралица е една прекрасна змия, в края на краищата. Новата ѝ кожа е чудесна и тя се гордее с нея.

Той се обърна към леля Поул и я поздрави:

– Лейди Поулгара! – поздрави я той.

– Сади! – отвърна тя с леко кимване.

– Може ли да Ви предам сърдечните благодарности на правителството на Нейно Величество?

Леля Поул повдигна любопитно едната си вежда.

– На правителството, милейди, не на самата кралица. Вашата... ъ-ъ-ъ... намеса да кажем, много опрости нещата в нашия дворец. Вече не се тревожим за прищевките на Салмисра и за странните ѝ апетити. Управляваме с комитет и почти не ни се налага да се тровим помежду си. Не са се опитвали да ме отровят от месеци. Всичко е спокойно и цивилизовано в Стис Тор сега.

Той отправи бърз поглед към Гарион.

– Позволете да Ви поздравя за успеха, който сте постигнали с Негово Величество. Изглежда значително възмъжал. Беше още хлапе, когато се видяхме последния път.

– Какво става с Исус? – попита го Гарион, като се направи, че не е чул последната забележка.

Сади сви рамене.

– Исус? О, все още си изкарва хляба като платен убиец, предполагам. Сигурно някой ден ще открием тялото му да плува по реката. Това е очакван край за хора като него.

Откъм вратите в задната част на залата засвириха тръби. Гарион се изправи нервно и устата му внезапно пресъхна.

Тежките врати се отвориха и две редици толнедрански легионери замаршируваха през залата. Металните пластини на гърдите им бяха излъскани и блестяха като огледала, а високите червеникави пера на шлемовете им се поклащаха докато маршируваха. Включването на легионерите в церемонията беше разгневило Бранд. Пазителят на Рива потъна в ледено мълчание, когато разбра, че Гарион е разрешил на посланик Валгон да осигури подходящ ескорт на принцеса Се'Недра. Бранд не харесваше толнедранците и очакваше с нетърпение да види унижението на гордостта на империята, когато Се'Недра влезе сама в огромната зала. Присъствието на легионерите провали това, разбира се. Разочарованието и неодобрението на Бранд бяха болезнено видими. Колкото и да искаше да не си разваля отношенията с Бранд, Гарион не можеше да си позволи да започне официалната си връзка с бъдещата си съпруга, като я унижи публично.

Когато Се'Недра влезе, ръката ѝ лежеше спокойно върху тази на Валгон – беше същинска имперска принцеса. Гарион се захласна. Въпреки че хрониките на Воу Мимбре изискваха тя да се появи в сватбена рокля, Гарион не беше подготвен за чак такова имперско великолепие. Роклята ѝ беше от златен и бял брокат, обшит с малки перлички, а шлейфът се влачеше по земята зад нея. Огнената ѝ коса беше накъдрена и падаше на вълни по лявото ѝ рамо като тъмночервен водопад. Диадема от цветно злато прикрепяше късия воал, който забулваше лицето ѝ и му придаваше странно меко сияние. Беше миниатюрна и перфектна, не-реално изящна. Очите ѝ блестяха като малки зелени ахати.

Двамата с Валгон се движеха величествено между редиците на високите легионери с бляскави униформи. Когато стигнаха до предната част на залата, спряха.

Бранд, сериозен и внушителен, взе жезъла си от Бралон, своя най-

голям син, и удари силно три пъти по каменния под.

– Нейно Имперско Величие Се'Недра от империя Толнедра – обяви той с дълбок и силен глас. – Ще я удостои ли Ваше Величество с аудиенция?

– Ще приема принцесата! – заяви Гарион и се изправи леко на трона си.

– Принцеса Се'Недра може да си приближи до трона! – обяви Бранд.

Независимо от това, че думите му бяха част от официалния ритуал, те бяха внимателно подбрани, за да стане ясно на всички, че принцесата на Толнедра се беше явила като молител.

Очите на Се'Недра бълваха огън и Гарион изстена вътрешно. Все пак мъничката принцеса се приближи към определеното място и се поклони величествено. В този жест нямаше никакво смирение.

– Принцесата може да говори – прогърмя гласът на Бранд. В един много кратък момент на раздражение на Гарион му се прииска да го удуши.

Се'Недра се изправи с лице, студено като зимно море.

– Аз, Се'Недра, дъщеря на Ран Боруни XXIII и принцеса на империя Толнедра се явявам съгласно договора и закона пред Негово Величество Белгарион, крал на Рива – заяви тя. – Така империя Толнедра още веднъж засвидетелства своето желание да изпълни задължението си, посочено в хрониките на Воу Мимбре. Нека останалите кралства видят готовността на Толнедра и да последват примера, като също изпълнят своите ангажименти. Заявявам пред тези свидетели, че съм неомъжена девица на подходяща възраст. Ще ме приеме ли Ваше Величество за своя съпруга?

Отговорът на Гарион беше добре обмислен. Тихият вътрешен глас беше предложил начин за преодоляване на дългите години семейно разногласие. Той се изправи и каза:

– Аз, Белгарион, крал на Рива, приемам имперската принцеса Се'Недра за своя съпруга и кралица. Заявявам освен това, че тя ще управлява заедно с мен Рива и всички останали земи, които бъдат присъединени към кралството.

Изненадата, която премина през цялата зала, се чу ясно, а лицето на Бранд побеля. Погледът, който Се'Недра отправи към Гарион, беше пълен с учудване, а остротата в очите ѝ се смекчи.

– Ваше Величество е много мил – отвърна тя с лек поклон. Част от напрежението беше изчезнало от гласа ѝ и тя погледна бързо встрани

към разгневения Бранд.

– Имам ли Вашето разрешение да се оттегля, Ваше Величество? – попита мило бъдещата кралица.

– Както предпочитате, Ваше Височество – отвърна Гарион и потъна пак в трона си.

Потеше се усилено. Принцесата се поклони отново, а в очите й проблясваха палави пламъчета. После се обърна и напусна залата, обградена от легионерите.

Когато вратите се захлопнаха след нея, през тълпата премина гневен шепот. Думата „нечувано“ беше най-често повтаряна.

– Това е нечувано, Ваше Величество – запротестира Бранд.

– Не съвсем – отвърна Гарион отбранително. – Престолът на Арендия се поделя от крал Кородулин и кралица Маясерана.

Той погледна към Мандорален, който блестеше в снаряжението си, с тиха молба в очите.

– Негово Величество казва истината, милорд Бранд – заяви Мандорален. – Уверявам ви, че нашето кралство не страда липсата на еднолично управление.

– Онова е Арендия – противопостави се Бранд. – Това е Рива. Двете страни са напълно различни. Никой алорнски владетел не е бил управляван от жена.

– Няма да ни навреди, ако се възползваме от евентуални предимства на ситуацията – допусна Родар. – Ето например моят кралица – тя има много по-значителна роля в управлението на Драсния, отколкото позволяват обичаите.

С огромни усилия Бранд успя да се овладее.

– Разрешете да се оттегля, Ваше Величество – обърна се то към Гарион с все още побеляло от гняв лице.

– Както искаш – отвърна Гарион тихо.

Нещата не се развиваха добре. Консерватизмът на Бранд се оказа един голям проблем, който не беше предвидил.

– Интересно решение, скъпи – каза му тихо леля Поул, – но не мислиш ли, че щеше да бъде добре да го обсъдиш с някого преди да го направиш обществено достояние?

– Няма ли това да помогне за заздравяване на отношенията ни с Толнедра?

– Много е възможно – призна тя. – Не казвам, че е лоша идея, Гарион. Просто мисля, че щеше да е по-добре, ако ни беше уведомил предварително. На какво се смееш? – попита тя настоятелно. Белгарат, който

се беше облегал на трона и се превиваше от смях.

– Последователите на култа към мечката ще получат общ сърдечен удар – изкиска се той.

Очите на леля Поул се разшириха едва забележимо.

– О, Боже! Бях забравила за тях.

– Няма да им хареса много, нали? – заключи Гарион. – Особено като се има предвид това, че Се'Недра е толнебранка.

– Мисля, че можеш да разчиташ на тяхното избухване – отвърна старият магьосник и продължи да се смее.

През следващите дни сивите зали на цитаделата бяха изпълнени с багри, защото гъмжаха от официални гости и пратеници, които бърбеха и клюкарстваха. Богатите и разнообразни дарове, които бяха донесли за сватбата, заемаха няколко маси, подредени покрай стените на огромната тронна зала. Гарион обаче не можеше да се разходи и да види тези дарове. Той прекарваше дните, затворен в една стая със съветниците си и с посланика на Толнедра и неговата свита – договаряха условията на брачния документ.

Валгон се вкопчи в готовността на Гарион да наруши традициите и се стараеше да извлече максимална полза от това, а Бранд отчаяно се опитваше да включи клаузи и условия, които да ограничат властта на Се'Недра. Докато двамата се препираха, Гарион се улови, че все по-често се заглежда през прозореца. Небето над Рива беше наситено синьо и вятърът гонеше пухкавите бели облачета. Мрачните зъбери на острова бяха докоснати от първите зелени цветове на пролетта. Вятърът довяваше през прозореца далечната песен на овчарка, която пееше на стадата си. Гласът ѝ беше необработен, но омайваше – тя пееше без следа от кокетство, сякаш нямаше жива душа на разстояние от сто мили наоколо. Гарион въздъхна със съжаление, когато последните звуци от песента ѝ замряха в далечината и насочи отново вниманието си към тягостните преговори.

Вниманието му постоянно се раздвояваше в тези първи дни на пролетта. Тъй като не можеше лично да се заеме с търсенето на мъжа с откъснатото тъгълче на наметалото, трябваше да разчита на Лелдорин, а той пък не беше човек, на който може винаги да се разчита. Все пак издирването на евентуалния нападател беше разпалило ентузиазма на младия астурианец. Той обикаляше около цитаделата, хвърляше прикрити мрачни погледи наоколо и докладваше за липсата на резултат с тайнствен шепот. Може би допусна грешка, като остави нещата в ръцете на Лелдорин, но всъщност нямаше никакъв избор. Който и да е от

останалите приятели на Гарион щеше да вдигне шум до небесата и всичко щеше да излезе наяве. Гарион не искаше това. Не беше готов да вземе каквото и да било решение относно нападателя, преди да разбере кой беше хвърлил камата по него и защо го беше направил. Възможно беше да са замесени и други хора. Само на Лелдорин можеше да се разчита за пълно мълчание по въпроса. Но имаше и друг проблем. Лелдорин умееше да превръща и най-простите неща в катастрофа и Гарион се притесняваше от това почти толкова, колкото и от възможността друга кама да изскочи от сенките зад незащитения му гръб.

Сред гостите, дошли за годежните церемонии, беше братовчедката на Се'Недра – Ксера, която присъстваше като личен представител на кралица Ксанта. Макар и срамежлива в началото, дриадата скоро загуби резервираността си, когато се оказа център на вниманието на група заплени от нея млади благородници.

Подаръкът на кралица Ксанта за младоженците беше доста странен, помисли си Гарион. Увити в обикновени хартии, Ксера им подари два поклннали жълъда. Се'Недра обаче изглеждаше възхитена. Тя настояваше да насадят жълдите веднага и се втурна към малката уединена градинка, граничеща с кралски покои.

– Много мило – каза Гарион колебливо, като стоеше и наблюдаваше как неговата принцеса е коленичила в мократа градинска леха и съредоточено подготвя пръстта, за да приеме подаръка на кралица Ксанта.

Се'Недра го изгледа.

– Не вярвам, че Ваше Величество разбира значимостта на подаръка – рече тя с онзи омразен официален тон, към който придържаше напоследък.

– Престани! – прекъсна я Гарион сърдито. – Все пак си имам име и съм почти уверен, че не си го забравила.

– Ако Ваше Величество настоява – отвърна тя надменно.

– Мое Величество настоява. Какво толкова специално има в тези жълъди?

Тя го погледна почти състрадателно.

– Ти не можеш да разбереш.

– Ако си направите труда да ми обясните, сигурно все нещо ще свана.

– Много добре – гласът ѝ звучеше дразнещо надменно. – Единият жълд е от собственото ми дърво. Другият е от дървото на кралица Ксанта.

– Е, и?

– Виждаш колко невъзможно глупав е – каза принцесата на братовчедка си.

– Той не е дриада, Се'Недра – обясни Ксера спокойно.

– Очевидно.

Ксера се обърна към Гарион:

– Всъщност жълдите не са от майка ми. Те са подарък от самите дървета.

– Защо ни ми казахте това от самото начало? – попита настоятелно Гарион, като се обърна към Се'Недра.

Тя изсумтя и продължи да копае.

– Докато са още млади дръвчета, Се'Недра ще ги увие едно в друго – поясни Ксера. – Като пораснат, те ще се преплетат и ще се превърнат в едно дърво. За дриадите това е символ на брака. Двете дръвчета ще станат едно цяло – също като теб и Се'Недра.

– Това ще видим по-късно – Се'Недра изсумтя, ровейки в пръстта.

Гарион въздъхна.

– Надявам се тези дърветата да са търпеливи.

– Дърветата са много търпеливи, Гарион – отвърна Ксера. Тя направи жест, който Се'Недра не можеше да види и Гарион я последва в другия край на градината.

– Тя наистина те обича – прошепна му Ксера. – Не би си признала, разбира се, но те обича. Познавам я достатъчно добре, за да го забележа.

– Защо се държи така тогава?

– Не понася да я карат насила да прави разни неща, това е всичко.

– Не съм аз този, който я насилва. Защо си го изкарва на мен?

– Можеш ли да се досетиш за някой друг, на когото да си го изкара?

Гарион не беше се замислял за това. Напусна градината безшумно. Думите на Ксера му дадоха някаква надежда, че поне един от проблемите му може да бъде разрешен най-после. Се'Недра щеше да се поцупи известно време, а после, след като го е накарала да страда достатъчно, щеше да отстъпи. Може би ако страдаше видимо повече, можеше да ускори малко нещата.

Другите проблеми не се бяха променили съществено. Трябваше да поведе армията си срещу Кал Торак. Белгарат продължаваше да не дава признаци, че властта му е незасегната. А в Цитаделата, доколкото знаеше, някой готвеше следващо покушение срещу краля. Гарион въздъхна и се върна в покоите си, където можеше да се безпокои тайно от всички.

Малко по-късно получи съобщение, че леля Поул иска да го види в

нейния апартамент. Отиде веднага и я завари седнала до огъня да шие както обикновено. Белгарат, облечен в старите си износени дрехи, седеше в един от удобните дълбоки столове от другата страна на огнището – с вдигнати крака и халба бира в ръката.

– Искала си да ме видиш, леля Поул? – попита Гарион, като влезе.

– Да, скъпи – отвърна тя. – Седни. – Погледна го малко критично. – Не прилича много на крал все още, нали, татко?

– Дай му време, Поул – каза старият мъж.

– Вие двамата сте знаели от самото начало, така ли? – прекъсна ги язко Гарион. – Имам предвид, че сте знаели кой съм!

– Естествено – отговори леля Поул по онзи типичен за нея вбесяващия начин.

– Ако сте искали да се държа като крал, е трябвало да ми кажете. Така щях да имам известно време да свикна с тази мисъл.

– Веднъж вече обсъждахме това – отбеляза Белгарат. – Много, много отдавна. Сигурен съм, че ако спреш и се замислиш, ще разбереш защо трябваше да го запазим в тайна.

– Може би – каза Гарион малко несигурно. – Всичко стана толкова бързо. Не бях свикнал още да бъда магьосник, а сега трябва да бъда и крал. Това ме изкарва от равновесие.

– Можеш да се справиш, Гарион. – увери го леля Поул.

– По-добре му дай амулета! – каза ѝ Белгарат. – Принцесата ще дойде скоро.

– Тъкмо се канех да го направя, татко – отговори тя.

– Какво е това? – попита Гарион.

– Принцесата има подарък за теб – каза леля Поул. – Пръстен. Това е един доста показан акт, но ти трябва да изглеждаш доволен.

– Не е ли редно и аз да ѝ дам нещо в замяна?

– Вече се погрижих за това, скъпи.

Тя извади малка кадифена кутийка от масата до стола, на който седеше.

– Ти ще ѝ дадеш това! – подаде кутийката на Гарион.

В кутията лежеше сребърен амулет, по-малък от този на Гарион. Върху лицевата част миниатюрно, но с всички детайли, беше изобразено онова огромно дърво, което се извисяваше самотно на сред долината на Алдур. В клоните му беше преплетена корона. Гарион държеше амулета в дясната си ръка, като се опитваше да установи дали в него имаше същата сила, като тази, която знаеше, че има в неговия амулет. Имаше нещо, но сякаш не беше същото.

– Сякаш е по-различен от тези, които ние носим – заключи той.

– Така е – отговори Белгарат. – Се'Недра не е вълшебница, така че тя не би могла да го използва по същия начин като нас.

– Ти каза „не съвсем“. Значи в него има някаква сила все пак?!

– Би могъл да ѝ помогне да стигне до някои прозрения – отговори старецът – ако е достатъчно търпелива да се научи как да го използва.

– Какво точно имаш предвид, като използваш думата „прозрение“?

– Способност да вижда и чува неща, които по друг начин не би могла да види или чуе – уточни Белгарат.

– Има ли още нещо, което трябва да знам, преди да дойде Се'Недра?

– Просто ѝ кажи, че това е семейно бижу – предложи леля Поул. – Беше на сестра ми Белдаран.

– Трябва да го задържиш, лельо Поул – противопостави се Гарион. – Мога да подаря нещо друго на принцесата.

– Не, скъпи. Белдаран иска тя да го притежава.

Гарион намираще навика на леля Поул да говори за хора, които отдавна са мъртви в сегашно време, за доста обърквач, така че не продължи темата.

Чу се леко почукване на вратата.

– Влез, Се'Недра – покани я леля Поул.

Малката принцеса носеше твърде обикновена зелена рокля и изглеждаше малко унила.

– Ела до огъня! – каза и леля Поул. – Вечерите са все още хладни по това време на годината.

– Винаги ли е толкова студено и влажно в Рива? – попита Се'Недра, докато се приближаваше към огнището.

– Намираме се доста на север от Тол Хонет – подчерта Гарион.

– Знам това! – в гласа ѝ имаше леко раздражение.

– Винаги съм мислил, че според обичая младите започват да се заяждаш след сватбата – отбеляза Белгарат закачливо. – Да не са се променили правилата?

– Това е само тренировка, Белгарат – отговори Се'Недра дяволито. – Само тренировка за по-късно.

Възрастният мъж се усмихна.

– Когато искаш, можеш да бъдеш очарователно малко момиче – рече той.

Се'Недра се поклонил с усмивка. После се обърна към Гарион:

– За толнедранското момиче е традиция е да подари на годеника си

скъпоценен подарък.

Подаде му голям пръстен, украсен с няколко бляскави камъка.

– Този пръстен е принадлежал на Ран Хорб II, най-великия от всички толнедрански императори. Може да ти помогне да бъдеш по-добър крал.

Гарион въздъхна.

– За мен ще бъде чест да нося пръстена – отговори той толкова смилено колкото можеше, – а аз бих желал ти да носиш това.

Подаде кадифената кутийка.

– Била е на съпругата на Рива Желязната хватка – сестрата на леля Поул.

Се'Недра взе кутията и я отвори.

– Защо го правиш, Гарион? – възкликна тя. – Прекрасен е! – Въртеше амулета в ръка, за да улови светлината от камината. – Дървото изглежда толкова истинско, че почти можеш да помиришеш листата.

– Благодаря! – Белгарат кимна скромно.

– Ти ли си го правил? – гласът на принцесата прозвуча слисано.

Възрастният мъж кимна.

– Когато Поулгара и Белдаран бяха деца, живеехме в долината. Нямахме много златари, така че трябваше да направя амулетите им сам. Алдур ми помогна за някои от по-фините детайли.

– Това е безценен подарък, Гарион.

Девојката грейна и Гарион започна да се надява на щастливо бъдеще.

– Помогни ми да си го сложа – тя му подаде двата края на верижката, а с другата ръка отметна грамадата от тъмночервена коса, която се спускаше по едното ѝ рамо.

– Приемаш ли подаръка, Се'Недра? – попита я леля Поул, като придаде на въпроса специфично ударение.

– Разбира се, че го приемам!

– Без резерви и по твоя собствена свободна воля? – настоя леля Поул със сериозни очи.

– Приемам подаръка, лейди Поулгара – отговори Се'Недра. – Сложи ми го, Гарион. Закопчай го добре. Не искам да го изгубя...

– Не мисля, че трябва да се тревожиш за това – каза ѝ Белгарат.

Ръцете на Гарион потръпваха, докато държеше изящната закопчалка. Върховете на пръстите му изтръпнаха странно, когато двата края се съединиха с едва доловимо щракване.

– Хвани амулета в ръката си, Гарион – нареди леля Поул.

Се'Недра повдигна брадичката си и Гарион взе медальона в дясната си длан. Тогава леля Поул и Белгарат сключиха ръце около неговата. Енергията от ръцете им премина в талисмана на Се'Недра.

– Сега ти си свързана с нас, Се'Недра – каза тихо леля Пол на принцесата, – с връзка, която не може да бъде разрушена.

Се'Недра се вгледа в нея неразбиращо, после очите ѝ бавно се разшириха и едно ужасно подозрение започна да нараства в тях.

– Махни го – каза тя остро на Гарион.

– Не може да го направи – уведоми я Белгарат, като седна и взе халбата си отново.

Се'Недра дърпаше верижката с двете си ръце.

– Само ще се одраскаш, скъпа – предупреди я нежно леля Поул. – Верижката няма да се скъса, не може да бъде срязана и няма да мине през главата ти. Не трябва никога да се притесняваш, че можеш да я загубиш.

– Ти го направи! – разбесня се принцесата срещу Гарион.

– Какво съм направил?

– Сложи ми тази робска верига. Не ти стига това, че трябва да ти се покланям, а сега ме окова и с вериги.

– Не съм знаел – запротестира той.

– Лъжец! – развика се тя.

После се обърна и побягна от стаята, като ридаше неутешимо.

ГЛАВА 15

Гарион беше в лошо настроение. Перспективата за още един ден, изпълнен с церемонии и досадни конференции му се струваше напълно непоносима. Стана рано, за да избяга от кралската спалня, преди да се появи прекалено учтивият секретар с неговия безкраен списък и да провали целия му ден. Гарион тайно ненавиждаше безобидния човек, въпреки че знаеше, че той просто си върши работата. Времето на краля трябва да бъде организирано и това беше задачата на секретаря. Всяка сутрин след закуска следваше почтителното почукване на вратата, секретарят влизаше, покланяше се и започваше да подрежда деня на младия крал минута по минута. Гарион беше абсолютно сигурен, че някъде – вероятно скрит и строго охраняван – стоеше списъкът, който съдържаеше програмата за останалата част от живота му, включително и кралското му погребение.

Този ден зората беше прекалено красива, за да мисли за разни досадни формалности и тежката конференция. Слънцето изгря иззад Морето на ветровете, докосвайки с лъчи покритите със сняг скалисти върхове, като ги оцветяваше в розово, а утринните сенки в дълбоките долини зад града – в бледосиньо. От малката градинка зад прозореца на краля напираше уханието на пролетта. Гарион реши, че трябва да се измъкне поне за час. Облече бързо туниката, панталона и меките ривански ботуши, като внимателно подбираше по-обикновени дрехи, доколкото позволяваше кралският му гардероб. Спря за миг само за да препаше меча си и се измъкна от кралските покои. Мислеше да не взема стража със себе си, но благороднието надделя.

Търсенето на мъжа, който се опита да го убие в мрачния коридор беше в застой. Но двамата с Лелдорин откриха, че връхните дрехи на всеки човек от Рива се нуждаеха от поправки. Сивото наметало се използваше не като официално облекло, а по-скоро като топла дреха. Много от наметалата бяха в окаяно състояние. Нещо повече, след като вече беше пролет, мъже щяха скоро да престанат да ги носят – единствената следа за самоличността на нападателя сигурно щеше да бъде заключен в някой шкаф.

Гарион разсъждаваше върху това, докато вървеше замислен през тихите коридори на цитаделата, а двама облечени в ризници стражи го следваха на почтително разстояние. Нападателят, разсъждаваше той, вероятно не беше гролим. Леля Поул имаше чудната способност да чете мислите на гролимите и щеше да го предупреди. По всяка вероятност нападателят изобщо не беше чужденец, а острова имаше твърде малко чужденци – едва ли беше възможно някой от тях да се промъкне незабелязано в двореца. Най-вероятно беше да е риванец, но пък защо един риванец ще иска да убие краля, който току-що се е завърнал след тринадесетвековно изгнание?

Той въздъхна с недоумение и позволи на ума си да го отнесе към други мисли. Пожела си отново да е просто Гарион. Желаше го повече от всичко. Искаше му се да може да се събуди в някоя отдалечена крайпътна странноприемница и да поеме сам през сребърната светлина на зората към върха на следващия хълм, за да види какво се простира отвъд. Въздъхна отново. Сега беше известен човек и подобна свобода не му беше позволена. Беше абсолютно сигурен, че никога вече няма да може да остане сам със себе си.

Мина край една отворена врата и чу познат глас:

– Греховете се промъкват в нашите умове в момента, когато

позволим на мислите си да се отклонят – казваше Релг.

Гарион спря и даде знак на стражата да мълчи.

– Трябва ли всичко да е грях? – попита Тайба.

Бяха почти непрекъснато заедно от момента, в който Релг спаси Тайба от мъчителна смърт в пещерата под Рак Ктхол. Гарион беше уверен, че и двамата не осъзнаваха този факт. Нещо повече, той беше виждал страданието, изписано по лицето и на Тайба, и на Релг всеки път, когато бяха разделени. Нещо, което беше извън техния контрол, ги сближаваше.

– Светът е изпълнен с грехове – заяви Релг. – Трябва постоянно да сме нащрек. Трябва ревностно да пазим чистотата си от всякакви форми на съблазън.

– Това е доста изморително.

Тайба беше почти изумена.

– Мислех си, че искаш насоки! – обвини я Релг. – Ако си дошла да ми се подиграваш, ще си тръгна веднага.

– О, седни, Релг – каза тя. – Няма да стигнем доникъде, ако продължаваш да се обиждаш от всичко, което казвам.

– Изобщо ли нямаш представа за значението на религията? – попита той след малко.

Беше му любопитно да чуе нейния отговор.

– В робските колиби думата „религия“ означаваше „смърт“. Означаваше, че ще ти извадят сърцето.

– Това е извращение на гролимите. Не си ли имала своя религия?

– Робите идваха от целия свят и се молеха на много богове – обикновено за смърт.

– Ами твоят народ? Кой е твоят бог?

– Бяха ми казали, че името му е Мара. Но ние не му се молим, не и след като ни изостави.

– Човек няма право да обвинява боговете – каза ѝ Релг строго. Задължение на човека е да величае бога си и да му се моли дори ако молитвите му остават нечути.

– А какви са задълженията на боговете към човека? – попита тя остро. – Не е ли възможно един бог да е нехаен също като хората? Няма ли да решиш, че бог е безотговорен, ако позволява децата му да бъдат поробвани и избивани или дъщерите му да бъдат давани като награда на други роби, след като господарите са им се наситили, както стана с мен?

Релг понечи да отговори на този болезнен въпрос.

– Мисля, че си водил твърде спокоен живот, Релг – прекъсна тя

фанатика. – Според мен имаш доста ограничена представа за човешкото страдание, за нещата, които хората могат да причинят на други хора, очевидно, с абсолютното разрешение на боговете.

– Трябвало е да сложиш край на живота си – каза той решително.

– Защо?

– За да избегнеш покварата!

– Ти наистина си наивен. Не сложих край на живота си, защото не бях готова да умра. Дори и в робските килии животът може да бъде сладък, Релг, а смъртта – горчива. Това, което ти наричаш поквара, е нещо незначително и не винаги е неприятно.

– Грешна жена! – ахна той.

– Прекалено много се тревожиш за това, Релг – посъветва го тя. – Жестокостта е грях, липсата на състрадание е грях. А това малко нещо, за което ти говоря? Не мисля, че е грях. Започвам да се притеснявам за теб. Възможно ли е този твой УЛ да не е чак толкова строг и непрощаваш, както ти вярваш? Наистина ли иска всички тези молитви, ритуали и раболепие? Или те са твоя начин да се скриеш от своя бог? Мислиш ли, че молитвите на висок глас и кланянето до земята ще му попречат да надникне в сърцето ти?

Релг издаде сподавен стон.

– Ако нашите богове наистина ни обичат, биха искали животът ни да бъде изпълнен с радост – продължи Тайба непреклонно. – Но поради някаква причина ти мразиш радостта – може би защото се страхуваш от нея. Радостта не е грях, Релг, радостта е вид любов и аз мисля, че боговете я одобряват дори ако ти не си на същото мнение.

– Ти си безнадеждно покварена.

– Може би е така – призна тя неочаквано, – но поне гледам живота в очите. Не се страхувам от него и не се опитвам да се скрия от него.

– Защо правиш това? – попита той настоятелно почти с трагичен глас. – Защо трябва непрекъснато да ме следваш и да ми се присмиваш?

– Не знам наистина – отговори тя почти объркана. – Всъщност не си чак толкова привлекателен. Откакто напуснахме Рак Ктхол, видях дузина мъже, които ме впечатлиха много повече от теб. В началото знаех, че те ядосвам, защото се страхуваш от мен. Забавлявах се. Но напоследък е различно. Разбира се, в това няма никакъв смисъл, ти си такъв, какъвто си, аз съм такава, каквато съм, но поради някаква причина искам да бъда с теб. Каж ми, Релг, и не се опитвай да ме излъжеш, наистина ли искаш да си отида и никога да не ме видиш отново?

Последва дълга и болезнена тишина.

– Нека УЛ ми прости – изпъшка накрая Релг.

– Сигурна съм, че ще ти прости, Релг – увери го тя нежно.

Гарион продължи тихо по коридора и се отдалечи от отворената врата. Нещо, което не разбираше преди, изведнъж му стана много ясно.

– Ти правиш това, нали? – попита той тихо.

– Естествено – отговори сухият глас в ума му.

– Но защо с тези двамата?

– Защото е необходимо, Белгарион. Не правя нищо заради собствените си капризи. Всички ние сме принуждавани от необходимостта. Всъщност това, което става между Релг и Тайба, изобщо не те засяга.

Гарион малко се засегна.

– Аз си мислех... ами...

– Ти смяташ, че си ми единствената грижа, че си в центъра на Вселената? Разбира се, че не си. Има други неща, които са по-важни. Релг и Тайба са част от едно от тях. Твоето участие е странично.

– Те ще бъдат много нещастни, ако ги накараш насила да са заедно – обвини го Гарион.

– Това няма ни най-малко значение. Важно е да са заедно. Мисля, че ти грешиш. Ще им трябва малко време да свикнат с това, но свикнат ли веднъж, и двамата ще бъдат много щастливи. Подчинението пред Необходимостта носи своите награди в крайна сметка.

Гарион се бори тази с мисъл известно време, после се отказа.

Собствените му проблеми нахлуха отново в съзнанието му. Неизбежно, както правеше всеки път, когато имаше проблеми, той отиде да потърси леля Поул. Намери я да пие чай, седнала пред уютния огън в стаята ѝ, загледана през прозореца в розовата слънчева светлина на утрото, която озаряваше снежните полета над града.

– Станал си рано – отбеляза тя, когато Гарион влезе.

– Исках да говоря с теб. И единственият начин да направя това, което искам, е да напусна стаята си, преди да се е появил мъжът с програмата за деня.

Той се настани на един стол.

– Не ми оставят и минута свободно време.

– Сега ти си важна личност, скъпи.

– Не беше моя идея.

Загледа се мрачно през прозореца.

– Дядо е добре вече, нали? – попита той изведнъж.

– Какво те кара да мислиш така?

– Ами, оня ден, когато дадохме амулетът на Се'Недра, той не...

нещо като...?

– По-голямата част дойде от теб, скъпи – уточни Поулгара.

– Почувствах нещо друго.

– Почувствал си мен. Беше доста деликатно и дори аз не съм сигурна, дали той се включи.

– Трябва да има някакъв начин да разберем.

– Има само един начин, Гарион. Той да направи нещо.

– Добре, нека да излезем някъде с него и да го накараме да опита – с нещо малко може би.

– А как ще му то обясним?

– Имаш предвид, че той не знае? – Гарион седна рязко.

– Може и да знае, но се съмнявам.

– Не си му казала?

– Разбира се, че не съм. Ако изпита и най-малкото съмнение в способностите си, той ще загуби сили, а стане ли това веднъж – край.

– Не разбирам.

– Много е важно да си убеден, че ще стане. Ако не си напълно сигурен, няма да успееш. Ето защо не можем да му кажем.

Гарион се замисли над това.

– Звучи ми логично, но не е ли опасно? Имам предвид, ако появи нещо спешно, а той се опита да се справи и изведнъж разбере, че не може?

– Ще трябва двамата с теб да се оправяме в такива случаи, скъпи.

– Изглежда изобщо не се притесняваш.

– Притеснението не помага много, Гарион.

Вратата се отвори с трясък и кралица Лейла врхлетя в стаята с разошена коса и изкривена над едното ухо корона.

– Няма да позволя това, Поулгара – заяви тя ядосано. – Категорично няма да позволя. Трябва да говориш с него. О, извинете ме, Ваше Величество! – добави закръглената дребна кралица, като забеляза Гарион. – Не Ви видях.

Направи грациозен реверанс.

– Ваше Величество! – Гарион стана бързо и се поклони на свой ред.

– С кого би желала да говоря, Лейла? – попита леля Поул.

– С Анхег. Той настоява бедният ми съпруг да стои до късно и да пие с него всяка вечер. Фулрах е толкова зле тази сутрин, че едва си вдигна главата от възглавницата. Този голям кавгаджия съсипва здравето му.

– Анхег харесва съпруга ти, Лейла. Това е неговият начин да

покаже приятелството си.

– Не може ли да бъдат приятели, без да пият толкова много?!

– Ще поговоря с него, скъпа – обеща леля Поул.

Поуспокоена, кралица Лейла си тръгна, като се поклони на Гарион. Той се канеше да се върне към разговора за отпадналостта на Белгарат, когато домашната прислужница на леля Поул влезе да съобщи за лейди Мерел.

Съпругата на Барак влезе навъсена в стаята.

– Ваше Величество – поздрави тя Гарион съвсем официално. Той се надигна отново и се поклони учтиво в отговор. Това доста го изморяваше.

– Трябва да поговоря с теб, Поулгара – заяви Мерел.

– Разбира се – отговори леля Поул. – Ще ни извиниш ли, Гарион?

– Ще почакам в другата стая – предложи той.

Прекося стаята, стигна до вратата, но не я затвори плътно.

Любопитството му отново надделя над добрите маниери.

– Всички ми се подиграват в лицето – избърбори Мерел, още преди той да напусне стаята.

– За какво става въпрос?

– Ами... – поколеба се Мерел, но после заговори решително. – Не винаги сме били в добри отношения със съпруга ми – призна тя.

– Не беше тайна за никого, Мерел – каза ѝ леля Поул дипломатично.

– В това е целият проблем – оплака се Мерел. – Всички ми се присмиват скришно и очакват да стана същата като преди.

В гласа ѝ се прокрадна нотка на решителност.

– Е, няма да стане – заяви тя. – Така че могат да се смеят, колкото си искат.

– Радвам се да го чуя, Мерел – отговори леля Поул.

– О, Поулгара – каза Мерел с усмивка, която не можа да възпре. – Той толкова прилича на голям рунтав мечок, но всъщност има много нежна душа. Защо не съм забелязала това по-рано? Толкова загубени години.

– Трябва да пораснеш, Мерел – каза ѝ леля Поул. – При някои хора е нужно повече време, това е всичко.

След като лейди Мерел си тръгна, Гарион се върна отново и погледна леля Поул насмешливо.

– Винаги ли е било така? – попита той. – Искам да кажа, винаги ли идват при теб, когато имат проблеми?

– Случва се от време на време – отвърна тя. – Хората изглежда смятат, че съм много мъдра. Обикновено те вече знаят какво трябва да направят, така че ги изслушвам, съгласявам се с тях и ги подкрепям, без да им вредя. Това ги прави щастливи. Всяка сутрин отделям известно време за тези посещения. Те знаят, че съм тук, ако почувстват нуждата да си поговорят с някого. Искаш ли малко чай?

Той поклати глава.

– Не са ли ужасни всички тези проблеми на другите хора?

– Не е чак толкова тежко, Гарион – отговори тя. – Обикновено проблемите им са малки, семейни. Приятно е дори да се занимаваш с неща, които не са чак толкова разтърсващи. Освен това нямам нищо против посетители, независимо от причините, заради които идват.

Следващият посетител обаче беше кралица Ислена и нейният проблем беше по-сериозен. Когато прислужницата съобщи, че кралицата на Черек желае да говори лично с лейди Поулгара, Гарион се премести отново. Но както преди, любопитството му го застави да подслуша всичко през вратата на съседната стая.

– Опитвах всичко, за което можах да се сетя, Поулгара – заяви Ислена. – Но Гродег не иска да ме остави на мира.

– Главният свещеник на Белар?

– Естествено, той знае всичко – потвърди Ислена. – Всички му подчинени му докладват за необмислените ми постъпки. Той ме заплаши да каже на Анхег, ако се опитам да прекъсна връзката си с последователите на Култа към мечката. Как съм могла да бъда толкова глупава? Той ме притиска.

– Колко необмислени са постъпките ти, Ислена? – отсъди строго леля Поул.

– Присъствах на някои от техните ритуали – призна Ислена – Назначих няколко от членовете на култа в двореца. Подадох малко информация на Гродег.

– Кои ритуали, Ислена?

– Не на онези, Поулгара – отвърна Ислена с развълнуван глас. – Никога не бих прибягнала до такава низост.

– Значи всичко, което си направила, е да се присъединиш към няколко безобидни събирания, където хората се обличат мечи кожи и си пуснала няколко поклонника в двореца, където така или иначе, вече е имало дузина, ако не и повече, и си предала безобидна информация от кралския дворец? Безобидна беше нали?

– Не съм предала държавни тайни, Поулгара, ако това имаш

предвид – каза твърдо кралицата.

– Тогава Гродег няма никаква власт над теб, Ислена.

– Какво да правя, Поулгара? – попита кралицата със страдалчески глас.

– Иди при Анхег. Кажи му всичко.

– Не мога.

– Трябва. Иначе Гродег ще те въвлече в нещо по-ужасно. Всъщност ситуацията би могла да се обърне в полза на Анхег. Кажи ми доколко знаеш какво прави култът?

– Започнаха да създават монашески ордени сред селяните.

– Никога не са го правили преди – замисли се леля Поул. – Култът винаги е обхващал само аристокрацията и духовенството.

– Не съм съвсем сигурна – добави Ислена, – но мисля, че се подготвят за нещо по-значимо, нещо като конфронтация.

– Ще кажа на баща си – отговори леля Поул. – Смятам, че той ще предприеме нещо. Докато култът беше забавление за духовенството и дребната аристокрация, не беше чак толкова важен, но надигането на селяните е съвсем друго нещо.

– Чух и някои други неща – продължи Ислена. – Мисля, че се опитват да проникнат в разузнавателните служби на Родар. Ако успеят да поставят няколко души на подходящи места в Боктор, ще имат достъп до повечето държавни тайни на Запада.

– Разбирам – гласът на леля Поул беше студен като лед.

– Веднъж чух Гродег да говори – каза Ислена с отвращение. – Беше преди да открие, че не искам да имам нищо общо с него. Четеше предсказанията и знаците на небето и говореше за връщането на краля на Рива. Култът приема съвсем сериозно думите „Повелител на Запада.“ Искрено вярвам, че тяхната крайна цел е да въздигнат Белгариион до ранга император на целия Запад – Алория, Сендария, Арендия, Толнедра и Нийса.

– „Повелител на Запада“ има съвсем друго значение – отбеляза леля Поул.

– Знам – отвърна Ислена. – Но Гродег иска да го изопачи, за да придобие този смисъл. Той е абсолютен фанатик и иска да смени вярата на всички хора от Запада, да ги подчини на Белар, дори със силата на оръжието, ако е необходимо.

– Този идиот – вбеси се леля Поул. – Той ще предизвика всеобща война, ако се опита да направи това, ще всее раздор и сред боговете. Какво им става на алорните, че толкова много искат да се разширят на

юг? Самите богове установиха тези граници. Мисля, че е време някой да стъпи здраво на врата на Гродег. Върви при Анхег веднага. Разкажи му всичко и му предай, че искам да поговорим. Предполагам, че баща ми също ще иска да обсъди нещата с него.

– Анхег ще ми се ядоса, Поулгара – запъна се Ислена.

– Не мисля така – увери я леля Поул. – Вероятно ще ти бъде дори благодарен, като разбере, че си разкрила плана на Гродег. Нека да си мисли, че си се движила с Гродег, за да получиш повече информация. Това е съвсем уважителна причина и е нещо, което всяка предана съпруга би направила.

– Не бях помислила за това – Ислена вече звучеше по-уверено. – Това е смела постъпка, нали?

– Направо героична – отговори леля Поул. – Сега иди при Анхег!

– Ще отида, Поулгара.

Последваха бързи и решителни крачки, после вратата се затвори.

– Гарион, ела – гласът на леля Поул беше твърд. Той отвори вратата.

– Ти слушаше? – не прозвуча като въпрос.

– Ами...

– Ще трябва да поговорим за това – каза тя. – Но не му е времето сега. Иди да намериш дядо си и му кажи, че искам да го видя веднага. Не ме интересува какво прави. Доведи ми го!

– Но как да сме сигурни, че той може да направи нещо. – попита Гарион настоятелно. – Искам да кажа, ако е загубил силата си...?

– Има много видове сила, Гарион. Вълшебството е един тях. А сега иди и го доведи веднага.

– Добре, лельо Поул. – Гарион вече се беше запътил към вратата.

ГЛАВА 16

Върховният жрец на Белар беше величествено изглеждащ мъж, висок почти седем фута. Имаше дълга сива брада и пламтящи очи, потънали дълбоко под рошовите черни вежди. Той пристигна от Вал Алорн една седмица след очевидно безкрайните преговори, в резултат на които се появи годежният договор. Свитата, която го придружаваше, се състоеше от две дузини войни със сурови лица, облечени в мечи кожи.

– Поклонници на мечката – отбеляза кисело Барак пред Гарион и Силк, докато тримата стояха изправени върху стената на Цитаделата и

наблюдаваха жреца и хората му, които се изкачваха по пътя от пристанището, огрени от ясната пролетна светлина.

– Не съм споменавал нищо за войници! – отбеляза възмутен Гарион.

– Мисля, че сам е взел това решение – отговори Силк. – Гродег умее да взема нещата в свои ръце.

– Чудя си дали ще му се понрави, ако го хвърля в тъмница – разгореци се Гарион. – Имам ли тъмница?

– Предполагам, че можем да импровизираме – засмя се Барак. – Едно хубаво влажно мазе. Ще трябва да внесеш няколко плъха все пак. Островът е известен това, че се е отървал от тез гризачи.

– Подиграваш ми се – обвини Гарион приятеля си, който изчерви леко.

– Е, хайде сега, знаеш, че не бих го направил, Гарион – отговори Барак, като подърпваше брадата си.

– Бих искал да поговоря с Белгарат, преди да окова Гродег във вериги – предложи Силк. – Политическите последствия могат да се окажат по-сериозни, отколкото ти се струва. Каквото и да правиш, не позволявай на Гродег да остави някой от хората си тук. Той се опитва да се установи на Острова на ветровете от двайсет години. Дори и Бранд не устоя на изкушенията.

– Бранд?

– Не е ли очевидно? Не мога да кажа, че Бранд е член на култа, но явно му симпатизира.

Гарион беше шокиран и отвратен от това разкритие.

– Какво мислиш, че трябва да направя? – попита той.

– Не се опитвай да си играеш на политика с тези хора – отговори Барак. – Гродег е тук да извърши официалната годишна церемония. Остави го да го направи.

– Все пак той ще се опита да говори с мен – ядосваше се Гарион. – Ще се опита да ме накара да поведе войски срещу южните кралства, така че да може да покърсти арендите, толнедранците и нийсаните в култа към Белар.

– Откъде знаеш това? – полюбопитства Силк.

– Предпочитам да не ти отговарям – измъкна се Гарион.

– Белгарат знае ли?

– Леля Поул му каза – кимна Гарион.

Силк замислено гризеше ноктите си.

– Прави се на глупак! – каза накрая.

– Какво?

– Преструвай се на провинциален селяндур, който няма никаква представа какво става. Гродег ще направи всичко възможно, за да останете насаме, така че да може да изтръгне от теб съгласие. Само се усмихай и кимай глупаво и всеки път, когато направи предложение, изпращай да повикат Белгарат. Остави го да си мисли, че не можеш да вземаш решения сам.

– Това няма ли да ме направи да изглеждам като...?

– Интересува ли те какво мисли той за теб?

– Всъщност не, предполагам, но...

– Това ще го побърка – изтъкна Барак със злорада усмивка. – Ще си мисли, че си пълен идиот, лесен за манипулиране. Но ще осъзнае, че ако те иска, ще трябва да се бори с Белгарат, за да те получи. Още преди да си е тръгнал, ще го накараме да си скубе брадата от безсилие. – Обърна се и се вгледа в Силк със задоволство. – Да постъпим така с човек като Гродег е наистина ужасно!

Силк се ухили.

– Не е ли така?

Тримата стояха и се усмихваха един на друг, докато накрая избухнаха в бурен смях...

Официалната годишна церемония се състоя на следващия ден.

Имаше големи разправии за това кой трябва пръв да влезе в Залата на краля на Рива, но този проблем беше решен с предложението на Белгарат Гарион и Се'Недра да влязат едновременно, хванати за ръка.

– В края на краищата всичко това е подготовка за сватбата – подчерта той. – Трябва да започнем поне с подобие на приятелство.

С приближаването на тържествения час Гарион ставаше все по-нервен. Неговата принцеса се мръщеше, откакто се случи инцидентът с амулета и той беше почти сигурен, че ще има неприятности. Но за негова изненада Се'Недра сияеше, докато двамата изчакваха сами в един малък салон официалните гости се съберат в залата. Гарион се суетеше, разхождаше се напред-назад, оправяше дрехите си, а Се'Недра седеше съдържано и спокойно, докато чакаше фанфарите да оповестят тяхното влизането им.

– Гарион! – принцесата първа наруши мълчанието.

– Да?

– Спомняш ли си времето, когато се къпехме заедно в гората на дриадите?

– Не сме се къпали заедно – отговори той бързо, като се изчерви до

корените на косата си.

– Е, почти.

Тя се направи, че не забелязва срамежливостта му.

– Осъзнаваш ли, че лейди Поулгара ни е подтиквала един към друг през цялото време, докато пътувахме? Тя е знаела, всичко това ще се случи, нали?

– Да – призна Гарион.

– И така тя продължи да ни сближава, като се е надявала, че между нас може да се случи нещо.

Гарион се замисли върху думите ѝ.

– Вероятно си права – заключи той. – Тя обича да подрежда живота на хората вместо тях.

Се'Недра въздъхна.

– Погледни само колко възможности сме пропуснали – каза тя с известно съжаление в гласа.

– Се'Недра! – възкликна Гарион, потресен от намека ѝ. Тя се изкикоти закачливо и въздъхна отново.

– Сега всичко ще бъде отегчително официално. И може би изобщо няма да е забавно.

Гарион се изчерви.

– Както и да е – продължи тя. – Спомняш ли си, че тогава, когато се кипяхме заедно, те попитах дали искаш да ме целунеш?

Гарион кимна, защото не смееше да се довери на гласа си.

– Знаеш ли, така и не получих онази целувка – рече тя дяволито, изправи се и прекоси малката стая, като вървеше право срещу него. – Мисля, че бих искала да я получа сега. – Тя сграбчи здраво реверите на jaketa му с малките си ръце. – Дължиш ми целувка, Белгарион, кралю на Рива, а толнебранките винаги си вземат онова, което им дължат.

Погледът, който му хвърли, пръскаше опасен блясък. А навън фанфарите изсвириха продължително.

– Трябва да вървим – прошепна малко безнадеждно Гарион.

– Нека да чакат – измърмори тя, а ръцете ѝ се плъзнаха около врата му.

Гарион се опита да се измъкне с една бърза небрежна целувка, но неговата принцеса си беше наумила нещо друго. Малките ѝ ръце бяха учудващо силни, а пръстите ѝ се заровиха в косата му. Целувката беше дълга и коленете на Гарион започнаха да треперят.

– Ето – въздъхна Се'Недра, когато го пусна.

– По-добре да вървим – предложи Гарион, когато фанфарите

засвириха отново.

– Един момент. Разрошена ли ми е косата? – Тя се завъртя, за да може той да я огледа.

– Не – отговори кралят. – Всичко изглежда в ред.

Тя разтърси главата си неодобрително.

– Опитай се да го направиш по-добре следващия път – каза тя. – Иначе ще започна да си мисля, че не ме приемаш с подобаваща сериозност.

– Никога няма да успея да те разбера, Се'Недра.

– Знам – каза тя с мистериозна лека усмивка. После го погали нежно по бузата. – И ще направя всичко възможно винаги да бъде така. Ще влизаме ли? Наистина не трябва да караме гостите да ни чакат.

– И аз това казах преди малко.

– Тогава бяхме заети – заяви тя твърдо с видимо безразличие. – Един момент. – Приглади внимателно косата си. – Така е по-добре. Сега ми подай ръката си.

Гарион протегна ръка и неговата принцеса положи своята в ръката му. Тогава той отвори вратата при третото изсвирване на фанфарите. Когато влязоха, през залата премина развълнуван шепот. След разговора със Се'Недра Гарион пристъпваше бавно, а изражението му беше сериозно и величествено.

– Не бъди чак толкова сериозен – прошепна тя. – Усмихни се малко и кимай от време на време. Така се прави.

– Щом казваш – отговори той. – Наистина не разбирам много от тези неща.

– Ще се справиш – увери го тя.

Като се усмихваше и кимаше на събралата се тълпа от хора, кралската двойка се отправи през залата към стола на принцесата, който беше поставен в предната част. Гарион задържа стола, докато принцесата седне, след това се поклони, мина по подиума и отиде до трона си. Както винаги, когато той сядаше, и този път златното кълбо на Алдур заблестя. Този път обаче светлината, която излъчваше, имаше блед розов оттенък.

Официалната годишна церемония започна с напевна молитва, произнесена с оглушителен глас от върховния жрец на Белар. Гродег се възползва напълно от драматичния момент.

– Отегчителен стар бърборко, нали? – измърмори Белгарат от обичайното си място вдясно от престола.

– Какво правихте двамата със Се'Недра втръе? – попита леля Поул.

– Нищо – отвърна Гарион, като се изчерви гневно.

– Наистина ли? И ви отне толкова време? Колко необичайно.

Гродег беше започнал да чете първите клаузи от годишния договор. За Гарион те звучаха като пълни безсмислици. На всяка точка Гродег спираше и поглеждаше строго към владетеля на Запада.

– Съгласен ли е Негово Величество, Белгарион, крал на Рива, с това? – питаше всеки път настоятелно.

– Да, съгласен съм – отговаряше Гарион.

– Съгласна ли е Нейно Величество Се'Недра, принцеса на Толнедранската империя, с това? – питаше Гродег.

– Да, съгласна съм – отговаряше с ясен глас Се'Недра.

– Погаждате ли си вие двамата? – попита Белгарат, като пренебрегна провлечения глас на свещеника.

– Кой знае? – въздъхна Гарион безпомощно. – Никога не мога да кажа какво ще направи тя в следващата минута.

– Така трябва да бъде – намеси се леля Поул.

– Предполагам, че не смяташ за необходимо да ми обясниш какво искаш да кажеш.

– Не, скъпи – отговори тя с усмивка, мистериозна почти колкото тази на Се'Недра.

– Не съм на същото мнение – измърмори той.

Гарион си мислеше за прекалено откритата покана на Се'Недра да я прегърне. Докато слушаше безкрайното четене на документа, който фиксираше останалата част от живота му, и колкото повече мислеше за това, толкова по-привлекателна му се струваше идеята за малко нежност. Надяваше се, че принцесата ще остане след церемонията и ще могат да отидат да го обсъдят някъде насаме. След пищната благословия на Гродег обаче Се'Недра беше моментално заобиколена от по-младите момичета от двореца и се измъкна с тях, за да отпразнуват заедно щастливия повод. От хихикането и закачливите погледи, които те хвърляха към него, той заключи, че разговорът по време на приятелското им събиране ще бъде открит, вероятно непристоен, и колкото по-малко знаеше, толкова по-добре беше.

Както бяха предсказали Силк и Барак, върховният жрец на Белар няколко пъти се опита да поговори с Гарион насаме. Но всеки път Гарион изиграваше ролята на наивник и веднага извикваше Белгарат. На следващия ден Гродег напусна острова с цялата си свита. Сякаш за да придаде завършеност на обидното си поведение, Гарион настоя двамата с Белгарат да изпратят вбесения жрец до кораба му, за да се убедят, че

нито един от поклонниците на мечката не е останал случайно на Острова на ветровете.

– Чия беше идеята за всичко това? – попита Белгарат, докато се изкачваха с Гарион по стълбите към Цитаделата.

– Двамата със Силк го измислихме – отговори Гарион самодоволно.

– Трябваше да се досетя.

– Мисля, че всичко мина твърде добре – поздрави се Гарион.

– Създаде си един опасен враг, осъзнаваш ли това?

– Мисля, че можем да се справим с него.

– Много често употребяваш това „ние“, Гарион – каза Белгарат с неодобрение в гласа.

– Всички сме замесени в това, не е ли така, дядо?

Белгарат го погледна безпомощно за момент, после избухна в смях.

В дните след заминаването на Гродег имаше малко поводи за смях. След като приключиха официалните церемонии, алорнските крале, крал Фулрах, няколко съветници и генерали се заловиха за работа. Говореха за война.

– Последните новини, които имам от Ктхол Мургос, показват, е Таур Ургас се готви да придвижи южните мурги от Рак Хага веднага след като времето на източния бряг позволи – информира ги крал Родар.

– Ами надраките? – попита крал Анхег.

– Като че ли се мобилизират, но с тях никога не можеш да си сигурен. Те играят своя собствена игра, така че ще са необходими много гролими, за да ги използват. Тулите изпълняват само заповеди.

– Тулите не интересуват никого – отбеляза Бранд. – Ключът към цялата ситуация е в това колко малореани ще излязат срещу нас на бойното поле.

– Те живеят в област, която се намира в Тул Зелик – съобщи Родар. – Но те също чакат подходящо време, за да излязат в Източното море.

Крал Анхег се намръщи замислено.

– Малореаните са лоши мореплаватели – разсъждаваше той. – Те нямат да тръгнат, преди да настъпи лятото и ще се движат по северния бряг по целия път до Тул Зелик. Трябва да вкараме флота в Източното море, колкото е възможно по-скоро. Ако потопим достатъчно от корабите им и удавим достатъчно от моряците им, може би ще успеем да предотвратим включването им във войната. Мисля, че трябва да проникнем със сила в Гар ог Надрак. Влезем ли веднъж в горите, моите хора ще могат да построят кораби. Ще тръгнем надолу по река Корду и ще излезем в Източно море.

– Планът Ви има добри страни, Ваше Величество – одобри Мандорален, след като проучи огромната карта, закачена на стената. – Надраките са най-малобройни и най-отдалечени от ордите на южен Ктхол Мургос.

Крал Родар разтърси решително глава.

– Знам, че искаш да се добереш до морето колкото може по-скоро, Анхег – възрази той, – но ти ме ангажираш с похода в надракската гора. Нуждая се от открито поле, за да придвижва войската. Ако нападнем тулите, можем директно да продължим към горното течение на река Марду и от там ти ще се отправиш безпрепятствено към морето.

– В Мишрак ак Тул няма чак толкова много дървета – запротестира Анхег.

– Защо тогава трябва да се строят кораби от зелен дървен материал, ако не е необходимо? – попита Родар. – Защо да не се движим нагоре по Алдур и след това да прекосим направо?

– Искаш хората ми да пренесат корабите нагоре по източния склон? Родар, бъди сериозен!

– Имаме инженери, Анхег. Те могат да измислят начини за изкачване на корабите до върха.

Гарион не желаше да натрапва неопитността си, но въпросът дойде, преди да го беше обмислил.

– Решихме ли къде ще бъде решителната битка? – попита той.

– За коя заключителна битка става въпрос, Гарион? – попита учтиво Родар.

– Когато ще се сблъскаме лице в лице с тях – както във Воу Мимбре.

– Няма да има Воу Мимбре в тази война – каза му Анхег. – Особено ако не можем да го избегнем.

– Воу Мимбре беше грешка, Гарион – каза Белгарат тихо. – Всички го знаем, но тогава не можеше да се направи нищо друго.

– Ние спечелихме, нали?

– Това беше чист късмет и не можеш да планираш военен поход с надеждата, че ти ще си щастливецът. Никой не желаше битката във Воу Мимбре, нито ние, нито Кал Торак, но нямахме избор в онази ситуация. Трябваше да започнем боя преди да е пристигнала втората ангаркска колона. Кал Торак държеше южните мурги и източните малореи в резерва близо до Рак Хага и те започнаха да се придвижват, когато той се обърна на запад след обсадата на крепостта. Ако имаха възможност да обединят силите си с Кал Торак, в целия запад нямаше да има

достатъчно мъже, които да им се противопоставят. Така че трябваше да се бием. Воу Мимбре беше най-нежеланото сражение.

– Защо Кал Торак не изчака, докато дойдат те? – попита Гарион.

– Не можеш да спреш армия на вражеска територия, крал Белгарион – обясни полковник Брендиг. – Трябва да продължиш да се движиш, иначе местното население унищожава всичката храна и избива хората ти през нощта. Така можеш да загубиш половината от армията си.

– Едва ли Кал Торак е имал по-голямо желание от нас да влиза в битка при Воу Мимбре – продължи Белгарат. – Колоната от Рак Хага беше застигната от пролетна виелица в планините и затъна за няколко седмици. Накрая те трябваше да се върнат и Торак беше принуден да се бие при Воу Мимбре без достатъчно хора, а никой, който има разум в главата си, не би влязъл в битка при тези обстоятелства.

– Силите ти трябва да бъдат поне с една четвърт повече от тези на противника – съгласи се Мандорален, – в противен случай изходът от битката е под съмнение.

– С една трета – поправи го Барак с боботещ глас. – Дори два пъти повече от тези на врага, ако искаш да си сигурен в победата.

– Значи това, което ще направим, е да се разположим по цялата източната половина на континента и да водим поредица от малки битки? – попита Гарион скептично. – Може да ни отнеме години, десетилетия. Може да продължи цял век.

– Ако се налага – отвърна му Белгарат директно. – Какво очакваш, Гарион? Кратка малка езда под слънчевите лъчи, приятна и лесна битка и след това обратно у дома, преди да е дошла зимата? Страхувам се, че няма да е точно така. По-добре свиквай да носиш доспехи и меч, защото вероятно така ще прекараш останалата част на живота си. Изглежда, това ще бъде много дълга война.

Илюзиите на Гарион се сгромолясаха...

Вратата на заседателната стая се отвори и най-малкият син на Бранд, Олбан, влезе и заговори с баща си. Времето се беше развалило и островът се тресеше от пролетна буря. Сивата риванска пелерина на Олбан беше прогизнала, когато той влезе.

Поразен от перспективата да води военни походи на изток година след година, Гарион се вторачи разсеяно в локвата, образувана около краката на Олбан, докато младият мъж разговаряше тихо с Бранд. Тогава, съвсем случайно, той вдигна поглед към подгъва на пелерината на Олбан. Левият ъгъл сякаш беше скъсан и едно парче плат липсваше от наметалото.

Гарион се вгледа в издайническата дреха, без да си дава сметка какво всъщност вижда. После изведнъж му стана студено. С леко трепване той отмести погледа си от подгъва и се вторачи в лицето на Олбан. По всяка вероятност най-малкият син на Бранд беше на годините на Гарион, беше малко по-нисък, но по-мускулист. Косата му беше светлоруса и младото му лице беше съдържано, с характерната риванска сериозност. Сякаш се опитваше да избегне погледа на Гарион, но това беше единственият признак за нервността му. Веднъж все пак той се вгледа, без да иска, в младия крал и потръпна леко. Вината изплува ясно в погледа му. Гарион разпозна мъжа, който се беше опитал да го убие!

Конференцията продължи, но Гарион не чу нищо повече.

Какво трябваше да направи? Сам ли беше действал Олбан или имаше и други замесени? Дали самият Бранд не участва в заговора? Беше толкова трудно да разбереш какво мисли един риванец. Той се беше доверил на Бранд, но връзката на Пазителя с Култа на мечката поставяше под съмнение неговата лоялност. Възможно ли е Гродег да стои зад всичко това? Или може би някой гролим? Гарион си спомни графа на Ярвик, който беше подкупен от Ашарак и който вдигна въстание във Вал Алорн. Дали Олбан не беше попаднал под магията на кървавочервеното злато на Ангарак – като Ярвик? Но Рива беше остров, единственото място на света, където гролимите не биха стъпили някога. Гарион отхвърли възможността младежът да е подкупен. На първо място, това не беше типично за риванците. Второ, Олбан едва ли имаше някаква възможност да се свърже с гролим.

Разбира се, Лелдорин трябваше да остане настрана от това.

Младият астурианец с луда глава не беше способен на дискретност, която ситуацията изискваше. Лелдорин би протегнал ръка към меча си и всичко щеше да се провали...

Когато в късния следобед съвещанието за деня свърши, Гарион отиде да търси Олбан. Не взе стража със себе си, но носеше меча си.

Съвсем случайно в един мрачен коридор, не много по-различен от този, в който беше нападнат, младият крал срещна най-после сина на Бранд. Олбан вървеше в едната посока по коридора, а Гарион в противоположната. Лицето на Олбан пребледня леко, когато видя краля, който се приближаваше към него. Поклони се дълбоко, сякаш за да скрие лицето си. Гарион кимна – все едно възнамеряваше да продължи, без да го заговори, но след като двамата се разминаха, се обърна.

– Олбан! – каза той тихо.

Синът на Бранд се извърна, а по лицето му се четеше ужас.

– Забелязах, че въгълът на пелерината ти е скъсан – каза Гарион с почти неутрален тон. – Това може да ти е от полза, когато я занесеш на поправка.

Извади парчето и го подаде на пребледнелия млад риванец. Олбан се вторачи в него с широко отворени очи.

– И като стана дума – продължи Гарион, – може да вземеш и това. Мисля, че си го изпуснал някъде.

Гарион бръкна отново под мантията си и извади камата със счупения връх.

Олбан започна да трепери силно и изведнъж падна на колене.

– Моля Ви, Ваше Величество! Позволете ми да се самоубия. Ако баща ми разбере какво съм направил, сърцето му ще се пръсне.

– Защо се опита да ме убиеш, Олбан? – попита Гарион.

– От любов към баща си – призна синът на Бранд и от очите му потекоха сълзи. – Той беше господар в Рива, докато не дойдохте вие. Вашето пристигане го опозори. Не можах да понеса това. Моля Ви, Ваше Величество, не ми налагайте смъртно наказание като обикновен престъпник. Дайте ми камата и ще я забия право в сърцето си. Спестете на баща ми това последно унижение.

– Не говори глупости – каза му Гарион – Стани! Изглеждаш глупаво така, коленичил на земята.

– Ваше Величество... – започна да протестира Олбан.

– Замълчи. – рече Гарион с раздражение в гласа. – Остави ме да помисля за момент.

В замъгленото му съзнание започна да се оформя идея.

– Добре – каза той накрая. – Ето какво ще направим сега. Ще вземеш този нож и това парче вълнен плат, ще ги занесе до пристанището и ще ги хвърлиш в морето и ще продължиш живота си, сякаш това никога не се е случвало.

– Но, Ваше Величество...

– Не съм свършил. Нито ти, нито аз ще говорим някога за това отново. Не искам истерични публични признания и абсолютно ти забранявам да слагаш край на живота си! Разбра ли ме, Олбан?

Младият мъж кимна безмълвно.

– Твърде много се нуждаеш от помощта на баща ти, за да позволя това да излезе наяве или той да полудее от мъка. Вземи това и изчезвай от погледа ми!

Пъкна ножа и вълненото парче плат в ръцете на Олбан. Изведнъж се разгневи ужасно. Седмиците, през които се оглеждаше нервно, се

оказаха абсолютно пропилены.

– И още нещо, Олбан – добави той, когато съсипаният млад риванец се обърна и се отправи към вратата. – Не хвърляй повече ножове по мен. Ако искаш да се биеш, уведоми ме. Ще отидем на някое усамотено място и ще се нарежем на парчета, ако това искаш.

Олбан избяга от стаята, като хлипаше.

– Много добре се справи, Белгарион – похвали го сухият глас.

– О, я млъквай!

Спа много леко тази нощ. Изпитваше леко съмнение за начина, по който постъпи с Олбан. Но като цяло беше доволен от решението, което беше взел.

Постъпката на Олбан не беше нищо повече от импулсивен опит да заличи това, което смяташе за унижение на баща си. Нямахме никакъв заговор. Възможно беше Олбан да се почувства обиден от великодушния жест на Гарион, но поне нямаше хвърля повече камни в гърба на своя крал. Това, което разстрои съня на Гарион по време на неспокойната нощ, беше мрачна преценка на Белгарат за войната, в която се впускаха. Заспа скоро, след като се съмна, и се събуди от ужасен кошмар, целият облян в студена пот. Видя се стар и изтощен, повел една окаяна малка армия от парцаливи посивели мъже в битка която не можеха да спечелят.

– Разбира се, има и алтернатива, в случай че си преодолял раздразнението си от това да слушаш какво ти говоря – каза гласът в ума му, когато Гарион се изправи стреснат в леглото си.

– Какво? – отвърна гласно Гарион. – А, това ли! Съжалявам, че ти отвърнах по този начин. Просто бях ядосан.

– В много неща ти приличаш на Белгарат, забележително много приличаш на него. Тази избухливост изглежда е наследствена.

– Предполагам, че е естествено – допусна Гарион. – Ти каза, че има и друга възможност. Друга възможност за какво?

– За тази война, от която имаш кошмари. Облечи се, искам да ти покажа нещо.

Гарион се измъкна от леглото и бързо навлече дрехите си.

– Къде отиваме? – попита той отново на глас.

– Не е далече.

Стаята, към която го насочи другото му чувство, беше пуста и като че ли не я използваша често. Книгите и свитъците на старите ръкописи, подредени на лавиците по стените, бяха покрити с прах, а ъглите бяха драпирани от паяжини. Свещта на Гарион хвърляше мерзелиещи сенки,

които сякаш танцуваха по стените.

– На най-горната лавица – каза му гласът. – Ръкописът, увит в жълт лен. Свали го!

Гарион се качи на един стол и свали ръкописа.

– Какво е това? – попита той.

– Кодексът на Мрин. Махни обвивката и започни да го развиваш. Ще ти кажа кога да спреш.

Отне му известно време, докато схване как да разгъва долната част на ръкописа с едната ръка, а с другата да навива горния край.

– Ето! – каза гласът. – Това е пасажът. Прочети го.

Гарион се опита да разчете думите. Ръкописът беше покрит с паяжини, пък и той не се справяше добре с четенето все още.

– Това няма никакъв смисъл – оплака се той.

– Мъжът, който го е написал, беше луд – извини се гласът. – Освен това беше малоумен. Но той беше единственият, когото можех да използвам. Опитай отново!

Гарион зачете на глас:

– Ще дойде момент, в които ще се наложи да се преодолее това, което трябва да стане, и това, което не трябва да стане. Ще се срещнат и в тази среща ще бъде решено всичко, което вече се е случило, и всичко, което ще се случи. Тогава детето на светлината и детето на мрака ще се срещнат лице в лице в разбития гроб, а звездите ще потръпнат от ужас и ще изгаснат.

Гарион четеше провлачено.

– Все още звучи безсмислено – отбеляза той.

– Малко е неясно – призна гласът. – Както ти казах, мъжът, който го написа, беше луд. Това са мои мисли, но той използва собствените си думи, за да ги изрази.

– Кое е детето на светлината? – попита Гарион.

– Ти, поне засега. Това се променя.

– Аз?

– Разбира се!

– Тогава кое е детето на мрака, с което трябва да се срещна?

– Торак.

– Торак?

– Мислех, че е очевидно. Веднъж ти казах за двете възможни съдби, които накрая се събират заедно. Ти и Торак – детето на светлината и детето на мрака – олицетворяват тези две съдби.

– Но Торак спи.

– Вече не. Когато за пръв път постави ръката си на кълбото, докосването обозначи неговото събуждане. Сега той е в полусънно състояние и ръката му търси опипом дръжката на Чрек-Гору, неговия черен меч.

На Гарион му стана студено.

– Да не би да се опитваш да ми кажеш, че трябва да се бия с Торак? Сам?

– Това ще се случи, Белгарион. Самата вселена върви към това. Ако искаш, можеш да събереш армия, но твоята армия или тази на Торак няма да променят нищо. Както казва Кодексът, всичко ще бъде решено, когато двамата се срещнете накрая. Тогава ще бъдете лице в лице и сами. Това имах предвид, когато споменах за алтернатива.

– Опитваш се да ми кажеш, че трябва да тръгна да го търся сам и след като го открия, да се бия с него? – попита Гарион невярващо.

– Нещо такова.

– Няма да го направя.

– От теб зависи.

Гарион се замисли.

– Ако взема армия, ще предизвикам смъртта на много хора и в края на краищата това няма да има никакво значение.

– Никакво. Накрая ще бъдете двамата – ти, Торак, Чрек-Гору и Мечът на краля на Рива.

– Имам ли въобще някакъв избор?

– Никакъв.

– Сам ли трябва да отида? – попита Гарион печално.

– Не е казано точно така.

– Мога ли взема един-двама души с мен?

– Това е твое решение, Белгарион. Само не забравяй да си вземеш меча.

През останалата част от деня Гарион размишляваше върху това. Привечер изборът беше направен. Когато мракът се спусна над сивия град на Рива, той изпрати да повикат Белгарат и Силк. Знаеше, че магьосникът има проблеми, но нямаше друг, на когото можеше да разчита. Въпреки че силата му беше отслабена, мъдростта на Белгарат караше Гарион да потърси неговия съвет, преди да вземе решение. А Силк беше просто неизбежна необходимост. Гарион беше убеден, че собственият му увеличаващ се талант за магьосничество може да им помогне при всякакви затруднения, ако Белгарат не успее да помогне, а пък Силк вероятно ще намери начини да избегнат по-голямата част от сериозните сблъсъци. Гарион беше уверен, че тримата ще могат да се справят с

всичко, което се появи, докато намерят Торак. Не искаше да мисли какво може да се случи след това.

Когато двамата пристигнаха, младият крал се взираше през прозореца с отнесен поглед.

– Викал си ни? – попита Силк.

– Трябва да пътувам – отговори Гарион с едва доловим глас.

– Какво те притеснява? – каза Белгарат. – Изглеждаш разстроен.

– Току-що открих какво се очаква от мен да направя, дядо.

– Кой ти каза?

– Той ми каза.

Белгарат сви устни:

– Може би е избързал. Аз бих изчакал още малко, но допускам, че той знае какво прави.

– За кого говорим? – попита Силк.

– Гарион има периодичен посетител – отговори старият мъж. – Твърде специален посетител.

– Това е извънредно неясен отговор, стари приятелю.

– Сигурен ли си, че искаш да знаеш?

– Да – отговори Силк. – Мисля, че искам. Предчувствам, че ще бъда замесен в това.

– Наясно ли си с Пророчеството?

– Естествено.

– Оказва се, че Пророчеството е нещо повече от едно становище за неизбежното бъдеще. Изглежда, че може да се намесва в събитията от време на време. Понякога то говори с Гарион.

Силк присви очи и се замисли върху това.

– Добре – каза той накрая.

– Не изглеждаш изненадан.

Дребният мъж с лице на мишка се усмихна.

– Белгарат, нищо вече не ме изненадва, когато става дума за това.

Белгарат се обърна отново към Гарион.

– Какво точно ти каза?

– Показа ми кодекса на Мрин. Чел ли си го някога?

– От край до край, отпред и отзад, дори от дясно на ляво няколко пъти. Коя част ти показа?

– Тази за срещата на детето на светлината с детето на мрака.

– Страхувах се, че ще е точно тази част – въздъхна Белгарат. – Обясни ли ти нещо?

Гарион кимна мълчаливо.

– Добре! – рече старият мъж с пронизателен поглед. – Сега знаеш най-лошото. Какво смяташ да правиш?

– Той ми даде няколко възможности – поясни Гарион. – Мога да изчакам, докато съберем армия, после можем да тръгнем и да се бием с ангараките векове наред. Това е едната възможност, нали така?

Белгарат кимна.

– Естествено, войната ще вземе милиони човешки жертви за нищо. Така е, нали?

Старият мъж отново кимна. Гарион пое дълбок дъх.

– Или... – продължи той – мога да тръгна сам и да намеря Торак, където и да е той, и да се опитам да го убия.

Силк подсвирна и очите му се разшириха.

– Той каза, че не е задължително да тръгна сам – добави с надежда в гласа Гарион. – Попитах го за това.

– Благодаря – отвърна Белгарат сухо.

Силк се отпусна на близкия стол, като търкаше замислено острия си нос. Той се вгледа в Белгарат.

– Знаеш, че Поулгара ще ни одере сантиметър по сантиметър, ако го пуснем да тръгне сам, нали?

Белгарат изсумтя.

– Къде каза, че е Торак?

– В Ктхол Мишрак, в Малореа.

– Никога не съм бил там.

– Аз съм бил няколко пъти. Не е много привлекателно място.

– Може времето да го е подобрило.

– Това не е много сигурно.

Силк сви рамене.

– Може би трябва да отидем с него, за да му показваме пътя и други такива неща. И без това трябва да напусна Рива. Започнаха да се разчуват някои неприятни слухове за мен.

– Сега е най-подходящото време от годината за пътуване – отбеляза Белгарат, като погледна Гарион с лукав поглед.

Гарион се почувства по-добре. Разбра от закачливия им тон, че бяха решили вече. Нямах да търси Торак сам. Това му бе достатъчно за момента, после щеше да има достатъчно време се притеснява за останалото.

– Добре – каза той. – Какво ще правим?

– Ще се измъкнем от Рива много тихо – отговори Белгарат. – Няма да спечелим нищо, ако се впуснем в дълга дискусия за това с леля ти

Поул.

– Мъдростта на годините – съгласи се Силк. – Кога тръгваме? – Зорките му очи блестяха.

– Колкото по-бързо, толкова по-добре – сви рамене Белгарт – Имате ли някакви планове за довечера?

– Нищо, което да не мога да отменя.

– Добре тогава. Ще изчакаме, докато всички си легнат, ще вземем оръжието на Гарион и ще тръгнем.

– По кой път ще поемем? – попита Гарион.

– Първо през Сендария – отговори Белгарт. – След това през Драсния до Гар ог Надрак. После на север от архипелага, който води до Малория. Дълъг е пътят до Ктхол Мишрак и до гроба едноокия бог.

– А после?

– После, Гарион, ще приключим с това веднъж завинаги.

ТРЕТА ЧАСТ ДРАСНИЯ

ГЛАВА 17

„Скъпа лельо Поул“, започваше бележката на Гарион, „знам, че това ще те ядоса, но няма друг начин. Видях кодекса на Мрин и сега знам какво трябва да направя. Про...“ – той спря за момент и се намръщи:

– Как се пише думата „пророчество“?

Белгарат му я произнесе по букви.

– Не се задълбочавай чак толкова, Гарион – посъветва го старият мъж. – Нищо, от това което ще ѝ кажеш, няма да я направи щастлива, така че давай по същество.

– Не мислиш ли, че трябва да обясня защо правим това? – измъчваше се Гарион.

– Тя е чела кодекса, Гарион – отговори Белгарат. – Ще разбере и без твоего обяснение.

– Трябва да оставя бележка и за Се'Недра – сети се Гарион.

– Поулгара би могла да ѝ каже това, което трябва да знае – успокои го Белгарат. – Имаме да вършим работа, така че не можем да си позволим да прекараме цялата нощ в писане на писма.

– Никога преди не съм писал писмо. – отбеляза Гарион. – Не е чак толкова лесно, колкото изглежда.

– Кажи това, което трябва да кажеш, и спри – препоръча му магьосникът. – Не се престаравай.

Вратата се отвори и Силк се появи отново. Беше облечен в безлични дрехи, които носеше винаги, когато беше на път. Държеше в ръце два вързопа.

– Мисля, че тези са подходящи – каза той, като подаде един от вързопите на Белгарат, а другия на Гарион.

– Взе ли парите? – попита го старият мъж.

– Взех малко на заем от Барак.

– Изненадващо – отвърна Белгарат. – Барак не се слави с щедростта си.

– Не съм му казал, че ги вземам на заем – намигна дребния мъж. – Помислих си, че ще спестя време, ако не изпадам в дълги обяснения.

Една от веждите на Белгарат се вдигна рязко.

– Ние бързаме, нали? – попита Силк с невинно изражение. – А Барак може да стане досаден, щом става въпрос за пари.

– Спести ми извиненията си – каза му Белгарат и се обърна отново към Гарион:

– Свърши ли вече с това?

– Какво мислиш? – попита Гарион, като му подаде бележката.

Старият мъж я погледна.

– Много добре. Сега я подпиши и ще я сложим на такова място, където утре лесно ще бъде намерена.

– Късно утре – предложи Силк. – Бих искал да бъда извън обсега на Поулгара, когато разбере, че сме заминали.

Гарион подписа бележката, сгъна я и отгоре написа: „За лейди Поулгара.“

– Ще я оставим на престола – рече Белгарат. – Хайде да се преоблечем и да вземем меча.

– Мечът не е ли прекалено голям? – попита Силк, след като Гарион и Белгарат се бяха преоблекли.

– В едно от преддверията има ножница за него – Белгарат отвори вратата внимателно и надникна в тихия коридор. – Трябва да го носи окачен на ремък на гърба си.

– Светлината ще бъде малко издайническа – каза Силк.

– Ще покрием кълбото – отвърна Белгарат. – Да вървим.

Тримата излязоха в слабо осветения коридор и се запромъкваха към тронната зала в среднощния покой. Един сънлив прислужник, който отиваше към кухнята, почти ги изненада, и една празна стая им послужи като временно укритие, докато той отmine.

– Заключена ли е? – прошепна Силк, когато стигнаха Залата на краля на Рива.

Гарион сграбчи голямата дръжка и я завъртя. Трепна, когато ключалката щракна шумно в среднощния покой. Дръпна силно, вратата скръцна и се отвори.

– Хубаво е да си имаш някой, който да се погрижи за това – измърмори Силк.

Кълбото на Алдур засия веднага, щом тримата влязоха в залата.

– Изглежда, че те разпозна – каза Силк.

Когато Гарион свали меча, кълбото започна да блести, като изпълваше Залата на краля на Рива с тъмносиньото си сияние. Гарион се огледа наоколо нервно, притеснен, че ако някой минава наблизко, може да

види светлината и да дойде да провери какво става.

– Престани! – заповяда кралят на кълбото, а в гласа му прозвуча раздразнение.

С уплашен проблясък сиянието на кълбото намаля и се превърна в слаба вибрираща светлина, победоносната песен на кълбото се сниши до тихо тананикане.

Белгарат се вгледа учудено във внука си, но не каза нищо. Поведе ги към предверието и взе дългата обикновена ножница от кутията, която висеше на стената. Коланът, прикрепен към ножницата, беше доста износен.

Старият мъж го намали, за да стане по мярка на Гарион, прекара го през дясното рамо на младия мъж и надолу по гръдния му кош – така, че ножницата, закачена на две места за колана, преминаваше диагонално през гърба на владетеля на Запада. В кутията имаше и нещо като плетена тръба, която приличаше на широк чорап.

– Сложи това върху дръжката – нареди Белгарат.

Гарион покри дръжката на големия меч с „чорапа“, после хвана острието и внимателно вмъкна върха в горния край на ножницата. Беше странно, но нито Силк, нито Белгарат му предложиха помощта си. И тримата знаеха причината за това. Мечът се прибра в ножницата и олекна, сякаш нямаше тегло – не беше чак толкова неудобен за носене. Напърената част на дръжката обаче стърчеше над главата на Гарион и го удряше, когато вървеше по-бързо.

– Не е правен, за да се носи – каза му Белгарат. – Ще трябва да импровизираме.

Още веднъж тримата минаха по слабо осветените коридори на заспалия дворец и се измъкнаха през странична врата. Силк се промъкна напред, движеше се тихо като котка и вървеше в сенките. Белгарат и Гарион изчакаха. Един отворен прозорец, висок около двацет фута, гледаше към кралската градина. Докато стояха под него, се появи слаба светлина. Гласът, който им проговори, беше тих.

– Задача? – попита момчето.

– Да – отговори Гарион, без да се замисли. – Всичко е наред. Отивай да спиш.

– Белгарион – каза детето със странно задоволство. – Довиждане! – добави то с изпълнен с копнеж глас и изчезна.

– Да се надяваме, че няма да отиде направо при Поулгара – измърмори Белгарат.

– Мисля, че можем да му се доверим, дядо. Той знае, че заминаваме

и искаше просто да ни каже довиждане.

– Би ли могъл да ни обясниш как разбра това?

– Не знам – Гарион сви рамене. – Просто го разбрах.

Силк свирна от вратата на кралската градина и Гарион и Белгарат го последваха по тихите улици на града.

Беше все още ранна пролет и нощта беше хладна, но не и студена. Във въздуха над града се носеше благоухание, което идваше от високите ливади в планините зад река Рива и се смесваше с миризмата на торф и солени водорасли от морето. Звездите отгоре бяха ярки и току-що изгрялата луна, която изглеждаше огромна – ниско над хоризонта огряваше една блестяща, златна пътека през Морето на ветровете. Гарион почувства онова вълнение, което изпитваше винаги, когато тръгваше нанякъде през нощта. Твърде дълго го бяха държали като в клетка, всяка стъпка, която все повече го отдалечаваше от отегчителните срещи и церемонии, го изпълваше с опияняващо предчувствие.

– Прекрасно е отново да си на път – измърмори Белгарат сякаш прочел мислите му.

– Винаги ли е така? – прошепна в отговор Гарион. – Имам предвид след всичките тези години, през които си го правил.

– Винаги – отговори Белгарат. – Защо мислиш, че предпочитам живота на скитник?

Продължиха надолу по тъмните улици до портата на града през една малка врата и излязоха на пристаните, които се очертаваха ясно на фона на набраздената от лунна светлина вода.

Капитан Грелдик беше леко пиан, когато стигнаха до кораба му. Странстващият моряк беше изкарал благополучно зимата пристанището на Рива, което му даваше сигурност. Корабът беше изтеглен на брега, дъното му беше остъргано, а пукнатините бяха запушени. Мачтата, която скърцаше доста обезпокоително по време на плаването от Сендария, беше подсилена и снабдена с нови корабни платна. Оттогава Грелдик и екипажът прекарваха по-голямата част от времето си в гуляи. Последниците от тримесечния разгулен живот проличаха по лицето му, когато го събудиха. Погледът му беше замъглен, а под очите му имаше тъмни торбички. Брадясалото му лице изглеждаше подпухнало и нездраво.

– Може би утре – изсумтя той, когато Белгарат му каза, трябва спешно да напуснат острова. – Или вдругиден. Мисля, вдругиден ще е по-добре.

Белгарат заговори с по-твърд тон.

– По всяка вероятност моряците ми няма да могат да се оправят с

греблата – отбеляза Грелдик. – Ще повръщат по цялата палуба, а за да се оправи такава бъркотия, е нужна цяла седмица.

Белгарат даде на Грелдик ултиматум и той бавно се измъкна от разбърканото си легло. Заклатушка се към помещенията на екипажа, като спираше за кратко, за да повърне през перилата на палубата. После слезе в предния трюм и с ритници и ругатни разбуди хората си.

Няколко часа по-късно, когато корабът на Грелдик напусна тихо пристанището и се сблъска с морските вълни, луната се беше издигнала високо, а до пукването на зората оставаше съвсем малко време.

Въпреки че ветровете не бяха благоприятни, след два дни Грелдик остави Гарион, Силк и Белгарат на един пустеещ бряг на север от устието на река Селин, по северозападното крайбрежие на Сендария.

– Не знам дали ще бързам така, за да се върна в Рива – каза Белгарат на Грелдик, когато слезе от малката лодка на пясъка на брега.

Той подаде на брадатия черек малка кесия с дрънчащи монети.

– Сигурен съм, че ти и екипажът ти ще намерите някъде малко развлечения.

– В Камаар е винаги приятно по това време на годината – каза замислено Грелдик, като подхвърляше кесията в ръка. – Познавам една млада вдовица там, която винаги е настроена приятелски.

– Трябва да я посетиш – предложи Белгарат. – Нямало те е толкова дълго време, така че тя сигурно се е чувствала ужасно самотна без теб.

– Може би ще отида – каза Грелдик и очите му изведнъж светнаха. – Приятно пътуване!

Той, даде знак на един от хората си и те започнаха да гребат към кораба, който беше закотвен на няколко стотин ярда от брега.

– За какво беше всичко това? – попита Гарион.

– Искам да мине малко време, преди Поулгара да се добере до Грелдик – отговори старият мъж. – Не ми се ще да започне да ни преследва.

Той се огледа.

– Я да видим дали ще намерим някой с лодка, да ни откара нагоре по реката до Селин. Би трябвало там да можем да си купим коне и провизии.

Един рибар, който веднага разбра, че обръщането на ферибота ще му донесе по-сигурна печалба, отколкото да опитва късмета си по бреговете на северозападното крайбрежие, се съгласи да ги откара нагоре по реката. При залез слънце пристигнаха в град Селин. Прекараха нощта в една уютна странноприемница и на следващата сутрин отидоха на

централното тържище. Силк уреди купуването на коне, като се пазареше за всяко пени и го правеше по-скоро по навик, отколкото поради истинска необходимост, помисли си Гарион. После купи ха и запаси за пътуването. В ранна утрин вече язدهа по пътя към Дейрин, който се намираше на около четиридесет левги.

По полетата на северна Сендария беше започнала да никне онази първа зелена трева, която лежеше върху влажната земя като нефритова мъгла и предизвестяваше приближаването на пролетта. Няколко пухкави облачета подскачаха по синьото небе и въпреки че вятърът беше силен, слънцето стопляше въздуха. Пътят се ширеше пред тях, през зелените полета и макар че мисията им беше сериозна, на Гарион му се прииска да крещи от щастие.

След още два дни стигнаха до Дейрин.

– Искаш ли да вземем кораб от тук? – обърна се Силк към Белгарат, докато се изкачваха нагоре по хълма, по който бяха минали с три пълни с рѳпа каруци преди толкова много месеци. – Можем да бъдем в Коту за по-малко от седмица.

Белгарат почеса брадата си, като се вгледа в простора над залива на Черек, който искреше под лъчите на следобедното слънце.

– Не мисля така – реши той.

Посочи няколко черекски бойни лодки, които патрулираха извън териториалните води на Сендария.

– Череките винаги патрулират тук – поясни Силк. – Възможно е това да няма нищо общо с нас.

– Поулгара е много упорита – каза Белгарат. – Тя самата не може да напусне Рива, докато се случват толкова много важни неща, но може да изпрати хора да ни търсят. По-добре да избягваме всички възможни неприятности. Ще вървим по северното крайбрежие и след това ще продължим през мочурищата до Боктор.

Силк го изгледа с дълбоко отвращение:

– Ще ни трябва много повече време.

– Ние не бързаме чак толкова – отбеляза Белгарат любезно. – Алорните са започнали да събират армиите си, но все още не са готови, нужно е малко време и за арендите, за да се отправят всички в една посока.

– Това какво общо има с нас? – попита Силк.

– Имам планове за тези армии и бих искал да започнат да се придвижват, преди да пресечем Гар ог Надрак, ако е възможно; и разбира се, преди да стигнем Малореа. Можем да си позволим да загубим малко време, за да избегнем и всички неприятности с хората, които Поулгара е

изпратила след нас.

И така, те заобиколиха Дейрин и поеха по широкия каменист път, криволичещ между скалите, където вълните се блъскаха, разбиваха и пенеха.

Планините на източна Сендария се простираха по този внушителен бряг до залива на Черек и пътят, който се извиваше нагоре и се спускаше рязко надолу, не беше никак добър. Силк мърмореше на всяка миля от пътя.

Гарион обаче се притесняваше за друго. Решението, което беше взел след като прочете кодекса на Мрин, му изглеждаше доста логично тогава, но сега логиката му носеше съвсем малко успокоение. Той съзнателно яздеше към Малореа, за да се изправи в двубой срещу Торак! Колкото повече мислеше, толкова по-налудничаво му изглеждаше всичко това. Как можеше да се надява, че ще победи един бог? Размишляваше върху това, докато яздеха на изток по скалистия бряг, и настроение то му се развали, също като това на Силк.

След около седмица скалите станаха по-ниски, а земята по-малко хълмиста. Огледаха се от върха на последното източно възвишение и видяха това, което трябваше да бъде обширно равно поле – то изглеждаше тъмнозелено и много влажно.

– Ето ги и тях – каза Силк с раздражение.

– Какво ти разваля така настроението? – попита го възрастният магьосник.

– Една от главните причини, поради които напуснах Драсния, беше да избягам надалече от мочурищата. – отговори Силк рязко. – А сега ми предлагаш да се влача през тези влажни и вонещи територии. Горчиво съм разочарован от теб, стари приятелю, и е напълно възможно никога да не ти го простя.

Гарион се мръщеше пред гледката на блатистата местност, която се простираше долу.

– Не е възможно това да е Драсния, нали? – попита той. – Мислех, че Драсния е по на север.

– Всъщност това е Алгария – уточни Белгарат. – Началото на алдурските мочурища. Отвъд устието на река Алдур е границата на Драсния. Наричат това тук Мринското мочурище. То продължава още около тридесет левги отвъд Коту, до устието на река Мрин.

– Повечето хора го наричат просто „мочурищата“ и изобщо не минават оттук – отбеляза Силк. – Повечето хора имат достатъчно разум, за да стоят далече от тях.

– Не се оплаквай чак толкова – остро го прекъсна Белгарат. – Има рибари по това крайбрежие. Ще си купим лодка.

Очите на Силк светнаха.

– Тогава можем да минем по крайбрежието – предложи той.

– Това няма да е много благоразумно – не се съгласи Белгарат. – Флотата на Анхег кръстосва залива на Черек, за да ни търси.

– Не знаеш дали ни търсят – възрази Силк.

– Познавам Поулгара – отвърна Белгарат.

– Чувствам, че това пътуване не върви съвсем както трябва – измърмори Силк.

Рибарите по блатистото крайбрежие бяха странна смесица от алгари и драснианци, мълчаливи и внимателни с непознати. Селищата им бяха построени върху колове, забити дълбоко в блатистата земя и наоколо се усещаше онази странната миризма на отдавна умряла риба, която винаги се носеше около рибарските колиби, където и да се намираха. Мина известно време, докато намерят мъж с лодка, който е готов да я продаде, пък и трябваше да го убедят, че три коня и няколко сребърни монети са една съвсем прилична цена.

– Тя тече – заяви Силк и посочи водата, която се беше събрала на дъното на лодката, докато отблъскваха с прът плавателния съд от вонящото село.

– Всички лодки текат, Силк – отговори спокойно Белгарат. – Това е типично за направата на лодките. Изгреби водата!

– Но тя ще се напълни отново.

– Тогава ще я изгребеш отново. Само не позволявай на водата да вземе преднина.

Мочурищата бяха навсякъде наоколо – пустош с блатни растения и папури, тъмна и бавно течаща вода. Имаше канали, потоци и много често – малки езера, където преминаването беше много по-лесно. Въздухът беше влажен, а вечер се изпълваше с мушици и комари. Жаби пееха любовни песни цяла нощ и поздравяваха пролетта с опияняващ ентузиазъм – малки квакащи жабчета и големи жаби с дебели гласове, с размера на чиния. Във водоемите и езерата подскачаше риба, а на блатистите острови имаше цели колонии от бобри и водни плъхове.

Придвижваха се, като избутваха лодката с прът през объркания лабиринт от канали, които очертаваха устията на Алдур, и продължиха на североизток в бавно затоплящата се северна пролет. След около седмица преминаха трудно забележимата граница и оставиха Алгария зад себе си.

Един лъжлив канал ги накара да се повъртят в кръг. Наложил се да слязат и с много усилия да избутат лодката далече от блатистия бряг. Водата ги понесе отново, а Силк седна печално и се загледа в съсипаните си ботуши, от които се стичаше кал. Когато заговори, гласът му преливаше от дълбоко отвращение.

– Прекрасно! – каза той. – Колко е прекрасно отново да си у дома, в скъпата стара противна Драсния.

ГЛАВА 18

Въпреки че всичко наоколо беше едно огромно мочурище, на Гарион му се струваше, че тук в Драсния блатата бяха коварно различни от тези на юг. Каналите бяха по-тесни и с повече завои и лъкатушения. След неколкодневното бутане на лодката у владетеля на Запада се разви твърдото убеждение, че са се загубили.

– Сигурен ли си, че знаеш накъде отиваме? – запита той Силк.

– Нямам ни най-малка представа. – Отговори му съвсем искрено той.

– Ти непрекъснато повтаряше, че знаеш пътя за навсякъде – обвини го Гарион.

– Тук в блатата няма сигурен път, Гарион – каза му Силк. – Всичко, което можеш да правиш, е да караш срещу течението и да се молиш.

– Трябва да има някакъв маршрут – възрази Гарион. – Защо не сложат маркировка или просто някакъв ориентир?

– Не би помогнало. Виж!

Дребният мъж сложи греблото си на едно стабилно изглеждащо малко възвишение, издигащо се над водата, и го бутна. Възвишението бавно се отдалечи. Гарион зяпна от учудване.

– Това е плаваща растителност – обясни Белгарат, като спря да гребе, за да изтрие потта от лицето си. – Върху нея падат семена и започва да расте трева, точно както върху земята, с тази разлика, че не е твърда. Тя плава накъдето я отведе вятърът или я отнесе течението. Това е причината да няма постоянни канали и определен маршрут.

– Не винаги причината са само вятърът и течението – мрачно добави Силк.

Той погледна към залязващото слънце.

– Ще трябва да намерим нещо стабилно, за което да се завържем за през нощта – предложи той.

– Какво ще кажеш за това? – Белгарат посочи едно трънливо възвишение, което сякаш беше някак по-високо от останалите. Загребах към купчината земя, издигаща се над заобикалящата я вода, и Силк я ритна няколко пъти, за да провери стабилността ѝ.

– Изглежда неподвижна – потвърди той.

Слезе от лодката и се качи на върха, като от време на време силно тропаше с крак по земята. Беше стабилно.

– Тук горе има сухо местенце – докладва той – и купчина изхвърлени дърва от другата страна. Можем да спим на твърда земя, а може би дори ще ядем и топла храна. – Избутах лодката нагоре по полегатия склон и Силк положи повече от необходимата предпазливост, за да се убеди, че е здраво завързана.

– Това не е ли малко излишно? – попита го Гарион.

– Не е кой знае каква лодка, но е единствената която имаме. Нека не рискуваме!

Запалиха огън и опънаха едноместната си палатка, а слънцето потъна в облаците на запад, оцветявайки блатото в яркочервено. Силк извади тиган и започна да приготвя вечерята.

– Твърде горещ е – критично отбеляза Гарион, докато малкото човече с лице на невестулка се канеше да постави парчета бекон в димящия железен тиган.

– Искаш ли ти да се заемеш с това?

– Просто те предупреждавам, това е всичко.

– Аз нямам твоите предимства, Гарион – отвърна Силк кисело. – За разлика от теб не съм израснал в кухнята на Поулгара. Просто правя каквото мога.

– Няма нужда да се сърдиш – каза Гарион. – Просто исках да ти кажа, че тиганът е горещ.

– Мисля, че мога да се справя без повече съвети!

– Както искаш, но да знаеш, че ще изгориш бекона.

Силк му хвърли гневен поглед и започна да реди резенчета бекон в тигана. Те засъскаха, запушиха и крайчетата им почерниха почти веднага.

– Казах ти! – измърмори Гарион.

– Белгарат – оплака се Силк, – накарай го да ме остави на мира.

– Ела, Гарион – каза старият човек. – Той може да изгори вечерята и без да му помагаш.

– Благодаря! – отвърна Силк саркастично.

Вечерята беше същинско бедствие. След като се наядоха, седнаха и

загледаха как огънят угасва и как пурпурната вечер за пълзя над блатата. Жабите подеха своите хорови изпълнения сред тръстиките, птиците кацнаха на приведените стебълца с котешките опашки, чуруликайки по-лусънено. Чуваха се лек плясъци и блъбукания в кафявата вода около тях и от време на време изригваха мехурчета блатен газ, който излизаше на повърхността. Силк горчиво въздъхна:

– Мразя това място! Наистина го мразя.

Тази нощ Гарион сънува кошмар. Това съвсем не беше първият кошмар, откакто бяха напуснали Рива. Когато се изправи облян в пот и целият треперещ, той беше сигурен, че не е и последният. Кошмарът не беше нов, периодично се повтаряше съня му от детинство. За разлика от обикновените лоши сънища, този не беше за преследвания или заплахи, а по-скоро се състоеше от един-единствен образ – образа на едно отвратително обезобразено лице. Въпреки че всъщност никога не беше виждал собственика на лицето, той знаеше точно чие лице е това, а сега вече знаеше и защо точно то обитаваше най-мрачните му сънища.

На следващия ден утрото беше облачно, щеше да завали. Докато Белгарат разбъркваше огъня, а Силк ровеше в торбата си за нещо подходящо за закуска, Гарион оглеждаше блатото, което ги заобикаляше. Ято гъски прелетя над главите им във формата на опърпана буква Л, свирещите им крила и приглушените им крясъци бяха самотни и далечни. Една риба скочи недалече от възвишението и Гарион проследи с поглед уголемяващия се към брега кръг от вълнички. Дълго време гледа този бряг, преди да осъзнае какво точно вижда. Първо обезпокоено, а след това направо ужасено той започна да се визира наоколо.

– Дядо! – извика Гарион. – Виж!

– Какво?

– Всичко е променено. Вече ги няма каналите. Ние сме насред голямо блато и няма как да излезем от него.

Той се заоглежда наоколо, като отчаяно търсеше някакъв изход, но краищата на блатото, в което се намираха, бяха напълно непроходими. Нямаше никакви канали, по които можеха да се измъкнат. Кафявата вода беше абсолютно неподвижна, без никакви признаци на течение.

Тогава от центъра на блатото, без да предизвика никакво вълнение, от водата изплува кръгла космата глава. Очите на животното бяха много големи и светли. Имаше уши, а малкият му нос беше черен като копче. То издаде странен цвърчащ звук и на няколко фута разстояние от водата се появи друга глава.

– Блатни видри! – задъхано каза Силк и извади меча си.

– Не, остави ги – каза му Белгарат. – Няма да те наранят.
 – Те са ни обградили.
 – Какво искат? – попита Гарион.
 – Очевидно, закуска – отговори Силк все още стиснал мечта си.
 – Не бъди глупав, Силк – каза му Белгарат. – За какво им е да ядат суров драснианец, когато имат на разположение цяло блато с риба? Остави мечта!

Първата видра, която беше показала глава от водата, повдигна ципестата си предна лапа и направи заповеднически жест. Ципестият крайник странно приличаше на ръка.

– Изглежда искат да ги последваме – спокойно каза Белгарат.

– И ти си готов да го направиш?

Силк беше скован от страх.

– Ти луд ли си?

– Имаме ли друг избор?

Без повече дискусии Белгарат започна да прибира палатката.

– Те чудовища ли са, дядо? – притеснено попита Гарион, докато му помагаше. – Като алгротите и троловете?

– Не, просто животни – като тюлените или бобрите. Те са любопитни, интелигентни и много игриви.

– Но играят мръсни игри – добави Силк.

След като натовариха всичките си вързопи в лодката, я бутнаха във водата. Блатните видри ги гледаха с любопитство, без злоба или заплаха в погледа, а по-скоро с някаква непоклатима решителност, изписана по малките им космати личица. Неподвижно изглеждащият край на блатото се разтвори, за да разкрие канала, който беше изчезнал през нощта. Странно закръглената глава на блатната видра, която им беше направила знак, ги поведе, като често се обръщаше назад, за да се увери, че я следват. Няколко други видри плуваха след лодката. Големите им очи внимателно наблюдаваха хората.

Започна да вали, в началото само няколко капки, а след това ситен дъжд покри безкрайната шир от тръстики, стърчащи навсякъде около тях.

– Къде мислиш, че ни водят? – попита Силк, като спря да гребе, за да избърше лицето си от дъжда. Една видра ядосано забръщолеви нещо, докато той не заби отново пръта си в тинестото дъно на канала.

– Ще трябва да почакаме и ще видим – отвърна Белгарат.

Каналът продължаваше да се разтваря пред тях и те гребяха равномерно, следвайки закръглената глава на видрата, която се беше появила

първа.

– Онова отпред дървета ли са? – попита Силк, като се взираше в мъглата от ситен дъжд.

– Така изглежда – отговори Белгарат. – Предполагам, че отиваме натам.

От мъглата изплуваха няколко дървета. Когато се приближиха, Гарион можа да види хълмче земя, издигащо се над тръстиките и водата. Горичката, която беше като корона на острова, изглежда беше предимно от върби с дълги пълзящи клони.

Блатната видра, която ги водеше, продължаваше да плува напред. Когато стигна острова, тя се показа наполовина над водата и нададе странен крясък. Малко по-късно една неясна фигура излезе иззад дърветата и бавно се запъти към брега. Гарион не знаеше какво да очаква, но беше повече от поразен, когато фигурата с кафявата мантия отметна качулката си, за да разкрие женско лице. Въпреки че беше твърде остаряло, то все още носеше очарователни следи на това, което някога е било необикновена красота.

– Привет, Белгарат! – поздрави тя стария магьосник със странно равен глас.

– Здравей, Вордай! – отговори той доволно. – Отдавна не сме се виждали, а?

Малките същества, които ги бяха довели до острова, с усилие излязоха на плиткото и се събраха около жената в кафявата мантия. Те цвъркаха и дърдореха, а тя ги гледаше с любов и галеше мокрите им козинки с нежните си пръсти.

Бяха средно големи животни с къси задни крака и малки закръглени коремчета, вървяха изправени и влачеха краката си с доста бързи движения. Държаха предните си лапи изтънчено пред косматите си гърдички.

– Ела да се скриеш от дъжда, Белгарат – каза жената. – Вземи и приятелите си.

Тя се обърна и тръгна по пътека, която водеше към върбовата горичка, а блатните видри припкаха около нея.

– Какво ще правим? – прошепна Гарион.

– Ще влезем вътре – отговори Белгарат, като слезе от лодката и стъпи на острова.

Гарион не знаеше какво да очаква, когато заедно със Силк последваха стария мъж по пътеката към мокрите върби, ала се оказа съвсем неподготвен при вида на спретнатата къщичка със сламен покрив и малка

градинка. Къщата беше построена от здрави трупи, леко напукани от мъхове, а от комина излизаше тънка струя дим.

На прага жената в кафява мантия избърса внимателно краката си в тръстиковата изтривалка и изгърси дъжда от качулката си. След това отвори вратата и влезе, без да поглежда назад.

Когато спря пред къщичката, изражението на Силк беше подозрително.

– Сигурен ли си, че това е добра идея, Белгарат? – попита той тихо.
– Чувал съм разни работи за Вордай.

– Това е единственият начин да разберем какво иска от нас – каза му Белгарат. – Сигурен съм, че не можем да продължим, преди да говорим с нея. Хайде да влезем. Изтрийте си краката!

Къщата на Вордай беше спретната и подредена с вкус. Таваните бяха ниски, направени от тежки греди. Дървеният под беше лъснат до блясък, маса и няколко стола бяха поставени до сводестата пеш, където от желязна кука над огъня висеше котле. На масата имаше ваза с диви цветя, а завесите на прозореца скриваха гледката към градината.

– Защо не ми представиш приятелите си, Белгарат? – предложи жената, докато окачваше мантията си на закачалка.

После приглади едноцветната си кафява рокля.

– Както искаш, Вордай – вежливо отговори старият мъж. – Това е принц Келдар, твой сънародник. А това е крал Белгарион от Рива.

– Знатни гости – отбеляза жената със странно безразличен тон. – Добре дошли в къщата на Вордай!

– Простете, госпожо – каза Силк с най-дворцовия си маниер – изглежда репутацията, която имате е крайно неправдива.

– Вордай – вещица на блатата ли? – попита тя, като изглежда се забавляваше. – Още ли ме наричат така?

Той се усмихна в отговор.

– Най-малкото, което мога да кажа е, че описанията им са подвеждащи.

– Магьосницата на тресавищата – каза тя имитирайки гласа на лековерен селянин. – Погубващата пътници кралица на мочурищата.

На устните ѝ се появи горчива усмивка.

– Да, горе-долу това казват – отвърна ѝ той. – Винаги съм вярвал, че ти си мит, прокълнат да плаши непослушните деца.

– Вордай ще ви хване и ще ви изяде! – изсмя се тя, но в смеха ѝ нямаше хумор. – Слушам това от векове. Съблечете си мантиите, господа. Сядайте и се настанявайте удобно. Ще останете за известно време.

Една видра, вероятно тази, която ги доведе до острова, предположи Гарион, избърбори нещо със свирукащото си гласче, като поглеждаше нервно към котлето на огъня.

– Да – отвърна Вордай много спокойно. – Знам, че ври, Тупик. Трябва да ври, иначе няма да се сготви.

Тя се обърна се към гостите:

– Закуската ще бъде готова след малко. Тупик ми каза, че още не сте яли.

– Ти можеш да си говориш с тях? – Силк изглеждаше учуден.

– Това не е ли очевидно, принц Келдар? Хайде, дайте си мантиите да ги окача до огъня, за да изсъхнат.

Тя спря и погледна Гарион мрачно:

– Такъв голям меч за толкова млад човек! – поклати глава, като гледаше голямата дръжка стърчаща над рамото му. – Остави го в ъгъла, кралю Белгарион. Тук няма с кого да се биеш.

Гарион вежливо сведе глава, откопча колана на меча и ѝ подаде мантията си.

Друга, малко по-дребна видра, се втурна от ъгъла с парцал и започна енергично да бърше водата, която се стичаше на пода от мантиите им, като през цялото време мърмореше нещо неодобрително.

– Моля да извините Попи – усмихна се Вордай. – Тя е маниачка на тема чистота. Понякога си мисля, че ако я оставя сама, ще направи дупки по пода от метене.

– Те се променят, Вордай – каза Белгарат мрачно, докато сядаше на масата.

– Да, така е – отговори тя, като отиваше към огъня, за да разбърка бълбукащото котле. – Наблюдавам ги с течение на годините. Те не са същите, каквито бяха, когато дойдох тук.

– Беше грешка да им се бъркаме – каза ѝ той.

– Така казваше и преди. И двамата с Поулгара така казвахте. Между другото как е тя?

– Може би в момента беснее. Измъкнахме се от цитаделата в Рива, без да и се обадим, а такива неща я дразнят.

– Поулгара си е родена раздражена.

– Тук съм съгласен с теб.

– Закуската е готова.

Тя вдигна котлето с една желязна кука и го постави на масата. Попи се втурна към шкафа на другата стена и донесе един куп дървени паници, след което се върна за лъжици. Големите ѝ очи бяха много светли

и тя цвърчеше нещо на тримата гости.

– Казва ви да внимавате да не падат трохи на чистия й под – поясни Вордай, като махна една филия хляб от печката, построена отстрани до камината. – Трохите я вбесяват.

– Ще внимаваме – обеща Белгарат.

Беше странна закуска, помисли си Гарион. Димящото задушено беше гъсто, със странни зеленчуци, плуващи в него, и големи парчета риба. Беше умело подправено и той го намери за вкусно. Докато свърши с яденето, той по-скоро неохотно стигна до извода, че Вордай беше почти толкова добра готвачка, колкото и леля Поул.

– Отлично, Вордай! – похвали я Белгарат като оставианицата си настрана. – Сега нека се върнем на деловата част. Защо ни доведе тук?

– За да си поговорим, Белгарат – отвърна тя. – Тук нямам компания, а воденето на разговор е добър начин да прекараш една дъждовна сутрин. А вие защо дойдохте в блатата?

– Пророчеството продължава, Вордай, дори когато понякога ние не продължаваме. Кралят на Рива се завърна, а Торак се размърда в съня си.

– Аха – каза тя, без да изглежда много заинтересувана.

– Кълбото на Алдур украсява меча на Белгарион. Наближава денят, когато детето на светлината и детето на мрака ще се срещнат. Тази среща ни предстои и цялото човечество очаква изхода от нея.

– С изключение на мен, Белгарат.

Тя му хвърли пронизващ поглед.

– За мен съдбата на човечеството не представлява интерес. Аз бях изключена от човечеството преди три хиляди години, помниш ли?

– Онези хора отдавна са мъртви, Вордай.

– Наследниците им не са по-различни. Мога ли да вляза в което и да било село в тази част на Драсния и да разкажа на добрите селяни коя съм, без да бъда замеряна с камъни или изгорена?

– Селяните са си селяни по целия свят, госпожо – вметна Силк. – Провинциални, глупави и суеверни. Не всички хора са като тях.

– Всички хора са еднакви, принц Келдар – възпротиви се тя. – Когато бях млада, се опитах да се включа в живота на едно село. Аз просто исках да помогна, но много скоро се оказа, че няма мъртва крава или бебе с колики, за които да не бях обвинена. Накрая ме прогониха с камъни и се опитаха да ме върнат в селото, за да ме изгорят на клада. Бяха си устроили голямо празненство. Но аз успях да избягам и намерих убежище тук, в блатата. След тази случка много малко се интересувам от

работите на хората.

– Може би не е трябвало да показваш талантите си толкова открито – каза й Белгарат. – Хората предпочитат да не вярват в такива неща. Човешката душа е пълна с отрицателни емоции и най-малкото нещо, което е извън нормалното, отприщва желание за отмъщение.

– Моето село разбра, че това не е просто едно желание – отговори тя с известна жестокост.

– И какво стана? – попита Гарион любопитно.

– Започна да вали – каза му Вордай със странна усмивка.

– И това беше всичко?

– Беше достатъчно. Валя над селото цели пет години, кралю Белгарион – само над селото. На стотина метра от последната къща всичко беше нормално, но в селото валеше. Два пъти се опитаха да се преместят, но дъждът ги последва. Накрая се предадоха и напуснаха областта. Доколкото знам, някои от наследниците им продължават да скитат.

– Ти се шегуваш – рече Силк с насмешка.

– Съвсем не се шегувам.

Погледна го развеселена.

– Твоята доверчивост изглежда е избирателна, Принц Келдар. Ето на – обикаляте света в компанията на Белгарат Магьосника. Сигурна съм, че вярвате в силата му, но не можете да повярвате в силата на вещицата от блатата.

Тя се втренчи в него.

– Аз наистина съм вещица, принц Келдар. Мога да ви го демонстрирам, ако искате, но не мисля че ще ви хареса чак толкова. Рядко се харесва на хората.

– Това наистина не е необходимо, Вордай – каза Белгарат. – Какво точно искаш?

– Щях да стигна до това, Белгарат – отговори тя. – След като избягах в блатата, аз открих моите малки приятели тук.

Тя нежно погали косматото лице на Попи и животинчето се сгуши в ръката и.

– В началото се страхуваха от мен, но с течение на времето станаха по-малко срамежливи. Започнаха да ми носят риба и цветя в знак на приятелство, а аз наистина имах голяма нужда от приятели тогава. Малко ги попромениях по отношение чувството им за благодарност.

– Знаеш, че това не е било редно – каза тъжно старият мъж.

Тя продължи с безразличен глас:

– „Редно“ и „нередно“ за мен вече нищо не означават.

– Дори боговете не биха направили това, което ти си сторила.

– Боговете си имат други забавления.

След като каза това, тя насочи погледа си директно към него.

– Чаках те, Белгарат. От години те чакам. Знаех, че рано или късно пак ще дойдеш в блатата. Срещата, за която говориш, е много важна за теб, нали?

– Това е най-важното събитие в историята на света.

– Зависи от гледната точка, предполагам. Както и да е, ти имаш нужда от моята помощ.

– Мисля, че ще се справим и без теб, Вордай.

– Може би, но как смяташ да излезеш от блатата?

Той я погледна въпросително.

– Аз мога или да ви отворя пътя към твърдата земя в края на блатата, или да ви гледам как се лутате в тези тресавища за вечни времена. А в този случай срещата, за която си толкова загрижен, никога няма да се състои, нали? Това ме поставя в много интересна позиция, не мислиш ли?

Белгарат присви очи.

– Забелязала съм, че когато хората правят сделка, обикновено има някаква размяна. Нещо за нещо. Нищо за нищо. Това ми изглежда справедливо споразумение.

– Какво по-точно имаш предвид?

– Видрите са мои приятели – отвърна тя. – В някакъв много специален смисъл – мои деца. Но хората гледат на тях като на животни с ценна кожа. Те ги хващат и ги убиват за кожата им. Изисканите дами от Боктор и Коту се обличат с кожата на моите деца, без изобщо да се замислят каква мъка ми причиняват. Наричат децата ми животни и идват в блатата да ги ловят.

– Те са животни, Вордай – каза и той нежно.

– Вече не са.

Без видимо да се замисля, Вордай сложи ръката си на рамото на Попи.

– Може би беше прав, когато ми каза, че не трябваше да ги променям, но сега вече е твърде късно. – Тя въздъхна и продължи. – Аз съм вещица, Белгарат, а не магьосница. Животът ми има начало и край и мисля, че вече приближава края си. Аз няма да живея вечно като теб и Поулгара. Вече живях няколко години и съм много изморена от живота. Докато съм жива, мога да направя така, че хората да не идват в блатата, но когато умра, моите деца ще станат напълно беззащитни.

– И ти искаш аз да се грижа за тях?!

– Не, Белгарат. Ти си прекалено зает. И понякога забравяш обещанията, за които ти е все едно дали ще запомниш. Искам да направиш едно нещо, което завинаги ще накара хората да спрат да мислят за видрите като за животни.

Очите му се разшириха, сякаш разбра какво му предлагаше Вордай.

– Искам да дадеш на децата ми силата на речта, Белгарат – каза Вордай. – Аз не мога да го направя. Моята сила на вещица не е толкова голяма. Само магьосник може да направи така, че видрите да проговорят.

– Вордай!

– Това е моята цена, Белгарат – каза му тя. – Толкова ще ти струва моята помощ. Приемаш или отказваш?

ГЛАВА 19

Тази нощ останаха в къщичката на Вордай, но Гарион спа съвсем малко. Ултиматумът на вещицата го притесняваше. Той знаеше, че последиците от вмешателствата в природата са огромни. А да се стига до крайност, както Вордай искаше, беше опасно – можеше завинаги да се заличи разделната линия между хора и животни. Философската и теологическа каша, която би последвала от това вмешателство, щеше да бъде главоземайваща. А освен това имаше и други притеснения. Напълно възможно беше Белгарат да не може да направи това, което Вордай искаше от него. Гарион беше почти сигурен, че дядо му не беше опитвал да използва силата си, откакто беше получил удар преди няколко месеца, а сега Вордай му възлагаше направо непосилна задача.

Какво ще се случи с Белгарат, ако опита и се провали? Какво би му причинило това? Дали няма да го завладеят съмнения, които да го лишат от възможността някога отново да си възвърне силата? Гарион отчаяно се опитваше да измисли начин да предупреди дядо си, без да събуди у него тези фатални подозрения.

Но те наистина трябваше да се измъкнат от блатата. Колкото и неохотно да беше взел решението си да се срещне с Торак, Гарион вече знаеше, че това е единственият възможен избор. Въпреки всичко срещата не можеше да бъде забавяна до безкрай. Ако се отлага твърде дълго, събитията щяха да се развият по друг начин и светът щеше да се хвърли във война, която те толкова упорито се опитваха да предотвратят.

Заплахата на Вордай да ги остави да се лутат в блатата, ако Белгарат не плати исканата от нея цена, застрашаваше не само тях, а целия свят. Всъщност тази съвсем безразлична към света жена държеше в ръцете си съдбата на цялото човечество. Въпреки че се опитваше, Гарион не можеше да измисли начин, по който да се избегне изпробването на Белгаратовата сила. Той би направил това, което искаше Вордай, но проблемът беше, че дори не знаеше откъде да започне. Ако някой изобщо можеше да го направи, то това беше дядо му, в случай че болестта не беше унищожила силата му.

Когато зората запълзя през мъгливите блата, Белгарат стана и седна пред камината, съзерцавайки прациящите пламъци с навъсено лице.

– Е? – попита Вордай. – Реши ли?

– Това не е редно, Вордай – каза ѝ той. – Цялата природа крещи срещу зловещата ти идея.

– Аз съм много по-близо до природата от теб, Белгарат – отвърна тя. – Вещиците живеят по-близо до нея от магьосниците. Аз чувствам смяната на сезоните в кръвта си и земята под краката ми е жива. Аз не чувам никакви кръсъци. Природата обича всичките си създания и тя ще страда за унищожението на моите видри почти толкова, колкото и аз самата. Но не това обсъждаме в момента, нали? Дори самите скали пронизително да крещят срещу това, аз пак не бих се отказала.

Силк хвърли бърз поглед към Гарион. Острото лице на дребния мъж изглеждаше толкова обезпокоено, колкото и това на Белгарат.

– Наистина ли видрите са зверове? – продължи Вордай.

Тя посочи към все още спящата Попи. Малките ѝ предни лапички бяха разтворени като ръчички. Тупик, който се придвижваше тихомълком, се промъкна обратно в къщата с букет покрити с роса цветя. Той внимателно ги постави до спящата Попи и нежно сложи последното цвете в разтворената и лапичка. След това със странно търпеливо изражение седна на задните си лапи, за да я гледа как се събужда.

Попи се размърда, протегна се и се прозя. Тя поднесе цветето към малкото си носле и погледна с любов към чакащия Тупик. Издаде кратък и весел цвърчащ звук и двамата се втурнаха към хладните води на блатото за сутрешно плуване.

– Това е любовен ритуал – обясни Вордай. – Тупик иска Попи да му стане партньорка и докато приема подаръците му, това означава, че и тя го харесва. Ще продължат така известно време, а след това ще отплуват заедно за около седмица. Като се върнат, те вече ще бъдат партньори завинаги. Дали наистина е много по-различно от това, което правят

младите хора?

Въпросът ѝ дълбоко обезпокои Гарион, тъй като в думите ѝ имаше смисъл, който той не можеше напълно да отрече.

– Погледнете там! – каза им Вордай, сочейки през прозореца към няколко заиграли се млади видри, не по-големи от бебета.

Бяха си направили топка от мъхове и бързо си я подхвърляха един на друг в кръг, а големите им очи бяха погълнати от играта.

– Не може ли според вас човешко дете да се присъедини към тази група, без изобщо да се почувства не на мястото си? – настоя Вордай.

Недалече от играещите възрастна женска видра люлееше спящото си бебе, като лекичко допираше бузата си до личицето на малкото.

– Не е ли майчинството универсално? – попита Вордай. – По какво точно се различават моите деца от хората освен с това, че са поскромни, по-честни и се обичат повече?

Белгарат въздъхна.

– Добре, Вордай – рече той, – разбрахме какво имаш предвид. Приемам, че видрите са може би по-добри същества от хората. Не знам дали речта ще ги усъвършенства, но ако това е, което искаш... – той повдигна рамене.

– Ще го направиш тогава, така ли?

– Знам, че не е редно, но ще се опитам да направя това, за което ме молиш. Аз май наистина нямам друг избор.

– Не, нямаш – отвърна тя. – Имаш ли нужда от нещо? Имам всички необходими инструменти и смеси.

Той поклати глава.

– Магьосничествата не стават така. Вещиците призовават природните сили, а магьосничеството идва отвътре. Някой ден, когато имаш свободно време, ще ти обясня разликата.

Той стана.

– Предполагам, нямаш намерение да промениш решението си?

Лицето и се вкамени.

– Не, Белгарат!

Той въздъхна отново.

– Добре тогава, Вордай. След малко се връщам.

Той се обърна и излезе навън в обгърнатото от мъгла утро. В тишината, която настъпи след неговото излизане, Гарион внимателно наблюдаваше Вордай с надежда да открие дори само намек, че решителността ѝ може и да не е толкова непокатима, колкото изглеждаше. Помисли си, че ако тя не беше толкова сялапо непреклонна, може би щеше да

успее да ѝ обясни ситуацията и да я накара да се откаже. Вещицата на блатата нервно се разхождаше из стаята, вдигаше разни неща и напълно механично отново ги връщаше по местата им. Изглежда не можеше да се концентрира вниманието си върху една вещь дори за момент.

– Знаеш ли, че това може да го унищожи? – каза ѝ Гарион.

След като другите опити да я склонят се бяха провалили, може би безцеремонността щеше да успее.

– За какво говориш? – попита тя рязко.

– Той беше много болен – отговори Гарион. – С Ктучик се бориха за кълбото. Ктучик беше унищожен, но Белгарат също за малко не умря. Много е възможно болестта да е отнела силата му.

Силк изхлипа.

– Защо не ни каза? – възкликна той.

– Лея Поул ми забрани да говоря за това – отвърна Гарион. – Силата на Белгарат е единственото нещо, което възпира ангараките през всичките тези години. Ако той я е изгубил и те разберат, нищо няма да ги спре да нападнат Запада.

– А той знае ли? – бързо попита Вордай.

– Мисля, че не. Никой от нас не му е говорил за това. Не можем да го оставим дори за момент да си помисли, че нещо не наред. Дори при най-малкото съмнение у него, той няма да може да използва силата си. Това е главното при магьосничеството. Магьосникът трябва да вярва, че каквото иска да се случи, ще се случи. В противен случай нищо не се получава и с всеки провал става все по-лошо.

– Какво имаш предвид, когато казваш, че това може да го погуби?

Лицето на Вордай изглеждаше напрегнато и Гарион започна да си мисли, че има някаква надежда.

– Той може би още притежава силата си или поне част от нея. Но не достатъчно, за да изпълни това, което искаш от него. Дори най-малките неща изискват огромни усилия, а това, което ти искаш, е ужасно трудно. Може би ще бъде твърде много за него, но започне ли веднъж, той няма да може да спре. Усилието може да изчерпи силата и енергията му до такава степен, че никога да не я възстанови, а може дори и да умре.

– Защо не ми казахте? – попита Вордай, а лицето ѝ изглеждаше все по-изтерзано.

– Не можех, не и без да ме чуе той.

Тя бързо се обърна към вратата.

– Белгарат – извика вещицата. – Чакай!

Тя се обърна към Гарион.

– Върви след него! Спири го!

Това чакаше Гарион. Той скочи на крака и се втурна към вратата. Тъкмо щеше да извика в дъжда, когато почувства странна потиснатост, като че ли нещо беше на път да се случи – почти се беше случило, но не съвсем. Викът замръзна на устните му.

– Хайде, Гарион! – подкани го Силк.

– Не мога – въздъхна Гарион. – Той вече е започнал да призовава енергията си. Дори няма да ме чуе.

– Можеш ли да му помогнеш?

– Аз дори не знам какво точно се опитва да направи, Силк – отговори Гарион безпомощно. – Ако сега се намеся и сбъркам, само ще стане по-лошо.

Зяпнаха го ужасени. Гарион чувства, че го облива силна вълна. Съвсем не очакваше това и то го свари неподготвен. Дядо му не преместваше или не променяше каквото и да било, а крещеше с гласа на съзнаването си, преминавайки някакво огромно разстояние. Думите бях неясни, но една от тях се открояваше: „Господарю!“. Белгарат се опитваше да стигне до Алдур.

Гарион затаи дъх. Тогава, безкрайно отдалече, гласът на Алдур отговори. Разговаряха тихо известно време. Гарион усещаше как силата на Белгарат става все по-голяма и по-голяма от сливането ѝ с тази Алдур.

– Какво става? – Гласът на Силк беше изплашен.

– Говори с Алдур. Не мога да чуя какво си казват.

– Алдур ще му помогне ли? – попита Вордай.

– Не знам. Не знам дали Алдур още може да използва енергията си тук. Има някакви ограничения, за които се е споразумял с другите богове.

Странныят разговор приключи и внезапно Гарион чувства как енергията на Белгарат нараства.

– Той започна – прошепна кралят на Рива.

– Има ли сила? – попита Силк.

Гарион кимна.

– Голяма, както винаги ли?

– Не знам. Няма как да преценя.

Напрежението стана почти нетърпимо. Това, което Белгарат правеше, стана изведнъж много дълбоко и проникателно. Този път нямаше обливаща го вълна и повтарящо се ехо. Вместо това Гарион чувства странен звътящ шепот, когато енергията на стария човек се отприщи агонизиращо бавно. Шепотът сякаш повтаряше нещо – нещо, което

Гарион почти разбираше, но някак мъчително му се изплъзваше.

Навън малките видри спряха да играят. Топката падна незабелязано, а животните застинаха и се заслушаха. Попи и Тупик, които се връщаха ръка за ръка от плуването, замръзнаха на място и проточиха глави, докато шепотът на Белгарат нежно им говореше, достигайки дълбоко в съзнанието им – обясняваше им, учеше ги. Тогава очите им изведнъж се уголемиха, сякаш бяха достигнали до внезапно просветление.

Накрая Белгарат излезе от мъглата на върбите с тежки и изморени стъпки. Тръгна към къщата, спря се точно отпред и погледна вгълбено учудените лица на събралите се в двора видри. Той кимна и влезе вътре. Раменете му бяха отпуснати от изтощението и белобрадото му лице изглеждаше съсухрено.

– Добре ли си? – попита го Вордай, без обичайната нотка на безразличие в гласа.

Магьосникът кимна и потъна в един стол до масата.

– Готово – каза той кратко.

Вордай го погледна и подозрително присви очи.

– Няма номера, Вордай – каза той. – Твърде съм уморен, за да се опитвам да те лъжа. Платих ти цената. Ако нямаш нищо против, ще си тръгнем веднага след закуска. Имаме още много път.

– Имам нужда от нещо повече от твоята дума, Белгарат. Не ти вярвам напълно, както не бих повярвала и на никой човек. Искам доказателство, че си платил.

Но в този момент откъм вратата се дочу странен нов глас.

Попи, която с усилие контролираше малкото си личице, се мъчеше да направи нещо.

– М-м-м-м-м – заекна тя.

Устата ѝ се раздвижи и тя опита отново:

– М-м-м-м-м.

Изглеждаше като най-трудното нещо, което се е опитвала някога да прави. Пое дълбоко въздух и опита още веднъж:

– М-м-м-ма – ммо – каза Попи.

Вордай тихо изстена, втурна се към малкото създание, коленичи и я прегърна.

– Мамо – каза Попи отново, този път по-ясно.

Отвън идваше усиливащо се боботене от цвърчащи гласчета, повтарящи „мамо, мамо, мамо“. Превъзбудените видри се завтекоха към къщичката, а гласовете се увеличаваха с прииждането на все повече и повече видри откъм блатото.

Вордай заплака.

– Ще трябва да ги научиш да говорят, разбира се – каза Белгарат изтощено. – Аз им дадох способността, но те все още не знаят много думи.

Вордай го погледна през сълзите, които се стичаха по лицето ѝ:

– Благодаря ти, Белгарат – каза тя колебливо.

Старият мъж сви рамене.

– Нещо срещу нещо – отговори той. – Нали такава беше сделката?

Тупик ги изведе от блатата. Цвъртенето на малкото създание сега беше примесено с някои думи – колебливи, неправилно произнесени, но така или иначе – думи.

Докато гребеше, Гарион дълго мисли, преди да заговори, борейки се с това, което искаше да каже.

– Дядо! – рече той най-накрая.

– Да, Гарион – отвърна старият човек от кърмата на лодката, където си почиваше.

– Ти знаеше през цялото време, нали?

– Какво да съм знаел?

– Това, че беше възможно да си останал без сила.

Белгарат втренчено го погледна.

– Откъде ти дойде това на акъла? – попита той.

– Леля Поул каза, че след като беше болен миналата зима, може би си загубил силата си.

– Какво ти е казала?

– Това каза.

– Чух те.

Магьосникът се намръщи. Бръчки се появиха по лицето му.

– Никога не съм се сещал за това – призна той. Изведнъж премигна и очите му се отвориха широко. – Тя може би е била права. Болестта можеше да причини такъв ефект. Колко невероятно – повтори той и после внезапно се разсмя.

– Не виждам какво е толкова смешно.

– Това ли е нещото, за което ти и леля ти се притеснявахте през последните месеци? И двамата ходехте на пръсти около мен, сякаш съм от стъкло.

– Страхувахме се, да не разберат ангараките и не смеехме да ти кажем, защото...

– Защото се страхувахте, че ще започна да се съмнявам във възможностите си, нали?

Гарион кимна.

– Като се замисля, не е била лоша идея. Със сигурност съвсем нямах нужда да ме притесняват каквито и да било съмнения тази сутрин.

– Ужасно трудно ли беше?

– Като цяло, да. Определено не бих искал да го правя всеки ден.

– Нямахте нужда да го правиш?

– Да правя какво?

– Да учиш блатните видри да говорят. Ако все още притежаваш силата си, нека си остане между нас, но аз и ти можехме да разтворим каналите и да излезем от блатото, без да се интересуваме, че Вордай и блатните видри щяха да се опитат да ни спрат.

– Чудех се кога ще се сетиш за това – отвърна старият човек меко.

Гарион го погледна предизвикателно.

– Добре тогава – каза той, – защо го направи, след като не беше задължен?

– Този въпрос е неучтив, Гарион – отвърна Белгарат. – Има си някои норми на поведение. Смята се за лошо възпитание да питаш друг магьосник защо е направил нещо.

Гарион погледна дядо си още по-упорито.

– Избягваш въпроса – каза той грубо. – Приеми, че не съм добре възпитан и ми отговори.

Белгарат изглеждаше леко обиден.

– Не съм аз виновен заедно ти и леля ти сте се притеснявали. Не виждам причина да ми се сърдиш.

Направи пауза и погледна Гарион.

– Ще продължаваш ли да настояваш?

– Да, ще продължавам. Защо го направи?

Белгарат въздъхна.

– Знаеш, че Вордай е била сама през по-голямата част от живота си – отговори той – и е имала тежка участ. Винаги съм си мислил, че тя заслужава повече. Може би това натежа малко.

– Алдур съгласи ли се с теб? – настоя Гарион – Чух му гласа, докато вие двамата си говорихте.

– Подслушването е наистина ужасен навик, Гарион.

– Загубих им бройката на лошите си навици вече, дядо.

– Не мога да разбера защо ми държиш такъв тон, момчето ми – оплака се Белгарат. – Е, добре, всъщност проявих доста настоятелност, за да убедя Господаря да се съгласи.

– И всичко това го направи само защото я съжаляваш?

– Това не е точната дума, Гарион. Да кажем, че просто имам

известни чувства по отношение на справедливостта.

– След като си знаел, че ще го направиш така или иначе, защо тогава спореше с нея?

Белгарат повдигна рамене.

– Исках да се убедя, че тя наистина го желае. Освен това не е хубаво да оставяш хората с впечатлението, че би направил всичко, за което те помолят.

Силк гледаше стария човек с огромно учудване.

– Съчувствие ли е това, Белгарат? – попита той невярващ. – От теб? Ако и дума за това се разчуе, репутацията ти ще се срине.

Внезапно Белгарат се смути болезнено.

– Не знаех, че е необходимо да го разпространяваме чак толкова, Силк – каза той. – Няма нужда хората да разбират за това.

Гарион се почувства така, сякаш изведнъж се беше отворила някаква врата. Осъзна, че Силк беше прав. Никога не беше се замислял за това, ала Белгарат наистина имаше репутация на безжалостен. Повечето хора смятаха, че има нещо неумолимо във Вечния Мъж – непоколебимост да пожертва каквото и да било в своята устременост към някаква цел – толкова неясна, че никой друг не можеше да я разбере. Но с този едничък жест на състрадание той разкри друга, по-мека страна от характера си. Белгарат Магъосника въпреки всичко беше способен на човешки чувства и емоции. В съзнанието на Гарион се разби мисълта за това колко са били наранявани тези чувства от ужасите и болката, които е видял през всичките години. Гарион се улови, че гледа дядо си с ново, дълбоко уважение.

Краят на блатата беше означен със стабилно изглеждращи насипи, които се разстилаха във всички посоки в мъглявата далечина.

– Път – Силк посочи насипа. – Това е част от главната система от пътища на Толнедра.

– Белгарат – каза Тупик, като си показва главата от водата до лодката, – благодаря ти!

– О, мисля си, че ти така или иначе щеше да се научиш да говориш – отвърна старият човек. – Още малко ти оставаше.

– Мо-же би да, мо-же би не! – не се съгласи Тупик. – Да иска да говори и да го-вори е различно.

– Скоро ще се научиш да лъжеш – каза му Силк подигравателно – и тогава ще бъдеш толкова добър, колкото всеки истински човек.

– Защо да се учи да лъже, когато само говори? – объркано попита Тупик.

– Ще разбереш, когато му дойде времето.

Тупик леко се намръщи и главата му се плъзна под водата. Показа се още един път на известно разстояние от лодката.

– Довиждане! – извика им той. – Тупик ви благодари за мама.

И без да прави никакви вълнички, изчезна.

– Какво странно малко създание – усмихна се Белгарат.

С подплашено възклицание Силк започна безумно да рови в джоба си. Нещо с бледо зеленикав цвят скочи от ръката му и цопна във водата.

– Какво става? – попита Гарион.

Силк потръпна от отвращение.

– Малкото чудовище ми е сложило жаба в джоба.

– Може би трябва да се възприеме като подарък – допусна Белгарат.

– Жаба?

– Добре де, не е подарък – ухили се Белгарат. – Е, може би е малко примитивно, но пък е възможно това да е началото на чувството му за хумор.

Няколко мили нагоре по пътя, който се простираше от север на юг, имаше толнедрански хан. Стигнаха до него в късния следобед и купиха коне, чиято цена потресе Силк. На следващата сутрин потеглиха в галоп по посока Боктор.

Странната сцена в блатата наведе Гарион на разни мисли. Той започна да осъзнава, че състраданието е един вид любов, по-всеобхватна и по-силна от малко ограниченото схващане, което той имаше за това чувство преди. Думата любов изглежда, мислеше си той, колкото по-задълбочено разсъждаваше, включва огромен брой неща, които на пръв поглед нямаха нищо общо с нея. Колкото повече разбираше това, толкова по-силно се оформяше една мисъл в съзнанието му. Дядо му, човекът, когото наричаха Вечния, вероятно беше развил у себе си, през дългия си живот от седем хиляди години, способност да обича, за която другите хора не можеха дори и да допуснат, че е възможна.

Независимо от привидно грубата си и раздражителна външност, целият живот на Белгарат беше израз на тази трансцендентална любов. Докато язدهа, Гарион често поглеждаше към странния стар човек и онзи далечен, всемогъщ и извисяващ се над цялото човечество образ постепенно избледня. Започна да вижда неговата истинска същност – индивид със сложна душевност, но много човечен.

След два дни, в ясно и хубаво време, стигнаха до Боктор.

ГЛАВА 20

Докато язدهа по широките улици, Гарион веднага забеляза, че Боктор има доста предимства. Повечето къщи не бяха по-високи от два етажа и не бяха сбутани една в друга, както беше виждал в други градове. Улиците бяха широки и прави и имаше много малко боклук по тях.

Изкоментира това, когато язدهа по просторен булевард с три платна.

– Боктор е нов град – обясни Силк. – Поне относително нов.

– Мислех, че съществува от времето на Драс Биволския врат.

– О, така е – отвърна Силк, – но старият град беше разрушен от ангарките при нашествието им преди петстотин години.

– Бях забравил за това – призна си Гарион.

– След Воу Мимбре, когато дошло времето да се строи наново, било решено да се възползват от шанса и да започнат отначало – продължи Силк.

Той се огледа наоколо с леко недоволство:

– Боктор не ми харесва! Няма достатъчно алеи и задни улички. Почти е невъзможно да се движиш наоколо, без да бъде забелязан.

Обърна се към Белграт.

– Между другото, това ми напомня за нещо. Може би няма е лошо да избягваме централния пазар. Аз съм известен тук няма смисъл целият град да разбере, че сме пристигнали.

– Наистина ли мислиш, че можем да се промъкнем незабелязано? – попита Гарион.

– В Боктор? – изсмя се Силк. – Разбира се, че не можем. Вече сме били идентифицирани поне дузина пъти. Шпионството основен поминък тук. Порен е знаела, че идваме, още преди влезем в града.

Той погледна към един прозорец на втория етаж и пръстите му трепнаха в жест на бърз упрек – това беше тайният драсниански език.

– Само че много непохватно – заяви той с неодобрение. – Сигурно е първокурсник в академията.

– Може би е развълнуван, защото вижда величие – предложи Белграт. – Така или иначе, ти си нещо като легенда тук, Силк.

– Това пак не е извинение да ме шпионират така аматьорски – каза Силк. – Ако имам време, бих отишъл в академията да поговоря за това с директора – въздъхна той. – Качеството на учениците определено е спаднало, откакто прекратиха използването на камшичения стълб.

– На какво? – възкликна Гарион.

– По мое време ученик, забелязан от човека, който му е възложено да следи, беше налаган с камшик – каза му Силк. – Боят с камшик е много ефективен начин на преподаване, Гарион.

Точно пред тях се отвори вратата на голяма къща и дузина униформени стрелци марширувайки излязоха на улицата, строиха се и се обърнаха към тях. Командирът им пристъпи напред вежливо се поклони.

– Принц Келдар! – поздрави той Силк. – Нейно величество се чудеше дали ще бъдете така добър да се отбиете в двореца.

– Видя ли? – Силк се обърна към Гарион. – Казах ти, тя вече знае, че сме тук.

После заговори командира на стрелците.

– Просто от любопитство, капитане, кажете ми какво бихте направили, ако ви отговорят, че не ни се ще да бъдем толкова добри и да се отбиваме в двореца?

– Може би ще ми се наложи да настоявам – предположи капитанът.

– Така си и помислих.

– Арестувани ли сме? – нервно попита Гарион.

– Не точно, Ваше Височество – отговори капитанът. – Кралица Порен наистина би искала да разговаря с Вас.

Тогава той се поклони на Белгарат.

– Предвечни! – капитанът поздрави стария мъж с уважение. – Мисля, че ако отидем зад този страничен вход, ще привличаме по-малко внимание.

Обърна се и нареди на хората си да продължат напред.

– Той знае кои сме – промълви Гарион на Силк.

– Естествено – каза Силк.

– Как ще се измъкнем от това? Няма ли кралица Порен просто да ни върне обратно в Рива?

– Ще поговорим с нея – каза Белгарат. – Порен има нюх за нещата. Сигурен съм, че ще можем да ѝ обясним ситуацията.

– Освен ако не започне да ни поставя ултиматуми – добави Силк. – Забелязал съм, че го прави, когато е ядосана.

– Ще видим.

Кралица Порен беше по-озаряващо прекрасна от всякога. Нейното стройно тяло беше очевидно доказателство, че вече е родила първото си дете. Майчинството ѝ беше донесло руменина по лицето и израз на завършеност в очите. Когато влязоха в двореца, тя учтиво ги поздрави и веднага ги въведе в собствените си покои. Малките кралски стаички

бяха някак дантелени и женствени, с къдрички по мебелите и нежнорозови завеси на прозореца.

– Къде бяхте? – попита тя, когато останаха сами. – Поулгара е луда.

Белгарат вдигна рамене.

– Ще се оправи. Какво става в Рива?

– Естествено, организират издирването ви – отговори Порен. – Как успяхте да стигнете чак до тук? Всички пътища са блокирани.

– Ние бяхме преди всички, мила леличко. – Силк нахално се изхили в лицето ѝ. – Когато започнаха да блокират пътищата, ние вече бяхме минали през тях.

– Не те попитах, за да ме наричаш така, Келдар! – смъмри го тя.

– Простете ми, Ваше Величество – каза той с поклон, но продължаваше да прави подигравателни гримаси.

– Ти си невъзможен.

– Разбира се – отговори Силк. – Това е част от чара ми.

Кралицата въздъхна.

– Какво да ви правя сега?

– Ще ни оставиш да продължим пътя си – отвърна спокойно Белгарат. – Разбира се, ще поспорим по този въпрос, но накрая това ще стане.

Тя го изгледа.

– Ти ме попита. Сигурен съм, че се чувстваш по-добре, като вече знаеш отговора – усмихна се магьосникът.

– Ти си по-ужасен и от Келдар – обвини го тя.

– Имам повече опит.

– Това няма да го коментираме! Имам строги заповеди от Поулгара да ви върна в Рива.

Белгарат вдигна рамене.

– Ще се върнете ли? – тя изглеждаше изненадана.

– Не – отвърна той, – няма да се върнем. Ти каза, че Поулгара ти е дала строги заповеди да ни върнеш. Добре тогава, аз ти давам строги заповеди да не го правиш. Какво ще предприемеш?

– Белгарат, това е жестоко.

– Такива са времената.

– Преди да сме започнали сериозно да се караме, можем ли да видим наследника на трона? – попита Силк.

Въпросът му беше майсторски измислен. Някоя жена, току-що станала майка, не би устояла на възможността да покаже бебето си и кралица Порен вече се беше обърнала към люлката, стояща в ъгъла на стаята, когато усети, че е хитро изманипулирана.

– Ти си непоправим, Келдар – каза тя примирено и отметна сатененото покривало, за да покаже бебето, което се беше превърнало в смисъл на живота ѝ.

Принцът на Драсния много съсредоточено се опитваше да напъха пръстите на краката си в устата. С весело възклицание Порен го вдигна на ръце и го прегърна. След това го обърна и поддържа, за да го видят.

– Не е ли красив? – попита тя.

– Привет, братовчедо! – Силк важно поздрави бебето. – Твоето временно появяване ми спестява окончателното унижение.

– Какво трябва да означава това? – подозрително го попита Порен.

– Само това, че Негово малко розовичко Височество завинаги премахна всякакви възможности за мен да наследя трона – отговори Силк. – Щях да бъда ужасен крал, Порен. Драсния би страдала почти толкова, колкото и аз, ако това нещастие се случи. Нашият Гарион по случайност вече е по-добър крал, отколкото аз бих бил.

– О, Боже! – Порен леко се изчерви. – Това съвсем ми се е изплъзнало.

Все още с бебето на ръце, тя несръчно направи реверанс.

– Ваше Величество – поздрави тя официално Гарион.

– Ваше Величество – отвърна Гарион с поклона, който леля Поул го караше да упражнява с часове.

Порен се засмя със звънкия си смях.

– Всичко това изглежда толкова неуместно.

Тя сложи ръката си на врата на Гарион, погали го по главата и топло го целуна. В другата ѝ ръка бебето изгука.

– Скъпи Гарион – каза тя, – толкова си пораснал.

Гарион не знаеше какво да ѝ отвърне. За момент кралицата изучаваше лицето му.

– Много неща са ти се случили – забеляза тя проницателно. – Не си същото момче, което познавам от Вал Алорн.

– Има напредък – съгласи се Белгарат, като се настаняваше в един стол. – Колко шпионина ни слушат в момента, Порен?

– Знам за двама – отговори тя, като остави бебето в люлката.

Силк се засмя.

– А колко шпионина шпионират шпионите?

– Доста, предполагам – каза Порен. – Ако се опитам да разгадая и преброя всички шпиони наоколо, никога не бих имала време за нещо друго.

– Да приемем, че всички те са предпазливи – каза Белгарат, като

многозначително огледа всички стени и пердета.

– Разбира се, че са предпазливи – Порен звучеше малко обидено. – Имаме си стандарти, както знаеш. Аматьори не се допускат да шпионират в двореца.

– Добре тогава, нека се върнем на въпроса. Наистина ли е необходимо да провеждаме дълъг спор за това дали ще се опиташ да ни изпратиш обратно в Рива?

Тя въздъхна, а после безпомощно се усмихна.

– Мисля, че не. Обаче ще трябва да ми измислите извинение – за пред Поулгара.

– Просто ѝ кажи, че действаме според инструкциите, които се съдържат в Кодекса на Мрин.

– Има ли някакви инструкции в Кодекса на Мрин? – тя звучеше изненадано.

– Би трябвало да има – отговори той. – В по-голямата си част той е някакъв неясен брътвеж. Затова никой не може да бъде сигурен дали е така или иначе.

– Да не би да ме молиш да я излъжа?

– Не, моля те да я накараш да си мисли, че аз съм те излъгал – има разлика.

– Много коварна при това, Белгарат.

– Няма проблеми – увери я той. – Тя винаги е готова да повярва и в най-лошото, когато се отнася до мен. Както и да е, ние тримата сме се отправили към Гар ог Надрак. Кажи на Поулгара, че ще имаме нужда от един вид отвличане на вниманието. Кажи ѝ да престане да си губи времето да ни търси, а да съсредоточи армия на юг и да вдигне много шум. Искам ангараките да са толкова заети с нейните действия, та да нямат време да ни търсят.

– Какво, за Бога, ще правите в Гар ог Надрак? – попита тя с любопитство.

Белгарат погледна подсказващо към стените, зад които официалните шпиони, както и няколко неофициални, се спотайваха.

– Поулгара знае какво ще правим. Каква е в момента ситуацията по границата на Надрак?

– Напрегната – отвърна тя. – Все още не вражеска, но съвсем не приятелска. Надраките не искат много да започват война. Ако не бяха на страната на гролимите, честно си мисля, че бихме могли да ги накараме да останат неутрални. Те по-скоро бих убили мург, отколкото драснианец.

Белгарат кимна.

– Предай на съпруга си, че бих искал строго да контролира Анхег – продължи той. – Анхег е прекрасен, но понякога е малко неустойчив. Родар е по-стабилен. Кажу ми, че това, което искам на юг, е заблуда за отклоняване на вниманието, а не сериозна война. Понякога алорните се ентузиазират прекалено.

– Ще му кажа – обеща Порен. – Кога тръгвате?

– Нека да оставим това загадка.

Старият мъж отново погледна към стените в царската стая.

– Поне тази нощ ще останете, нали?

– Как бихме могли да откажем? – попита Силк заядливо.

Кралица Порен го изгледа продължително.

– Мисля, че трябва да ти го кажа – рече тя много тихо. – Майка ти е тук.

Лицето на Силк пребледня.

– Тук? В двореца?

Кралицата кимна.

– Тя е в западното крило. Дадох ѝ апартамента до градината, която тя толкова много обича.

Ръцете на Силк започнаха видимо да треперят и лицето му беше като изпепелено.

– От колко време е тук? – попита той напрегнато.

– От няколко седмици. Дойде, преди да се роди бебето.

– Как е тя?

– Все така – нежното гласче на кралицата заглъхна от тъга. – Ще трябва да я видиш.

Силк дълбоко пое дъх и изпъна рамене. А лицето му все още беше като поразено.

– Няма как да го избегна – каза той почти на себе си. – Ще трябва да го преживея. Ще ме извините ли?

– Разбира се.

Той се обърна и излезе от стаята с мрачно изражение.

– Той не обича ли майка си?

– Много я обича – отвърна кралицата. – И заради това му е толкова трудно. Тя е сляпа, за щастие.

– За щастие ли?

– Преди двадесет години имаше чума в западна Драсния – обясни Порен. – Беше ужасна болест и оставяше отвратителни белези по лицата на оцелелите. Майката на принц Келдар беше една от най-красивите

жени в Драсния. Ние скрихме истината от нея. Тя не осъзнава колко е обезобразена – или поне ние така си мислим. Срещите между Келдар и майка му са сърцераздирателни. По гласа му не може да се открие и намек от това, което вижда, но очите му... – тя млъкна. – Понякога си мисля, че заради това той стои надалече от Драсния – добави тя.

После си върна деловития вид.

– Ще позвъня за вечерята – каза тя – и за нещо за пиене. Келдар обикновено има нужда да пие след срещите с майка си.

Мина повече от час, преди Силк да се върне. Веднага започна да пие. Пиеше освирепяло, като човек, който иска да изпадне в безсъзнание, колкото е възможно по-бързо.

На Гарион тази вечер му беше страшно неудобно. Царица Порен се грижеше за малкия си син дори когато бдително наблюдаваше Силк. Белгарат стоеше безмълвно на стола си, а Силк продължаваше да пие. Най-накрая, като се престори, че е много изморен, Гарион отиде да си легне.

До този момент той не си беше дал сметка колко много е зависел от Силк през тази година и половина, откакто го познава. Язвителният хумор и голямата самоувереност на малкия драснианец с лице на невестулка винаги го караха да му се доверява. Силк определено беше особняк. Той беше напрегнато човече, но неизменното му чувство за хумор и бързият му ум ги бяха измъквали от много неприятни ситуации. Сега обаче нямаше и следа от смеха и остроумието, дребният човек беше на ръба на нервен срив.

Ужасяващата среща, към която отиваха, сега изглеждаше още по-рискована. Въпреки че Силк едва ли би могъл да му помогне, когато се изправи срещу Торак, Гарион разчиташе на приятеля си да го подкрепя през ужасните дни преди срещата. Сега дори това малко успокоение изчезна. Не можеше да заспи и се въртеше в леглото с часове. Най-накрая, към полунощ, той стана, наметна си мантията и се промъкна по чорапи, за да види дали приятелят му си е легнал.

Силк все още пиеше. Още седеше на същия стол. Чашата му незабелязано се беше разляла, а той беше подпрял главата си с ръце, лактите му киснеха в локва бира. Недалече, с неразгадаемо изражение на лицето, седеше изморената, руса кралица на Драсния. Докато Гарион гледаше от вратата, приглушен звук дойде откъм мястото, където седеше Силк. Внимателно, почти с нежност, царица Порен стана, приближи се до масата, хвана с ръце главата на Силк и я притисна към себе си. С отчаян плач Силк се сгуши в нея, хлипайки силно като наранено дете.

Над треперещата глава на Силк кралица Порен погледна към Гарион. Изразът на лицето ѝ ясно показваше, че е наясно какво чувства Силк към нея. По лицето ѝ беше изписано отчаяно състрадание към човека, когото обичаше – но не по начина, по който той би искал. А заедно с това, и дълбоко съчувствие за страданието, което му беше причинила срещата с майка му.

Гарион и кралица Порен се гледаха мълчаливо. Думите бяха излишни. И двамата го разбираха. Когато най-накрая Порен заговори, тонът ѝ беше учудващо хладен:

– Мисля, че е време да го сложиш да си ляга. След като вече може да плаче, значи най-лошото е минало.

На следващата сутрин напуснаха двореца и се присъединиха към един отпавил се на изток керван. Драснианската степ под Боктор беше истинска пустош. Керванския северен път се виеше през ниски, заоблени хълмчета покрити с оскъдна растителност. Въпреки че беше средата на пролетта, тревата беше изсъхнала, сякаш сезоните я бяха стъпкали. Вятърът, спускащ се от полярните ледове, все още миришеше на зима.

Силк яздеше мълчаливо с поглед забит в земята, дали от мъка или заради последиците от бирата, Гарион не можа да разбере. Белгарат също мълчеше и тримата яздеха, като само звукът от звънчетата на мулета на драснианските търговци им правеше компания.

Към обяд Силк се отърси и най-накрая се огледа наоколо, въпреки че очите му все още бяха кръвясали.

– Някой сети ли се да вземе нещо за пиене? – попита той.

– Не пи ли достатъчно снощи? – отвърна Белгарат.

– То беше за забавление. Сега имам нужда от нещо лечебно.

– Като вода? – предложи Гарион.

– Гарион, аз съм жаден, а не мръсен.

– Ето ти. – Белгарат подаде на нуждаещия се манерка с вино. – Но не се престарвай.

– Имай ми доверие – каза Силк, като отпи голяма глътка.

После потръпна от отвращение и направи физиономия.

– Откъде си го купил това? – осведоми се той – Има вкус на нещо, в което са варени стари обувки.

– Не е необходимо да го пиеш.

– Страхувам се, че е необходимо.

Силк отпи още една глътка, след това запуши манерката и му я върна. Огледа пустинята през тях.

– Не се е променила много – отбеляза той. – Драсния не е за

препоръчване. Или е доста влажно, или е прекалено сухо.

Потръпна от студения вятър.

– На някой от вас известно ли му е, че между нас и полюса няма нищо, което да спира вятъра, освен някои заблуден скитащ се северен елен.

Гарион започна да се отпуска. Духовитите забележки и коментари на Силк започнаха да стават все повече и повече, докато язدهа този следобед. Когато керванът спря да пренощува, той вече си беше старият Силк.

ГЛАВА 21

Керванът бавно си проправяше път през мрачната пустиня на източна Драсния, а звуците на конските звънчета ехтяха тъжно зад тях. Малки розови цветчета бяха осяели ниските обли хълмове и те изглеждаха на точки. Небето се заоблачи и безкрайният вятър задуха упорито от север.

Настроението на Гарион ставаше все по-тъжно и мрачно като пустинята около него. Имаше един неизбежен факт, който не можеше да продължава да крие от себе си. Всяка миля, всяка стъпка го приближаваха към Малореа и към срещата му с Торак. Дори нашепващата песен на кълбото не го успокояваше. Торак беше бог – непобедим, безсмъртен, а Гарион, който дори не беше достатъчно голям, съвсем съзнателно пътуваше към Малореа да го търси, за да се бие с него до смърт. Смърт беше дума, за която Гарион се опитваше да не мисли. Смъртта беше само вероятност по време на дългото преследване на Зедар и Кълбото, а сега изглеждаше абсолютна сигурност. Той щеше да се срещне със самия Торак. Мандорален, Барак или Хетар не можеха да му се притекат на помощ със своето бойно изкуство, Белгарат и леля Поул не можеха да се застъпят за него с магьосничество, Силк не можеше да приложи някоя хитрост, която да му позволи да избяга. Титаничния и разгневен бог на Тъмнината щеше се втурне към него кръвожадно. Гарион започна да се страхува от съня, защото той му носеше кошмарите, които не му даваха мира и ставаха все по-ужасни и по-ужасни.

Той се страхуваше. Страхът растеше с всеки изминат ден, докато не започна да усеща суровия му вкус в устата си. Повече от всичко искаше да избяга, но знаеше, че не може. Всъщност нямаше къде да избяга. Нямаше едничко местенце по целия свят където можеше да се скрие. Ако

опиташе да се скрие, самите богове щяха да го намерят и да го закарат на тази ужасна среща, която е предречено да се състои от самото сътворение. И ето го, болен и уплашен, Гарион яздеше, за да срещне съдбата си.

Белгарат, който не винаги, когато изглеждаше, че дреме върху седлото, беше заспал, наблюдаваше и умело изчакваше момента, в който страхът на Гарион ще стигне връхната си точка, преди да го заговори. Една облачна сутрин, когато сивото небе беше толкова мрачно, колкото и пустинята около тях, той приближи коня си до жребца на Гарион.

– Искаш ли да поговорим за това? – попита той спокойно.

– Какъв е смисълът, дядо?

– Може да помогне.

– Нищо не може да помогне. Той ще ме убие.

– Ако си мислех, че е толкова неизбежно, нямаше да те пусна на това пътуване.

– Как бих могъл аз да се бия с бог?

– Смело – беше безкомпромисният отговор. – ти беше смел по време на някои много страшни моменти в миналото. Не мога да си представя, че си се променил!

– Толкова се страхувам, дядо – призна Гарион с мъка. – Мисля, че сега знам как се е чувствал Мандорален. Този страх е толкова ужасен, че не издържам вече.

– Ти си по-силен, отколкото си мислиш. Можеш да издържиш, ако трябва.

Гарион се замисли върху това. Но страхът не си отиде.

– Как изглежда той? – попита, изведнъж изпълнен с болезнено любопитство.

– Кой?

– Торак.

– Високомерен. Никога не съм се интересувал...

– Той като Ктучик или като Ашарак е?

– Не прилича на тях. Те се опитваха да бъдат като него. Не успяваха, разбира се, но се опитваха. Ако това ще ти помогне, Торак е може би точно толкова уплашен от теб, колкото си и ти от него. Той знае кой си. Когато се срещнеш с него, ти няма да си само сендарско момче от кухнята на име Гарион. Ще види Белгарион, краля на Рива, и ще види меча на Рива, жадуващ неговата кръв. Ще види и кълбото на Алдур. И то може би ще бъде нещото, което ще го уплаши повече от всичко.

– Ти кога за пръв път се срещна с него?

Гарион имаше желание да слуша как старият мъж му разказва за неща, които са се случили толкова отдавна. По някак начин такива истории винаги помагат. Беше погълнат от разказа и поне за момент страхът стана поносим.

Белгарат се почеса по късата бяла брада.

– Да видим – каза той унесено – Мисля, че първият път бе в Долината, беше много отдавна. Другите се бяха събрали там – Белзедар, Белдин, и всички останали. Всеки от нас беше зает със собствените си науки. Господарят ни се беше оттеглил в кулата си с кълбото и понякога минаваха месеци, без да го видим. Един ден при нас дойде непознат. Изглеждаше висок колкото мен, но вървеше така, сякаш беше висок хиляда фута. Косата му беше черна, а кожата му – много бледа. Имаше, доколкото си спомням, зеленикави очи. Лицето му беше красиво, а косата му изглеждаше така, сякаш я беше ресал дълго време. Изглеждаше от този тип хора, които са толкова суетни, че винаги носят огледало в джоба си.

– Каза ли нещо? – попита Гарион.

– О, да – отговори Белгарат. – Дойде при нас и каза: „Искам да говоря с брат си, вашия Господар“. Не искам да ти описвам тона му. Говореше, сякаш бяхме слуги. Моят Господар ме беше научил на маниери, което не беше много лесно. „Ще кажа на Господаря, че сте дошъл“, казах му аз, колкото можах по-учтиво. „Това не е необходимо, Белгарат“, отвърна той раздразнено с надменния си глас. „Брат ми знае, че съм тук“

– Откъде е знаел името ти, дядо?

Белгарат вдигна рамене.

– Никога не успях да разбера. Предполагам, че Господарят е комуникирал с Него и с другите богове от време на време и им е казал за нас. Така че аз въведох най-красивия посетител в господарската кула. Не говорих с него по пътя. Когато стигнахме, той ме погледна право в лицето и каза: „Ще ти дам един съвет, Белгарат, за услугата. Не се опитвай да се надценяваш. Не е твоя работа да ме одобряваш или да не ме одобряваш. За твое добро се надявам следващия път, когато се срещнем, да си запомнил това и да се държиш подобаващо.“ „Благодаря за съвета“, казах аз, трябва да призная, малко натъртено. „Нещо друго желае ли?“ „Много си самонадеян“, каза ми той. „Може би някой път ще си направя удоволствието да те науча на добро поведение.“ И тогава той влезе в кулата. Както виждаш, ние с Торак не се разбрахме от самото начало. На мен не ми пукаше за неговото отношение, нито пък на него за моето.

– После какво стана?

Любопитството на Гарион започна да измества страха.

– Знаеш какво се случи по-нататък – отвърна Белгарат. – Торак се качи в кулата и говори с Алдур. От дума на дума накрая Торак удари Господаря и открадна кълбото.

Лицето на стария човек беше мрачно.

– Следващия път, когато го видях, не беше толкова красив – продължи той със задоволство. – Това беше, след като кълбото го беше изгорило и той трябваше да носи желязна маска, за да крие обезобразеното си лице.

Силк се беше приближил и яздеше с тях, погълнат от историята.

– Какво направихте тогава? Имам предвид, след като Торак открадна кълбото? – попита той.

– Господарят ни изпрати да предупредим другите богове – отвърна Белгарат. – Аз трябваше да намеря Белар – той беше някъде на север и пируваше с неговите алорни. По онова време Белар беше млад бог и обичаше младежките развлечения. Алорнските момичета сънуваха, че богът ги посещава, а той от своя страна се опитваше да осъществи колкото се може повече сънища – така се говори.

– Никога не съм чувал това! – Силк изглеждаше изненадан.

– Може пък и да е клюка – призна Белгарат.

– Ти намери ли го? – попита Гарион.

– Отне ми доста време. Размерите на земята бяха различни тогава. Днешната Алгария се простираше чак до изтока – хиляди мили тревиста земя. В началото се превърнах на орел, но нещо не се получи.

– Изглежда подходящо – отбеляза Силк.

– От високото ми се виеше свят – отвърна старият човек – и очите ми непрекъснато се разсейваха от разни неща по земята. Постоянно ме обземаше властното желание да се стрелна надолу и да убия. Характерите на формите, които приемаме, започват да доминират над мисленето ни след известен период и въпреки че орелът изглежда страхотно, той всъщност е много глупава птица. Накрая се отказах и избрах формата на вълк. Така беше много по-добре. Единственото отклонение, което имах, беше увлечението по една млада весела вълчица.

Докато казваше това, кожата около очите му се опъна и имаше особена нотка в гласа му.

– Белгарат! – Силк беше шокиран.

– Не бързай със заключенията, Силк. Гледах на ситуацията от морална гледна точка. Прецених, че да си баща е може би прекрасно, но

раждането на кутрета можеше да се окаже унижително. Успях да ѝ устоя, въпреки че тя ме преследваше през целия път на север до там, където Богът-Мечка живееше с алорните.

Той прекъсна разказа си и се загледа в сиво-зелената пустош, лице-то му не издаваше нищо. Гарион знаеше, че има нещо, което старият човек криеше, нещо важно.

– И така – продължи Белгарат, – Белар ни придружи обратно към Долината, където другите богове се бяха събрали. Проведоха събрание и решиха, че трябва да започнат война срещу Торак и неговите ангараки. Това беше началото на всичко. Оттогава светът никога не е бил същият.

– Какво стана с вълчицата? – Гарион се опита да разбере странното премълчаване.

– Тя остана с мен – спокойно отвърна Белгарат – Стоеше дни наред в кулата ми и ме наблюдаваше. Имаше любопитен начин на мислене, а забележките ѝ често бяха весели, но доста смущаващи.

– Забележките ѝ, ли? – попита Силк – Тя е можела да говори?

– Както вълците говорят, нали разбираш... Аз се научих да говоря с нея по време на пътуването. Езикът им е сбит, но много красив. Вълците могат да бъдат красноречиви – дори поети, когато веднъж свикнеш да ти говорят без думи.

– Колко време остана тя при теб? – попита Гарион.

– Доста дълго – отговори Белгарат. – Помня, че веднъж я попитах същото. Тя ми отговори с друг въпрос. Имаше този дразнещ навик. Просто каза: „Какво е времето за един вълк?“. Пресметнах и установих, че е била с мен малко повече от хиляда години. Бях леко озадачен, но тя остана безразлична към този факт. „Вълците живеят толкова дълго, колкото те си изберат да живеят“ – беше всичко, което каза. Един ден, не помня защо, трябваше да си променя формата. Тя просто каза: „Така значи го правиш“ – и се превърна в снежнобяла кукумявка. Изглежда много се забавляваше да ме изненадва и аз никога не знаех в какво тяло ще я намеря, като се обърна. Но любимото ѝ превъплъщение беше кукумявката. Няколко години след това тя ме напусна. Бях учуден, когато разбрах, че ми липсва. Бяхме заедно прекалено дълго време.

Той спря и отново се загледа в далечината.

– Видя ли я някога отново? – искаше да знае Силк.

Белгарат кимна.

– Тя се погрижи да се срещнем, въпреки че по онова време не го знаех. Изпълнявах поръчка на моя Господар някъде на север от

Долината и се натъкнах на спретната сламена къщичка в една гора край малка река. В къщичката живееше жена на има Поледра, жена със светло кестенява коса и странни златисти очи. Опознахме се и накрая се оженихме. Тя е майката на Поулгара и на Белгаран.

– Говореше за това, че си срещнал вълчицата отново – припомни му Гарион.

– Не ме слушаш внимателно, Гарион – каза старият човек, гледайки право във внука си.

В очите му се четеше дълбока болка, рана, толкова голяма, че Гарион беше сигурен – тя завинаги щеше да остане в душата на магьосника.

– Нали не искаш да кажеш, че...?

– Всъщност на самия мен ми трябваше време, докато го приема. Поледра беше много търпелива и упорита. Когато е разбрала, че аз не мога да я приема за моя партньорка като вълк, тя просто е намерила друга форма. Накрая получи това, което искаше.

Той въздъхна.

– Майката на леля Поул е вълк, така ли? – Гарион беше потресен.

– Не, Гарион – отвърна Белгарат тихо, – тя беше жена, много красива жена. Промяната на тялото беше пълна.

– Но... е започнала като вълк?

– И какво от това?

– Но...

Мисълта за това беше шокираща.

– Не позволявай на предразсъдъците ти да вземат връх – каза му Белгарат.

Гарион се бореше с въображението си. Изглеждаше чудовищно.

– Извинявай – каза накрая той, – но независимо какво казваш, това е неестествено.

– Гарион – припомни му старият човек с израз на болка, – абсолютно всичко, което вършим, е неестествено. Да преместваш скали със силата на съзнанието не е най-естественото нещо на земята, ако се замислиш.

– Но това е различно – запротестира Гарион. – Дядо, ти си се оженил за вълчица и вълчицата е родила деца. Как си могъл да го направиш?

Белгарат въздъхна и поклати глава.

– Ти си много упорито момче, Гарион – отбеляза той. – Изглежда никога няма да го разбереш, докато не се научиш от собствения си опит. Нека отидем зад онзи хълм и ще ти покажа как става. Няма нужда да

разстройваме останалите от кервана.

– Имате ли нещо против да дойда с вас? – попита Силк, а носът му трептеше от любопитство.

– Може би няма да е лошо – съгласи се Белгарат. – Можеш да завържеш конете. Те се плашат от вълци.

Отдалечиха се от кервана под оловно синьото небе и заобиколиха един нисък, песъчлив хълм.

– Тук е добре! – Белгарат вървеше най-отпред и слезе към плитко мочурище точно до хълма.

То беше покрито със зелена пролетна трева.

– Целият номер е да създадеш в съзнанието си образа на животното – обясни Белгарат, – до последната подробност. Тогава насочваш мисълта си навътре към себе си и се променяш, вмъкваш се в образа.

Гарион се намръщи неразбиращо.

– Много време ще ми отнеме, ако започна да ви го обяснявам с думи – каза Белгарат. – Ето, вижте, гледайте със съзнанието си, освен с очите си.

Неканен, голям сив вълк изведнъж се появи в съзнанието на Гарион. Той ясно виждаше сивата муцуна и сребристия му врат. Тогава почувства енергийната вълна от метаморфозата и чу в съзнанието си дълбок ропот. За миг образът на вълка странно се преплете с лика на самия Белгарат, сякаш и двамата се опитваха да заемат едно и също място в пространството. Тогава Белгарат изчезна и остана само вълкът.

Силк подсвирна с уста и хвърли поглед към стъписаните коне. Белгарат отново се превърна в нормално изглеждащ стар човек в кафява туника и сива мантия с качулка.

– Разбра ли? – попита той Гарион.

– Мисля, че да – отговори Гарион колебливо.

– Опитай! Ще те водя стъпка по стъпка.

Гарион се опита да събере вълка в главата си.

– Не забравяй ноктите на лапите – каза му Белгарат. – Те може да не се виждат добре, но са много важни.

Гарион прибави ноктите.

– Опашката е много малка.

Гарион я поправи.

– Сега е горе-долу добре. Пъхни се вътре!

Гарион вложи цялата си енергия.

– Промени се – каза той.

Сякаш тялото му изведнъж стана някак течено, променяше се,

напрягаше се и се вливаше в образа на вълка, който беше в съзнанието му. Когато трансформацията свърши, той седна на задните си крака. Чувстваше се много странно.

– Стани да те погледнем – каза му Белгарат.

Гарион се изправи и застана на четирите си лапи. Опашката му изглеждаше доста необичайно.

– Направил си задните крака малко по-дълги – критично забеляза Белгарат.

Гарион започна да протестира, че това е първият му опит, но от гърлото му излезе само виене и скимтене.

– Престани – изръмжа Белгарат, – звучиш като кученце. Превърни се отново в човек!

Гарион го направи.

– Къде отиват дрехите?

– Те са с нас – отговори Белгарат, – но в същото време и не са. Всъщност е доста трудно да се обясни. Едно време Белдин работеше точно върху това, да разбере – къде отиват дрехите. Той мислеше, че е разбрал, но аз никога не успях да схвана цялата теория. Белдин е малко по-интелигентен от мен и неговите обяснения ми звучат екзотично. Както и да е, когато се върнем в човешкото си тяло, дрехите ни винаги са там, където са били.

– Дори мечът на Гарион? – попита Силк. – И кълбото? – Стариият човек кимна.

– Не е ли опасно да се рее наляво-надясно?

– Той си е там и в същото време го няма.

– Вярвам ти – съгласи се Силк колебливо.

– Опитай пак – предложи Белгарат.

Гарион се превръща няколко пъти, докато вълчата му форма задоволи неговия дядо.

– Остани при конете – каза магьосникът на Силк. – Връщаме се след малко.

Той премигна и се превърна в голям сив вълк, от който струеше светлина. Подкани Гарион:

– Хайде да потичаме!

Значението на това, което каза, директно се пренесе от неговото съзнание в съзнанието на Гарион. Белгарат направи няколко изразителни движения на главата и ушите и излая кратко. Гарион изведнъж разбра защо единодействието на глутницата е толкова силно развито при вълците. Много просто, те владеят мислите си взаимно. Каквото вижда

един, всички го виждат, каквото чувства един, всички го чувстват.

– Накъде да тичаме? – попита Гарион и наистина се учуди колко лесно усвои езика на вълците.

– Наникъде. Имам нужда малко да си раздвижа ставите. – И сивият вълк се втурна напред с невероятна скорост.

В началото определено опашката беше проблем. Гарион я забравяше и мятането ѝ напред-назад го караше да губи равновесие. Докато успее да се справи с нея, старият вълк беше навлязъл в сиво-зелената степ. Но след малко Гарион усети как просто лети. Лапите му едва докосваха земята, като събираше и после разпъваше тялото си до краен предел. Учуди се на пестеливостта на вълчия бяг. Не тичаше само с краката си, а с цялото си тяло. Беше сигурен, че ако му се наложи би могъл да тича с дни без да се измори.

Степта започваше да се променя. Това, което изглеждаше пустош и празно като мъртвото небе над тях, изведнъж започна да прелива от живот. Имаше мишки и ровеци катерици; в голи кафяви храсти вцепенени от страх зайци го гледаха как префучава покрай тях, като забива нокти във влакнестия торф. Той беше господарят на равнината и всички създадения му правеха път.

И тогава видя, че не е сам. Друг вълк тичаше до него. Изглеждаше странно – като въображаем – и беше облян в синкава светлина. Беше вълчица.

– Докъде ще тичаш? – попита тя на езика на вълците.

– Можем да спрем, ако искаш – отвърна учтиво Гарион, като забави темпото.

– По-лесно е да се говори, като не тичаш – съгласи се тя.

Спря и седна на задните лапи.

Гарион също спря.

– Ти си Поледра, нали? – попита той направо, все още не усвоил изтънчеността на вълчия език.

– Вълците не се нуждаят от имена – каза тя с неодобрение. – Той също се притесняваше за това.

Това не беше точно гласът, който си беше представял от малък. Той всъщност не я чуваше. Затова пък знаеше точно какво иска да му каже.

– Дядо имаш предвид, нали?

– Кой друг? Мъжете изглежда имат нужда да класифицират нещата и да им слагат имена. Мисля, че по този начин пропускат някои много важни неща.

– Как се озова тук? Ти си... такова де...

– Имаш предвид мъртва. Не се страхувай от думата. В края на краищата е само дума. Да, предполагам, че съм мъртва. Не се чувствам кой знае колко по-различно.

– Не трябва ли някой нещо да направи, за да те върне? – попита той. – Като това, което стори леля Поул, когато се бихме с Грул в планините на Улго?

– Не е абсолютно задължително. По този начин мога да бъда призовавана. Но мога и сама да се справя, ако трябва.

Погледна го с насмешка.

– Ти наистина си объркан от всичко това, нали?

– Всичко кое?

– Всичко. Кой си, кои сме ние, какво трябва да направиш.

– Малко – призна си Гарион.

– Нека се опитам да ти обясня. Ето, Белгарат например. Никога не съм гледала на него като на мъж, както знаеш. Има нещо изключително вълчо в него. Винаги съм си мислила, че раждането му в тялото на мъж е някаква грешка. Може би е поради това, което трябваше да направи. Но тялото всъщност няма значение.

– Няма ли?

– Наистина ли си мислиш, че има? – тя почти се смееше. – Нека ти покажа.

Тя заблестя във въздуха и застана пред него в тялото на жена със златисти очи.

Гарион се върна в собственото си тяло.

– Наистина ли съм различна сега, Белгарион? – попита го тя. – Не съм ли все аз, независимо дали съм вълк, кукумявка или жена?

Тогава той разбра.

– Мога ли да те наричам „бабо“? – попита я малко смутен.

– Ако това те радва – отвърна тя – Малко е неточно обаче.

– Знам – каза той – но се чувствам малко по-добре така.

– Накрая разбра ли окончателно кой си?

– Имам ли друг избор?

– Но ти се страхуваш от това! Както и от онова, което трябва да направиш.

Той мрачно кимна.

– Няма да си сам, да знаеш.

Гарион я погледна неразбиращо:

– Мислех, че според Кодекса...

– Всъщност в Кодекса не се казва нищо. – поясни Поледра. –

Твоята среща с Торак всъщност ще бъде противоборство на две огромни сили. Вие двамата сте само техни представители. Толкова енергия ще се събере на тази среща, че ти и Торак ще бъдете почти странични наблюдатели на това, което реално ще се случи.

– Не може ли тогава да отиде някой друг вместо мен? – попита той бързо. – Някой по-подходящ.

– Казах почти странични наблюдатели. Трябва да бъдеш ти! От другата страна винаги е бил Торак. Вие сте каналите, по които силите ще се сблъскат. Когато това се случи, мисля, че ще бъдеш изненадан колко е лесно.

– Аз ще спечеля ли?

– Не знам. И самата вселена не знае. Затова трябва да се срещнете. Ако знаехме какъв ще е изходът, срещата нямаше да е необходима.

Тя се огледа.

– Белгарат се връща. Трябва да те оставям.

– Защо?

– Присъствието ми много го наранява – повече, отколкото можеш да си представиш.

– Защото...

Той спря, понеже не знаеше как да го каже.

– Бяхме много близки и бяхме заедно дълго време. Понякога ми се иска да можеше да разбере, че не сме разделени наистина, но може би е още много рано.

– Три хиляди години, бабо.

– Какво е времето за вълка? – каза тя загадъчно. – Чифтосването на вълците е завинаги, както вечна е мъката, причинена от раздялата. Може би някой ден... – Гласът ѝ се проточи замислено. – Веднага след като си тръгна, се превърни във вълк. Белгарат ще иска да ловувате заедно. Това е една формалност. Ще го разбереш, щом приемеш формата на вълк.

Гарион кимна и започна да оформя в съзнанието си образа на вълк.

– Още нещо, Белгарион.

– Да, бабо?

– Знай, че те обичам.

– И аз те обичам, бабо.

Тя изчезна. Гарион въздъхна и се превърна във вълк. Тръгна към Белгарат да ловуват двамата. Като вълци.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ КРАЛИЦАТА НА РИВА

ГЛАВА 22

Принцеса Се'Недра беше замислена. Дори тъжна. Колкото и да обичаше да се наслаждава на бъркотията, която предизвикваше с изблиците на своя нрав, тя със съжаление стигна до извода, че вероятно е дошло време да зареже всичко това и да сключи мир с Гарион. Щяха да се желят все пак и тя нямаше реална причина да го ядосва повече от необходимото. Се'Недра разсъждаваше така: независимо, че той е с по-висок ранг, тя не трябва да влиза в брака като негова подчинена. Но всъщност принцесата искаше точно това. Като цяло перспективата да бъде съпруга на Гарион съвсем не ѝ се струваше толкова отблъскваща, колкото се опитваше да я представи пред останалите. Тя го обичаше все пак и сега, когато той беше наясно как точно ще стоят нещата между тях, всичко изглеждаше наред. Се'Недра реши да го потърси и да се съдоби с него.

По-голямата част от вниманието ѝ през тази пролетна сутрин беше посветено на една книга за дворцовия протокол и на една схема, която сама нарисова. Като имперска принцеса на Толнедра и кралица на Рива тя, разбира се, се издигаше над всички херцогини на империята. Беше напълно сигурна, че титлата ѝ е по-висока дори от титлата на кралицата на Черек, Ислена, и кралицата на Алгария, Силар. Статутът, който имаше Маясерана, като съуправител на своята страна, предизвикваше известни проблеми все пак. Не беше изключено да се окаже, че двете с Маясерана са равни по ранг. Се'Недра си записа на едно парче пергамент, за да не забрави да каже на посланик Валгон да нареди на шефа на протокола в Тол Хонет да проучи как точно стоят нещата в това отношение. Приятна топлина я обля, докато разглеждаше схемата. С изключение на лейди Поулгара и Лайла – малката, майчински настроена кралица на Сендария, с която всички се съобразяваха, защото беше много мила – Се'Недра стоеше над или поне беше на едно ниво с всяка благородна дама от Запада.

Изведнъж се чу гръм – толкова силен, че разтърси стените на цитаделата. Изплашена, Се'Недра погледна през прозореца. Беше ясна слънчева сутрин. Как е възможно да има гръмотевици? Още един гръм

прониза тишината и в залите се понесе шепотът на изплашени хора. Принцесата грабна малкото сребърна звънче и позвъни нетърпеливо на прислужницата си.

– Иди да видиш какво става – нареди тя на момичето и продължи да изследва схемата, която беше нарисувала.

Последваха още един оглушителен гръм и още по-силни крясъци и суетене отвън по коридорите. Това беше невъзможно! Как да се съсредоточи при всичкия този шум? Стана и отиде до вратата ядосано.

Хората бягаха, всъщност направо летяха. В дъното на коридора кралица Лайла се измъкна от апартамента на лейди Поулгара, очите ѝ бяха разширени от ужас, а короната беше почти паднала от главата ѝ.

– Какво става, Ваше Величество? – попита Се'Недра.

– Лейди Поулгара! – каза задъхано кралица Лайла като се препъваше в стремежа си да избяга. – Тя унищожава всичко, което е пред очите ѝ.

– Лейди Поулгара?

Нов силен гръм накара малката кралица да залитне и да се хване ужасена за Се'Недра.

– Моля те, разбери какво не е в ред. Накарай я да спре, преди да е срутила цялата крепост.

– Аз?

– Теб ще те послуша. Тя те обича. Накарай я да спре!

Без да се замисли за възможната опасност, Се'Недра се отправи бързо към апартамента на лейди Поулгара и надникна вътре. Цялото жилище беше опустошено. Мебелите бяха преобърнати, всичко, което висеше по стените, беше изтръгнато, прозорците бяха натрошени и въздухът беше изпълнен с дим. Самата Се'Недра беше избухвала много пъти, но безпорядъкът в стаята на Поулгара беше толкова голям, че преминаваше границите на изкуството да правиш сцени. Приличаше на природно бедствие. Самата лейди Поулгара стоеше по средата на стаята с див поглед и разчорлена коса и проклинаше на различни езици едновременно. В едната си ръка държеше смачкано парче от пергамент, а другата беше вдигната като лапа пред лицето ѝ, леко присвита около нажежено кълбо от енергия, която тя сякаш извличаше от въздуха и подхранваше със собствения си гняв. Принцесата застина от страхопочитание, когато Поулгара поде нова тирада. Страшното проклетие премина през всички регистри на гласа ѝ. И отвъд тях. Когато достигна крайните възможности на гласа си, тя започна да сече въздуха с огнената топка, която държеше в ръка, като маркираше всяко следващо проклетие с шумна

експлозия от неуправляема енергия, проблясваща изпод пръстите ѝ като светкавица – за да разтърси всичко, което попаднеше пред очите ѝ. С една тирада от ужасни клетви, Поулгара взриви шест чаени чаши, подредени една до друга, после методично премина с поглед към чинийките, в които те стояха. След това, сякаш ѝ хрумна по-късно, тя взриви масата на трески.

Се'Недра чу сподавена въздишка точно зад гърба си. С преbledняло лице крал Анхег погледна към вратата, после се обърна и избяга.

– Лейди Поулгара – Се'Недра се опита да умилостиви магьосницата, като се стараеше да не влиза в спор с нея, за да ограничи размерите на погрома.

Поулгара строши четири безценни вази, които стояха на полицата на камината с четири отделни експлозии. През прозореца светлата пролетна утрин помръкна, сякаш слънцето внезапно изгасна. Чу се приглушен гръм и Се'Недра се помоли горещо той поне да е естествен.

– Какво всъщност се е случило? – попита принцесата, като се надяваше да въвлече вбесената магьосница в обяснения и да я откъсне от проклятията. Точно те трябваше да бъдат прекъснати по някакъв начин. Изглежда Поулгара изпитваше дълбока нужда да подчертава всяка своя клетва с експлозия.

Магьосницата обаче не ѝ отговори. Вместо това, тя почти захвърли късчето пергамент към Се'Недра, обърна се и разби една мраморна статуя на ситен бял прах. С подивял поглед, потърси нещо друго за чупене, но в опушената стая бяха останали малко здрави неща, които още не беше превърнала в жалки отломки.

– Не! – изкрещя Се'Недра, когато погледът на побеснялата жена попаднаха върху изключителната кристална птичка, която Гарион ѝ беше подарил.

Принцесата знаеше, че Поулгара цени стъклената птица повече от всичко, което притежаваше и се втурна напред, за да предпази деликатния предмет.

– Вземи я! – изсъска Поулгара през зъби. – Махни я от очите ми.

Очите ѝ горяха от потребността да унищожат още нещо. Тя се завъртя и запрати огнената топка през счупения прозорец. Експлозията, която последва, след като кълбото се разби внезапно в мрачния въздух отвън, беше ужасна. Със здраво стиснати юмруци, прибрани до тялото ѝ, Поулгара вдигна изкривеното си от гняв лице и отново започна да проклина. От тъмните черни облаци, които се появиха изведнъж над острова, заблестяха разтърсващи светкавици. Понеже вече не можеше да

се задоволи с унищожаването на вещите около себе си, Поулгара насочи гнева си към острова и Морето на ветровете и ги засипа със свистящи пламъци и оглушителни гръмотевици. После енергично вдигна единия юмрук и внезапно го отвори. Поройният дъжд, който предизвика, беше невероятен. Блесналите очи се присвиха и тя вдигна и другия юмрук. Дъждът веднага се превърна в град, големи остри парчета лед, които се разбиваха в скалите, за да изпълнят въздуха с летящи частички и гъста пара.

Се'Недра грабна стъклената птичка, наведе се да вземе смачканото парче пергамент от земята и понечи да избяга.

Крал Анхег показа изплашеното си лице иззад ъгъла.

– Можеш ли да я спреш? – попита той настоятелно с разтреперан глас.

– Нищо не може да я спре, Ваше Величество.

– Анхег! Влез! – гласът на Поулгара се извиси над шума от гръмотевиците и сипещия се порой от град, който разтърсваше цитаделата.

– О, Белар! – измърмори крал Анхег благочестиво, като вдигна поглед към небето, докато бързаше към стаята на Поулгара.

– Изпрати съобщение до Вал Алорн веднага! – нареди тя. – Баща ми, Силк и Гарион са се измъкнали от цитаделата миналата нощ. Изкарай флота си и ги върни обратно. Дори ако трябва да прехвърлиш целия свят камък по камък. Намери ги и ги върни обратно.

– Поулгара, аз... – заекна черекът.

– Не стой така и престани да пелтечиш като идиот! Действай!

Принцеса Се'Недра подаде стъклената птичка на изплашената прислужница:

– Сложи я на някое сигурно място!

После се обърна и се върна в „центъра на бурята“:

– Какво каза току-що? – попита тя с равен глас.

– Моят баща – глупакът, Гарион и онзи противен крадец решили да избягат сами миналата нощ – отвърна Поулгара с леден глас, който звучеше още по-ужасно заради нечовешкия контрол, който тя си налагаше.

– Какво са направили? – не разбра Се'Недра.

– Заминали са. Измъкнали са се през нощта.

– Тогава трябва да ги последваш.

– Не мога, Се'Недра.

Поулгара говореше така, сякаш обясняваше на дете.

– Някой трябва да остане тук. Твърде много неща може да се объркат. Той го знае. Направил го е нарочно. Върза ме тук като в капан.

– Гарион?

– Не, глупаво момиче! Баща ми!

Поулгара отново занарежда проклетия и всяко завършваше с гръмотевица.

От шумотевицата Се'Недра едва чу това, което ѝ каза. Огледа се наоколо. Наистина нямаше какво друго да се счупи в тази стая.

– Надявам се, че ще ме извиниш – рече тя.

После се обърна, отиде в своя апартамент и започна да троши всичко, до което се докопа и в същото време пицеше като жена на камаарски рибар.

Гневът и на двете продължи няколко часа. Внимателно се избягваха през това време. Някои чувства трябва да бъдат споделени, но безумният гняв не е сред тях. Най-после Се'Недра реши, че е изчерпала възможностите на своите изблици и застина в ледения покой на човек, който е смъртно обиден. Нямаше никакво значение как Гарион е представил нещата в неграмотно написаната бележка, най-много след седмица целият свят щеше да научи, че я е зарязал. Бягството на младоженеца щеше да се превърне в универсална шега. Това беше недопустимо!

Щеше да посрещне позора с гордо вдигната брадичка и с кралски поглед. Когато беше сама, можеше да плаче и вилнее, но лицето, което щеше да покаже пред света, нямаше ни най-малко да подсказва колко дълбоко е наранена. Гордостта беше всичко, което ѝ беше останало, и тя никога нямаше да се предаде.

Лейди Поулгара обаче изглежда нямаше нужда от толкова величествена резервираност. След като първоначалният ѝ гняв утихна, няколко благородници решиха, че най-лошото е свършило. Графът на Трелхайм отиде при нея с надеждата да я умилостиви. След няколко секунди той напусна апартамента ѝ бягайки, а покрай ушите му свистяха острите ѝ хули. Когато го разказваше на останалите, Барак беше преbledнял и целият се тресеше.

– Не се приближавайте до нея! – посъветва ги той с изплашен глас. – Правете каквото ви каже по най-бързия начин, а най-добре е за нищо на света да не ѝ се мяркате пред очите.

– Няма ли да се успокои? – попита крал Родар.

– Приключи с трошенето на мебели – отвърна Барак. – Мисля, че се подготвя да подхване хората.

От този момент нататък, щом Поулгара се покажеше от апартамента си, коридорите на цитаделата на Желязната хватка се опразваха. Заповедите ѝ, обикновено предавани от прислужницата ѝ, бяха вариации

на разпореждането, което даде на крал Анхег. Трябваше да открият тримата бегълци и да ги доведат при нея.

През следващите дни първоначалният гняв на Се'Недра премина в раздразнителност, която караше хората да я отбягват, почти толкова, колкото отбягваха и Поулгара. От нея не странеше само деликатната Адара, която понасяше изблиците ѝ съвсем спокойно. Двете прекарваха по-голямата част от времето си седнали в градината към кралските апартаменти, където Се'Недра можеше да даде воля на чувствата си, без да се притеснява, че някой ще я чуе.

Бяха минали пет дни от заминаването на Гарион и останалите, когато Се'Недра осъзна всички последствия от това.

Денят беше топъл, очевидно пролетта настъпваше дори и в такива мрачни места като Рива. Малката полянка в средата на градината се беше разделенила. Розови, сини, огненочервени цветя се поклащаха в лехите, докато жълтите пчели трудолюбиво пренасяха целувките си от един цвят на друг. Облечена в най-любимата си бледозелена туника, Се'Недра хапеше доста жестоко една безобидна къдрица от косата си и разказваше на търпеливата Адара надълго и нашироко за непостоянството на мъжете.

Беше по средата на следобед, когато кралица Лайла ги откри.

– О, ето къде сте били – избърбори пълничката малка кралица.

Както винаги, короната ѝ беше малко килната настрани.

– Защо? – отвърна Се'Недра малко нелюбезно.

Кралица Лайла спря и погледна критично към принцесата.

– О, боже – каза тя, – да не сме сърдити днес? На теб пък какъв ти е проблемът, Се'Недра? Държиш се отвратително през последните няколко дни.

Се'Недра улови топлия поглед, който Адара изпрати на кралицата, и това я вбеси още повече. Отговорът ѝ беше хладен.

– Усещането, че съм зарязана, започва да ми става досадно, Ваше Величество – каза тя.

Слънчевото лице на кралица Лайла придоби строго изражение.

– Би ли ни извинила, Адара? – попита тя.

– Разбира се, Ваше Величество – отвърна Адара, като се изправи бързо. – Ще бъда вътре, Се'Недра – каза тя и грациозно напусна градината.

Кралица Лайла изчака, докато момичето се отдалечи достатъчно, за да не чува какво си говорят, после седна на мраморната пейка.

– Ела тук, Се'Недра – каза тя строго. – Знаеш ли, наистина трябва

да престанеш да приемаш всичко, което става по света, като лична обида – продължи Лайла. – Това е доста лош навик за една кралица. Това, което са направили Гарион, Белгарат и Келдар, няма нищо общо с теб...

Тя погледна строго Се'Недра.

– Знаеш ли нещо за Пророчеството?

– Чувала съм за него – намуси се принцесата. – Толнедранците не вярват много в такива неща.

– Може би в това е проблемът – рече Лайла. – Искам да ме изслушаш внимателно, Се'Недра. Може и да не вярваш, но ще разбереш.

Кралицата се замисли за момент.

– Пророчеството казва много ясно, че когато кралят на Рива се върне, Торак ще се събуди.

– Торак? Това са глупости. Торак е мъртъв.

– Не ме прекъсвай, скъпа! Пътувала си с тях толкова време и все още не разбираш? За малко момиче, което изглежда умно, ти си забележително несъобразителна.

При тези думи Се'Недра се изчерви.

– Торак е бог, Се'Недра – продължи Лайла. – Той е заспал, не е мъртъв. Той не е умрял при Воу Мимбре, въпреки че много хора предпочитат да си мислят, че е умрял. В момента, в който Гарион е докоснал кълбото, Торак се е разбудил. Не си ли се чудила защо Поулгара толкова е настоявала толкова Задача да носи кълбото на връщане от Рак Ктхол? Гарион би могъл да го носи със същата лекота още тогава.

Се'Недра не се беше замисляла върху това.

– Но ако Гарион го беше докоснал на ангаракска земя, без да има своя меч, Торак можеше да скочи, да тръгне след него веднага и Гарион щеше да бъде убит.

– Убит? – Се'Недра ахна.

– Разбира се, скъпа. За това е всичко. Пророчеството казва, че Торак и кралят на Рива ще се срещнат накрая и от тяхната среща ще се реши съдбата на човечеството.

– Гарион? – възкликна Се'Недра смаяна и невярваща. – Ти сигурно не говориш сериозно?

– Никога през живота си не съм била по-сериозна, дете. Гарион трябва да се бие с Торак до смърт, за да реши съдбата на света. Разбираш ли сега? Ето защо Белгарат, Келдар и Гарион са напуснали внезапно Рива. Те са на път към Малореа, за да може Гарион да се срещне с Торак. Би могъл да вземе армия със себе си, но той е разбрал, че това само ще причини ненужни жертви. Ето защо тримата са тръгнали сами.

Сега не мислиш ли, че е време да пораснеш малко?

Се'Недра беше доста унила след разговора с кралица Лайла. Може би за пръв път в своя живот тя се замисли за някой друг повече, отколкото мислеше за себе си. Непрекъснато се тревожеше за Гарион и нощем сънуваше ужасни кошмари за противните неща, които можеха да му се случат.

Сякаш за да направи нещата още по-ужасни, в ушите ѝ непрекъснато звучеше едно бръмчене, което беше направо влудяващо на моменти. Беше нещо като гласове, идващи от много далече, гласове, които трудно можеха да бъдат разбрани. Този бръмчащ звук, съчетан с притесненията ѝ за Гарион я правеше замислена и често раздражителна. Дори Адара започна да я избягва.

Дразнещият звук в ушите ѝ продължи няколко дни, преди да установи съвсем случайно неговата значимост. Времето на Острова на ветровете никога не ставаше прекалено топло, пък и пролетта беше най-непредвидимият сезон. Силни бури се редуваха една след друга в мрачна последователност, блъскаха се в скалистия бряг и отвратителен дъжд се изсипа над града и над целия остров. Една мрачна дъждовна утрин принцесата седеше в своята стая и гледеше намръщено през прозореца в мократа градина. Огънят, който гореше в камината, изобщо не сгриваше лошото ѝ настроение. Тя въздъхна и в желанието си да прави нещо различно, седна пред тоалетната масичка и започна да реши косата си.

Когато погледна отражението си в огледалото, сребърният проблясък на медальона на шията и привлече погледа ѝ. Това беше онзи медальон, който Гарион ѝ даде веднага след рождения ѝ ден. Беше свикнала вече с него, въпреки че фактът, че не може да го махне, все още я вбесяваше от време на време. Без да се замисля, тя спря да се реши и докосна амулета с върха на пръстите си.

„... но ние не можем да предприемем нищо, преди арендите и толнедраниците да бъдат напълно мобилизирани.“

Това беше гласът на Родар, краля на Драсния. Се'Недра стана и се обърна бързо, учудена, че пълничкият крал е влязъл в стаята ѝ. Веднага след като отдръпна пръстите си от амулета, гласът заглъхна. Се'Недра се огледа озадачено. Смръщи вежди и докосна отново амулета.

„... Не, не“, каза друг глас. „Не бива да добавяш подправките, преди да е завряло.“

Се'Недра отново отдръпна пръсти от талисмана и гласът изчезна веднага. Сякаш хипнотизирана, тя докосна медальона за трети път.

„... Ти ще оправиш леглото, а аз ще подреда. Трябва да побързаме.

Кралицата на Черек може да се върне всеки момент.“

Учудено, принцесата докосваше амулета отново и отново и ушите ѝ направиха едно пътешествие из цитаделата.

„... Огънят е много силен. Тази ютия ще изгори всичко, до което се докосне.“

После тя чу част от приглушен разговор.

„... Какво ще стане, ако някой ни види?“ Беше глас на момиче. „Никой няма да дойде.“ Гласът на младия мъж, който ѝ отвърна, прозвуча прелъстително. „Тук сме на сигурно и уютно място и аз наистина те обичам.“

Се'Недра моментално отдръпна пръстите си от амулета и се изчерви.

В началото сякаш нямаше начин да го контролира, но с всеки следващ експеримент принцесата се учеше да управлява това странно явление. След няколко часа интензивна концентрация тя откри, че може набързо да прослуша всички разговори, които се водят в определена част на цитаделата, докато намери някой, който би я заинтересувал. В процеса на разгадаване на начина, по който действа това странно явление, принцесата успя да научи много тайни, някои много интересни и някои не особено приятни. Знаеше, че би трябвало да изпитва чувство на вина заради тази свръхестествена възможност да подслушва хората, но неизвестно защо не беше гузна.

„Доводите Ви са сериозни, Ваше Величество.“ Беше гласът на Мандорален. „Крал Кородулин е предан на каузата, макар че ще минат няколко седмици, докато успее да събере бойните сили на Арендия. Основната ни грижа трябва да бъде позицията, зад която ще застане императорът. Без легионите позициите ни са доста несигурни.“

„Ран Боруни няма избор в този случай“, заяви Анхег. „Той е обвързан с клаузите на споразуменията от Воу Мимбре.“

Бранд, пазителят на Рива, се прокашля.

„Не мисля, че е толкова просто, Ваше Величество“, каза той тихо с дълбокия си глас. „Според съглашението западните кралства трябва да се отзовават на призивите на краля на Рива, а Белгарион не е тук, за да ги призове.“

„Ние действваме от негово име“, подчерта крал Чо-Хаг.

„Проблемът е, че трябва да убедим Ран Борун в това“, изтъкна Родар. „Познавам толнедраниците. Те ще назначат цял батальон от правни експерти, които да работят по споразуменията. Ако Гарион не се срещне с Ран Боруни лице в лице и не му заповяда лично, императорът ще

застане на позицията, че не е задължен да се присъедини към нас. Единствено кралят на Рива може да издаде призив за война.“

Се'Недра отдели пръсти от амулета, който висеше на врата ѝ.

В главата ѝ започна да се оформя една идея. Беше вълнуваща идея, но тя не беше съвсем убедена, че ще може да я реализира. Знаеше, че алорните са упорити и че никак не са склонни да приемат нови идеи. Принцесата остави бързо четката настрана, отпрати се към една ракла и започна да рови в нея. Не след дълго намери парчето пергамент, което търсеше. Разви го и зачете бързо, докато стигна до пасажа, който я интересуваше. Прочете го внимателно няколко пъти. Той като че ли казваше точно това, което тя очакваше.

Обмисляше идеята през останалата част от деня. Вероятността някой да успее да настигне Гарион и да го спре беше съвсем малка, ако не и невъзможна. Белгарат и принц Келдар бяха прекалено опитни в бягствата, за да се оставят да бъдат хванати. Преследването им беше чиста загуба на време. Тъй като Поулгара все още не беше съвсем на себе си, за да види нещата в тази светлина, отговорността да предприеме някакви действия за намаляване на риска Гарион да влезе в земите на ангараките падаше върху Се'Недра. Това, в което трябваше да убеди сега алорнските крале, беше, че е съвсем логично точно тя да предприеме тези стъпки.

На следващата сутрин все още валеше. Стана рано, за да се подготви. Трябваше, разбира се, да изглежда величествена. Знаеше, че е неотразима в зелено, а златният венец от дъбови листа приличаше достатъчно на корона, за да предаде необходимото послание. Беше доволна, че изчака до сутринта. Беше открила, че е по-лесно да се справяш с мъжете сутрин. Щяха да ѝ се противопоставят в началото и тя искаше да им внуши идеята си, преди да са се събудили напълно. Докато се поглеждаше за последен път във високото огледало в стаята си, тя събра цялата си решителност и прехвърли мислено всичките си аргументи. И най-малкото възражение трябваше да се парира веднага. Настрои се да мисли като имперска принцеса и като взе навития пергамент, се отпрати към вратата.

Заседателната зала, в която обикновено се събираха алорнските крале, беше огромна стая, разположена високо в една от кулите на цитаделата. По таваните имаше масивни греди, подът беше застлан с тъмнокафяв килим, а камината в далечния край беше толкова голяма, че човек можете да стои изправен в нея. Кафява драперия покриваше прозорците, докато проливният дъжд навън се блъскаше в солидните камъни на кулата. Стените на стаята бяха покрити с карти, а по огромната маса бяха

пръснати свитъци пергамент и халби за бира. Облечен в синята си мантия, с корона на главата, крал Анхег се беше отпуснал в най-близкия стол, рошав и мърляв както винаги. Крал Родар изглеждаше огромен в пурпурната си тога, а останалите крале и генерали бяха облечени в доста обикновени дрехи.

Се'Недра влезе в залата, без да почука, като гледаше с величествен поглед изненаданите мъже, които скочиха на крака, за да почетат присъствието ѝ.

– Ваше Височество – започна крал Родар с внушителен поклон. – Оказвате ни висока чест. Имаше ли...

– Ваше Величество – отвърна тя с лек реверанс, – господа, установих, че се нуждая от вашия съвет по въпроси, които засягат страната.

– Ние всички сме на Ваше разположение, Ваше Височество – отвърна крал Родар с лукав блясък в очите.

– Изглежда, че в отсъствието на крал Белгарион, аз ще трябва да действам от негово име – обяви Се'Недра. – Затова се нуждая от вашия съвет как да продължа по-нататък. Бих искала преминаването на властта в мои ръце да стане колкото е възможно по-плавно.

Всички се втренчиха в нея невярващо. Крал Родар се съвзе пръв.

– Интересно предложение, Ваше Височество – измърмори той учтиво. – Все пак ние имаме други планове. Съществува дългогодишен precedent за такива случаи. Ние благодарим на Ваше Височество за щедрото предложение все пак.

– Това не беше точно предложение, Ваше Величество – каза Се'Недра. – И всякакви предишни precedentи се отменят.

Крал Анхег пелтечеше нещо, но Родар беше по-уверен вече. Се'Недра разбра, че закръгленият крал на Драсния щеше да се окаже най-сериозният ѝ противник или най-полезният ѝ съюзник.

– Много бихме се радвали, ако можем да видим документа, който облича Ваше Височество с кралска власт – каза той. – Предполагам, че пергамента, който носите, има връзка с това.

– Наистина е така, Ваше Величество – заяви Се'Недра. – Документът съвсем ясно цитира моите отговорности.

– Ще позволите ли? – попита Родар и протегна ръка. Се'Недра му подаде пергамента и той внимателно го разгъна. – Хм... Ваше Височество, това е Вашият годежен договор. Може би сте искали да донесете друг документ.

– Това, което ви трябва, се съдържа в четвъртия параграф, Ваше Величество.

Родар прочете бързо посочения текст, като се смръщи леко.

– Какво се казва там, Родар? – попита нетърпеливо крал Анхег.

– Интересно – измърмори Родар, като се почеса по ухото.

– Родар – настояваше Анхег, – какво пише там?

Крал Родар си прочисти гърлото и зачете на глас.

– „Решава се крал Белгарион и неговата кралица да управляват заедно и в негово отсъствие тя да поема изцяло задълженията и властта на риванския трон.“

– Дай да вида това! – настоя Анхег и грабна пергаментата от ръцете на Родар.

– Това нищо не означава – заяви Бранд. – Тя не е негова кралица все още. Няма да бъде преди сватбата.

– Това е само една формалност, Пазителю – прекъсна го Се'Недра.

– Доста важна формалност бих казал – отвърна той.

– Прецедентът е установен отдавна – каза тя хладно. – Когато един крал умре, следващият по ранг поема задълженията на короната, не е ли така? Дори и да не е имало официална коронация?

– Това е различно – изръмжа Бранд.

– Аз пък не виждам разликата, милорд. Аз бях посочена като съуправител на страната заедно с Белгарион. В негово отсъствие или спешни случаи съм задължена да поема управлението. Това е мое право и задължение. Формалностите може и да почакаат, но аз съм кралицата на Рива. Това е волята и намерението на крал Белгарион. Нима ще се противопоставите на своя крал?

– Има нещо вярно в това, което казва, Пазителю на Рива – замисли се графът на Селин. – Документът е съвсем ясен.

– Но вижте това – каза тържествуващо Анхег. – В параграф втори се казва, че ако сватбата не се състои, всички дарове трябва да се върнат. Сватбата не се е състояла.

– Не съм сигурен, че властта е дар, Анхег – подхвърли крал Фулрах. – Не можеш да я дадеш, а после да си я вземеш обратно.

– Няма начин тя да управлява! – заяви Анхег упорито. – Тя не знае нищо за алорните.

– Гарион също знаеше малко в началото – измърмори тихо крал ЧоХаг. – Би могла да се научи, както и той го направи.

Се'Недра преценяваше много внимателно настроенята им. Болшинството благородници бяха склонни поне да обсъдят предложението ѝ. Само двамата, Бранд и Анхег, с консервативното си мислене се съпротивляваха.

– Ще ви оставя да обсъдите идеята, господа – заяви Се'Недра респектиращо високомерно. – Бих искала да знаете все пак, че разбирам сериозността на ситуацията, пред която е изправен Западът.

Нарочно си придаде вид на очарователно малко момиченце.

– Аз съм само едно младо момиче – призна тя, – непривикнало към сложността на стратегията и тактиката. Никога не бих могла да взема някакво решение без пълната ви подкрепа, господа.

След това се поклони на крал Родар, като избра нарочно него.

– Ваше Величество – каза тя. – Ще очаквам решението ви.

Родар се поклони в отговор с малко тромав жест.

– Ваше Височество! – отвърна той и намигна лукаво.

Се'Недра се оттегли и направо полетя надолу по коридорите към покоите си. Задъхано затвори вратата зад себе си и докосна талисмана си с треперещи пръсти. Премина набързо през няколко случайни разговора, докато откри това, което търсеше.

„...отказвам да участвам в подобен абсурд“ казваше Анхег.

„Анхег, приятелю“, каза Фулрах, кралят на Сендария, с изненадваща твърдост, „ти си мой скъп брат, но не виждаш очевидни неща. Няма ли да бъде по-добре за страната, ако безпристрастно вземем под внимание всички предимства и недостатъци на ситуацията?“

„Алорните никога не биха я последвали“, заяви Анхег. „Това е най-големият недостатък на ситуацията.“

„Но ще последват нас все пак“, каза крал Чо-Хаг тихо. „Тя ще бъде само една фигурантка в крайна сметка, символ на обединението.“

„Подозирам, че Чо-Хаг засегна точно това, което трябва да разгледаме най-внимателно“, настоя крал Родар. „Моите извинения, барон Мандорален, но арендите са доста разединени. Астурия и Мимбре са на ръба на военните действия и един призив от крал Кородулин може да бъде пренебрегнат в северна Арендия, което означава, че рицарите от Мимбре ще трябва да си останат у дома и да се защитават от възможни нападения от страна на астурианците. Трябва да разполагаме с някой, който може да ги на кара да забравят своите караници и да се присъединят към нас. Имаме нужда от стрелците на Астурия и рицарите на Мимбре.“

„За съжаление, трябва да се съглася с Вас, Ваше Величество“, каза Мандорален. „Моята бедна Арендия има нужда от външна намеса, за да се обедини.“

„Се'Недра може да ни е полезна в това по същия начин колкото Гарион“, разсъждаваше Барак. „Не мисля, че някой е очаквал Гарион да

стане генерал. Това, което щяхме да направим, е да му сложим една корона и да го оставим да язди начело на армията. От друга страна, арендите стават много сантиментални и романтични, когато става дума за красиви момичета. Годежният договор прави претенциите ѝ полулеgitимни. Всичко, което ще направим, е да се държим така, сякаш я приемаме. Ако добавим перспективата за една прекрасна малка война, мисля, че арендите ще застанат зад нас.“

„Основното, което трябва да вземем предвид все пак“, подчерта крал Родар, „е влиянието, което тя ще има в Толнедра. Ран Боруни я обича безумно и е възможно да се съгласи да ѝ заеме своите легиони, поне някои от тях, което няма да направи никога, ако го помолим ние. Той ще разбере политическото предимство на факта, че тя получава властта. Ние наистина се нуждаем от тези легиони. Аз лично не харесвам толнедранците, но легионите са най-подходящата сила на света. Ще подвия коляно пред Се'Недра, ако трябва да го направя, за да получа легионите. Нека да си поиграе на кралица, щом иска...“

Се'Недра се усмихна. Нещата вървяха дори по-добре, отколкото беше очаквала. В крайна сметка беше доволна от себе си и докато седеше пред тоалетката, започна да реши косата си, като си тананикаше тихичко през цялото време.

ГЛАВА 23

Делбан, майсторът на доспехи, беше груб, плешив мъж с широки рамене, покрити с мазоли ръце и прошарена брада. Той беше майстор, творец и не се съобразяваше с никого. Се'Недра смяташе, че има отвратителен характер.

– Не правя доспехи за жени! – беше първоначалната му реакция на молбата ѝ, когато влезе в работилницата му, придружена от Дурник, ковача.

След това ѝ обърна гръб и заудря шумно по един лист нажежена стомана. Трябваше им повече от час, за да го убедят да обмисли идеята. Жега бликаше от тлеещата пеш, а червените тухлени стени сякаш я отразяваха и засилваха. Се'Недра установи, че се поти обилно. Тя беше направила няколко скици на това, което щеше да бъде подходящо за нея. В крайна сметка смяташе, че ще изглежда доста добре, но Делбан се изсмя дрезгаво, като ги видя.

– Кое е толкова забавно? – попита тя настоятелно.

– В това ще се чувстваш като костенурка – отвърна той. – Няма да можеш да се движиш.

– Тези скици са само, за да ти дадат идея какво точно искам – каза му тя като се опитваше да овладее раздражението си.

– Бъди добро момиче и занеси това на някой шивач – предложи й той. – Аз работя със стомана, а не с брокат или сатен. Доспехи като тези, които си нарисувала, ще бъдат съвсем безполезни и ще бъдат толкова неудобни, че няма да можеш изобщо да ги носиш.

– Промени ги тогава! – процеди тя през зъби.

Той се загледа отново в скиците, после нарочно смачка рисунките й и ги захвърли в ъгъла.

– Глупости!

Се'Недра овладя желанието си да се разкрещи. Вдигна рисунките.

– Какво им е? – настоя тя.

– Това е прекалено много тук – каза той, като сложи дебелия си пръст върху рамото, изобразено на рисунката. – Няма да можеш да вдигнеш оръжието си. Тук също. – Посочи отвора за ръцете на нагръдника, който беше нарисувала. – Ако го направя толкова стегнато, ръцете ти ще стърчат право напред. Няма да можеш даже носа си да почешеш. И докато все още говорим за това, откъде изобщо ти хрумна тази идея? Ризница ли искаш или нагръдник? Не можеш да имаш и двете.

– Защо?

– Тежестта. Няма да можеш да носиш всичко това.

– Направи го по-леко тогава. Можеш ли?

– Мога да направя доспехите като паяжина, ако искаш, но за какво ще ти послужат, тогава? Няма да е трудно да бъдат промушени дори с тъп нож.

Се'Недра си пое дълбоко дъх.

– Майсторе на доспехи – каза му тя с равен глас, – погледни ме. Мислиш ли, че на този свят има войн, който е достатъчно малък, за да се бия срещу него?

Той се загледа в дребната й фигура, като се почесваше по голото теме и сведе поглед с присвити устни.

– Малко си дребничка – призна той. – Ако няма да се биеш, за какво са ти притрябвали доспехи тогава?

– Не искам истински доспехи – обясни му тя доста нетърпеливо, – но трябва да изглеждам така, сякаш наистина съм облечена в доспехи. Костюм, който да прилича на истинско снаряжение.

Още докато го изричаше, разбра че не е подбрала най-подходящите

думи. Лицето на Делбан потъмня и той отново захвърли рисунките ѝ. Трябваша ѝ още десет минути, докато го умилостиви. Най-накрая, след дълги хвалби и ласкателства, успя да го убеди да приеме всичко това като артистично предизвикателство.

– Добре – предаде се той с доста кисела физиономия, – свали си дрехите.

– Какво?

– Съблечи си роклята – повтори той. – Трябва да ти взема точни мерки!

– Осъзнаваш ли какво искаш от мен?

– Малко момиченце – каза той сприхаво, – аз съм женен мъж и имам дъщери, които са по-големи от теб. Имаш бельо, нали?

– Да, но...

– Това ще задоволи изискванията за благоприличие. Свали си роклята.

Се'Недра го направи с пламнало лице. Дурник, който наблюдаваше всичко от вратата с широка усмивка, се обърна учтиво с гръб.

– Трябва да ядеш повече – каза ѝ Делбан. – Кльошава си като пиле.

– Бих могла да мина и без твоите коментари – отвърна Се'Недра троснато. – Свършвай с това. Няма ли да стоя цял ден по риза?

Делбан взе едно парче връв, на която на равни интервали бяха навързани възли. Взе ѝ много мерки, като старателно ги записваше на едно парче гладко дърво.

– Добре – каза той най-после, – Мисля, че това ще свърши работа. Обличай се.

Се'Недра намъкна отново роклята си.

– Колко време ще отнеме? – попита тя.

– Две или три седмици.

– Невъзможно. Трябват ми следващата седмица.

– Две седмици – повтори той упорито.

– Десет дни – отвърна му тя.

Грубият мъж се усмихна за пръв път, откакто Се'Недра беше влязла в работилницата му.

– Свикнала е да става нейното, а? – подхвърли той на Дурник.

– Тя е принцеса – уведоми го Дурник. – Обикновено получава това, което иска.

– Добре, моя кльошава принцесо – засмя се Делбан. – Десет дни.

Се'Недра засия насреща му.

– Знаех, че ще се согласиш с мен накрая.

Точно десет дни по-късно принцесата, отново заедно с Дурник, посети работилницата на Делбан. Ризницата, която майсторът беше изковал, беше толкова лека, сякаш че е направена от плат. Шлемът, изкован от тънка стомана, беше украсен с бяло перо и обрамчен от златна корона. Набедрениците, които трябваше да пазят краката на Се'Недра, прилепнаха по тялото ѝ. Имаше дори релефен щит, украсен по края с месинг, и лек меч с декорирана дръжка и ножница.

Се'Недра обаче гледаше с неодобрение нагръдника, който Делбан ѝ беше направил. Беше очевидно, че ще ѝ е съвсем по мярка.

– Не си ли забравил нещо? – попита го тя.

Той вдигна нагръдника с две ръце и го огледа внимателно.

– Всичко е тук – каза и той. – Предна част, гръб, всички ремъци, които ги придържат. Какво друго искаш?

– Не е ли малко... скромен? – намекна Се'Недра съвсем деликатно.

– Направен е така, че да ти е по мярка – отвърна той. – Така че това не е моя грешка.

– Искам да го направиш малко по...

Тя направи леки кръгови движения с двете си ръце.

– Защо?

– Няма значение защо. Просто го направи.

– Какво смяташ да слагаш там?

– Това си е моя работа. Просто направи това, което ти казвам.

Той тръсна тежкия чук върху наковалнята.

– Направи го сама – рече ѝ грубо.

– Дурник! – обърна се принцесата към ковача.

– О, не, принцесо! – отказа Дурник. – Не пипам сечивата на друг майстор. Просто не се прави така.

– Моля те, Делбан! – пробва се отново Се'Недра.

– Това е глупаво – каза той със сериозно изражение.

– Важно е! – увещаваеше го тя. – Ако го сложа, така ще приличам на малко момче. Когато хората ме видят, трябва да разберат, че съм жена. Това е ужасно, ужасно важно. Не може ли... поне малко...?

Тя заобли леко длани.

Делбан погледна Дурник с отвращение.

– Трябваше да я доведеш точно при мен, нали?

– Всички казват, че си най-добрият – отвърна меко Дурник.

– Само малко, Делбан! – настояваше Се'Недра.

Делбан се предаде.

– Добре – изръмжа той, докато посягаше към чука. – Готов съм на

всичко, за да се махнеш от работилницата ми, само не знам колко да... – каза той и придружи думите си с красноречив жест.

– Оставям се в ръцете на твоя вкус, Делбан. – Принцесата се усмихна и го потупа по бузата. – Какво ще кажеш за утре сутринта?

На следващата сутрин, когато се огледа внимателно в огледалото, Се'Недра реши, че доспехите са перфектни.

– Е, какво мислиш, Адара? – попита тя приятелката си.

– Добре изглеждат, Се'Недра – отвърна високото момиче малко неуверено.

– Изглеждат точно, както трябва – каза Се'Недра щастливо, като се обърна така, че синята наметка, завързана за раменете на нагръдника, се развяваше артистично. Лъскавата ризница, която носеше под нагръдника, стигаше до коленете ѝ и до китките. Набедрениците, които покриваха прасците ѝ и налакътниците, бяха инкрустирани с месинг. Делбан категорично беше отказал да използва за тази цел злато. Се'Недра призна пред себе си, че доспехите ѝ убиваха малко, въпреки дебелията ленена риза, която носеше, но тя беше готова да понесе това. Замахна с меча си, като наблюдаваше внимателно ефекта в огледалото.

– Държиш го неправилно, Се'Недра – каза учтиво Адара.

– Покажи ми! – Се'Недра и подаде меча си.

Адара взе оръжието и го хвана здраво, с насочено надолу острие. Изглеждаше като човек, който много добре знае какво прави.

– Къде се научи на това? – попита я Се'Недра.

– Учиха ни – отвърна Адара, докато и подаваше обратно меча. – Това е традиция при нас.

– Помогни ми да си сложа щита.

Двете заедно успяха да облекат принцесата в цялото ѝ бойно снаряжение.

– А как изобщо успяваш да не си оплетеш краката в това? – попита Се'Недра, като се суетеше около дългата ножница, която висеше на кръста ѝ.

– Хвани дръжката! – посъветва я Адара. – Искаш ли да дойда с теб?

Се'Недра обмисли предложението ѝ, докато си оправяше косата и наместваше украсения с перо шлем по удобно на главата си.

– Мисля, че не – каза тя с нежелание. – Предполагам, че трябва да се изправя пред тях сама. Наистина ли изглеждам добре?

– Ще се справиш – увери я Адара.

Внезапна мисъл премина през главата на принцесата.

– Ами ако ми се изсмеят? – попита тя изплашено.

– Би могла да извадиш меча си срещу тях, предполагам – отвърна сериозно Адара.

– Подиграваш ли ми се, Адара?

– Разбира се, че не, принцесо. – отвърна Адара с напълно сериозно изражение.

Когато стигна до вратата на заседателната зала, Се'Недра си пое дълбоко дъх и влезе, отново без да почука. Почукването би било неподходящо, все едно се съмняваше в правото си да влезе.

– Е, господа? – обърна се тя към събралите се крале и генерали, като застана в центъра на стаята така, че всички да могат да я видят.

Крал Родар се изправи учтиво.

– Ваше Височество – поздрави я той с поклон. – Чудехме се защо ви няма. Но сега причината е съвсем очевидна.

– Одобрявате ли? – не можа да се въздържа тя. Завъртя се, за да могат да огледат добре доспехите ѝ. Крал Родар я погледна замислено.

– Впечатляващо е, не мислите ли? – попита той останалите. – Подходящите промени на подходящото място. Всички аренди ще се тълпят след нея, а толнедранците, е, май ще трябва да се погрижим за толнедранците.

Крал Анхег изглеждаше като човек, който преживява сериозна вътрешна борба.

– Защо имам усещането, че ме притискат за нещо? – оплака се той. – Самата мисъл за това кара кръвта ми да истине, но не мога да измисля разумни аргументи против.

Той разглеждаше Се'Недра с любопитство.

– Изобщо не изглежда зле, нали? – отстъпи той неохотно. – Абсолютно неестествено е, разбира се, но доспехите са доста ефектни... Може дори да се окаже добра идея.

– Изключително съм щастлива, че получих Вашето одобрение, Ваше Величество – Се'Недра почти се разтопи от учтивост.

Опита се да направи реверанс, но доспехите ѝ не позволяваха. Засмя се безпомощно и запримигва срещу строгия на вид крал на Черек.

– Не прави това, Се'Недра – каза и той с раздражение. – И без друго си имам достатъчно проблеми.

Погледна я почти гневно.

– Добре – каза той накрая. – Ако всички сме еднородни, че тя няма да взема никакви решения, аз подкрепям идеята. Не ми харесва особено, но предполагам, че това няма значение.

Той се изправи и ѝ се поклони.

– Ваше Величество! – каза той и сякаш се задави от самото произнасяне на думите.

Се'Недра му се усмихна и инстинктивно се опита да му отвърне същия с поклон.

– Не го прави, Се'Недра – посъветва я той с болка в погледа. – Върховният господар на Запада не се покланя на никого.

Той се обърна отчаяно към краля на Драсния.

– Нищо няма да излезе, Родар. Как ще я наричаме? Господарка на Запада ли? Ако го направим, ще станем за смях на дванайсетте кралства.

– Ще я наричаме кралицата на Рива, скъпи ми Анхег – отвърна любовно крал Родар. – И ще отсечем главата на всеки, който отказва да ѝ се поклони.

– Можеш да разчиташ на мен за това – каза навъсено Анхег. – Ако аз ѝ се поклоня, всеки друг ще го направи.

– Радвам се, че всичко е вече решено – каза един познат глас откъм тъмния ъгъл на заседателната зала.

– Лейди Поулгара! – ахна объркано Се'Недра. – Не знаех, че си тук.

– Това е съвсем очевидно – отвърна Поулгара. – Беше доста заета, нали скъпа?

– Аз... – заекна Се'Недра.

Поулгара остави внимателно чашата си и се придвижи към по-осветената част на залата. Лицето ѝ беше сериозно, но докато разглеждаше внимателно доспехите на принцесата, в погледа ѝ се появи учудване.

– Много интересно – беше всичко, което каза.

Се'Недра беше разбита.

– Господа – обърна се Поулгара към съвета, – сигурна съм, че имате да обсъждате още много неща. Междувременно Нейно Величество и аз ще си поговорим насаме. Убедена съм, че ще ни извините – каза тя и се отправи към вратата. – Ела с мен, Се'Недра! – нареди Поулгара, без дори да се обърне назад и да я погледне.

Се'Недра я последва навън разтреперана.

Поулгара не каза нищо, докато вратата на собствения ѝ апартамент не се затвори зад тях. После се обърна и погледна сериозно принцесата, която все още беше облечена в доспехите си.

– Чух какво замисляш, Се'Недра. Ще си направиш ли труда да ми обясниш?

– Те всички спореха толкова много – започна неубедително Се'Недра. – Имаха нужда от някой, който да ги обедини.

– И ти реши да се заемеш с това лично?

– Ами...

– Как разбра, че спорят?

Се'Недра се изчерви виновно.

– Разбирам – измърмори Поулгара. – Открила си как да използваш амулета на сестра ми. Много умно от твоя страна.

– Позволи ми да го направя, лейди Поулгара! – помоли Се'Недра. – Нека да ги подведе. Знам, че мога да го направя. Нека да окажа, че съм достойна да бъда кралицата на Гарион.

Поулгара я погледна замислено.

– Ти порастваш много бързо, Се'Недра – каза тя накрая.

– Ще ми позволиш ли да го направя?

– Ще поговорим за това. Свали си шлема и щита, скъпа, и остави меча в ъгъла. Ще направя по една чаша хубав чай и ти ще ми разкажеш какво точно си си научила да правиш. Предпочитам да не бъда изненадвана, след като веднъж започнем.

– Ти ще дойдеш с нас?

Това изненада Се'Недра.

– Разбира се, че ще дойда – отвърна Поулгара. После се усмихна: – Вероятно ще мога да предпазя поне теб от проблеми. Изглежда не постигнах кой знае какъв успех с Гарион.

Тя спря и се втренчи в нагръдника на Се'Недра.

– Не си ли прекалила малко, скъпа?

Се'Недра се изчерви.

– Помислих си, че ще е по... ами... – заплете се в обясненията си.

– Се'Недра – каза ѝ Поулгара, – не трябва да си толкова чувствителна. Ти си съвсем млада все пак. Дай си малко време и нещата ще се оправят.

– Толкова съм плоска – изплака принцесата почти отчаяно. Изведнъж ѝ хрумна нещо.

– Мислиш ли, че би могла... ами... – тя направи показателен жест.

– Не, скъпа – отговори Поулгара твърдо. – Това не е добра идея. Това би нарушило определен баланс в тялото ти, а човек не бива да се намесва в тези неща. Просто бъди търпелива. Ако нищо друго не помогне, с няколко деца ще постигнеш онова, което искаш.

– О, лейди Поулгара – Се'Недра безпомощно се усмихна, – сякаш знаеш всичко. Ти си като майката, която никога не съм имала.

Импулсивно обви ръце около врата на магьосницата. Поулгара сбърчи нос.

– Се'Недра – предложи тя, – защо не свалиш тези доспехи. Мирешеш като железен чайник.

Се'Недра избухна в смях.

През следващите дни няколко души напуснаха Рива и заминаха да изпълняват важни мисии. Барак отплува на север към Вал Алорн, за да присъства на подготовката на черекската флота. Мандорален замина за Воу Мимбре, за да докладва на крал Кородулин. Буйният млад Лелдорин, който получи прошка по молба на Гарион, взе един кораб и се отправя към Астурия, за да подготви нещата там. Хетар, Релг и полковник Брендинг отпътуваха към Камаар, където щяха да се разделят и всеки щеше да се върне у дома, за да се погрижи за последния етап от подготовката. Събитията, които винаги следваха своя собствен ход, сякаш се раздвижиха и забързаха, когато Западът неумолимо се готвеше за война.

ГЛАВА 24

Много скоро принцеса Се'Недра откри, че алорните са изненадващо емоционални хора. Още от самото начало тя трябваше да изостави стереотипното толнедранско мнение, според което хората от тази северна раса бяха диваци, преживяващи като плячкосват цивилизованите страни. Вместо това Се'Недра откри, че те са изключително мъдри хора, способни понякога на изключително деликатни чувства.

Нямаше нищо деликатно обаче в унищожителния гняв на крал Анхег, когато няколко дни по-късно той връхлетя в заседателната зала с изпъкнали от ярост очи и пламнало лице.

– Имаш ли представа какво направи? – изрева той на Се'Недра.

– На кого, Ваше Величество? – отвърна тя спокойно.

– На Черек! – извика той, а накривената му корона се плъзна над едното ухо. – Тази малка игра, която играеш, даде брилянтната идея на жена ми, че тя ще управлява страната, докато ме няма.

– Тя е Ваша жена, крал Анхег – подчерта хладно Се'Недра. – Няма нищо по-естествено от това тя да се грижи за кралството във Ваше отсъствие.

– Да се грижи? – почти извика той. – С какво? Та Ислена няма капка мозък в главата си. Между ушите ѝ няма нищо друго освен въздух.

– Защо сте се оженил за нея тогава?

– Със сигурност не заради ума ѝ.

– Може пък да те изненада, Анхег – допусна крал Родар с доста

замислено изражение.

– Единственото, което може да ме изненада, е да намеря все пак нещо останало, когато се върна – отговори сърдито Анхег, като се сгромоляса в един от столовете. – И нищо не мога да направя, за да я спра. Каквото и да казвам, тя ще окупира престола, веднага щом тръгна. Ще бъде истинско нещастие. Жените не разбират нищо от политика. Те имат прекалено малко мозък за това.

– Опасявам се, че това твое изказване няма да се приеме добре в тази компания, Анхег.

Крал Родар се засмя, като погледна към Поулгара. Едната ѝ вежда се беше повдигнала при последните думи на Анхег.

– О, извинявай Поулгара – измънка Анхег объркано. – Нямах предвид теб, разбира се. Аз дори не те възприемам като жена.

– Не бих продължил, Анхег – посъветва го крал Родар. – Вече наговори достатъчно глупости за един ден.

– Няма нищо, Родар – каза Поулгара с леден тон. – Намирам забележките на краля на Черек за изключително интересни.

Анхег премигна.

– Наистина не мога да те разбера, приятелю – каза на Анхег крал Родар. – Ти получи най-доброто възпитание на север. Изучава изкуство, поезия, история и философия, но по този единствен предмет си остана сляп като неграмотен селянин. Какво толкова те притеснява в идеята за жена с власт?

– Това е... това е ненормално – избърбори Анхег. – Жените не са създадени, за да управляват. Самата идея нарушава реда на нещата.

– Не съм убедена, че ще стигнем донякъде с този спор – отбеляза Поулгара. – Господа, ако ни извините, ние с Нейно Величество все още не сме приключили с подготовката.

Тя стана и изведе Се'Недра от заседателната зала.

– Много лесно се пали, нали? – каза Се'Недра, докато вървяха по коридорите на цитаделата към апартамента на лейди Поулгара.

– Склонен е към преиграване понякога – отвърна Поулгара. – Тези негови изблици не винаги са искрени. Понякога се държи така само защото хората очакват подобно поведение от него.

Тя се намръщи леко.

– Той е прав за едно нещо. Ислена няма необходимите качества, за да управлява. Мисля, че трябва да проведем един разговор с нея. И с останалите дами също.

Отвори вратата на своя апартамент и двете потънаха вътре. По-

голямата част от пораженията, предизвикани от необуздания гняв на Поулгара, бяха заличени и по стените бяха останали само няколко следи от обгаряния, свидетелстващи за силата на гнева ѝ. Тя седна до масата и извади отново писмото от кралица Порен от Драсния, което беше присигнало тази сутрин.

– Очевидно е, че няма да успеем да настигнем баща ми и другите двама сега – каза тя с известно съжаление, – но поне за едно нещо няма да се тревожим повече.

– Кое е то? – Попита Се'Недра, като седна на отсрещната страна на масата, срещу Поулгара.

– По едно време се притеснявахме дали татко се е възстановил напълно след боледуването през миналата зима, но от това, което Порен пише, става ясно, че всичко е както преди, въпреки че това също е доста смущаващо.

Като каза това, Поулгара остави писмото от Порен настрана.

– Мисля, че дойде време да си поговорим, Се'Недра. През последните седмици ти се постара да направиш доста маневри и манипулации. Сега бих искала да чуя какво точно се крие зад всичко това. По-точно, защо реши, че е подходящо да наложиш новия си статут на всички, като ги притиснеш до стената.

Се'Недра се изчерви.

– Аз съм кралица на Рива все пак, лейди Поулгара – отвърна тя сковано.

– Не говори глупости. Ти носиш в момента една фиктивна корона, защото Родар реши да ти го позволи и защото той убеди Анхег, Бранд и Чо-Хаг, че няма да причиниш никакви вреди. Сега кажи ми какво се крие зад всичко това? – погледът на Поулгара беше много директен, че Се'Недра се почувства неловко.

– Трябва да въвличем в битка арендите и легионите на баща ми – каза тя, сякаш това обясняваше всичко.

– Това е съвсем очевидно.

– Но алорнските крале няма да успеят да го направят.

– Защо мислиш така?

– Защото един комитет не може да спечели сърцата на хората.

След като започна и успя да каже най-важното, Се'Недра продължи бързо:

– Гарион можеше да го направи. Целият Запад щеше да встане по призива на краля на Рива, но Гарион не е тук сега, така че трябва да го направи някой друг. Учила съм историята, лейди Поулгара. Някоя

армия, предвождана от комитет, не е успяла да победи. Успехът на една армия зависи от духа на войниците, а те трябва да имат един водач, някой, който запалва въображението им.

– И ти избра себе си?

– Не е нужно да бъде изключителен човек или нещо такова, в никакъв случай. Трябва просто да бъде реален и необикновен човек.

– И ти смяташ, че една жена е достатъчно видима и достатъчно необикновена, за да поведе една армия и междувременно да бъде достатъчно смела, за да привлече специалното внимание на Таур Ургас и на Закат, императора на Малореа?

– Е, никога досега не е правено – Се'Недра почувства, че започва да се защитава.

– Много неща не са правени никога досега, Се'Недра. Това не винаги е най-добрата препоръка. Какво те наведе на мисълта, че аз не съм подходяща да го направя?

Се'Недра преглътна мъчително.

– Ти беше толкова разгневена – заекна тя – и не бях сигурна колко време ще останеш в това състояние. Някой трябваше да се заеме с това веднага. Освен това... – тя се поколеба.

– Продължавай.

– Баща ми не те харесва – избъбри Се'Недра. – Никога не би заповядал на легионите си да те последват. Единствено аз имам някакви шансове да го убедя да се присъедини към нас. Съжалявам, лейди Поулгара. Не исках да те обидя.

Пουλгара махна с ръка. Лицето ѝ беше замислено. Разсъждаваше върху аргументите на Се'Недра.

– Изглежда си предвидила всички проблеми – заключи тя. – Добре, Се'Недра. Ще опитаме по твоя начин, засега. Само не прави нищо прибрзано. Мисля, че вече е време да поговорим с дамите.

Събирането, което стана същия следобед в апартамента на Поулгара, засягаше проблеми от държавен интерес. Тя изчака, докато се събере цялата групичка, след което заговори сериозно.

– Дами – започна тя, – много скоро алорните и останалите народи ще предприемат една експедиция от изключителна важност.

– Война ли имаш предвид, Поул? – попита кралица Лайла с приглушен глас.

– Ще се опитаме да избегнем това, ако е възможно – отвърна Поулгара. – При всички случаи обаче заминаването на твоя съпруг и на алорнските крале ще остави страните Ви във Ваши ръце и това важи за всяка

една от Вас. Исках да обсъдим някои неща, преди да потеглим.

Обърна се към кралица Ислена, която беше облечена безупречно в рокля от червено кадифе.

– Твоят съпруг не е много ентузиазизиран от възможността да те остави начело на Черек, Ислена.

– Анхег става досаден понякога.

– Опитай се да не го ядосваш. Намекни му, че ще позволиш на съветниците, на които той вярва, да те насочват в управлението. Това ще го успокои малко. – Поулгара ги погледна. – Действията няма да ни отдалечат толкова, че да не можете да поддържате връзка с нас, поне в началото няма да е така. Ако се случи нещо сериозно, свържете се със съпрузите си незабавно. Решавайте ежедневните проблеми сами. Мисля също така, че трябва да поддържате постоянен контакт помежду си, когато съпрузите ви заминат, а също и с Порен в Боктор и с Маясерана във Воу Мимбре. Всяка от Вас има своите силни и слаби страни, но ако не се притеснявате да искате съвет една от друга, всичко ще бъде наред.

– Вероятно трябва да помислим за някакво средство за комуникация – отбеляза замислено кралица Лайла. – Смяна на коне, пратеници, бързи кораби, такива неща. Толнедранците го правят от векове.

– Сигурна съм, че ще успеете да го измислите, Лайла – усмихна й се Поулгара. – Едно нещо, което всички трябва да запомните, е да се съобразявате с всичко, което Порен Ви казва. Знам, че е доста млада и се притеснява да излага мислите си, но разузнаването на Драсния ще информира директно нея и тя ще знае неща, които никоя от Вас няма да е научила още. Искам също така да следите внимателно толнедранците. Те обичат да се възползват от бунтовете. При никакви обстоятелства не подписвайте документи с толнедранци, без значение колко привлекателно изглеждат. Доверявам се на Ран Боруни толкова, колкото бих се доверила на лисица в кокошарник. Не искам да те обидя, Се'Недра.

– Аз също познавам баща си, лейди Поулгара – отвърна Се Недра с усмивка.

– Моля Ви, дами – каза Поулгара твърдо, – никакви приключения, докато ме няма. Просто се опитайте нещата да вървят гладко и не се притеснявайте да се съветвате помежду си. Предполагам, че ще искате да поддържате връзка с Ксанта. Дриадите имат достъп до огромно количество информация за това какво става на юг. Ако възникне нерешим проблем, свържете се с мен незабавно.

– Искаш ли да задържа малкото момче? – попита Мерел. – Ще бъда във Вал Алорн с Ислена, така че с мен то ще е на сигурно място. Моите

момичета много се привързаха към него, а пък и то изглежда щастливо с нас.

Поулгара се замисли за момент.

– Не – реши тя накрая. – Задача трябва да дойде с мен. Освен Гарин, той е единственият човек, който може да докосва кълбото. Ангарките може да разберат това и да се опитат да го отвлекат.

– Аз ще се грижа за него – предложи Тайба с плътния си глас. – Той ме познава, пък и се чувстваме добре заедно. Ще се погрижа да не скучае.

– Сериозно ли смяташ да тръгнеш с тях, Тайба? – попита кралица Лайла.

Тайба сви рамене.

– Защо не? – отвърна тя. – Аз нямам кралство, за което да се грижа. А пък имам и други причини.

Всички я разбраха. Това, което ставаше между Тайба и Релг, беше толкова неразбираемо, че сякаш излизаше извън сферата на нормалната човешка привързаност. Отсъствието на улгоса причиняваше на тази странна жена нещо много близко до физическа болка. Беше очевидно, че тя смята да го последва дори и в битката, ако е необходимо.

Ариана, смелото момиче, което беше придружило Лелдорин до Рива, прочисти гърлото си и се подготви да каже нещо много деликатно.

– Животът на жените е ограничен от собствеността – отбеляза тя. – Независимо от това, че жестоката война може да предизвика всеобщо объркване, една дама не трябва да остава сама сред цяла армия, ако иска да си запази доброто си име. Лейди Адара и аз говорихме за това наскоро и стигнахме до извода, че трябва да придружим принцеса Се'Недра. Ако не ни ръководеше любовта към нея, бихме го направили само защото считаме това за свой дълг.

– Много добре казано, Ариана – измърмори Адара без никаква следа от усмивка по лицето й.

– О, скъпа – въздъхна кралица Лайла. – Сега вече ще се тревожа за още двама души.

– Мисля, че това е всичко – каза Поулгара. – Управлението на едно кралство не се различава особено от управлението на дома, а Вие всички имате опит в това. Не променяйте основната политика и не подписвайте никакви споразумения. Освен това, оставете се да Ви води здравият разум. Мисля, че сега вече можем да се присъединим към господата. Наближава времето за вечеря, а мъжете стават раздражителни, ако не се хранят навреме.

Няколко дни по-късно Барак се върна в Рива, придружен от един благородник от Драсния с изпито лице. Двамата веднага се отправиха към заседателната зала, за да докладват на останалите крале. Принцеса Се'Недра си помисли да ги последва, но после се отказа. Възможно беше присъствието ѝ да попречи на дискусиата, а освен това тя си имаше друг начин да разбере какво става. Оттегли се бързо в покоите си и допря пръсти до амулета, който висеше на врата ѝ.

„Е, върви много добре“, чу тя гласа на Барак, след като най-после откри разговора, който искаше да чуе. „Флотата е готова да напусне Вал Алорн, а кралица Порен е наредила на копиеносците на Драсния да се съберат южно от Боктор. Мобилизацията е почти на привършване. Но въпреки това смятам, че имаме известни проблеми. Граф Карел, тук до мен, току-що се е върнал от Тул Марду. Предали са му всички новини от северния Ктхол Мургос, така че той може да ни даде достоверна информация за ситуацията там.“

Крал Родар прочисти гърлото си.

„Граф Карел е високопоставен член на разузнавателните служби“, каза той вместо въведение. „Винаги съм намирал, че докладите му са изключително достоверни.“

„Ваше Величество е много мил“, отвърна един непознат глас.

„Тръгнали ли са южните мурги на север?“, попита крал Анхег.

„Дори нещо повече, Ваше Величество“, отвърна Карел. „Всички сведения, които имам, свидетелстват, че походът на север е почти завършен. Има повече от четири милиона воители, които са разположили лагера си в подножието на Рак Госка.“

„Какво?“, възкликна Анхег.

„Изглежда Таур Ургас е започнал похода някъде през март миналата година“, каза му драснианецът.

„През зимата?“

„Така изглежда, Ваше Величество.“

„Допускам, че това му е коствало част от хората“, каза крал Чо-Хаг.

„Около сто хиляди души, Ваше Величество“, уточни Карел. „Но човешкият живот никога не е имал стойност за Таур Ургас.“

„Това променя всичко, Родар“, каза Анхег. „Винаги сме смятали, че предимството ни ще е във времето, което ще им е необходимо за този поход. Загубихме го.“

„За нещастие има и още неща, Ваше Величество“, продължи Карел. „Западните малорей започнаха да пристигат в Тул Зелик. Техният брой не е така внушителен все още, но няколко хиляди пристигат всеки ден.“

„Трябва да преустановим това колкото е възможно по-бързо“, изрева Анхег. „Родар, можеш ли да стигнеш с инженерите си до източния склон за един месец? Аз ще изпратя една флота в устието на река Марду. Трябва да пуснем наши кораби в източно море веднага. Ако не предприемем нещо, Закат и малореите ще ни превъзхождат числено.“

„Ще уведомя Порен веднага“ – съгласи се Родар.

„Съществува минимална възможност за разделение на висшите ешелони на врага“, продължи Карел. „Таур Ургас се държи така, сякаш е единствения възможен предводител на ангаракските армии. В момента численото превъзходство е на негова страна. Но може нещата да се променят, ако малореите успеят да прехвърлят достатъчно голяма армия. Носят се слухове, че Закат се кани да оспорва водачеството на Таур Ургас, но не се чувства уверен да се захване с това в присъствието на четири милиона мурги.“

„Да се опитаме да задържим нещата така“, каза Родар. „Таур Ургас е един безумец, а лудите хора правят грешки. Чувал съм страшни неща за Закат и изобщо не бих искал да се изправя лице в лице с него на бойното поле.“

Крал Чо-Хаг заговори жлъчно:

„Дори и при това положение, ще ни се наложи да се сражаваме при съотношение двама срещу един и то не в наша полза, така че предполагам, ще трябва да убедим арендите и толнедранците да се присъединят към нас.“

„Много гаден начин да започнеш една война, Родар“, контрира го Анхег.

„Ще се наложи да приспособим тактиката си към обстоятелствата“, отвърна Родар. „Трябва да избягваме откритата битка колкото може по-дълго, за да запазим хората.“

„Мислех, че изобщо не става въпрос да влизаме в битка“, противопостави се Барак. „Пък и Белгарат каза, че това, което му е необходимо, е отвлечане на вниманието.“

„Ситуацията се промени, Барак“, заяви крал Родар. „Не предполагаме, че южните мурги или малореите ще успеят да се придвижат на мястото на битката толкова бързо. Сега се налага да направим нещо повече от няколко бързи и кратки атаки. Ангарците разполагат с достатъчно хора, за да пренебрегнат незначителните атаки и нападенията на стрелците. Ако не нанесем силен удар, при това много скоро, те ще завземат цялата източна половина на континента.“

„Белгарат не понася да променяме плановете без негово съгласие“,

напомни Анхег на Барак.

„Белгарат не е тук и не знае какво става. Ако не вземем решение бързо, той, Белгарион и Келдар няма да имат никакъв шанс да стигнат да желаното място.“

„Говориш за една война, която няма да можем да спечелим, Родар“, каза Анхег.

„Знам“, призна крал Родар.

Настъпи дълга тишина.

„Е, така стоят нещата значи“, рече накрая Бранд.

„Опасявам се, че да“, продължи Родар мрачно. „Трябва да отвлечем вниманието на врага, в противен случай Белгарион и мечът му никога няма да стигнат до срещата с Торак. Това е единственото нещо, което има значение и ако се наложи ще пожертваме живота си, за да се случи.“

„Ще убиеш всички ни, Родар“, каза Анхег, без да се замисли. „И армиите ни заедно с нас.“

„Ако това е необходимо, Анхег“, отвърна Родар сериозно. „И без друго, ако Белгарион не успее да стигне до Торак, нашият живот няма никакво значение. Дори ако се наложи всички да загинем, за да успее той да стигне до Торак, си заслужава да го направим.“

Пръстите на Се'Недра се изплъзнаха безмълвно от амулета и тя се облегна на стола си. Внезапно заплака.

– Няма да го направя – хлипаше тя. – Не мога.

Видя пред себе си много хора, цяла армия от вдовици и сираци, които я гледаха обвинително и потрепери от погледите им. Ако извършеше това ужасно нещо, щеше да прекара остатъка от живота си в агонията на самообвиненията. Все още хлипайки, тя се изправи на крака с категоричното решение да отиде в залата и да заяви пред всички, че няма никакво намерение да се замесва с тази безсмислена война. Но изведнъж спря. Образът на Гарион изплува пред очите ѝ – онова сериозно лице и разрошена коса, която винаги ѝ се искаше да оправи. Той зависеше от нея. Ако тя се откажеше от войната, ангараките щяха съвсем необезпокоявани да го преследват. Животът му, а с него и бъдещето на света, беше в ръцете ѝ. Нямаше избор, трябваше да продължи. Само ако можеше да не знае, че кампанията е обречена предварително! Знанието за разгрома, който ги очаква, беше най-ужасното преживяване.

Като знаеше, че е безсмислено, Се'Недра започна да дърпа верижката, която държеше амулета на шията ѝ. Ако не беше той, тя нямаше да има и най-малката представа какво ги очаква. Дърпаше отчаяно

верижката, без да обръща внимание на закопчалката, която се впиваше в нежната кожа на врата ѝ и продължаваше за плаче.

– Мразя те! – изкрещя тя на сребърния амулет с разклоненото дърво.

Но всичко беше безсмислено. Медальонът си оставаше здраво закопчан на врата ѝ за останалата част от живота ѝ. С пепеляво лице, Се'Недра отпусна ръце. Дори ако можеше да махне амулета, какво щеше да ѝ помогне това? Вече знаеше всичко и трябваше да го скрие дълбоко в сърцето си. Ако и най-малката следа от познанието се прокраднеше по лицето или в гласа ѝ, щеше да се провали, а Гарион щеше да пострада още по-жестоко от нейния провал. Трябваше да се стегне и да се изправи срещу света, сякаш че е уверена в победата.

Така и стана. Кралицата на Рива се изправи и смело вдигна брадичка, въпреки че сърцето ѝ беше като оловна топка в гърдите ѝ.

ГЛАВА 25

Новият кораб на Барак беше наполовина по-широк от повечето бойни кораби във флотата на череците, но се носеше под пролетния бриз като чайка, която кръжи ниско над водата. Пухкави бели облаци се гонеха в синьото небе и повърхността на морето блестеше под слънчевите лъчи, докато огромният кораб се издигаше и врязваше във вълните. Ниско над хоризонта отпред се издигаше заоблената зелена брегова линия на Арендия. Бяха на два дни път от Рива и зад тях се рееше черекската флота като дълга върволица от охлюви, които водеха облечените със сиви наметала риванци да се присъединят към армията на краля на Сендария, Фулрах.

Се'Недра нервно крачеше по палубата, близо до носа, а синята ѝ наметка се развяваше от вятъра, доспехите ѝ блестяха. Независимо от ужасната истина, която беше скрила дълбоко в сърцето си, тя се вълнуваше от всичко това. Събирането на мъжете, мечовете, корабите, плискането на вълните, чувството за принадлежност към общата кауза караше кръвта ѝ да препуска във вените ѝ и я изпълваше с радост, каквото не беше изпитвала никога досега.

Вече съвсем приближиха брега – бял пясък, а зад него – тъмнозеленият цвят на горите на Арендия. Когато стигнаха сушата, един облечен в доспехи рицар се появи иззад дърветата, яхнал огромен пъстър жребец и се приближи към водата, където пенливите вълни се разбиваха в

мокрия пясък. Принцесата засенчи очите си с ръка и се загледа в бляскавия рицар. После, когато той се обърна и махна с ръка, за да им каже да продължат към брега, тя видя кръста върху щита му. Сърцето и подскочи от радост.

– Мандорален! – извика тя с ясен и силен глас, като се отпусна върху въжетата на носа на кораба на Барак, а вятърът развяваше косата ѝ.

Огромният рицар помахна за поздрав и пришпори коня си през разпенените вълни, а сребристосиньото знаме на върха на пиката му се ветрееше над главата му. Корабът се килна настрани, когато Барак завъртя руля. Разделени от стотина ярда разстояние от разпенения прибор, корабът и ездачът стояха един към друг.

Беше момент, който Се'Недра щеше да помни през целия си живот, един-единствен образ, толкова перфектен, че се запечата завинаги в паметта ѝ. Огромният кораб се носеше по вълните, гонен от вятъра, като режеше искрящата синя вода, а белите му платна плюосяха. Мощният боен кон потропваше с копита в морската пяна на брега и изпод краката му излизаха пръски. Запечатани в този безкраен момент, кораб и ездач продължиха напред под топлото пролетно слънце към един обрасъл с дървета нос, на около една миля разстояние. Се'Недра ликуваше на носа на кораба, с коси развети от вятъра като знаме. От другата страна на носа имаше закътан залив, а навътре, далеч от брега, беше разположен лагерът на сендарската армия – дълги редици от сиво-кафяви палатки, подредени една зад друга. Барак завъртя отново руля и платната се развяха, когато корабът акостира в залива, следван от черекската флота.

– Хей, Мандорален! – извика Барак, когато въжетата на котвата запяха, а железната тежест потъна в кристалната вода и се отпрати към пясъчното дъно.

– Господарю Барак – извика в отговор Мандорален. – Добре дошъл в Арендия! Лорд Брендинг е подготвил едно съоръжение, за да улесни слизането ви на брега.

Той посочи стотина сендарски войници, които избутваха с колове цяла редица огромни салове и ги подреждаха така, че да образуват дълъг плуващ кей, който свързваше кораба и залива, Барак се засмя.

– Можеш да си сигурен, че един сендар винаги ще измисли нещо практично.

– Може ли вече да слизаме на брега? – попита Родар изтощено, като се измъкна от кабината си.

Родар не беше добър моряк и голямото му кръгло лице имаше бледозелен оттенък. Изглеждаше направо комично с ризница и шлем на

главата, а следите от морската болест по лицето му сриваха цялото му достойнство. Независимо от външния му вид, който съвсем не беше подходящ за пълководец, останалите крале бяха започнали да се вслушват в неговата мъдрост. Закръглената му фигура криеше гениални мисли за цялостната стратегия и това караше всички останали да се обръщат към него и да приемат негласното му водачество.

Една малка рибарска лодка, която изпълняваше функциите на ферибот, спря до кораба на Барак почти веднага щом котвите бяха пуснати и кралете, техните генерали и съветници бяха откарани до брега за по-малко от половин час.

– Мисля, че съм гладен – обяви Родар, след като стъпи на твърда земя.

Анхег се засмя:

– Мисля, че ти си роден гладен.

Крал Анхег носеше ризница и широк колан за меча си. Грубите му черти не изглеждаха толкова неуместно, когато беше въоръжен.

– Не можех да ям цели два дни, Анхег – изстена Родар. – Горкият ми стомах е започнал да си мисли, че съм го изоставил.

– Храната е приготвена, Ваше Величество – увери го Мандорален. – Нашите астуриански братя са доставили огромен брой кралски сърни, макар че изпитвам известни съмнения доколко са ги осигурили по легален начин, но реших да не се задълбочавам много в това.

Някой, който стоеше в групата зад Мандорален, се засмя и Се'Недра погледна красивия млад мъж с червеникаво-златиста коса и огромен лък, праметнат през рамото на зелената му жилетка. Се'Недра не беше имала възможност да опознае добре Лелдорин от Уилдантор, докато бяха в Рива. Знаеше обаче, че е най-близкият приятел на Гарион и смяташе, че е изключително важно да спечели доверието му. Нямаше да бъде много трудно, реши тя, като се загледа в откритото му, почти невинно лице. Той ѝ отвърна с директен поглед, който беше достатъчен на принцесата, за да разбере, че зад него се крие много искреност и съвсем малко разум.

– Получихме новини от Белгарат – обърна се Барак към Мандорален и младия астурианец.

– Къде са те? – попита нетърпеливо Лелдорин.

– В Боктор – отвърна крал Родар, чието лице продължаваше да е леко позеленяло от морската болест. – По неизвестни за мен причини жена ми ги е пуснала да преминаат. Предполагам, че вече са някъде в Гар ог Надрак.

Очите на Лелдорин светнаха.

– Може би ако побързам, ще успея да ги настигна – каза той нетърпеливо като вече се оглеждаше наоколо за коня си.

– Това са хиляда и петстотин левги, Лелдорин – подчерта Барак.

– О... – Лелдорин изглеждаше малко разочарован. – Предполагам, че си прав. Ще бъде много трудно да ги настигнем, нали?

Барак кимна.

След това русото момиче мимбрата, Ариана, пристъпи напред и цялото ѝ сърце беше изложено на показ в очите ѝ.

– Милорд! – рече тя на Лелдорин и Се'Недра изведнъж се сети, че те бяха женени, поне формално погледнато. – Вашето отсъствие ми причини голяма болка.

Лелдорин беше заслепен от обичта ѝ.

– Моя Ариана! – той почти се задави. – Кълна се, че никога вече няма да те оставям.

Хвана ръцете ѝ в своите и я погледна в очите с обожание. Погледът, с който тя му отвърна беше изпълнен със същата любов и по същия начин, лишен от разум. Се'Недра потрепери вътрешно от потенциалната разрушителна сила, която се съдържаше в погледите, които двамата влюбени си размениха.

– Грижа ли го е някой, че аз умирам от глад? – намеси се Родар.

Угощението стана на дълги маси, подредени под весело украсените павилиони на брега, недалече от крепостта. Масата буквално стенеше под тежестта на печения дивеч. Храната беше достатъчно да задоволи дори огромния апетит на крал Родар. След като приключиха с яденето, се отдадоха на разговори край трапезата.

– Вашият син, лорд Хетар, ни информира, че алгарските кланове се събират в крепостта, Ваше Величество – съобщи Мандорален на крал Чо-Хаг.

Чо-Хаг кимна.

– А ние получихме съобщение от улгоса Релг – добави полковник Брендинг. – Той е събрал малка армия от хората от пещерите. Ще ни чака в алгарската част на планините. Той казва, че вие познавате мястото.

Барак изсумтя.

– Улгосите понякога създават проблеми. Те се страхуват от открити места, а дневната светлина вреди на очите им, но пък виждат като котки в тъмнината. Това може да се окаже полезно в даден момент.

– Релг изпрати ли някакво... лично съобщение? – попита Тайба с малко притеснен глас.

Сендарът извади внимателно едно парче сгънат пергамент от туниката си и ѝ го подаде. Тя го взе безпомощно, разгърна го и започна да го върти в ръцете си.

– Какво има, Тайба? – попита тихо Адара.

– Той знае, че не мога да чета – запротестира Тайба, като притискаше хартията до гърдите си.

– Аз ще ти го прочета – предложи Адара.

– Но, то може да е прекалено... ами... лично – възрази Тайба.

– Обещавам ти, че няма да слушам – каза Адара без следа от ирония.

Се'Недра прикри с ръка собствената си усмивка. Всепроникващият и съвсем директен ум на Адара беше едно от качествата, които най-много харесваше у нея. Се'Недра почувства множество погледи върху себе си – тя знаеше, че я наблюдават с огромно любопитство аренди, астурианци и мимбрати. Особено Лелдорин – сякаш не можеше да откъсне очи от нея. Красивият млад мъж седеше съвсем близо до русокосата мимбрата и открито зяпаше Се'Недра дори когато, може би несъзнателно, държеше ръката на Ариана. Се'Недра се изнервяше малко от погледа му. За своя изненада тя откри, че би искала да получи одобрението на този доста глуповат млад мъж.

– Каж ми – обърна се тя направо към него – какво е мнението тук, в Астурия, относно кампанията, имам предвид?

Погледът на Лелдорин потъмня.

– Не много ентусиазирано в по-голямата си част, Ваше Величество – отвърна той. – Опасявам се, че съществува подозрение, че това може да се окаже някакъв заговор на мимбратите.

– Но това е абсурдно! – заяви Се'Недра.

Лелдорин сви рамене.

– Моите сънародници мислят по този начин. Онези, които не смятат, че това е заговор, мислят, че всички мимбратски рицари трябва да се присъединят в този кръстоносен поход срещу Изтока. Това създава известни очаквания в някои райони.

Мандорален въздъхна.

– Същото мнение битува и в някои части на Мимбре – каза той. – Ние сме едно нещастно разединено кралство, а старите омрази и подозрения умират трудно.

Се'Недра изведнъж се вцепени. Не беше очаквала подобно нещо. Крал Родар каза съвсем ясно, че е абсолютно необходимо арендите да се присъединят към армията им, а сега идиотската омраза и подозрение

между Мимбре и Астурия щяха да провалят целия план. Тя безпомощно се обърна към Поулгара.

Магьосницата обаче изглеждаше необезпокоена от новината, че арендите не са склонни да се присъединят.

– Каж ми, Лелдорин – каза тя спокойно, – можеш ли да събереш няколко от твоите най-неподозрителни приятели на едно място, някое сигурно място, където няма да се страхуват, че им подготвяме засада?

– Какво си си наумила, лейди Поулгара? – попита крал Родар и я погледна с объркан поглед.

– Трябва някой да поговори с тях – отвърна Поулгара. – Някой много специален имам предвид.

Обърна се отново към Лелдорин:

– Няма нужда от огромна тълпа, поне на първо време. Четиридесет – петдесет души са достатъчни. И нито един, който да е категорично против каузата ни.

– Ще ги събера веднага, лейди Поулгара – заяви Лелдорин и скочи ентузиазизирано на крака.

– Вече е много късно, Лелдорин – отбеляза тя, като погледна слънцето, което се скриваше зад хоризонта.

– Колкото по-рано започна, толкова по-бързо ще ги събера – каза разпалено Лелдорин. – Ако приятелството и кръвната връзка имат някаква сила, няма да се проваля.

Той се поклонил на Се'Недра.

– Ваше Величество! – рече младият мъж, сякаш за сбогом и изтича към мястото, където беше вързан конят му.

Ариана въздъхна и се загледа след потеглящия млад ентузиаст.

– Винаги ли е такъв? – попита Се'Недра любопитно.

Момичето мимбрата кимна.

– Винаги – призна тя. – Мисълта и действието са едно цяло при него. Страхувам се, че той няма никаква представа за значението на думата „размисъл“. Всичко това допринесе за чара му, но трябва да призная, че понякога въздейства обърквашо.

– Мога да си представя – съгласи се Се'Недра.

По-късно, когато принцесата и Поулгара останаха сами в палатката си, Се'Недра се обърна с разсеян поглед към лелята на Гарион.

– Какво ще правим? – попита тя.

– Не ние, Се'Недра. Ти. Ти ще трябва да поговориш с тях.

– Не съм много добра в публичните речи, лейди Поулгара – призна принцесата с пресъхнала уста. – Тълпите ме плашат и езикът ми се

оплита.

– Ще го преодолееш, скъпа – увери я Поулгара. Погледна я развеселено. – Ти беше тази, която искаше да предвожда армия, спомняш ли си? Наистина ли си мислеше, че всичко, което трябва да направиш, е да облечеш доспехите, да яхнеш коня, да извикаш „следвайте ме“ и че целият свят ще тръгне след теб?

– Ами...

– Прекара толкова много време в изучаване на историята, а пропусна единственото нещо, което трябва да знаят великите водачи? Трябва да си била много разсеяна, Се'Недра.

Се'Недра се втрени в нея, в очите ѝ бавно се надигаше нарастващ ужас.

– Не е нужно толкова много, за да поведеш една армия, скъпа. Не е нужно да се брилянтна. Не е нужно да си войн. Дори не е нужно каузата ти да бъде велика и благородна. Всичко, което трябва да владееш до съвършенство, е красноречието.

– Не мога да направя това, лейди Поулгара.

– Трябваше да помислиш по-рано, Се'Недра. Сега е твърде късно да се връщаш назад. Родар ще командва армията и ще се грижи за всички подробности, но ти си тази, която трябва да ги накара да те последват.

– Нямам и най-малката представа какво да им кажа – възрази Се'Недра.

– Всичко ще си дойде на мястото, скъпа. Ти вярваш в това, което правим, нали?

– Разбира се, но...

– Ти реши да направиш това, Се'Недра. Реши го съвсем сама. И след като си стигнала дотук, съвсем спокойно можеш да стигнеш до края.

– Моля те, лейди Поулгара – почти проплака Се'Недра. – Публичните речи предизвикват гадене в стомаха ми. Ще повърна.

– Случва се понякога – отбеляза Поулгара спокойно. – Просто се опитай да не го правиш пред очите на всички.

Три дни по-късно принцесата, Поулгара и алорнските крале се отправиха на пътешествие към руините на град Воу Астур в дълбините на мълчаливите арендски гори. Се'Недра яздеше през огрените от слънцето дървета в състояние, което граничеше с паниката. Независимо от всички аргументи, лейди Поулгара остана непреклонна. Сълзите не я трогнаха, дори истерията не доведе до успех. Принцесата беше болезнено убедена, че дори и да умираше, Поулгара щеше да я изправи пред чакащата

тъпна и щеше да я накара да мине през това изпитание. С усещането за пълна безпомощност, тя яздеше към срещата със съдбата.

Подобно на Воу Вейкюн, Воу Астур беше опустошен през мрачните векове на арендската гражданска война. Срутените камъни бяха покрити със зелен мъх и лежаха под сенките на огромните дървета, които сякаш страдаха за честта, гордостта и мъката на Астурия. Лелдорин чакаше, а с него имаше още петдесетина пишно облечени млади благородници с изпълнени с любопитство очи, в които едва доловимо проблясваше подозрение.

– Това са всички, които успях да събера за толкова кратко време, лейди Поулгара – извини се Лелдорин, след като те слязоха от конете. – Има и други в региона, но те са убедени, че кампанията ни е някаква мимбратска измама.

– Тези са достатъчни, Лелдорин – отвърна Поулгара. – Те ще разкажат на останалите това, което ще се случи днес тук.

Тя огледа мъхестите, изпъстрени със слънчеви петна развалини.

– Мисля, че това място там е подходящо. – Посочи останките от една стена. – Ела с мен, Се'Недра!

Принцесата, облечена в доспехи, закачи шлема и щита си на седлото на белия кон на крал Чо-Хаг, който той беше довел за нея от Алгария, поведе кроткото животно и като трепереше цялата, последва магьосницата.

– Искам да могат да те виждат, както и да те чуват – започна инструкциите си Поулгара. – Така че качи се на онази стена и говори оттам. Мястото, от което ще говориш е под сянката сега, но слънцето се движи – докато свършиш речта си, ще те огрява цялата. Мисля, че това ще е добро допълнение.

Се'Недра премаля, като видя колко дълго ще трябва да говори, докато слънцето стигне до посоченото място.

– Мисля, че ще повърна – рече с тих треперещ глас.

– Може би по-късно, Се'Недра. Сега нямаш време.

Поулгара се обърна към Лелдорин.

– Мисля, че вече можеш да представиш Нейно Величество!

Лелдорин се изкачи на стената и вдигна ръка, за да накара тълпата да замълчи.

– Сънародници – обяви той на висок глас, – по време на последния голям пролетен празник се случи нещо, което разтърси нашия свят из основи. В продължение на хиляди години ние чакахме този момент. Сънародници мои, кралят на Рива се завърна!

Тълпата се раздвижи при това съобщение и през нея премина радостно оживление.

Екстравагантен както винаги, Лелдорин доразви темата. Разказа им за огнения меч, който разкри истинската самоличност на Гарион и за клетвата на вярност на Белгарион пред алорнските крале. Се'Недра, която почти припаднаше от нервност, едва го чуваше. Опитваше се да си преговори на ум речта си, но всичко се объркваше. После, почти паникьосана, тя чу Лелдорин да казва:

– Сънародници, представям ви Нейно Имперско Величество, принцеса Се'Недра, кралицата на Рива.

Всички очи се обърнаха към нея с очакване. С разтреперани крайници, тя се изкачи на стената и погледна лицата срещу себе си. Цялата подготовка, всички репетирани фрази се изпариха от главата ѝ и тя стоеше пребледняла и разтреперана, без никаква идея как да започне. Тишината беше ужасна.

Съвсем случайно един от младите астурианци в най-предните редици беше изпил сутринта повече вино, отколкото можеше да понесе.

– Мисля, че Нейно Величество си забрави речта – каза той, като сръга един от приятелите си.

Реакцията на Се'Недра беше мигновена.

– Аз пък мисля, че господинът е забравил добрите си маниери – избулва тя, без дори да се замисли. Липсата на възпитание я възпламени.

– Не мисля, че ще слушам това – заяви подпийналият младеж с тон, изпълнен с преувеличено отегчение. – Това е просто загуба на време. Аз не съм риванец, както и останалите от нас. Какво точно може да каже една чужда кралица, което да е интересно за астурианските патриоти?

След като каза това, той се обърна и се нареди да се отдалечи.

– Дали астурианският благородник е толкова пиян, че е забравил, че светът не свършва с тази гора? – отвърна Се'Недра разпалено. – Или е толкова необразован, че не знае какво става наоколо?!

Вдигна заплашително пръст срещу него.

– Чуйте ме, патриоти – каза тя със звънък глас. – Може би си мислите, че съм тук, за да изнеса една прекрасна малка реч, но това, което съм дошла да ви кажа, е най-важното нещо, което изобщо сте чували някога. Можете да слушате или да обърнете гръб и да си тръгнете, но един ден, когато Астурия вече няма да съществува, когато руините от домовете ви ще пушат и гролимите ще отвеждат семействата ви на олтарата на Торак, с неговите огньовете и кървави ножове, можете да се върнете назад и да се прокълнете за това, че не сте останали да ме изслушате.

После, сякаш този груб млад мъж беше отприщил нещо в нея, Се'Недра продължи да говори. Обърна се към тях прямо, не със заучените фрази, които беше репетирала, а с думи, които идваха направо от сърцето ѝ. Колкото повече говореше, толкова повече се палеше. Тя молеше, после увещаваше, а накрая заповядваше. Никога нямаше да може да си спомни какво точно беше казала, но и никога нямаше да забрави как се чувстваше, докато го изричаше. Цялата страст и огън, които изпълваха изблиците в детството ѝ, изиграха своята роля. Тя говореше разпалено, без да мисли за себе си, с всеизпълваща я вяра в това, което казваше. Накрая спечели всички.

Когато слънцето я огря, доспехите ѝ заблестяха, а косата ѝ сякаш избухна в пламъци.

– Белгарион, кралят на Рива и владетел на Запада, ви призовава на война! – заявя тя. – Аз съм Се'Недра, неговата кралица, и заставам пред вас като живо знаме. Кой измежду вас ще откликне на призива на Белгарион и ще ме последва?

Младият човек, който ѝ се беше присмял в началото, беше първият, който се отзова. Като издигна високо меч си за поздрав, той извика:

– Аз ще ви последвам!

И сякаш неговият отговор беше някакъв сигнал, петдесет меча проблеснаха на слънцето, защото бяха вдигнати за поздрав и обещание и петдесет гласа повториха като ехо неговите думи:

– Аз ще ви последвам!

С широк замах, Се'Недра извади своя меч и го вдигна:

– Последвайте ме тогава! Ние отиваме срещу свирепите орди на ангарките. Нека светът за потрепери от нашите стъпки.

С три бързи крачки тя стигна до коня си и буквално се хвърли на седлото. Дръпна юздите и подкара в галоп, с високо вдигнат меч и развети огнени коси. Като един, астурианците се втурнаха към конете си и я последваха.

Когато потъна в гората, принцесата се обърна назад и погледна лицата на тези смели, глупави, млади мъже, които галопираха след нея с екзалтирани погледи. Тя беше победила, но колко от тези немислещи астурианци щеше да върне, когато войната свърши? Колко от тях ще загинат в пустошта на Изтока? Внезапно очите ѝ се напълниха със сълзи, но като ги избърса с една ръка, кралицата на Рива продължи напред, повела астурианците към своята армия.

ГЛАВА 26

Алорнските крале похвалиха Се'Недра, без да пестят добрите си думи, а дългогодишните войни я гледаха с открито възхищение. Тя попиваше ласкателствата им и мъркаше като щастливо котенце. Единственото нещо, което пречеше на пълния ѝ триумф, беше странното мълчание на Поулгара. Се'Недра се чувстваше наранена от това. Речта ѝ може би не беше перфектна, но успя напълно да спечели приятелите на Лелдорин и със сигурност успехът компенсираше всички малки недостатъци.

По-късно, когато Поулгара изпрати да я повикат, Се'Недра помисли, че разбира какво става. Магьосницата иска да я поздрави насаме. Като си тананикаше щастливо, принцесата прекоси брега и се отправи към палатката на Поулгара, а вълните, които се плъзгаха по белия пясък, отекваха в ушите ѝ.

Поулгара седеше пред тоалетката, сама, ако не се смяташе спящият Задача. Светлината на свещите играеше меко по тъмносинята ѝ роба и перфектните ѝ черти, докато разресваше дългата си черна коса.

– Влез, Се'Недра – каза тя. – Седни. Има много неща, които трябва да обсъдим.

– Беше ли изненадана, лейди Поулгара?

Принцесата не можа да се сдържи.

– Беше, нали! Дори аз се изненадах от себе си.

Поулгара я погледна сериозно.

– Не трябва да си позволяваш да се въодушевяваш толкова, Се'Недра. Трябва да се научиш да пазиш силите си, а не да ги пилееш, като се впускаш в истерично самовъзхвалство.

Се'Недра я погледна втренчено.

– Не мислиш ли, че се справих добре днес? – попита тя много обидено.

– Беше много добра реч, Се'Недра – каза Поулгара с тон, който ѝ отне цялата радост.

Внезапна мисъл осени принцесата.

– Ти си знаела, нали? – изрече бързо тя. – Знаела си през цялото време.

Едва забележимо задоволство премина по устните на Поулгара:

– Изглежда забравяш, че имам известни преимущества, скъпа. И едно от тях е, че винаги имам идея как ще се развият нещата.

– Как можа изобщо...

– Някои неща не се случват просто ей така, Се'Недра. Някои неща са били ясни още от момента на създаването на този свят. Това, което се случи днес, е едно от тях.

Тя се протегна и взе от масата един потъмнял от времето свитък.

– Искаш ли да знаеш какво казва Пророчеството за теб?

Внезапно Се'Недра почувства, че се вцепенява от страх. Поулгара сведе очи към намачкания пергамент.

– Ето го – каза тя, като вдигна свитъка към свещта. – „И гласът на невестата на светлината ще бъде чут в кралствата по света. И нейните думи ще бъдат като огън в сухата трева и множество хора ще се надигнат, за да тръгнат под блясъка на нейното знаме.“

– Това не означава абсолютно нищо, лейди Поулгара – противопостави се Се'Недра. – Това са абсолютни безсмислици.

– Става ли ти по-ясно, ако ти кажа, че Гарион е Детето на светлината?

– Какво е това? – попита Се'Недра настоятелно, загледана в пергамента. – Откъде го взе?

– Това е Кодексът на Мрин, скъпа. Баща ми направи копие от оригинала. Текстът е малко неясен, защото пророкът бил толкова луд, че дори не е можел да говори смислено. Накрая крал Драс Биволският врат го държал вързан със синджир за един стълб като куче.

– Крал Драс? Лейди Поулгара, това е било преди три хиляди години!

– Някъде там, скъпа, да – съгласи се Поулгара.

Се'Недра потръпна.

– Това не е възможно – избърбори тя.

Поулгара се усмихна.

– Понякога, Се'Недра, звучиш също като Гарион. Не знам защо младите хора толкова много обичат тази дума „невъзможно“.

– Но, лейди Поулгара, ако не беше онзи млад мъж, който се държа толкова обидно, можеше изобщо нищо да не кажа.

Принцесата прехапа устни. Нямаше никакво намерение да си признава това.

– Вероятно той затова се държа така обидно. Възможно е единствената причина, поради която се е родил на този свят, да е била тази, да те обиди в точно този момент. Пророчеството не оставя нищо на случайността. Мислиш ли, че ще имаш нужда от неговата помощ, за да започнеш следващия път? Мога да уредя да го напият отново, ако ще помогне.

– Следващ път?

– Разбира се. Да не би да си мислиш, че всичко ще приключи с една реч пред толкова малка аудитория? Наистина, Се'Недра, трябва да се научиш да обръщаш повече внимание на това, което става. Ще ти се наложи да говориш пред публика поне един път на ден през следващите няколко месеца.

Принцесата се втренчи в отражението ѝ в огледалото.

– Не мога! – проплака тя.

– Разбира се, че можеш, Се'Недра. Твоят глас ще бъде чут по света, твоите думи ще бъдат като огън в сухата трева и множество хора от Запада ще се вдигнат и ще последват твоето знаме. През всички тези векове нито веднъж не се е случило Кодексът на Мрин да сгреша. Това, което е важно за теб сега, е да си почиваш достатъчно и да се храниш редовно. Аз сама ще приготвям храната ти.

Тя погледна доста критично дребното момиче.

– Би било добре, ако беше малко по-силна, но предполагам, че трябва да се задоволим с това, което имаме. Иди си донеси нещата, Се'Недра. Отсега нататък ще живееш при мен. Бих искала да те държа под око.

През седмиците, които последваха, те се движеха през влажната зелена арендска гора и мълвата за тяхното пристигане се носеше из цяла Астурия. Се'Недра едва ли се досещаше, че Поулгара внимателно контролира броя и типа хора, които присъстваха на речите ѝ. Бедният Лелдорин не слизаше от седлото, защото заедно с една група подбрани приятели той се движеше преди армията и подготвяше всяко събиране.

След като се примири със съдбата си веднъж, Се'Недра реши, че публичната реч е нещо, което става по-лесно с практиката. За съжаление не беше права. Паниката все още я обземаше преди всяка реч и много често физически се чувстваше зле. Въпреки че Поулгара я уверяваше, че речите ѝ стават все по-добри, Се'Недра се оплакваше, че те в никакъв случай не стават по-лесни. Изчерпването на физическите и емоционалните ѝ резерви ставаше все по-очевидно. Като всички момичета на нейната възраст, Се'Недра можеше и често говореше, без да спре, но речите ѝ не бяха обикновен разговор. Те изискваха изключително добър самоконтрол и голяма емоционална енергия. Никой не беше в състояние да ѝ помогне.

Когато тълпата ставаше все по-голяма, Поулгара я подпомагаше, чисто технически.

– Говори нормално високо, Се'Недра – казваше ѝ тя. – Не се

напрягай, като се опитваш да крещиш. Аз ще се погрижа всички да те чуват.

С всичко принцесата трябваше да се справя сама и умората ставаше все по-видима. Тя яздеше начело на непрекъснато нарастваща армия и понякога изглеждаше като в транс.

Приятелите ѝ я наблюдаваха и се тревожеха.

– Не съм сигурен колко дълго ще издържи на това темпо – сподели крал Фулрах с крал Родар, докато язدهа точно зад отпадналата малка принцеса към руините на Воу Вейкюн, където тя трябваше да говори пред други хора: – Мисля, че понякога забравяме колко е малка и деликатна.

– Може би е по-добре да се консултираме с Поулгара – съгласи се крал Родар. – Мисля, че момичето се нуждае от една седмица почивка.

Се'Недра обаче знаеше, че не може да спре. Имаше някаква инерция, ускоряващ се ритъм, който не можеше да бъде нарушен. В началото мълвата за тяхното пристигане се разпространяваше бавно, а сега ги изпреварваше и тя знаеше, че трябва да бързат все повече и повече, за да могат да успеят. Имаше един важен момент, в който или любопитството към нея трябваше да бъде задоволено или всичко щеше да се срути и щеше да ѝ се наложи да започне отначало.

Тълпата във Воу Вейкюн беше най-голяма в сравнение с досегашните. Почти убедени, хората се нуждаеха от една-единствена искра, която да ги запали. Отново болна от неоправдана паника, кралицата на Рива събра сили и се изправи пред множеството, за да го приобщи към своята мисия.

Когато всичко свърши и младите благородници се присъединиха към огромната армия, Се'Недра се оттегли в покрайнините на лагера, за да се усамоти за момент и да се съвземе. Това се беше превърнало в задължителен обичай за нея. Понякога повръщаше след речта си, а понякога плачеше. Понякога се шляеше безцелно, без да забелязва дърветата около себе си. По заповед на Поулгара Дурник винаги я придружаваше и Се'Недра намираще компанията на този стабилен практичен мъж за странно успокояваща.

Бяха се отдалечили на известно разстояние от развалините. Следобедът беше ясен и слънчев и птичките пееха сред дърветата. Замислена, Се'Недра вървеше, като оставяше покоя на гората да уталожи бушувания смут в душата ѝ.

– Всичко това е добро за благородниците, Детон – чу тя да казва някой от другата страна на гъсталака, – но какво общо има с нас?

– Вероятно си прав, Ламър – съгласи се вторият глас с тъжна въздишка. – Беше много вълнуващо обаче, нали?

– Единственото нещо, което би могло да развълнува един крепостен селянин, е видът на храна – заяви горчиво първият мъж. – Малкото момиче може да си говори каквото иска за дълга, но единственият дълг, който аз изпитвам, е към стомаха ми.

Той спря рязко.

– Дали листата на онова растение стават за ядене? – попита той.

– Мисля, че са отровни, Ламър – отвърна Детон.

– Но не си сигурен? Мразя да подминавам нещо, което става за ядене, ако има и най-малкия шанс да не ме убие.

Се'Недра слушаше двамата крепостници с нарастващ ужас. Възможно ли беше някой да се принизи до такова ниво? Инстинктивно, тя премина през гъсталака, за да се изправи срещу тях. Както винаги, Дурник стоеше плътно до нея.

Двамата крепостници бяха облечени в изцапани с мазни петна дрипи. И двамата бяха мъже на средна възраст и по лицата им нямаше никаква следа от поне един щастлив ден в живота им. По-слабият от двамата внимателно разглеждаше един плевел с дебели листа, но другият видя Се'Недра да се приближава и се втренчи в нея с очевиден страх.

– Ламър – той се задъхваше. – Това е тя, тази, която говори днес.

Ламър се изправи и мършавото му лице преbledна под мръсотията, която го покриваше.

– Ваше Величество – каза той и гротескно се опита да се поклони. – Ние просто се връщаме по селата си. Не знаехме, че тази част от гората е Ваша. Нищо не сме взели.

Той протегна напред празните си ръце, за да докаже думите си.

– Откога не си ял? – попита тя.

– Ядох малко трева тази сутрин, Ваше Величество – отвърна Ламър, – и няколко репички вчера. Бяха малко червиви, но не бяха лоши.

Очите на Се'Недра се напълниха със сълзи.

– Кой ви причини това? – попита тя.

Ламър се обърка малко от въпроса. Накрая сви леко рамене.

– Светът, предполагам, Ваше Величество. Значителна част от това, което произвеждаме, отива при нашия господар и друга, също голяма част – при неговия господар... После една част отива за краля и друга за неговия суверен. А ние все още плащаме за някаква война, която господарят ни води преди няколко години. След като платим всичко това, за нас остава съвсем малко.

Една ужасна мисъл стресна принцесата.

– Аз събирам армия за една кампания на Изток – каза им тя.

– Да, Ваше Величество – отвърна другият селянин, Детон. – Чухме речта Ви днес.

– Какво ще ви причини тя?

Детон сви рамене.

– Ще означава повече данъци, Ваше Величество, а и някои от синовете ни ще бъдат взети като войници, ако нашият господар реши да Ви последва. Крепостните не стават добри войници, но винаги могат да носят багажа. Пък и когато настане време да се завзема някой замък, благородниците сякаш винаги имат нужда от крепостници наоколо, които да умират вместо тях.

– Значи вие никога не изпитвате патриотични чувства, когато участвате във война?

– За какъв патриотизъм може да става дума, когато говорим за крепостници, милейди? – попита я Ламър. – Допреди един месец аз дори не знаех името на страната си. Нищо от нея не ми принадлежи. Защо трябва да изпитвам някакви чувства към нея?

Се'Недра не можеше да отговори на въпроса му. Техният живот беше толкова сив, толкова отчайващо празен, а нейният призив означаваше само още страдания и трудности за тях.

– А семействата ви? – попита тя. – Ако Торак победи, гролимите ще дойдат и ще избият семействата ви на неговите олтари.

– Аз нямам семейство, милейди – отвърна Ламър с мъртвешки глас. – Синът ми умря преди няколко години. Моят господар водеше война някъде и когато нападали замъка, хората от него излели вряща смола върху крепостните селяни, които се опитвали да вдигнат стълбата. Жена ми се самоуби, като чу какво се е случило. Гролимите не могат да наранят никого от нас двамата вече, а ако искат да убият мен, да заповядат.

– Няма ли нещо, за което бихте се борили?

– За храна, предполагам – каза Ламър, след като помисли малко. – Изморих се от глад вече.

Се'Недра се обърна към другия селянин.

– А ти? – попита тя.

– Бих влязъл и в огъня за този, който ме нахрани – отвърна Детон разпалено.

– Елате с мен! – заповяда им Се'Недра.

Обърна се и ги поведе към лагера и към големите препълнени с провизии фургони, които носеха огромни количества храна от

складовете на Сендария.

– Искам да нахраните тези двама мъже – разпреди Се'Недра на изненадания готвач. – Колкото могат да изядат.

Дурник, чиито честни очи преливаха от състрадание, беше стигнал вече до един от фургоните и беше взел един хляб. Раздели го на две и подаде едната половина на Ламър, а другата на Детон. Ламър се втренчи в парчето хляб в ръцете си, като се развъълнува.

– Ще Ви последвам, милейди – заяви той с треперещ глас. – Изядох обувките си и живях от варена трева и корени от дървета.

Дланите му се затвориха около парчето хляб, сякаш се страхуваше, че някой може да му го отнеме.

– Ще Ви последвам до края на света и обратно заради това, което правите за нас.

После започна да яде, като късаше хляба със зъби.

Се'Недра го наблюдава известно време, после внезапно побягна. Когато стигна до палатката, вече плачеше истерично. Адара и Тайба се опитаха да я успокоят, но не успяха и изпратиха да повикат лейди Поулгара.

Щом пристигна, вълшебницата хвърли един бърз поглед наоколо и помоли Адара и Тайба да я оставят насаме с хлипащото момиче.

– Добре, Се'Недра – каза тя кротко, като приседна на леглото и прегърна принцесата, – какво се е случило?!

– Не мога повече, лейди Поулгара – изплака Се'Недра. – Просто не мога.

– Това беше твоя идея – припомни и Поулгара.

– Сгреших – изхлипа Се'Недра. – Сгреших, сгреших! Трябваше да си остана в Рива.

– Не – не се съгласи Поулгара. – Ти направи нещо, което никои от нас не можеше да направи. Ти ни осигури арендите. Не съм сигурна дали Гарион щеше да успее да го направи.

– Но те всички ще умрат! – проплака Се'Недра.

– Откъде ти хрумна това?

– Ангараките ще ни превъзхождат поне два пъти. Те ще разбият армията ми.

– Кой ти каза това?

– Аз... аз подслушах – отвърна Се'Недра, като хвана амулета. – Чух какво си говореха Родар, Анхег и останалите, когато разбраха за южните мурги.

– Разбирам – каза Поулгара тъжно.

– Ние ще пожертваме техния живот. Нищо не може да ни спаси. А току-що успях да въвека и крепостните селяни в това. Животът им е толкова мизерен, че те ще ме последват само заради възможността да се хранят редовно. И аз ще го направя, лейди Поулгара. Ако преценя, че имам нужда от тях, ще ги откъсна от домовете им и ще ги поведе към смъртта. Не мога да не го направя.

Поулгара взе чаша от масата и изпразни едно мускалче в нея.

– Войната не е свършила още, Се'Недра. Тя дори не е започнала.

Разклати тъмнокехлибарената течност на дъното на чашата.

– Виждала съм безнадеждни войни и преди. Ако се поддадеш на отчаянието, преди да си започнал, нямаш никакъв шанс да победиш. Родар е много умен тактик, знаеш това, а хората в твоята армия са смели. Няма да влизаме в битка, преди да сме убедени, че това е абсолютно необходимо, а ако Гарион стигне до Торак навреме и ако го победи, ангараките ще се разбягат и няма изобщо да ни наложи да се бием с тях. Ето! – Подаде ѝ чашата. – Изпий това!

Се'Недра взе чашата безмълвно и отпи. Кехлибарената течност беше горчива и остави в устата ѝ странен огнен вкус.

– Значи всичко зависи от Гарион – рече тя.

– Винаги е зависело от него, скъпа – каза ѝ Поулгара.

Се'Недра въздъхна.

– Толкова ми се иска... – започна тя, после спря.

– Иска ти се какво, скъпа?

– О, лейди Поулгара, нито веднъж не казах на Гарион, че го обичам. Бих дала всичко, за да мога да му го кажа поне веднъж.

– Той го знае, Се'Недра.

– Не е същото.

Се'Недра въздъхна отново. Изведнъж я налегна ненадейна умора и тя спря да плаче. Беше ѝ трудно дори да си спомни за какво плачеше. Изведнъж усети нечий поглед върху себе си и се обърна. Задача седеше тихо в ъгъла и я наблюдаваше. Дълбоките му сини очи бяха изпълнени със съчувствие и с надежда, колкото и да беше странно. После Поулгара взе принцесата в прегръдките си и започна да я люлее напред-назад, като тананикаше тихо някаква успокоителна мелодия. Без да разбира какво става, Се'Недра заспа дълбоко, без да сънува каквото и да било.

На следващата сутрин някой се опита да я убие. Армията ѝ се движеше по Големия западен път на юг от Воу Вейкюн, през огрятата от слънцето гора. Принцесата яздеше начело на колоната и си говореше с Барак и Мандорален, когато една стрела изсвистя злобно откъм гората.

Барак веднага разпозна звука.

– Пази се! – извика той и прикри Се'Недра с огромния си щит.

Стрелата се удари в него и Барак извади веднага меч си, като псуваше отвратително.

Олбан, най-малкият син на Барак, вече се беше спуснал стремглаво към гората. Лицето му беше мъртвешки бледо, а мечът му сякаш подкачаше в ръката му, докато яздеше към гъсталака. Шумът от галопиращите копита на коня му заглъхнаха сред дърветата. След известно време чуха ужасен писък.

Откъм армията зад тях последваха изплашени викове. Поулгара продължи напред с пребледняло лице.

– Добре съм, Поулгара – увери я бързо Се'Недра. – Барак ме спаси.

– Какво се случи? – попита Поулгара.

– Някой изстреля стрела по нея – изръмжа Барак. – Ако не бях чул свистенето ѝ, щеше да се случи нещо много лошо.

Лелдорин беше вдигнал счупената стрела и я разглеждаше внимателно.

– Перата са разхлабени – каза той, като прокара ръка по перата на стрелата. – Затова е свистяла така.

Олбан се върна от гората с окървавен меч, който все още беше в ръката му.

– Добре ли е кралицата? – поинтересува се той. По някаква странна причина гласът му беше на ръба на истерията.

– Добре е – каза Барак и го погледна въпросително. – Кой беше?

– Мисля, че мург – отвърна Олбан. – Имаше белези на двете си бузи.

– Уби ли го?

Олбан кимна.

– Сигурна ли сте, че сте добре, моя кралице? – обърна се той към Се'Недра.

Светлорусата му коса беше разрошена и той изглеждаше много млад и искрен.

– Добре съм, Олбан – отвърна тя. – Ти прояви изключителна смелост, но трябваше да изчакаш, вместо да се втурваш сам. Можеше да са повече.

– Тогава щях да ги убия всичките – заяви свирепо Олбан. – Ще унищожа всеки, който посмее да вдигне пръст срещу Вас!

Младият човек трепереше от ярост.

– Предаността ти подхожда, младежо – каза му Мандорален.

– Мисля, че ще е добре да пуснем няколко разузнавачи – предложи Барак на крал Родар. – Поне докато излезем от тази гора. Кородулин имаше намерение да прогони всички мурги от Арендия, но явно е пропуснал един-двама.

– Позволете ми да предвождам разузнавателните групи – помоли Олбан.

– Синът ти е зареден с много ентузиазъм – отбеляза Родар, като се обърна към Бранд. – Харесва ми този младеж.

После разпореди на Олбан.

– Вземи колкото хора са ти необходими. Не искам да има мурги в радиус от пет мили около принцесата.

– Имате думата ми – заяви Олбан, обърна коня си и потъна отново в гората.

Продължиха напред малко по-внимателно. Когато Се'Недра говореше, около нея, на стратегически позиции, бяха разположени стрелци, които наблюдаваха тълпата. Олбан съобщи за още няколко мурги, които бяха открити сред дърветата, но нямаше повече инциденти.

Когато излязоха от гората и поеа по централната арендска равнина, първият ден от лятото беше почти настъпил. До този момент Се'Недра беше успяла да привлече към армията си почти всеки астурианец, който можеше да се движи. Войската ѝ се простираше зад нея като море от хора, а тя ги водеше напред през равнината. Горите останаха зад гърба им, небето беше кристалносино, а трева – много зелената под копитата на конете.

– Сега накъде, Ваше Величество? – попита Мандорален.

– Към Воу Мимбре – отвърна Се'Недра. – Ще говоря пред рицарите-мимбрати, а после ще се отправим към Толнедра.

– Надявам се, че баща ти все още те обича, Се'Недра – каза крал Родар. – Ще е необходима огромна бащинска обич на Ран Боруни, за да ти прости, че си влязла в земите му с цялата тази армия.

– Той ме обожава – увери го Се'Недра.

Крал Родар обаче запази съмненията си.

Армията продължи през централната част на Арендия, към столицата във Воу Мимбре, където крал Кородулин беше събрал мимбратските рицари и техните васали. Времето се задържа хубаво, така че продължиха да яздят под ярката слънчева светлина.

Една ясна утрин, скоро след като бяха потеглили, лейди Поулгара се присъедини към Се'Недра, начело на колоната.

– Реши ли вече как ще се справиш с баща си? – попита тя.

– Не съм много сигурна – призна принцесата. – Вероятно ще ми бъде изключително трудно да го убедя.

– С Боруните обикновено е трудно.

– Аз съм Борун, лейди Поулгара.

– Знам.

Поулгара погледна принцесата с проникателен поглед.

– Ти порасна много през последните няколко месеца, скъпа – отбеляза тя.

– Нямах кой знае какъв избор, лейди Поулгара. Всичко стана съвсем изневиделица.

После нещо й хрумна и Се'Недра се засмя:

– Бедният Гарион!

– Защо „бедният Гарион“?

– Държах се ужасно с него, нали?

– Меко казано, да.

– Как изобщо сте ме понасяли всички?

– Често ни се налагаше да стискаме зъби.

– Мислиш ли, че би се гордял с мен, ако знаеше какво правя, искам да кажа?

– Да – отвърна й Поулгара. – Мисля, че да.

– Знаеш ли, ще изкупя всичко, което съм му причинила – обеща Се'Недра. – Ще бъде най-добрата съпруга на света.

– Това е хубаво, скъпа.

– Няма да му викам, да се карам, нищо такова.

– Не давай обещания, които не можеш да спазиш, Се'Недра – каза Поулгара мъдро.

– Е – малката принцеса се поправи, – почти никога.

Поулгара се усмихна.

– Ще видим.

Мимбратските рицари се бяха разположили в огромната равнина в покрайнините на град Воу Мимбре. Заедно с войската си те представляваха една внушителна армия, която проблясваше под слънчевите лъчи.

– О, боже – заекна Се'Недра, като погледна надолу от хълма, където се бяха изкачили с алорнските крале.

– Какъв е проблемът? – попита я Родар.

– Толкова са много.

– В това е идеята, нали?

Един висок рицар мимбрат с тъмна коса и брада, с туника върху лъскавите доспехи препусна към тях нагоре по хълма и спря на няколко

ярда. Огледа ги един по един, после сведе глава в учтив поклон. Обърна се към Мандорален.

– Поздрави на незаконния наследник на Воу Мандор от Кородулин, крал на Арендия.

– Все още не си се погрижил за това, а? – измърмори Барак на Мандорален.

– Не съм имал време, милорд – отвърна Мандорален. Той се обърна към рицаря.

– Привет и добра среща, сър Андориг. Моля Ви да предадете нашия поздрав на Негово Величество и да го уведомите, че идваме с мир, което той самият, без съмнение, знае.

– Ще предам, сър Мандорален. – отвърна Андориг,

– Как е ябълковото Ви дръвче? – попита Барак, като се усмихна открито.

– Развива се прекрасно, милорд – отвърна гордо Андориг. – Грижих се за него и се надявам на изобилна реколта. Убеден съм, че не съм разочаровал благочестивия Белгарат.

После се обърна и слезе по хълма, като свиреше с рог на всеки сто ярда.

– За какво беше всичко това – попита Анхег червенобрадия си братовчед, като се намръщи озадачено.

– Идвали сме тук и преди – отвърна Барак. – Андориг не ни повярва, когато му казахме кой е Белгарат. Тогава Белгарат накара едно ябълково дърво да израсте от камъните на двора и го убеди по този начин в силата си.

– Моля да ме извините – каза Мандорален, а очите му се изпълниха с внезапна болка. – Виждам да приближават скъпи приятели. Връщам се веднага.

Той подкара коня си в лек галоп към един рицар и една дама, които излязоха от града и се изкачваха нагоре по хълма.

– Той е добър човек – разсъждаваше Родар, загледан в отдалечаващия се рицар. – Но защо имам чувството, че когато му говоря, думите ми се блъскат о твърда скала?

– Мандорален е мой рицар – застана бързо в негова защита принцесата. – Не му трябва да мисли. Аз ще мисля вместо него. – Млъкна внезапно. – О, боже – рече тя. – Това звучи ужасно, нали?

Крал Родар се засмя нежно:

– Ти си едно съкровище, Се'Недра, но понякога бърбориш твърде много.

– Кои са тези хора? – попита Се'Недра като гледаше с любопитство как Мандорален приближава двамата, които се бяха появили иззад портите на Воу Мимбре.

– Това е барон Воу Ебор – отвърна Дурник тихо – и съпругата му, баронеса Нерина. Мандорален е влюбен в нея.

– Как така?

– Всичко е в реда на нещата – увери ги Дурник бързо. – В началото аз самият нищо не разбирах, но предполагам подобни неща се случват често в Арендия. Това е трагедия, разбира се. И тримата страдат много.

Добрият човек въздъхна.

– О, боже – каза Се'Недра и прехапа устни. – Не знаех, а понякога съм се държала толкова лошо с него.

– Сигурен съм, че ще ви прости, принцесо – каза ѝ Дурник. – Той има добро сърце.

Не след дълго крал Кородулин излезе от града и се изкачи на хълма заедно с Мандорален и няколко облечени в доспехи рицари. Се'Недра беше виждала младия крал на Арендия преди няколко години и си го спомняше като блед слаб мъж с прекрасен глас. Сега той беше облечен в пълно бойно снаряжение и алена туника. Когато се приближи, той вдигна забралото на шлема си:

– Ваше Величество, очаквахме пристигането Ви с огромно нетърпение.

– Ваше Величество е много мил – отвърна Се'Недра.

– Възхищавахме се на историите, които чухме за Вашата мобилизация на астурианските ни братовчеди – каза ѝ кралят. – Вашето ораторско изкуство трябва да е изключително убедително, за да ги накара да преодолеят отношението си към традиционните си врагове.

– Денят напредва, Ваше Величество – отбеляза крал Родар. – Нейно Величество ще трябва да говори пред Вашите рицари, с Ваше позволение, разбира се. След като я чуете веднъж, вярвам ще разберете колко е ценна за нашата кауза.

– Веднага, Ваше Величество – съгласи се Кородулин. Обърна се към един от своите хора:

– Съберете рицарите и войните на Мимбре, за да може кралицата на Рива да разкрие пред тях своите мисли!

Армията, която беше последвала Се'Недра по пътищата на Арендия, беше започнала да пристига и да изпълва равнината пред града. Изправени там, за да посрещнат тази велика сила, стояха мимбратските рицарите в лъскави доспехи. Въздухът беше нажежен от подозрението,

което прескачаше между двете армии, когато те се срещнаха.

– Мисля, че е най-добре да тръгваме веднага – предложи Чо Хаг. – Една случайна забележка там долу може да предизвика неприятности, които бихме предпочели да избегнем.

Се'Недра вече чувстваше, че ѝ прилошава на стомаха. Това чувство ѝ беше толкова познато вече, че изобщо не я притесняваше. Една платформа беше издигната точно по средата между армията на Се'Недра и въоръжените рицари на крал Кородулин. Принцесата, придружена от всички свои приятели и мимбратската стража, яздеше надолу към платформата, където нервно слезе от коня.

– Говори спокойно и кажи всичко, което имаш да кажеш, Се'Недра – посъветва я тихо лейди Поулгара. – Мимбратите обожават церемониите и са търпеливи като камък, когато им предлагаш нещо формално, на което могат да се наслаждават. Има около два часа до залез слънце. Опитай се да подредиш речта си така, че кулминацията на речта ти да съвпадне със залеза.

Се'Недра възкликна.

– Два часа?

– Ако имаш нужда от повече време, можем да запалим огньове – предложи услужливо Дурник.

– Два часа трябва да са ѝ достатъчни – поясни Поулгара.

Се'Недра започна бързо да преговаря наум речта си.

– Ще се погрижите всички да ме чуват, нали? – обърна се тя към Поулгара.

– Ще се погрижа, скъпа.

Се'Недра пое дълбоко дъх.

– Добре тогава – каза тя. – Да започваме!

Помогнаха ѝ да се качи на платформата.

Не беше никак приятно. Никога досега не ѝ беше приятно, но няколкото седмици практика в северна Арендия я бяха научили да преценява настроението на тълпата и да се нагажда според него. Както каза Поулгара, мимбратите изглеждаха склонни да слушат безкрайно дълго. Нещо повече, фактът, че стоеше изправена наред равнината пред вратите на Вой Мимбре, придаваше на думите ѝ определено емоционално въздействие. Самият Торак беше стоял тук и огромното човешко море от ангараки се беше нахвърлило срещу непревземемите стени на града, който блестеше в края на равнината. Се'Недра заговори, думите се лееха от устните ѝ, докато тя се обръщаше с горещ призив към мимбратите. Всички погледи бяха обърнати към нея и всички уши слушаха речта ѝ.

Каквото и възшебство да правеше Поулгара, за да направи гласа на кралицата на Рива достатъчно силен, за да могат да я чуят и в най-отдалечените краища, то наистина имаше ефект. Се Недра можеше да види въздействието на това, което говореше да премивана през тълпата пред нея като бриз, който докосва върховете на приведените житни класове в полето.

И когато слънцето се скри зад златистите облаци точно над западния хоризонт, малката кралица стигна до кулминацията на своята реч. Думите „гордост“, „чест“, „смелост“ и „дълг“ вече пееха в сърцата на нейните слушатели. Последният ѝ въпрос: „Ще ме последвате ли?“ дойде точно когато залязващото слънце потъна в полето от огнена светлина. Отговорът избухна като оглушителен шум, защото мимбратските рицари извадиха мечовете си за поздрав.

Като се потеше обилно в нагорещените от слънцето доспехи, Се'Недра извади своя меч в отговор, както правеше обикновено, скочи на коня си и поведе вече огромната армия отвъд полето.

– Поразително! – чу тя възхищението на крал Кородулин, тъй като той яздеше точно зад нея.

– Сега разбирате защо я следваме – рече крал Анхег.

– Тя е великолепна – заяви крал Кородулин. – Наистина, господа, подобно красноречие би могло да бъде само дар от боговете. Изпитвах известни притеснения за това начинание, признавам, но сега с удоволствие ще предизвикам на бой тълпите от ангараки. Небесата са с това прекрасно създание и няма начин да се провалим.

– Ще се почувствам по-добре, когато видя как ще реагират легионите – отбеляза крал Родар. – Те са доста опитни войни и ми се струва, че ще е нужно нещо повече от една реч за патриотизма, за да ги разчуства.

Се'Недра вече беше започнала да се подготвя за това. Обмисли проблема от всичките му страни, докато стоеше сама в палатката си същата вечер и разресваше косата си. Имаше нужда от нещо, което да развъълнува сънародниците ѝ и тя инстинктивно усещаше какво трябва да бъде това.

Съвсем внезапно сребърният амулет потрепери странно, нещо което никога не беше се случвало преди. Се'Недра остави четката и докосна с пръсти талисмана.

„Знам, че ме чуваш, татко.“ – Беше гласът на Поулгара. Изведнъж в съзнанието ѝ изплува образът на възшебницата, загърната в синьото си наметало, застанала на върха на един хълм, с коса, развята от нощния

бриз.

„Възстанови ли се вече?“ – гласът на Белгарат звучеше предпазливо.

„Ще говорим за това някой друг път. Къде сте сега?“

„Точно сега съм затынал до уши сред пияни надраки. Намираме се в една таверна в Яр Надрак.“

„Трябваше да се досетя. Гарион добре ли е?“

„Разбира се, че е добре. Няма да позволя да му се случи нещо лошо, Поул. Ти къде си?“

„Във Воу Мимбре. Успяхме да вдигнем арендите, а утре сутринта отправяме към Толнедра.“

„Това няма да се хареса особено на Ран Боруни.“

„Имаме известно преимущество. Се'Недра води армията.“

„Се'Недра?“ Белгарат звучеше шокирано.

„Изглежда това е било значението на онзи пасаж в кодекса. Тя успя да убеди арендите да напуснат горите като на шега.“

„Колко впечатляващо.“

„Знаеше ли, че южните мурги вече се събират в Рак Госка?“

„Подочух някои слухове.“

„Това променя нещата, нали знаеш?“

„Може би. Кой ръководи армията?“

„Родар.“

„Добре. Кажете ми да избягва сериозните сблъсъци, колкото е възможно по-дълго, Поул, но дръжте ангараките далече от мен.“

„Ще направим, каквото можем.“

Тя сякаш се поколеба за момент. После попита внимателно:

„Добре ли си, татко?“

По някаква причина, въпросът беше от особена важност.

„Да не искаш да ме попиташ дали все още имам всички онези способности?“

Той сякаш се забавляваше.

„Гарион ми каза, че си се притеснявала за това.“

„Казах му да не споделя с теб нищо.“

„Когато изобщо заговорихме за това, всичко вече беше само минало.“

„Да не би...? Искам да кажа, можеш ли все още...?“

„Изглежда всичко работи както винаги, Поул“, увери я той.

„Предай на Гарион, че го обичам.“

„Разбира се. Нека това не ти става навик, но поддържай връзка с

мен.“

„Добре, татко.“

Амулетът потрепери отново в ръцете на Се'Недра, после гласът на Поулгара заговори твърдо.

„Добре, Се'Недра“, каза вълшебницата, „можеш вече да престанеш да подслушваш.“

Се'Недра гузно отдръпна пръстите си от амулета.

На следващата сутрин, още преди да е изгряло слънцето, тя изпрати да повикат Барак и Дурник.

– Ще имам нужда от всяко парченце ангаракско злато, което може да съберете в цялата армия – съобщи им тя. – Всяка монета. Ако трябва, откупете го от хората, но ми доставете всичкото червено злато, до което се доберете.

– Предполагам, че не смяташ да ни обясниш за какво ти е всичко това – каза Барак намръщено.

Огромният мъж беше сърдит, защото го бяха измъкнали от леглото преди изгрева.

– Аз съм толнедранка – заяви тя – и познавам добре сънародниците си. Мисля, че ще имам нужда от малко стръв.

ГЛАВА 27

Ран Борун XXIII, император на Толнедра, беше почервенял от гняв. С известна болка Се'Недра отбеляза, че баща ѝ беше остарял през годината, в която не си беше у дома. Искаше ѝ се тази среща да бъде малко по-сърдечна, отколкото се очертаваше.

Императорът беше строил легионите си в равнините на северна Толнедра и те се изправиха лице в лице с армията на Се'Недра, когато тя излезе от гората на Вордю. Слънцето печеше силно и пурпурните знамена на легионите, които стърчаха от това, което приличаше на безкрайно море от идеално излъскана стомана, се развяваха величествено от летния бриз. Многочислените легиони бяха заели високата част на една хълмиста верига и гледаха надолу към пылещата армията на Се'Недра от позициите на тактическото превъзходство, което им даваше теренът.

Крал Родар изтъкна това пред младата принцеса, докато се изкачваха нагоре, за да се срещнат с императора.

– Определено не искаме да провокираме легионите – каза и той. – Опитай да се държиш поне учтиво.

– Знам какво правя, Ваше Величество – отвърна тя високомерно, като свали шлема и приглади косата си.

– Се'Недра! – Родар я хвана грубо за ръката. – Играеш си с това още от момента, в който слязохме на брега на Арендия. Не знаеш какво ще направиш в следващата минута. Съвсем категорично ти казвам, че не смятам да атакувам толнедранските легиони, които са горе на хълма, така че дръж се прилично с баща си или ще те преметна през коляното си и ще те нашляпам. Разбираш ли ме?

– Родар! – възкликна Се'Недра. – Как можа да изречеш нещо толкова ужасно!

– Говоря сериозно – каза ѝ той. – Дръж се прилично, млада госпожице.

– Разбира се, че ще се държа прилично – обеща тя.

Погледна го изпод пърхащите клепащи със срамежливия поглед на малко момиченце.

– Обичаш ли ме още, Родар? – попита тя с тъничко гласче. Той я погледна безпомощно, а тя го потупа по огромната буза. – Всичко ще бъде наред тогава – увери го тя. – Ето го и баща ми.

– Се'Недра – изрече гневно и настойчиво Ран Борун, като крачеше бързо към тях, – какво точно си мислиш, че правиш? – Императорът беше облечен в доспехи, инкрустирани със злато, и Се'Недра си помисли, че изглежда доста глупаво в тях.

– Просто минавах, татко – отвърна тя, колкото можа по-безобидно. – Вярвам, че си добре?

– Бях добре, преди да нахлуеш в страната ми. Откъде взе тази армия?

– От разни места, татко. – Тя сви рамене. – Знаеш ли, наистина трябва да поговорим някъде насаме.

– Нямам какво да ти казвам – заяви дребничкият плешив мъж. – Отказвам да разговарям с теб, докато не изтеглиш тази армия от толнедранска земя.

– О, татко – смърри го тя, – престани да се държиш като дете.

– Като дете? – Императорът избухна. – Като дете?

– Може би Ваше Величество не избра подходящата дума – намеси се крал Родар и погледна Се'Недра строго. – Както всички знаем, тя понякога е доста недипломатична.

– Какво правиш тук, Родар? – попита Ран Борун. Той погледна бързо към останалите крале. – Защо нападате Толнедра?

– Не сме ви нападнали, Ран Борун – каза му Анхег. – Ако беше така

наистина, зад нас щяха да горят градове и села. Ти знаеш как воюваме ние.

– Какво правите тук тогава?

Крал Чо-Хаг отговори със спокоен глас.

– Както вече каза Нейно Величество, ние просто минаваме на път за Изтока.

– И какво точно възнамерявате да правите на Изток?

– Това си е наша работа – каза Анхег.

– Опитай се да се държиш възпитано! – Лейди Поулгара смърми черекския крал.

Тя се обърна към императора.

– Миналото лято баща ми и аз ти обяснихме какво става, Ран Борун. Не чу ли какво ти казахме?

– Това беше преди да откраднете дъщеря ми – отвърна той сърдито.

– Какво сте направили с нея? Преди беше различна, сега е съвсем невъзможна.

– Децата порастват, Ваше Величество – отвърна Поулгара философски. – Кралицата се изрази много правилно все пак. Наистина трябва да поговорим насаме.

– За каква кралица говорим? – каза хавливо императорът. – Не виждам никаква кралица тук.

Погледът на Се'Недра стана твърд.

– Татко – каза тя бързо, – знаеш много добре какво се случи. Така че престани да играеш разни игрички и говори разумно. Това е изключително важно.

– Ваше Височество ме познава достатъчно добре, за да знае, че никога не играя игрички – рече ѝ той с леден тон.

– Ваше Величество! – поправи го тя.

– Ваше Височество! – настояваше той.

– Ваше Величество! – повтори тя и повиши тон.

– Ваше Височество – изсъска той през стиснати зъби.

– Трябва ли наистина да стоим тук и да се караме като невъзпитани деца пред очите на двете армии? – попита Поулгара спокойно.

– Знаеш ли, тя е права – каза Родар на Ран Борун. – Започваме да изглеждаме малко глупаво. Трябва да се опитваме да поддържаме поне илюзията за достойнство.

Императорът погледна неволно през рамо към проблясващите от легиони, разположени по хълмовете.

– Много добре – отстъпи той неохотно, – но искам отсега да се

разберем, че единственото нещо, за което ще говорим, е изтеглянето ви от Толнедра. Ако ме последвате, ще отидем в моята палатка.

– Която се намира точно по средата на легионите Ви – добави Анхег. – Извини ме, Ран Борун, но не сме толкова глупави. Защо да не отидем в моята?

– Не съм по-глупав от вас, Анхег – тросна се императорът.

– Ако може да се намесе – каза кротко крал Фулрах. – В интерес на експедитивността не бихме ли могли да приемем, че точно това място е малко или много неутрално.

Той се обърна към Брендиг.

– Полковник, ще бъдете ли така любезен да се погрижите да опънат една голяма палатка тук?

– Веднага, Ваше Величество – отвърна Брендиг.

Крал Родар се ухили.

– Както виждате, легендарната практичност на сендарите не е мит.

Императорът изглеждаше малко ядосан, но накрая си спомни доброто възпитание.

– Отдавна не съм те виждал, Фулрах – каза той. – Надявам се, че Лайла също е добре.

– Изпраща ти много поздравии – отвърна учтиво кралят на Сендария.

– Ти си човек на здравия разум, Фулрах – избухна императорът. – Защо си се замесил в това безумно начинание?

– Мисля, че това е едно от нещата, които трябва да обсъдим насаме, не си ли съгласен? – предложи Поулгара.

– Как вървят разправиите за престола? – попита Родар като човек, който разговаря за незначителни неща.

– Все още продължават – отвърна Ран Борун също доста неангажирано. – Но хонетите, изглежда, обединяват силите си.

– Това е лошо – измърмори Родар. – Те имат лоша репутация.

Под ръководството на полковник Брендиг един взвод от сендарски войници издигна бързо огромна ярка палатка на зеления торф, недалече от тях.

– Справи ли се с херцог Кадор, татко? – попита Се'Недра.

– Животът на Негово Превъзходителство се превърна в истинско бреме – отвърна Ран Борун със смях. – Някой доста небрежно е оставил отрова до килията му и той опитал голямо количество от нея. Направихме му прекрасно погребение.

Се'Недра се усмихна.

– Толкова съжалявам, че го изпуснах.

– Палатката е готова вече – каза им крал Фулрах. – Да влезем вътре.

Всички влязоха и седнаха около масата, която войниците бяха внесли. Лорд Морин, шамбеланът на императора, държеше стола на Се'Недра, докато тя седне.

– Как е той? – попита тя облечения в кафява мантия мъж.

– Не е добре, принцесо – отвърна Морин. – Вашето отсъствие му причинява по-голямо страдание, отколкото той си признава.

– Храни ли се добре... почива ли си достатъчно?

– Стараем се, Ваше Височество – сви рамене Морин. – Но с баща Ви не е лесно да се справи човек.

– Носиш ли лекарството му?

– Естествено, Ваше Височество. Никъде не тръгвам без него.

– Мисля, че можем да поговорим делово – казваше Родар. – Таур Ургас е блокирал западната граница, а южните мурги са заели позиции около Рак Госка. Закат, императорът на Малореа, е устроил военен лагер в равнините отвъд Тул Зелик, който да приюти войниците му, когато преминат реката. Нямаме никакво време, Ран Борун.

– В момента вода преговори с Таур Ургас – отвърна императорът – и ще изпратя пълномощник при Закат незабавно. Убеден съм, че всичко може да се уреди без война.

– Можеш да говориш с Таур Ургас, докато ти окапе езика – изръмжа Анхег, – а Закат вероятно не знае или не иска да знае кой си. В момента, в който съберат войските си, ще нападнат. Войната не може да бъде избегната и аз съм много щастлив поради една причина. Нека да изтребим ангараките веднъж завинаги.

– Това не е ли малко жестоко, Анхег? – попита го Ран Борун.

– Ваше Имперско Величие – каза официално крал Кородулин, – кралят на Черек говори малко прибързано, но в неговите думи има смисъл. Трябва ли вечно да живеем под заплахата от нападение от Изток? Няма ли да е по-добре да се разправим с тях веднъж завинаги?

– Всичко това е много интересно – прекъсна ги Се'Недра хладно, – но то е извън предмета на разговора ни. Това, за което трябва да говорим, е че кралят на Рива се завърна и Толнедра е задължена, според хрониките на Воу Мимбре, да му се подчини.

– Вероятно – отвърна баща ѝ. – Но младият Белгариион като че ли отсъства. Да не сте го скрили някъде? Или може би има да търка още мръсни чинии в кухнята в Рива и ви се наложи да тръгнете без него?

– Това е под достойнството ти, татко – каза Се'Недра сърдито. –

Владетелят на Запада изисква твоите услуги. Ще посрамиш ли Боруните и Толнедра, като пренебрегнеш хрониките?

– О, не, дъще – каза той и вдигна едната си ръка. – Толнедра винаги е спазвала много стриктно всички договори, които е подписала. Хрониките изискват от мен да се подчиня на Белгарион и ще направя точно това веднага след като той дойде тук и ми каже какво желае.

– Аз съм упълномощена от него – обяви Се'Недра.

– Не си спомням нищо, което да казва, че властта може да се предава.

– Аз съм кралицата на Рива – отвърна разпалено Се'Недра – и самият Гарион ме удостои с титлата „свладетел“.

– Сватбата трябва да е била в доста тесен кръг. Малко съм обиден, че не ме поканихте.

– Сватбата ще се състои много скоро, татко. Междувременно аз говоря от името на Белгарион и Рива.

– Говори каквото си искаш, момиче. – Той сви рамене. – Изобщо не съм задължен да те слушам. В момента ти си просто годеницата на краля на Рива. Не си негова съпруга, следователно не си кралица на Рива. И ако трябва да сме съвсем точни, докато се омъжиш, ти продължаваш да бъдеш под моя власт. Може би ако се извиниш, свалиш тези глупави доспехи и се облечеш в прилични дрехи, ще ти простя. В противен случай, ще те накажа.

– Ще ме накажеш? Ще ме накажеш?

– Не ми крещи, Се'Недра – каза императорът разгорещено.

– Нещата вървят към лошо – сподели сухо Барак с Анхег.

– Забелязах – съгласи се Анхег.

– Аз съм кралица на Рива – изкрещя Се'Недра на баща си.

– Ти си едно глупаво момиче! – изкрещя той в отговор.

– Това вече е прекалено, татко – заяви тя и скочи на крака. – Ще ми предадеш командването на легионите си незабавно, а ти ще се върнеш в Тол Хонет, където слугите могат да те увият в шалове и да те хранят с глупавата ти каша, тъй като очевидно си оглупял толкова, че не можеш да ми бъдеш от полза.

– Оглупял? – разгорещи се императорът и също скочи. – Махай се от очите ми. Махай миризливата си алорнска армия от Толнедра веднага или ще нареда на легионите да ви нападнат.

Но Се'Недра вече се беше спуснала към изхода на палатката.

– Върни се тук! – крещеше той след нея. – Не съм свършил още с теб.

– Да, свърши, татко – извика тя в отговор. – Сега аз ще говоря. Барак, трябва ми онази торба, която завърза на седлото си.

Изгича навън палатката и яхна коня си, видимо вбесена.

– Сигурна ли си, че знаеш какво правиш? – попита я Барак, докато завързваше торбата с ангаракското злато за нейното седло.

– Напълно – отвърна тя със спокоен глас.

Барак присви очи и вдигна поглед към нея.

– Успокои се за забележително кратко време.

– Никога не съм се вбесявала.

– Значи изигра всичко това?

– Очевидно. Е, поне отчасти. На баща ми ще му трябва един час, за да му мине гневът, а тогава ще бъде твърде късно. Кажи на Родар и на останалите да подготвят армията за потегляне. Легионите ще ни последват.

– Какво те кара да мислиш така?

– Ей сега ще отида да ги взема.

Обърна се към Мандорален, който току-що се беше появил от палатката.

– Къде беше? – попита тя. – Ела с мен! Имам нужда от ескорт.

– Къде отиваме всъщност? – попита рицарят.

– Ще видиш – принцесата обърна коня си и пое нагоре по хълма към безчетните легиони.

Мандорален размени безпомощен поглед с Барак и се метна на седлото, за да я последва.

Се'Недра, която яздеше напред, внимателно допря пръсти до амuletа си.

„Лейди Поулгара!“, прошепна тя. „Чуваш ли ме?“

Не беше сигурна дали амuletът ще проработи, но трябваше да опита.

„Лейди Поулгара!“ прошепна отново, малко по-настойтелно.

„Какво правиш, Се'Недра?“

Гласът на Поулгара прозвуча ясно в ушите на малката кралица.

„Ще говоря с легионите“, отговори Се'Недра. „Можеш ли да направиш така, че всички да ме чуват?“

„Разбира се, но легионите няма да проявят никакъв интерес към речта ти за патриотизма.“

„Подготвила съм друга реч“, увери я Се'Недра.

„Баща ти получи пристъп... От устата му излиза пяна.“

Се'Недра въздъхна със съжаление.

„Знам. Случва му се доста често. Лорд Морин е взел лекарството му със себе си. Моля те, опитай се да го спреш да не си прехапе езика.“

„Докара го до това състояние нарочно, нали, Се'Недра?“

„Нуждаех се от време, за да мога да поговоря с легионите“, отвърна принцесата. „Пристъпът няма да му навреди особено. Получавал е такива пристъпи цял живот. Когато премине, ще му потече кръв от носа и главата ще го боли ужасно. Моля те, погрижи се за него, Поулгара. Много го обичам, знаеш, нали?“

„Ще видя какво мога да направя, но ще трябва да си поговорим за това с теб, млада, госпожице, надълго и широко. Има неща, които човек просто не трябва да прави.“

„Нямах избор, лейди Поулгара. Това е за Гарион. Моля те, направи каквото е необходимо, за да ме чуват легионите. Много е важно.“

„Добре, Се'Недра, но не върши глупости.“

После гласът изчезна.

Се'Недра премина с поглед пред многохилядната тълпа, която стоеше пред нея, откри познатия герб на осемдесет и трети легион и се насочи към него. Беше много важно да застане пред хора, които щяха да я разпознаят и да потвърдят самоличността ѝ пред останалата част от армията на баща ѝ. Осемдесет и трети беше официалният легион по време на церемонии и по традиция казармите му се намираха в имперския двор на Тол Хонет. Беше отбрана група, все още ненадвишаваша обичайната бройка от хиляда мъже, която служеше предимно като стража в двореца. Се'Недра познаваше всеки един от войниците от осемдесет и трети легион по физиономия и много често по име дори. Приблужи към тях уверено.

– Полковник Албор! – поздрави мило командира на осемдесет и трети легион, як мъж с червендалесто лице и побелели слепоочия.

– Ваше Височество! – отвърна полковникът, като почтително сведе глава. – Липсвахте ни в двореца.

Се'Недра знаеше, че това е лъжа. Нейната охрана беше най-честия залог при играта на зарове в казармата и този, който загубеше, изживяваше истински ужас, докато се грижеше за сигурността ѝ.

– Имам нужда от малка услуга, полковник – продължи Се'Недра с цялото очарование, на което беше способна.

– Ако е по силите ми, Ваше Височество – отвърна той и се изпъчи леко.

– Бих искала да говоря пред легионите на баща ми – обясни тя. – И искам те да знаят коя съм.

Усмихна му се топло и лицемерно. Албор беше хорбит и Се'Недра тайно не го харесваше.

– Тъй като осемдесет и трети легион на практика ме отгледа – добави принцесата, – ти и твоите хора би трябвало да можете да ме разпознаете.

– Това е вярно, Ваше Величество – призна Албор.

– Мислиш ли, че би могъл да разпратиш бързоходци до другите легиони, за да ги информираш коя съм.

– Веднага, Ваше Височество! – съгласи се Албор.

Очевидно той не видя нищо застрашително в нейната молба. За момент Се'Недра го съжали.

Бързоходците всъщност не бяха чак толкова бързи, защото в осемдесет и трети легион войниците не бяха много атлетични. Но скоро мъвата за дъщерята на Ран Борун се разнесе сред останалите легиони. Се'Недра си побъбри малко с полковник Албор и хората му, но през цялото време държеше под око палатката, където баща ѝ се възстановяваше от пристъпа, и златистия навес, където се бяха събрали толнедранските генерали. Определено не искаше някой от висшия команден състав да се появи и да я попита какво прави.

Накрая, когато реши, че всяко забавяне става опасно, тя се извини учтиво. Обърна коня си и заедно с Мандорален, който яздеше съвсем плътно зад нея, се отправи отново към мястото, от което смяташе, че всички я виждат.

– Надувай рога, Мандорален – заповяда тя на рицаря.

– Малко сме далече от собствената си армия, Ваше Величество – напомни и той. – Умолявам Ви, бъдете умерена в речта си към тях. Дори и аз бих се затруднил да се изправа срещу огромните толнедрански легиони.

Тя му се усмихна.

– Знаеш, че можеш да ми се довериш, Мандорален.

– Бих дал и живота си, Ваше Величество – отвърна ѝ Мандорален и вдигна рога към устните си.

Когато и последните звънки тонове заглъхнаха, Се'Недра, чийто стомах вече се свиваше от познатото гадене, се изправи на стремената на коня си и заговори.

– Легионери – извика тя. – Аз съм принцеса Се'Недра, дъщерята на вашия император.

Вероятно това не беше най-доброто начало, но все отнякъде трябваше да започне, пък и това щеше да бъде по-скоро нещо като

представление, отколкото истинска реч, така че нямаше да е толкова фатално.

– Дойдох, за да ви успокоя – продължи тя. – Армията, която се е събрала там долу, идва с мир. Тази свещена толнебранска земя няма да се превърне в бойно поле днес. Поне днес нито един легионер няма да пролее кръвта си за защитата на Толнедра.

Облекчение премина през редиците на многобройните легиони. Няма значение колко са професионалните войници в една армия, избегнатата битка винаги е добра новина. Се'Недра си пое дълбоко дъх. Сега й трябваше нещо, което временно да им отвлече вниманието. После логически щеше да стигне до това, което всъщност искаше да им каже.

– Днес няма да бъдете призовани да умрете за половин месингова корона.

Половин месингова корона беше дневната надница на легионерите.

– Но не мога нищо да ви кажа за утре – продължи тя. – Никой не може да каже кога империята ще има нужда от саможертвата на вашия живот. Може още утре някой властен търговец да се нуждае от кръвта ви, за да защити себе си.

С ръка направи небрежен жест.

– Но всъщност винаги е било така, нали? Легионите умират за месинг, за да могат другите да имат злато.

Груб смях се надигна сред войниците, което означаваше, че те одобряват нейните думи. Се'Недра беше слушала достатъчно много разговори между войниците на баща ѝ, за да знае, че това оплакване е в основата на представата за света на всеки легионер. „Кръв и злато – нашата кръв и тяхното злато“ беше мотото на легионите.

Почти ги беше спечелила. Бушуването в стомаха ѝ намаля малко и гласът ѝ стана по-силен.

После им разказа една история, която като дете беше чувала в пет различни варианта. Беше историята на един добър легионер, който изпълнил дълга си и спестил пари. Жена му изстрадала всичките несгоди на това да бъде женена за легионер. Когато го освободили от легиона, двамата се върнали в родното си място, купили си магазинче и всичките години на страдание изглеждали оправдани.

– Един ден жена му се разболяла – Се'Недра продължи да разказва историята – и сумата, която трябвало да платят на лекаря, била много голяма.

Докато говореше, тя внимателно развързваше торбата, която висеше на седлото ѝ.

– Лекарят искал толкова – каза тя и показа три кървавочервени мургски монети, като ги държеше така, че всички да ги виждат. – Легионерът отишъл при един богат търговец и заел пари, за да плати на лекаря. Но лекарят, като повечето от тях, се оказал мошеник, и парите на легионера все едно били хвърлени на вятъра.

Доста небрежно, Се'Недра хвърли монетите във високата трева зад гърба си.

– Добрата и вярна съпруга на легионера умряла. И когато той бил потънал в скръб, търговецът отишъл при него и му казал: „Къде са парите, които ти заех?“

Тя извади още три монети и ги вдигна високо.

– „Къде е това хубаво червено злато, което ти дадох, за да платиш на лекаря?“ Но легионерът нямал никакво злато. Ръцете му били празни.

Се'Недра разтвори пръсти и остави монетите да паднат на земята.

– И така, търговецът взел магазина на легионера, за да си върне заема. Богатият станал по-богат. А какво се случило с легионера? Ами, той все още имал своя меч. Бил добър войник и го поддържал чист и остър. След смъртта на жена си той взел меча си и отишъл да се сражава недалече от града и там паднал убит... Така свършва историята.

Сега вече ги беше спечелила. Можеше да го види по лицата им. Историята, която им разказа, беше много стара, но златото, което така небрежно хвърляше, ѝ предаде съвсем нов смисъл. Тя извади няколко ангаракски монети и се вгледа в тях любопитно, сякаш ги виждаше за първи път.

– Защо, мислите, златото, което виждаме тези дни, е червено? – попита ги тя: – Винаги съм мислила, че златото трябва да е жълто. Откъде идва всичкото това червено злато?

– От Ктхол Мургос – отговориха и няколко войници.

– Наистина ли?

Тя погледна монетите с очевидно отвращение.

– Какво прави мургско злато в Толнедра?

Като каза това, тя хвърли монетите. Желязно дисциплинираните легиони се раздвижиха и всички неволно направиха една крачка напред.

– Разбира се, не смятам, че обикновеният войник вижда често червено злато. Защо им е на мургите да подкупват един обикновен войник, като могат да подкупят офицерите или някои важен човек, който решава къде и кога легионите трябва да пролеят кръвта си и да загинат?

Тя взе още една монета и се загледа в нея.

– Знаете ли, струва ми се, че всяка една от тези монети е от Ктхол

Мургос – каза тя и съвсем небрежно я хвърли. – Мислите ли, че мургите се опитват да подкупят Толнедра?

Последва гневен ропот.

– Трябва да има огромни количества от това червено злато в ангарските кралства, ако това са си наумили, не мислите ли? Чувала съм различни истории... Не казаха ли, че мините на Ктхол Мургос са бездънни и че реките в Гар ог Надрак, които приличат на потоци от кръв, са червени, защото пясъкът под тях е от чисто злато? Защо трябва златото да е евтино като пясък в земите на Изтока?

Тя извади още една монета, погледна я и я хвърли. Легионите пристъпиха още една крачка напред. Офицерите извикаха на войниците да застанат мирно, но те самите също погледнаха жадно към високата трева, където принцесата хвърляше червените златни монетите с такова безразличие.

– Може би армията, която съм повела, ще може да види колко точно злато има в земята на ангараките – сподели с тях Се'Недра. – Мургите и гролимите използват същата заблуда в Арендия, Сендария и в алорнските кралства. Ние сме тръгнали натам, за да ги накажем.

Спря за момент, сякаш някаква мисъл ѝ беше хрумнала внезапно.

– В моята армия винаги има място за още няколко добри войника – каза тя замислено. – Знам, че повечето легионери служат от лоялност към легионите и от любов към Толнедра, но може би има и такива, които не се задоволяват с половин месингова корона на ден. Убедена съм, че тези мъже са добре дошли в моята армия.

Извади още една монета от намаляващите си запаси.

– Ще ми повярвате ли, че това е още една мургска златна монета? – попита ги тя настойчиво и остави монетата да се изплъзне от пръстите ѝ.

През редиците на легионите премина звук, който приличаше по-скоро на стон.

Тогава принцесата въздъхна.

– Забравих нещо – каза тя със съжаление. – Армията ми потегля незабавно, а на легионерите им е нужна седмица за освобождаването си.

– Кой се нуждае от освобождаване? – извика някой.

– Вие няма да дезертирате от легионите си, нали? – попита ги тя с невярващ глас.

– Принцесата предлага злато – извика друг мъж. – Нека Ран Борун си запази месинга.

Се'Недра бръкна отново в торбата и извади последните няколко

златни монети.

– Всъщност ще ме последвате ли? – попита тя с най-невинния си глас. – Само за това.

И отново остави монетите да паднат от ръката ѝ.

В този момент генералите направиха фатална грешка. Изпратиха един взвод кавалеристи да пленят принцесата. Като видяха ездачите да се приближават към земята, която Се'Недра буквално беше засипала със злато и като не разбраха добре намеренията им, легионите се разпръснаха. Офицерите бяха прегазени, когато армията на Ран Борун се хвърли и се зарови в тревата да събира златните монети.

– Умолявам Ви, Ваше Величество – настояваше Мандорален, докато измъкваше мечата си, – да се оттеглим на сигурно място.

– След малко, сър Мандорален – отвърна Се'Недра доста спокойно.

Тя гледаше втръчено отчаяните алчни легионери, които тичаха към нея.

– Армията ми тръгва веднага – обяви тя. – Ако имперските легиони смятат да ни последват, аз ги приветствам с „Добре дошли!“

Като каза това, тя обърна коня си и подкара в галоп към своята армия, а Мандорален яздеше до нея.

Зад себе си чуваше тропотът на хиляди нозе. Някой измежду масата хора подхвана, а останалите бързо подеха вика „Се-не-дра! Се-не-дра!“, а тежките им стъпки отбелязваха тактовете на ликуващия възглас.

Принцеса Се'Недра, с развята коса, огряна от слънцето, галопираше напред, повела легионите. Дори в този момент знаеше, че всяка нейна дума е измама. Нямахше да има никакви богатства за тези легионери, освен евентуалната слава, нито лесна победа за арендите, които беше убеждавала в горите на Астурия и равнините на Мимбре. Беше събрала армия, за да я поведе в една безнадеждна война.

Правеше го от любов към Гарион все пак, а може би и за нещо повече. Ако Пророчеството, което контролираше съдбите им, изискваше това от нея, нямаше никакъв начин да откаже. Независимо от цялата болка, която я очакваше, беше готова да направи дори повече от това. За пръв път Се'Недра прие факта, че не управлява сама съдбата си. Нещо много по-силно от самата нея я насочваше и тя трябваше да се подчинява.

Поулгара и Белгарат, които имаха вечен живот, вероятно можеха да се посветят на една идея. Но Се'Недра беше едва на шестнадесет години и се нуждаеше от нещо по-човешко, което да предизвика предаността ѝ. Точно в този момент някъде в горите на Гар ог Надрак имаше един

младеж с пясъчноруса коса и сериозно лице, чиято сигурност, самият му живот, зависеше от всяко нейно усилие. Най-после принцесата се предаде на любовта. Тя се закле пред себе си, че никога няма да измени на своя Гарион. Ако тази армия не беше достатъчна, щеше да събере друга, без значение срещу каква цена.

Се'Недра въздъхна, после изправи рамене и поведе толнедранските легиони през слънчевото поле, за да подсили своята армия.

КРАЙ

© 1984 Дейвид Едингс
© 1998 Анелия Василева, превод от английски

David Eddings
Castle of Wizardry, 1984

Сканиране и разпознаване: Мая Георгиева, 2006
Редакция: Mandor, 2006

Публикация:

ЧЕРНАТА КУЛА. 1998. Изд. Бард, София. Биб. Фентъзи клуб, No.18. Роман. Превод:
[от англ.] Анелия ВАСИЛЕВА [Castle of Wizardry / David EDDINGS]. Страници: 304.
Формат: 20 см. Цена: 3500.00 лв.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1>]